Trăiește în umbre. Nu exiști. Ești doar o fantomă.

MONICA RAMIREZ

BALANȚA PUTERII

Seria Alina Marinescu - Vol. 3

ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ

„Seducător și puternic, enigmatic și romantic, un roman irezistibil."

Palm Springs Time

BALANȚA PUTERII

Monica Ramirez
Balanța puterii

Copyright @ Monica Ramirez, prima ediție
Balance of Power, Blue Ink Waters Press, 2010

Copyright @ Tritonic pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic
Str. Coacăzelor nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Balanța puterii / Monica Ramirez
Tritonic 2013
ISBN: 978-606-8536-89-7

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: Bogdan Hrib
Comanda: octombrie 2013
Bun de tipar: octombrie 2013

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

BALANȚA PUTERII

Seria Alina Marinescu
volumul 3

Traducere din limba engleză realizată de Adina Sinculeț

TRITONIC

Monica Ramirez a locuit timp de 20 de ani în SUA, unde a publicat 8 romane sub numele Monica Daneţiu-Pană. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul unu din seria Alina Marinescu *, Identităţi secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Balanţa puterii*, volumul trei din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul patru din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller - Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*, *Traficantul de Umbre*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.com

Pentru Aliea și Andreas,

cu drag

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc doamnei Alina Sîrbu pentru continua îndrumare, expertiză și încurajări, dar mai ales pentru prețioasa prietenie.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei editoare Liana Laverentz. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar și cu multă blândețe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Le mulțumesc domnilor Bogdan Hrib, George Arion și Alexandru Arion. Numai datorită lor a fost posibilă apariția romanului în limba română. Greșelile și inadvertențele îmi aparțin în totalitate.

Și nu în ultimul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu, Anais, micuța mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona și James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face, știu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

RĂZBOINICII DIN UMBRĂ

"Poți avea putere asupra oamenilor atâta timp cât nu le iei totul.
Când cineva nu mai are nimic de pierdut, e din nou liber."
Aleksander Solzhenitsyn

PROLOG

Sion, Elveția

Cei cinci bărbați aflați în sala de conferințe se adunară în jurul mesei masive de culoarea cireşei, aducându-şi cu ei cafelele şi diversele produse de patiserie pentru micul dejun. Patru dintre ei reprezentau membrii Consiliului, bărbați sobri între două vârste, îmbrăcați elegant cu costume aproape identice, cămăși albe şi cravate în culori pastelate.

–Domnilor, să începem!

Al cincilea era Brett Taylor, omul care conducea organizația Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite, un personaj retras cu trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că întreaga sa carieră era un secret absolut. Un bărbat cu o constituție înaltă și atletică, cu păr alb și ochi albaștri, reci ca adâncul oceanului, Brett urcase în vârful scării ierarhice în mai puțin de cinci ani de la recrutare.

Brett Taylor îi privi pe cei patru membrii ai Consiliului. Fiecare dintre ei reprezenta una dintre cele patru puteri care controlau și trăgeau la răspundere organizația Elite pentru fiecare misiune în care se angaja: Statele Unite, Marea Britanie, Franța și Canada. Aceste puteri asigurau fondurile necesare unei organizații antiteroriste, monitorizând în schimb cu mare atenție toate activitățile organizației. Elite era o organizație secretă care nu exista, condusă de oameni care nu existau, nu avea siglă sau titlu oficial, nu era înregistrată nicăieri și nu făcea parte din niciun serviciu secret de informații. Elite exista dincolo de invizibil, nefiind constrânsă de lege, departe de ochii presei.

Delegatul canadian începu să vorbească primul.

–Brett, știi prea bine cât de mult îți respectăm munca și dedicația cu care ai condus Elite încă de la înființarea sa. Cu toate astea, am ajuns la concluzia că, cel puțin în ultimul timp, Elite nu mai servește în mod eficient cauza pentru care a fost creată.

–Rata misiunilor eșuate a crescut dramatic și numărul de decese în rândul agenților și civililor a crescut cu cinci la sută. Este total inacceptabil, adăugă reprezentantul american.

Deschise un dosar din fața lui și i-l împinse lui Brett peste masă.

–Rapoartele astea sunt extrem de concludente. Uită-te și tu, indică pe un ton iritat. Statisticile de anul trecut, în comparație cu cele din ultimii

cinci ani. Pierderile de personal au crescut într-un ritm fără precedent.

Englezul se sprijini de spătarul scaunului, sorbind tacticos din cafeaua aburindă.

–Poate a sosit timpul pentru o analiză generală a protocoalelor organizației Elite, gândi cu voce tare. Standarde de recrutare, procedurile de instruire, modul în care se administrează informațiile...

Brett Taylor afișă un zâmbet diplomatic.

–Vă înțeleg punctul de vedere, dar să nu uităm că rata terorismului a crescut considerabil în ultimii ani.

–Noi nu contrazicem faptele și cifrele, dar nu este mai puțin adevărat că Elite și filialele sale nu pot continua în felul acesta. Sunt în joc mult prea multe vieți nevinovate și, cel puțin în momentul ăsta, nu au parte de o protecție adecvată, interveni delegatul francez.

–Încă nu avem un rezultat pozitiv în situația cu Al'Qaeda, comentă englezul pe un ton nemulțumit, cu excepția capturării unor membri insignifianți și a obținerii unei cantități mici de informații.

–Vă înțeleg frustrarea, la fel simt și eu, răspunse Brett pe un ton calm. Dar trebuie să fiți de acord cu mine că Al'Qaeda este cea mai complicată organizație teroristă din câte am întâlnit până acum. Sunt foarte organizați, disciplinați, devotați în totalitate cauzei pe care o susțin. Este aproape imposibil să găsim contacte care să divulge orice fel de informație, sau să ne infiltrăm printre liderii lor.

Luă o telecomandă de pe masă și apăsă un buton. Ecranul de pe peretele din fața lor prinse viață.

–În ciuda tuturor acestor greutăți, sunt foarte mândru să vă informez că unul dintre cei mai buni agenți ai noștri s-a infiltrat cu succes în organizație. Rangul superior pe care l-a dobândit cu multă răbdare și muncă îi permit acum contactul în mod direct cu unii dintre liderii și locotenenții Al'Qaeda.

Bărbatul de pe ecran privea în direcția teleobiectivului cu ochi în care se oglindea un aer glacial. Părea că are în jur de treizeci de ani, părul castaniu atingându-i ușor umerii. Barba care-i acoperea chipul nu-i putea ascunde trăsăturile frumoase, punându-i parcă și mai mult în evidență culoarea gri-verzuie a ochilor.

–Numele său real este strict secret, continuă Brett, privind fiecare membru al Consiliului în parte. I-am înscenat moartea într-o misiune în Irak, în urmă cu șapte ani. A renăscut sub numele Majid Elasud, un bogătaș din Arabia Saudită, care cochetează cu idealurile Islamului radicalizat. S-a remarcat prin sprijinirea membrilor Al'Qaeda cu bani, ascunzători, acte, chiar și cu ajutor medical când a fost nevoie. A avansat

cu pași mici dar siguri pe scara ierarhică, transmițându-ne o mulțime de informații între timp.

Brett apăsă din nou un buton de pe telecomandă și ecranul se stinse.

–Sunt ferm convins că în viitorul apropiat va căpăta acces la informații privind ascunzătorile liderilor din vârful piramidei. Tot ceea ce vă cer este mai mult timp.

Membrii Consiliului schimbară între ei priviri rapide.

–Ai un an la dispoziție să îmbunătățești situația, răsună ultimatumul americanului. În caz contrar, vom începe restructurarea organizației Elite.

Fără alte comentarii, cei patru delegați se ridicară de la masă și părăsiră în liniște sala de conferințe.

Brett își scoase telefonul mobil din buzunar și formă un număr.

–Trebuie să vorbim, spuse pe un ton gânditor.

✦

ABANDONEAZĂ ORICE SPERANȚĂ

Atena, Grecia

Vântul Mării Egee biciuia plaja cu frenezia unei vieți exuberante, mirosul proaspăt al sării de mare acompaniindu-și prietenul fidel. Amurgul se apropia și, în timp ce soarele își începea călătoria către cealaltă față a pământului, strălucitoarea stea lăsa în urmă un spectacol glorios de lumini. Nuanțe de galben și portocaliu dansau la orizont, încercând să țină piept umbrelor întunecate albastre și purpurii.

Privind întinderea orașului Atena, este usor să-ți imaginezi epoca de aur a Greciei. Suburbiile împrăștiate pe câmpia stearpă în toate direcțiile cu tavernele lor pline de viață și magazinele zgomotoase așezate într-un labirint exotic de alei, străzile întortocheate, toate culminând cu Acropolis. Însă adevărata frumusețe a Greciei constă în lumină. În jocul soarelui cu peisajul ocru și reflexiile umbrelor lungi unduindu-se peste marea turcoaz.

Tânăra stătea nemișcată pe plajă, privind impasibilă spectacolul ce se desfășura în fața sa. Mirosul înviorător de sare și nisip nu aveau nici un efect asupra simțurilor ei, doar spectacolul de lumini ce se reflecta în ochii ei verzi părând să-i atingă un punct sensibil. Acesta era un loc fără griji sau probleme, un loc unde te puteai relaxa, unde puteai să exiști și atât. Rămase nemișcată acolo mult timp, regăsind o liniște sufletească pe care o căutase de mult.

Pași de-a lungul apei, briza mării purtând cântecul adâncului mai aproape de ea. Valurile îi mângâiau picioarele cu apa caldă ca sângele și sărată ca lacrimile. Ce-ar fi contat dacă mai adăuga încă puțin din amândouă în compoziție? Privi îndelung în depărtare, gândindu-se cât de ușor ar fi fost să-i alunece vieții printre degete. Să închidă ochii și să plonjeze. Tânjea să fie liberă și moartea nu-i era străină. Tot ce trebuia să facă era să-și întoarcă privirea pentru a-l vedea pe Thanatos, stăpânul morții, pe calul său palid, pășind alături de ea, așteptând-o să se prăbușească. Își controlă răsuflarea tremurândă, stăpânindu-și cu greu un suspin. Durerea se întorcea din nou.

Ultimii șapte ani o învățaseră să se resemneze în fața realităților vieții ei. Acceptase în cele din urmă că viața în cadrul organizației Elite nu era măsurată în bine și rău, ci în rata de supraviețuire. Nu știa câți asasini controla Elite, dar știa că ea era diferită. În mod normal, erau instruiți

în arta de a ucide, dar, în ultimii șapte ani, ea fusese antrenată pentru mai mult. Învățase să se infiltreze, să seducă, să tragă cu urechea, să fure, să ucidă. Știa cum să suporte durerea și cum să o provoace altora.

În urmă cu șapte ani, ar fi dat înapoi dezgustată din fața unei astfel de oferte, dar pe atunci era încă Alina Marinescu, nefiind obligată să-și asume o nouă identitate în fiecare lună. În urmă cu șapte ani, Alex Therein era încă în viață.

Alex Therein... mentorul ei, prietenul ei, iubitul ei, fundația întregii ei distrugeri. O sedusese și o recrutase, transformând-o apoi într-un asasin de elită. Alex Therein... soțul ei, cu toate că mariajul lor nu fusese nimic altceva decât o fațadă pentru operațiunile în care erau trimiși de către Elite. Povestea lor de dragoste fusese atât de departe de normalitate încât devenise aproape disfuncțională, însă era singurul lucru de care avuseseră vreodată parte. Dragostea nu putea supraviețui în lumea lor fantomatică.

Îl iubise cu disperare, iar el îi murise în brațe, lăsând-o singură, nu înainte de-a o transforma în copia lui perfectă: o fantomă căreia moartea i se părea mult prea ușoară, pentru că în viața pe care o ducea acum existau doar două opțiuni: supraviețuiai, sau erai ucis.

⌖

Lumina strălucea pe holurile goale, alimentând activitatea de zi cu zi a organizației Elite. Aerul filtrat era direcționat în liniște dinspre gurile de ventilație către întreaga clădire. Temperatura și umiditatea variau ușor în timpul zilei, monitorizate de o inteligență invizibilă. În zona computerelor, aceeași autoritate executa arhivări și operațiuni de întreținere, pregătind sistemul pentru un alt gen de inteligență.

Buna funcționare a întregului sediu unde se adăpostea filiala Elite din Atena era asigurată și guvernată fără greș de circuite extrem de performante care se dovediseră mult mai de încredere decât administrarea umană. Alarmele erau testate și resetate, comunicările externe erau primite și expediate către locații alternative, rapoartele interne completate și trimise către personalul adecvat.

Nicholas Tragakis, tehnicianul de serviciu, un bărbat tânăr cu trăsături puternice, păr negru și ochi întunecați, aruncă o privire pe ceasul din camera de simulare. Patru fără cinci. Deschise fișa, știind deja ce va găsi.

16:00 – Mina

Clătină din cap, întrebându-se ce mai punea la cale noua agentă. De când fusese transferată la filiala din Atena în urmă cu trei luni, își

începuse cu regularitate antrenamentul zilnic din camera de simulare la ora patru fix.

Tot ce știa despre Mina era din auzite, din presupuneri sau povestioare probabil inventate și încurajate de tăcerea ei misterioasă și de atitudinea aproape glacială pe care o afișa. Era frumoasă, inteligentă, interesantă. Ce căuta într-un loc ca organizația Elite? Desigur, mai erau și alte agente atrăgătoare, dar Mina le întrecea pe toate. Avea ceva special. Poate părul blond-arămiu care-i încadra chipul cu trăsături frumoase și un remarcabil ten alb ca laptele, poate ochii mai verzi decât marea, sau poate felul în care pășea cu o grație demnă de o balerină, total opus de felul în care se lupta, cu mișcări de o precizie letală. Ignora pe toata lumea, mai puțin pe cei cu care colabora în timpul misiunilor, și ignora cu bună știință toți bărbații.

La început, îi spuseseră *Prințesa*, pentru că păruse mult prea delicată pentru rolul de agent operativ. Bărbații învățaseră însă destul de rapid că nu era decât o aparență. Unul cu mai mult tupeu se dăduse la ea și o cam luase în bot. Fără exagerare. După ce-i rearanjase figura, tipa nici măcar nu transpirase. Au numit-o Prințesa în continuare, dar în semn de respect, fără nicio urmă ironie. Oricum, ei nu părea că-i pasă.

Unii șușoteau că transferul ei ar fi fost o retrogradare pentru faptul că nu îndeplinea nivelul de performanță al agenților operativi. După ce asistase la una dintre sesiunile ei de antrenament din camera de simulare, Nicholas știuse cu siguranță că nu era adevărat. Cei mai mulți agenți se aflau pe undeva pe la nivelul șapte sau opt în sesiunile de simulare, ceea ce era acceptabil dacă nimereau cel puțin nouăzeci la sută din ținte. Mina se afla la nivelul nouă, cu un scor de nouăzeci și nouă la sută, trecând rapid la nivelul zece.

Un scârțâit ușor îl anunță că ușa grea de metal se deschidea. Nicholas privi prin geamul de observație și o văzu pe Mina pășind înăuntru în stilul ei obișnuit, aparent leneș. Aruncă o privire înspre geam, salutându-l cu o înclinare din cap.

–Nivelul zece, te rog, îi ceru în timp ce se poziționa în mijlocul încăperii, ținând arma cu laser pe lângă corp. Dă-i drumul!

Camera fu dintr-o dată inundată de raze albastre și verzi. Mina se unduia și se eschiva, în timp ce trăgea în țintele cu forme umane, încercând să evite fulgerele electrice îndreptate către ea de simulator. Nicholas tresări în timp în jurul ei apărură o mulțime de inamici. Ea se ferea și se rostogolea, încercând să evite să fie atinsă în timp ce împușca cât mai multe ținte. Razele albastre o nimeriră de două ori, impactul lor doborând-o la pământ, dar ea sări imediat înapoi în picioare, apăsând

pe trăgaci fără întrerupere.

Ușa camerei de supraveghere se deschise și tacticianul șef, Kosmas Mattathias, intră fără să-i adreseze vreun cuvânt lui Nicholas. Agentul înalt și brunet se îndreptă către geamul de control, de unde urmări tăcut bătălia din camera de simulare.

După câteva minute, laserele se întrerupseră, exercițiul în sfârșit complet. Mina lăsă arma jos și se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile pe genunchi.

–Ce punctaj am? întrebă.

Nicholas apăsă butonul interfonului.

–Optzeci și șapte la sută.

Mina clătină din cap cu o nemulțumire evidentă.

–Dă-i drumul din nou, te rog. Tot la nivelul ăsta.

Nicholas tastă codul fără alte comentarii.

–O femeie cu adevărat bătăioasă, comentă Kosmas cu un rânjet.

Nicholas îi aruncă o privire scurtă, apoi își reîntoarse privirea către Mina, care se pregătea pentru noul exercițiu.

–Să vezi ce bătăioasă e dacă prinde pe cineva că se holbează la ea.

Kosmas îl privi cu o expresie amuzată.

–Crede-mă, nu vrei s-o calci pe nervi pe tipa asta, îl avertiză Nicholas.

–Câte exerciții face într-o sesiune? întrebă Kosmas, în timp ce o privea pe Mina cum se aruncă la pământ, rostogolindu-se și apoi revenind în poziție ghemuită, trăgând în continuu înspre ținte.

Nicholas ridică din umeri.

–Depinde, de obicei nu mai puțin de patru.

–Și ce punctaj are?

Nicholas tastă un cod și statistica antrenamentelor apăru pe monitor.

–A început cu patruzeci și trei la sută la nivelul nouă. Acum a ajuns la nouăzeci și nouă la sută și a trecut la nivelul zece.

Kosmas dădu aprobator din cap.

–E bună.

Nicholas îl privi peste umăr.

–Ai idee de ce-a fost transferată aici?

–E într-o misiune de antrenament. Șefii mari cred că are potențial să ajungă sus de tot și vor s-o expună la cât mai multe filiale. Va rămane la noi încă o lună, după care va pleaca mai departe. A trecut deja prin Singapore și Orientul Mijlociu.

Nicholas fluieră admirativ.

Când se termină și al doilea exercițiu, Mina îi privi pe cei doi bărbați care o urmăreau.

–Punctaj? întrebă, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

–Optzeci și nouă la sută.

Mina dădu din cap și făcu semn că o ia de la început.

–De ce ești așa de interesat de ea? întrebă Nicholas după ce-i dădu curs cerinței.

Kosmas o privi tăcut pe agenta misterioasă pentru câteva momente.

–Am nevoie de un agent operativ bun pentru următoarea misiune și mă gândesc să colaborez cu ea, răspunse într-un târziu.

⌖

Mina părăsi camera de simulare. Simțea că o doare tot corpul în timp ce se îndrepta către armurărie pentru a returna pistolul, dar cel puțin durerea fizică și oboseala îi ofereau un repaos binemeritat de la chinul emoțional care o bântuia în mod permanent.

Același bărbat brunet care o privise mai devreme din camera de supraveghere era acum sprijinit de un perete, urmărindu-i fiecare mișcare cu un zâmbet arogant. Mina puse arma pe tejghea și-și tamponă fața transpirată cu un prosop.

–Tu cine ești, băgătorul de seamă oficial? întrebă fără să-l privească.

–Numai când e vorba de femei frumoase.

–Am înțeles. Își întoarse privirea către el.

Era înalt și zvelt, dar îi putea zări conturul mușchiilor bine definiți prin haine. Pielea măslinie îi complimenta ochii albaștri care o priveau cu o expresie amuzată și evaluatoare. Părul castaniu închis era ceva mai lung decât o cerea regulamentul, iar îmbrăcămintea lui consta într-o pereche de pantaloni negri, o cămașă verde și o haină neagră din piele.

–Am trecut testul? o întrebă cu o sclipire ironică în ochi.

–Dar eu pe al tău?

Bărbatul râse și îi întinse mâna.

–Kosmas Mattathias.

Ea îl studie un moment, ca și cum și-ar fi evaluat opțiunile, apoi îi strânse mâna.

–Mina.

–Mina...

–Doar Mina.

Kosmas se înclină.

–Îmi pare bine să te cunosc, Mina.

–Asemenea.

Mina se îndepărtă de tejghea, cu Kosmas pe urmele ei.

–Ți-am citit dosarul, sau ce-a fost accesibil din el pentru un muritor

de rând ca mine, îi spuse, păstrându-și tonul amuzat.

Mina îl privi tăcută peste umăr.

–Ai referințe foarte bune, insistă el. Probabil șefii cei mari au mare încredere în competențele tale, dar atunci când îndrepți o armă către holograme nu se compară cu experiența reală.

–Serios? De ce?

–Pentru că cel puțin de obicei, oamenii ripostează.

–Nu și dacă sunt morți.

–Un punct de vedere pe care nu pot decât să-l respect. Kosmas se opri și se întoarse către ea. Mă întrebam daca ai vrea să participi la următoarea mea misiune. Să ne arăți și nouă, muritorilor de rând, cum își rezolvă zeii treburile.

Mina își înclină capul într-o parte, o umbră de zâmbet destinzându-i buzele pline.

–O să contactez cartierul general să văd dacă pot obține aprobările necesare.

Cartierul general al organizației Operațiuni Antiteroriste Ultra-Secrete Elite – Milano, Italia

Era târziu când Ford Dukelman părăsi în sfârșit biroul său, extenuat după ore nesfârșite de muncă fără oprire. Mușchii gâtului îi erau tensionați, ochii iritați de nesomn, dar ura din tot sufletul gândul reîntoarcerii la singurătatea care-l aștepta acasă.

American prin naștere, fost Navy Seal, Ford Dukelman activase ca agent operativ în cadrul organizației Elite de aproape două decenii. Părul său blond închis avea mare nevoie de un tuns, iar ochii albaștri erau umbriți de cearcăne.

Privi către centrul de comunicații. Jason era încă acolo.

Lui Ford îi veni în minte o imagine fulgerătoare a Alinei, râzând în timp ce Jason o certa că dădea iama în proviziile lui de fructe. Îl iubise pe Jason ca pe un frate mai mare, iar Jason o adorase. Ford oftă din greu. Alina îi salvase viața la un moment dat, cu riscul propriei ei vieți, apoi când el încercase să-i mulțumească, îi trăsese un pumn în umăr și-i spusese să nu devină romantic. Închise ochii pentru un moment ca să uite de amintiri și de durerea din piept. Îi era de dor de Alina... și îi era dor de Alex. Tuturor le era.

Se îndreptă către Jason.

–Ai aflat ceva noutăți? întrebă cu voce joasă.

Jason clătină din cap.

–Nimic. Parcă a dispărut de pe fața pământului. Probabil Brett a

pitit-o pe undeva sub un nume de cod.

Ford dădu aprobator din cap. Considerase și el posibilitatea aceea. Numai așa se explica de ce se izbea de un zid de nepătruns când încerca să descopere locația Alinei în sistemul Elite.

–Aș putea să introduc în sistem o căutare cu semnalmentele ei pentru toți agenții activi din filiale, dar ar fi detectată imediat de oricine nu vrea să știm mai multe, spuse Jason gânditor.

Privirea lui Ford alunecă către peretele din spatele lui Jason. Alina întrerupsese orice comunicare cu el și se împlineau deja șase luni de când nu mai auzise nimic de ea. Începea să fie îngrijorat.

–Continuă să monitorizezi frecvențele.

–S-a făcut.

Atena, Grecia

Era după-amiază târziu când Mina ajunse la micul ei apartament închiriat. Scană cu grijă camera pentru a se asigura că nu fusese compromisă cu echipamente de ascultare sau supraveghere, apoi porni laptop-ul pentru o video conferință cu Brett Taylor. Transmisiunea trecu prin verificarea de rutină și în câteva secunde chipul lui Brett apăru pe ecran.

–Ai întârziat.

–N-am avut de ales.

Brett o privi cu o expresie împietrită.

–Era acolo?

Mina aprobă din cap.

–Da, și m-a abordat, așa cum ne așteptam. Sunt sigură că e perfect pentru ce ne trebuie.

Brett ascultă raportul cu atenție.

–Ești convinsă că putem avea încredere în el?

–Afirmativ.

–Sper să ai dreptate, misiunea asta e mult prea importantă.

–Știu că am. S-ar putea să am nevoie de el pentru toate misiunile următoare. Pot să-l abordez?

Brett o studie tăcut pentru câteva momente, apoi înclină din cap.

–Ai aprobarea mea, dar numai cu un rezultat pozitiv în misiunea curentă. Spune-i numai ce e absolut necesar să știe. Menține nivelul cinci de securitate.

–Am înțeles, răspunse ea, apoi întrerupse transmisiunea.

Se sprijini de spătarul scaunului, gândurile zburându-i la întrevederea pe care o avusese cu Brett la numai câteva luni după revenirea ei la

statut de agent activ.

Chemată în biroul său, intră și-l găsi îngropat în muncă.

–Ia un loc, îi indică Brett un scaun gol. Suntem foarte mulțumiți de progresul tău de până acum. Rata de succes a misiunilor tale este mare și ai demonstrat calități importante de lider.

Alina îl privi pieziș, curioasă să vadă unde voia să ajungă. Era o raritate să primești laude de la Brett.

–Am recomandat schimbarea statutului tău de la agent operativ la lider de echpă.

–Și ce se așteaptă de la mine pe viitor? întrebă ea pe un ton precaut.

Brett se eschivă de la un răspuns cu un zâmbet minuscul și-i înmână un mini-disc.

–Înaintea elevării statutului tău, aș vrea să studiezi și să analizezi informațiile de pe discul ăsta.

–Desigur. Sesizând că întrevederea luase sfârșit, Alina se ridică în picioare. Asta e tot?

–Da.

Se îndreptă către ușă, simțindu-i privirea în ceafă.

–Misiunea pe care ți-o încredințez e de prioritate maximă, Alina. Nu mă dezamăgi, o avertiză Brett.

Îl privi peste umăr, întrebându-se dacă auzise o amenințare ascunsă în vocea lui, ori numai i se păruse.

–Desigur.

Mina își turnă niște vin într-un un pahar dintr-o sticlă pe jumătate plină. Se îndreptă către balcon și se sprjini de balustradă, privind luminile orașului. Simțea că pășește pe o lamă de ras și-i simțea tăișul la fiecare pas. Tăișul subțire dintre bine și rău.

În primii doi ani de la moartea lui Alex, Elite îi acordase o oarecare libertate. Lucrase la bordul unor vase de croazieră, călătorind prin lume și încercând să scape de o soartă nedorită care-o urmărea indiferent de cât de departe încerca să fugă. Nu avea niciun prieten, doar o mulțime de identități și pașapoarte false pe care le putea schimba ca pe ciorapi. De câte ori suna telefonul, se aștepta să audă vocea lui Brett care o informa despre o misiune nouă. Număra zilele, întrebându-se când va cădea bomba.

Mina zâmbi și-și goli paharul cu vin, amintindu-și sfârșitul acelei pseudo-libertăți.

Își luase o vacanță de câteva luni și închiriase un apartament mic în Atena. În noaptea aceea se trezi brusc, știind cu exactitate ce anume îi declanșase reîntoarcerea reticentă din lumea viselor. Dar nu-i era frică;

așteptase asta încă de la început.

–Te-au trimis să termini ce-ai început? întrebă, concentrându-și privirea pe figura din umbră de la capul patului.

–Nu ceea ce crezi, răspunse el cu blândețe. Nu sunt aici ca să te elimin.

–Ești aici ca să mă duci înapoi.

Ochii lor se întâlniră. Ea continuă să aștepte un răspuns, adunându-și gândurile și lăsând tăcerea să-i învăluie.

–Ai mai fost aici, spuse într-un final. Am crezut că visez, dar nu visam. M-ai găsit și m-ai urmărit tot timpul.

–Da, șopti el.

Timpul se scurse parcă o idee mai lent decât de obicei, iar ei rămaseră tăcuți. În camera luminată suprarealist de lună, părea imposibil să simtă frică sau mânie. Oricât de mult și-ar fi dorit să nu fie adevărat, trebuia să recunoască că sentimentul predominant era de fapt unul de eliberare. În sfârșit, se întâmpla ceea ce știuse dintotdeauna că avea să se întâmple. Elite nu acorda libertăți gratuite. Sosise momentul plății cu dobândă.

Se ridică în șezut și se întinse să aprindă lumânarea de pe noptieră. Flacăra alungă umbre pâlpâitoare spre colțurile camerei, dezvăluind bărbatul care se afla la numai câțiva pași depărtare. Păr blond deschis, piele albă, ochi albaștri scânteind intens și o linie a bărbiei pătrată și puternică. Mușchi sculptați, umeri largi, se mișca ca o felină, cu grație, încredere și economie de mișcări. Vallis Dupon îi aducea mereu aminte de Alex. Poate de aceea avusese o aventură de-o noapte cu el după moartea lui Alex.

–Vacanța s-a terminat. Mă vor înapoi.

–Da.

–De ce?

–Pentru că ești un agent bun și agenții buni sunt greu de găsit.

Ea ridică din umeri.

-Bănuiesc c-ar trebui să mă bucur că sunt bună și eu la ceva, chiar dacă asta înseamnă că asasinez oameni.

Vallis își coborî privirea, rămânând tăcut pentru un moment.

–Mi-a fost dor de tine, spuse într-un final.

Își ridică privirea, dar ea își menținu o expresie neutră. Chipul lui trăda o oboseală cronică, tăcerea lui obișnuită părând să exprime tristețe și înfrângere. Alina aruncă păturile de pe ea și se postă în fața lui.

–Rămâi?

El încuviință din cap și-și lipi fruntea de a ei. Ea îl conduse către pat și-l luă în brațe, simțindu-l cum se relaxează și cum adoarme în câteva momente. Rămase trează mult timp, privind umbrele nopții.

Sprijinindu-şi braţele de balustradă, Mina se aplecă peste ea. Briza

nopţii i se strecură în păr, purtând cu ea sunetele distante ale traficului şi agitaţiei urbane. Îşi ridică faţa şi închise ochii, concentrându-se pe mareea de senzaţii. Nicio altă misiune n-o mai pusese într-un pericol atât de mare. Totul începuse puţin după promoţia ei, când Elite o trimisese într-o misiune de urmărire de rutină. O companie maritimă grecească era bănuită că introduce arme în ţară pentru a le vinde în Orientul Mijlociu, aşa că profilul misiunii îi cerea să locuiască timp de o lună sub puntea unui cargobot.

Stătea la marginea punţii ruginite, contemplând întinderea apei, ascultând râsetele pescăruşilor. Pierdută în gândurile ei, nu observă apropierea unui Mercedes negru cu geamuri fumurii, încadrat de alte două vehicule. Maşinile pătrunseră încet în şantierul naval, parcând la o distanţă considerabilă de cargobot. Un bărbat elegant coborî din Mercedes, studiind împrejurimile pe deasupra ochelarilor fumurii. Se îndreptă către cargobot, escortat de şase gărzi de corp .

Soarele strălucea vesel, în ciuda aerului răcoros al dimineţii. Alina inspiră adânc, savurând combinaţia unică de aer sărat de mare şi miros de petrol de la staţia de pompare din apropiere. Legănatul uşor al vasului îi calma toate simţurile.

Un scârţâit o trezi brusc din reverie. Dojenindu-se mental că nu fusese mai atentă, se ghemui şi scoase arma din toc. Se auzeau paşi pe scara veche a punţii superioare, iar ea intui că intruşii erau bărbaţi. Când ajunseră pe puntea de sus şi se apropiară de locul unde se ascundea, paşii se opriră.

–Lasă arma jos, Alina, spuse o voce. Trebuie să stăm de vorbă.

Alina oftă. Îşi introduse pistolul înapoi în toc şi ieşi din ascunzătoare, având grijă să-şi ţină mâinile la vedere pe lângă corp. Numără trei bărbaţi în spatele ei, fiind aproape sigură că mai erau cel puţin tot atâţia pe puntea de jos, gesturile şi formaţia standard în care erau poziţionaţi duhnind a profesionalism de tip Elite. În centrul lor se afla Brett Taylor, îmbrăcat într-un un costum gri-petrol asortat cu ochelari fumurii de soare.

Şeful ei aprobă din cap şi-i oferi un zâmbet în colţul gurii.

–Aşa e mai bine. Sunt sigur că te întrebi ce caut aici.

Alina nu spuse nimic, dar întrebarea i se putea citi în ochi. Brett se aşeză pe o ladă de lemn, făcându-i semn să i se alăture. Ea se aşeză pe marginea lăzii opuse, pregătită să o rupă la fugă în caz de nevoie. Brett zâmbi, părând amuzat că fusese suficient de bine îndoctrinată în timpul antrenamentelor pentru ca atitudinea defensivă să-i devină o a doua natură, parte din instinctele ei proprii. Îşi scoase ochelarii şi o privi în ochi.

–Cunoşti structura organizatorică Elite?

Oarecum mirată de întrebare, Alina se mulţumi să-l privească în

continuare, neoferind niciun răspuns.

–Elite este monitorizată de o entitate care se numește Consiliul, și care reprezintă cele patru țări din spatele organizației. Finanțarea necesară pentru a ne desfășura activitatea este asigurată de aceste puteri internaționale printr-un buget secret foarte bine pus la punct.

Înclinând din cap în semn că a priceput, Alina continuă să rămână tăcută.

–Reprezentantul Elite din cadrul Consiliului este o persoană cunoscută sub numele de Umbra. Din motive de securitate lesne de înțeles, puțini oameni îi cunosc adevărata identitate. Brett își întoarse privirile către linia orizontului. Umbra sunt eu, spuse simplu.

Alina înghiți în sec.

–Și de ce-mi spui mie toate astea?

–Acum nu mult timp, când nu te mai puteai regăsi în nimic, am fost lângă tine, oferindu-ți libertatea de care aveai nevoie. Acum avem noi nevoie de ajutorul tău, îi răspunse Brett, privind-o peste umăr.

–Noi?

–Elite și Consiliul.

–Cum aș putea eu să vă ajut?

–Suntem în mijlocul planificării unei misiuni strict secrete, o lovitură majoră împotriva organizației Al'Qaeda, și vreau să faci parte dintre agenții operativi implicați.

Alina se ridică în picioare și se îndreptă către balustradă. Se sprijini cu spatele de ea cu brațele încrucișate la piept, studiindu-l cu atenție pe bărbatul din fața ei. Oare ce târg îi mai propunea acum Diavolul?

–Hai să nu ne mai jucăm de-a șoarecele și pisica, Brett. Mi-aș dori să-mi dai mai multe detalii despre rolul meu în toată afacerea asta.

–Detaliile misiunii sunt dincolo de orice închipuire, dar pot să-ți spun că e extrem de periculoasă.

O umbră de suspiciune alunecă pe fața Alinei.

–Altceva?

Brett o privi tăcut, ca și cum ar fi cântărit cât de multe poate să-i spună.

–Consiliul este foarte nemulțumit de activitatea organizației noastre din ultimii ani, explică într-un târziu. Avem un an la dispoziție să demonstrăm că încă mai putem fi de un real folos. Îți ofer șansa de-a schimba ceva concret, poate de-a salva mii de vieți nevinovate.

Alina întoarse capul și privi în depărtare. Viața o învățase cum să detecteze imediat o tentativă de manipulare, iar ultimele cuvinte ale lui Brett erau o manipulare evidentă.

–Și dacă nu sunt interesată? întrebă fără să-l privească.

–Vei pierde șansa vieții tale. Și, bineînțeles, vei uita c-am purtat vreodată această discuție.

–Să presupunem că accept... eu ce câștig la afacerea asta?

Brett zâmbi, punându-și ochelarii de soare.

–Te-am antrenat bine.

–Mulțumesc, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

–Drept să-ți spun, nimic în afară de moarte.

Alina zâmbi cu adevărat pentru prima dată în multe luni.

–Îmi place cum sună asta.

Acum, Mina se întrebă dacă făcuse alegerea corectă. Își scoase telefonul mobil din buzunar și formă un număr. O voce de bărbat îi răspunse imediat.

–Da?

–Sunt Mina. Cod de securitate, alfa-cinci. Parolă de acces pentru punctul de întâlnire, Cod Roșu. Fii gata într-o oră. Ținută de seară obligatorie.

Urmă o scurtă pauză. Apoi:

–Am înțeles.

⌖

Kosmas era deja aproape de casă când primi apelul telefonic. *Fir-ar să fie*, se gândi, stăpânindu-și un oftat. Întoarse mașina și se îndreptă din nou spre sediul filialei Elite. *Cod de securitate alfa-cinci... lucrează direct cu cartierul general.*

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să fie ceva serios dacă inițiaseră nivelul maxim de securitate. Trecu rapid în revistă tot ceea ce știa despre Mina. Activase în filialele din Singapore și Orientul Mijlociu. *Singapore, Orientul Mijlociu, Europa de Est… la naiba,* înjură în gând. *În ce naiba mă bag?*

Știa cum mergeau treburile în Elite. Existau misiuni și mai existau misiuni secrete în cadrul altor misiuni. Secrete, manipulări, minciuni prea teribile pentru a fi dezvăluite, și nu era prea fericit să se implice în așa ceva.

Un sfert de oră mai târziu, ajunse înapoi la Elite și se opri la garderobă ca să se schimbe într-un frac elegant. În intimitatea biroului său, accesă fișierul cu locul de întâlnire și tastă parola. Adresa apăru instantaneu pe ecran. La două străzi de ambasada Yemenului. *La naiba de două ori!* Memoră adresa, închise fișierul și se deconectă. Înainte de a părăsi sediul, mai făcu o oprire la secțiunea însărcinată cu echipamentele și muniția.

Milano, Italia

Jason se înfiinţă la biroul lui Ford, cu faţa roşie şi ochii bulbucaţi de emoţie.

–Trebuie să vezi ceva, spuse în timp ce-i înmâna ceva ce semăna cu scorul unei sesiuni de simulare.

Ford se uită întrebător la el.

–Ce face Alina când o frământă ceva? întrebă Jason nerăbdător.

Ford se gândi un pic şi mintea lui începu să facă conexiunile.

–Se duce la sală sau...

–La simulator! Exact! exclamă Jason, stăpânindu-şi cu greu entuziasmul.

–Rezultatele de la simulator sunt trimise automat aici pentru dosarele de personal. Alina e la nivelul nouă, aşa că am verificat toate scorurile de la nivelul nouă din ultimile şase luni, şi bingo! Uită-te la scorurile astea, spuse, arătând către una dintre foi.

Era de la filiala din Singapore şi consemna scorul de nouăzeci şi trei la sută al unei agente de nivelul nouă, cu nume de cod Mina.

–Şi uită-te aici, Jason scoase o a doua foaie de scor de la filiala din Atena. Nivelul zece, nouăzeci şi şase la sută, nume de cod Mina. Asta e de acum două zile, continuă, apoi scoase o a treia foaie. Şi fii atent, o transmisiune video, nivel de securitate cinci, a sosit în dimineaţa asta de la sediul din Atena.

În imaginea neclară, se distingea un chip cunoscut. Jason îşi ridică ochii la Ford.

–Ea e.

Ford oftă.

–Mina...

Atena, Grecia

Kosmas îşi parcă maşina pe o alee şi merse pe jos preţ de două străzi până la locul de întâlnire. Odată ajuns, scrută împrejurimile. O mişcare în dreapta sa îl făcu să se întoarcă instinctiv.

Mina ieşi din întuneric, arătând splendid într-o rochie de mătase de culoarea perlei, cu spatele gol şi falduri care îi puneau formele în evidenţă. Părul îi era lăsat liber, buclele mătăsoase atingându-i umerii. Se îndreptă către el, ochii ei verzi scanând atent împrejurimile. Când ajunse în dreptul lui, îl sărută dulce de parcă ar fi fost doi îndrăgostiţi la o plimbare sub lumina lunii. Kosmas înţelese mesajul şi-i oferi braţul lui, trăgând-o lângă el.

–Ce se întâmplă? îi şopti discret la ureche.

–Mergem la un bal la ambasada Yemenului, îi răspunse ea pe un ton sec. Am puțină treabă acolo. Tu vei fi însoțitorul meu și-mi vei păzi spatele. Trebuie să dispar într-una dintre camere pentru ceva timp. Dacă nu ies în treizeci de minute, sau dacă dacă ți se pare ceva suspect, pleci imediat și anunți cartierul general. Folosește parola *Cod Roșu 369*. Te vor pune în legătură cu cine trebuie. Spune-le că am dat greș, și-ți vor spune ce trebuie să faci în continuare.

Kosmas se opri pe loc și se întoarse către ea.

–Ești nebună, Mina? Nu te pot lăsa să faci totul de una singură.

Ea făcu o grimasă.

–Numele meu nu este Mina, ci Alina Marinescu, și trebuie să mă asculți cu atenție. Dacă nu reușesc să ies de acolo, vreau să contactezi pe cineva la cartierul general și să-i transmiți un mesaj din partea mea. Poți să faci asta?

Kosmas se holbă la femeia din fața lui ca lovit de fulger. Ea îi apucă mâinile în ale ei.

–E foarte important.

Într-un târziu, el reuși să dea din cap în semn că a înțeles.

–Trebuie să-l contactezi pe Ford Dukelman. Îl strânse de mâini pentru a sublinia importanța mesajului. Spune-i că-mi pare rău și că ce s-a întâmplat nu are nimic de-a face cu moartea lui Alex.

Acestea fiind spuse, îl trase după ea către ambasadă. Kosmas o urmă ca un robot, încercând să digere tot ce aflase. *Dumnezeule, Alex*, își spuse în gând cu tristețe.

Lucrase de multe ori cu bărbatul tăcut și misterios. Pierduse legătura cu Alex cu câțiva ani înainte de moartea lui, dar auzise povești despre frumoasa agentă care-i furase inima, și apoi despre moartea lui regretabilă. *Deci tipa asta e iubita lui Alex.*

⌖

Sala de bal părea un labirint format din trupuri. Femei îmbrăcate în rochii de seară și bărbați dichisiți în fracuri se învârteau pe ringul de dans, conversând cu necunoscuți sau cu vechi cunoștințe.

Alina își duse mâna la ureche ca și cum și-ar fi aranjat un cercel.

–Am intrat.

–Îl vezi pe Sahib? o întrebă vocea lui Brett în ureche.

–Negativ.

–Mai caută.

Înaintară, amestecându-se printre invitați, făcând conversație puerilă în acordurile orchestrei. Serata era în plină desfășurare, invitații

mâncând, bând și dansând fără restricții, însă omul lor nu era de găsit. Alina se întrebă dacă misiunea nu fusese cumva compromisă.

–Niciun semn, îl informă pe Brett.

De cealaltă parte a conexiunii, Brett oftă neliniștit.

–Trebuie să fie pe undeva pe acolo.

Alina îl zări pe Kosmas apropiindu-se de ea cu două cupe de șampanie în mâini și trebui să-și stăpânească un zâmbet amuzat când observă ocheadele pe care i le aruncau femeile din jurul lui. Reprezenta prada perfectă: elegant și inabordabil. Privirea îi fu atrasă de un bărbat brunet și scund care tocmai intra în sala de bal. Mathias Sahib.

–Ținta a sosit, murmură.

Kosmas o luă la dans, învârtind-o de câteva ori chiar pe sub nasul lui Mathias Sahib, iar ea își suprimă cu greu furia care o cuprindea ori de câte ori era silită flirteze cu câte un bărbat necunoscut numai pentru a-și asculta ordinele. Îl părăsi pe Kosmas și se îndreptă către bar, știind că deja îi captase toată atenția lui Sahib.

–Pot să-ți ofer ceva de băut? îi șopti el la ureche într-o engleză acceptabilă cu un accent puternic.

Alina se întoarse către el, zâmbindu-i seducător.

–Dacă mă inviți undeva mai retras, s-ar putea să mă mai gândesc.

–Știu un loc *foarte* retras, sugeră el nerăbdător.

Seducția era un joc cu mult mai familiar pentru Alina decât își dorise vreodată. Ochii lui Sahib străluceau pofticioși în timp ce o conducea pe holurile întunecate ale ambasadei, nebănuind că era victima unei înscenări. Când ajunseră, Alina închise ușa în spatele ei și scoase pistolul din poșetă.

–Ce-i asta? se încruntă Sahib. Cine ești?

Alina nu scoase niciun cuvânt în timp ce-l lega de un scaun. Un zâmbet rece îi plutea pe buze, fără să-i atingă însă ochii, știind că amănuntul acela era probabil mult mai înfricoșător pentru Sahib decât tăcerea ei misterioasă. Siguranța lui de sine dispăru ca prin farmec și începu să bâțâie nervos din picior.

–Ce vrei? o întrebă, accentul devenindu-i și mai puternic.

–Prietenii tăi, Omar Halib și Hamid Bouzou se află în posesia noastră, spuse ea calm în timp ce se plimba în jurul lui. Au fost extrem de cooperanți. De fapt, ei ne-au indicat că te vom găsi azi aici.

Sahib păli.

–Dar nu am făcut nimic!

–Aș putea să te omor chiar acum și n-ar ști nimeni, îi șopti Alina la ureche din spatele său.

–Ce vrei de la mine? vocea lui Sahib tremură puțin de data aceasta.

Alina păși în fața lui.

–Acum o săptămână, un om de afaceri american a fost răpit din reședința sa din Arabia Saudită, împreună cu soția și cei doi copii. Se apropie la câțiva centimetri de fața lui Sahib. Bănuiesc că nu știi nimic despre asta, nu-i așa, Sahib?

Părea cu adevărat incredibil, dar ochii lui Sahib se bulbucară și mai mult. Cătină din cap cu putere, transpirația curgându-i șiroaie pe față.

–Ba cred că știi, spuse Alina, punându-i pistolul sub bărbie. Cu mâna cealaltă își activă emițătorul. Pachetul e pregătit pentru livrare.

Doi agenți se desprinseră din umbrele ce învăluiau curtea ambasadei și-l scoaseră pe Sahib pe fereastră. Alina își strecură pistolul la loc în geantă, apoi ieși din cameră pentru a-l găsi pe Kosmas postat în dreptul ușii. Îl luă de braț.

–Ți-e foame?

El îi aruncă o privire semi-furioasă.

–Vreau să știu ce naiba se întâmplă.

–Mai întâi trebuie s-o ștergem de aici, spuse ea, luându-l de mână.

Rămaseră mai mult tăcuți în timpul călătoriei cu mașina. Kosmas încerca să se concentreze asupra șoselei, iar Alina privea pe geam, aparent pierdută în gândurile ei. El îi mai arunca câte o privire din când în când, dar ea părea că abia dacă mai respiră și nu-i acorda nicio atenție.

–Unde vrei să mergem? o întrebă într-un târziu.

–La ora asta nu găsim niciun restaurant ca lumea. Rămase pe gânduri pentru un moment. Hai să mergem la mine. Nu e cine știe ce, dar cel puțin e liniște și suntem în siguranță. Putem vorbi acolo.

Îi dădu adresa și căzu din nou pe gânduri, privind clădirile care defilau prin fața geamului. Lumina lunii scălda orașul într-o lumină palidă argintie din care se nășteau multe umbre.

Când ajunseră la destinație, Alina coborî din mașină și se îndreptă spre o clădire cu uși duble franțuzești. Le descuie și dispăru înăuntru.

Kosmas se opri în prag, nesigur de ceea ce trebuia să facă, privind-o în timp ce aprindea câteva lumânări. La lumina lor palidă, descoperi o cameră goală cu excepția unei canapele și a unei combine audio. Încercă să nu pară șocat de apartamentul ei, dar arăta cu totul altfel decât și-l imaginase. Se așteptase la decorațiuni complicate, mobilă din piele, poate chiar câteva covoare persane.

–Bine ai venit în cocioaba mea, spuse ea ironic. Nu e foarte curat, menajera vine doar duminica.

–E draguț, murmură Kosmas, uitându-se în jur.

–Știu ca e un decor cam spartan, dar am chestiile de bază de care am nevoie.

–O canapea și o combină audio? Cam puțin chiar si pentru chestii de bază.

–Nu prea stau pe acasă.

Alina se îndreptă către micuța bucătărie și deschise frigiderul. Cu excepția unei sticle de apă și a uneia cu vin, era cu desăvârșire gol. Închise ușa și se uită la el cu o privire fâstâcită.

–Nu-i așa că nu ți-e foarte foame și te mulțumești și cu o cafea?

Kosmas deschise frigiderul și arcui o sprânceană.

–După ce m-am întors din câteva misiuni mai lungi și-am găsit mâncarea stricată, am renunțat să mai fac cumpărături, explică ea.

Kosmas își simți stomacul protestând de foame.

–Mă mulțumesc și cu o cafea, presupunând că e din secolul ăsta.

–Acum că mă gândesc, nu-mi aduc aminte când am cumpărat-o... poate am găsit-o aici când m-am mutat, spuse ea gânditoare, apoi râse la expresia lui îngrozită. Calmează-te, glumesc. Am cumpărat-o ieri.

–Ai o grămadă de chestii de explicat, spuse el, în timp ce pregătea cafeaua.

Alina îi aruncă o privire, apoi îngenunche lângă canapea și scoase un mic laptop de sub ea.

–Interesant loc pentru ascuns lucruri, observă Kosmas amuzat.

Ea deschise laptopul. Ecranul se lumină, apoi apăru un fond de culoare neagră.

–Fă cunoștință cu Bashir Al-Fadhee, liderul organizației Brigada Martirilor, una din multele divizii Al'Qaeda.

Se îndreptă către bucătărie și turnă cafeaua în două căni, apoi se întoarse în sufragerie și-i oferi una dintre ele lui Kosmas.

–Deși e un personaj implicat în tot felul de chestii drăguțe, nimeni nu l-a văzut vreodată și nici nu avem poze cu el. Unul dintre agenții noștri sub acoperire s-a infiltrat la nivel înalt în organizație, destul de aproape de Al-Fadhee. Identitatea agentului respectiv este strict secretă. Foarte puțini oameni știu cine e, iar eu nu mă aflu printre ei. Tot ce știu este că ne transmite informații cu regularitate. Așa am aflat de răpirea în Arabia Saudită a unui om de afaceri american.

Apăsă pe un buton și patru fețe apărură pe ecran: un cuplu în jur de patruzeci și ceva de ani și două fetițe mici.

–Domnul Seth Hadfield este patronul unei companii de import-export care importă petrol în Statele Unite. Pe de altă parte, e și unul dintre informatorii noștri în Arabia Saudită, trimis pentru

a monitoriza banii care ajung la organizațiile teroriste. La momentul răpirii, se afla în posesia unui mini-disc care conține informații strict secrete. Nu cred că trebuie să-ți mai spun cât este de important să punem mâna pe el înaintea lui Al-Fadhee. Apoi ne vom concentra pe capturarea lui Al-Fadhee, dar asta mai târziu.

-Cum să-l găsești când e așa de bine protejat de triburile din zonă? o întrebă Kosmas pe un ton neîncrezător.

–Din fericire pentru noi, are o slăbiciune.

Alina apăsă din nou un buton și imaginea unui bărbat arab foarte arătos se materializă pe ecran. Părul lung îi era prins într-o coadă împletită, iar hainele albe contrastau puternic cu pielea sa măslinie.

–Ți-l prezint pe Bataine Al-Fadhee, fratele lui Bashir.

–Prinț?

–Beduin, explică Alina, privind imaginea cu un aer admirativ. Și încă unul educat la Oxford. Misiunea noastră este să dezvoltăm o relație de colaborare cu Bataine.

Kosmas dădu din cap, mângâindu-și bărbia.

–Și cum facem chestia asta?

Alina puse cana pe masă și închise laptopul.

–Deocamdată vreau să studiezi profilul misiunii următoare pentru a-ți face o idee generală. Ce-ți propun acum nu este o misiune de rutină, ci una care poate dura ani întregi. Dacă te hotărăști să te implici, nu mai există cale de întoarcere. Aștept răspunsul tău mâine dimineață.

Kosmas primi un PDA de la ea, extras tot de sub canapea.

–Și dacă refuz?

–Uiți că am purtat această conversație.

–Ce s-a întâmplat la ambasadă în seara asta?

–Acum două săptămâni, i-am capturat pe Omar Halib și Hamid Bouzouf, amândoi membri Al'Qaeda. Nu sunt foarte importanți, dar am reușit să aflăm câte ceva de la ei. Așa am știut că Mathias Sahib va participa la balul de la ambasadă. Îl căutam pe tipul ăsta de mult timp. A fost văzut anul trecut în anturajul lui Al-Fadhee și Basmah Al-Ahmar, un alt lider Al'Qaeda. Speram să știe câte ceva despre răpire.

–Și? Știa?

–Nu, răspunse ea pe un ton obosit. Dar ne-a dat adresa unei celule grecești, unde jură că vom găsi răspunsurile pe care le căutăm.

–Care e următorul pas, dacă accept misiunea?

Alina îl studie preț de câteva secunde înainte de a-i răspunde.

–Plecăm mâine dimineață către o stațiune exclusivistă, undeva în Golful Kassandra. Suntem un cuplu de tineri proaspăt căsătoriți în luna

de miere. Pentru început, misiunea va fi una de supraveghere a celulei, după care trebuie să pătrundem în rețeaua lor internă.

Kosmas bău și ultima înghițitură de cafea, apoi puse cana goală pe masă, lângă a ei.

–Atunci cred c-ar fi cazul să mă apuc de împachetat.

–Nu vrei să te mai gândești?

Kosmas ridică mâinile în semn de capitulare.

–Ești un talent nativ. M-ai convins deja.

✦

ECOUL INIMILOR MOARTE

Golful Kassandra, Grecia

Peisajul era de o frumusețe îmbătătoare. Părăsiseră Aeroportul Macedonia Thessaloniki într-o mașină închiriată și coborâseră de-a lungul coastei până aproape de baza tridentului format din peninsulele Halkidiki. Pini de culoare turcoaz mărgineau dealurile, înconjurând bisericuțe mici și mănăstiri văruite în alb, cu acoperișuri azurii. Căsuțele dreptunghiulare cocoțate precar pe stânci păreau gata să sară în neant în orice moment, aidoma caprelor sălbatice, cărările pietroase se înfundau în terase cu măslini și lămâi. Era cald, dar o briză răcoroasă purta cu ea miresmele citricelor și ale florilor de eucalipt.

Kosmas își întoarse privirea către Alina.

–Ce părere ai?

–E incredibil, îi răspunse ea cu capul sprijinit de tetiera scaunului, trăgând adânc în piept aerul încărcat de miresme îmbietoare.

În timp ce Kosmas șofa ca un adevărat expert pe drumul întortocheat, Alina admiră minunățiile climatului mediteranean. Plaje însorite cu nisip fin auriu, golfuri pitorești, sate tradiționale și insule micuțe, dealuri îmbrăcate în pini care coborau până la mare.

–Ai mai fost pe aici? își întoarse privirea către Kosmas.

Vârful nasului începuse deja să i se bronzeze. Îmbrăcat cu un șort kaki, un tricou polo alb cu gulerul ridicat într-o parte, și echipat cu bocanci de munte, își asumase cu brio rolul soțului iubitor și fericit.

–Am fost peste tot prin Grecia, răspunse el fără să-și mute privirea de la drum.

–Unde ți-a plăcut cel mai mult?

–Corfu.

–Când ai fost acolo?

–De fapt, acolo mi-am petrecut luna de miere.

Alina îl privi uimită.

–Am mâncat Souvlaki pe săturate și-am făcut dragoste pe malul mării, continuă el cu un zâmbet trist. Soția mea a murit acum doi ani.

Alina își mușcă buza de jos, neștiind ce-ar mai fi putut spune. Știa prea bine cât de dureroase puteau deveni amintirile.

–Am trecut peste… viața merge mai departe.

–Chiar crezi asta?

Își întoarse privirea către mare. Soarele strălucea pe întinderea

nemișcată a apei și putea număra zeci de bărci micuțe care-și întindeau plasele pentru pescuit.

–E ușor să uiți, spuse după o vreme.

–Ce să uiți?

–Că ne aflăm aici pentru o misiune.

–De fiecare dată când mă uit la tine, uit că nu ești cu adevărat mireasa mea, o tachină el zâmbind.

–Asta numai pentru că lumea noastră e definită de minciuni și aparențe, îi aruncă o privire tăioasă.

–Hei, nu era decât o glumă, încercă el să se apere.

–Ai grijă, Kosmas, s-ar putea să te iau în serios, îl tachină și ea înainte de a privi din nou pe geam.

Stațiunea era situată pe coasta care mărginea apele turcoaz ale Golfului Kassandra, unul dintre cele mai romantice locuri pe care le văzuse vreodată. Orășelul Pefkohori se desfășura pe drumul care ducea în inima Kassandrei, părând rupt din timp și spațiu. Orașul nou fusese cotropit de magazine moderne, baruri și taverne, în timp ce zona veche era străbătută de străzi înguste cu clădiri neoclasice și alei pietruite protejate de arcade grațioase.

Hotelul Atrium era de dimensiunea unui palat în stil colonial, construit în jurul unei curți interioare decorate cu palmieri și o multitudine de flori. Cascadele, terasele, și vegetația luxuriantă care împodobea piscinele dădeau senzația unei oaze tropicale.

Majordomul îi conduse în apartamentul matrimonial, prezentându-le cu mândrie peisajul încântător al Golfului Kassandra, în timp ce-și aștepta tradiționalul bacșiș. Ventilatorul imens din tavan fusese programat la viteza maximă, în aer simțindu-se mireasma florilor exotice și a citricelor. Piesa centrală a camerei era un pat dublu cu baldachin, ale cărui pânze fine se unduiau lin în briza răcoroasă ce pătrundea prin ușa deschisă a terasei.

Un singur pat. Alina înghiți cu noduri, urmărindu-l pe Kosmas în timp ce muta bagajele mai aproape de șifonier. Ar fi putut concura oricând cu statuile glorioase ale zeilor greci, iar ea deveni brusc conștientă de faptul că trecuseră șapte ani lungi de când nu se mai aflase în brațele unui bărbat. Își anihilase toate pornirile trupești, investindu-se total în munca ei. Culmea ironiei, tocmai munca aceea o plasase acum în preajma unui bărbat care emana senzualitate prin toți porii. Se forță să-și întoarcă privirea de la el, îndreptându-se către baie.

Pe un colț al căzii imense din mozaic albastru, replica fidelă a culorii ochilor lui Kosmas, se afla o statuetă din broz înfățișând o sirenă și un

marinar înlănțuiți într-o îmbrățișare pasională. Robinetul îl reprezenta pe zeul Neptun cu gura deschisă.

Se grăbi să părăsească baia și ieși pe terasă prin ușile franțuzești. Panorama era desprinsă din basme, golful părând a se extinde la nesfârșit. Pe cerul de un albastru deschis nu se afla nici un nor, apele azurii ale mării strălucind în razele soarelui. Un vas de croazieră străbătea alene apele calme, lăsând dâre brodate cu spumă albicioasă în urmă. O pală de vânt îi ridică câteva șuvițe de păr, învăluind-o într-o aromă dulceagă precum mierea de pădure.

Mâna lui Kosmas i se încolăci pe după umeri, făcând-o să tresară. Ignorând privirea ei iritată, își înclină capul pentru a o săruta lung și ameţitor. Un sărut presărat cu miros de lămâie, cimbrișor sălbatic, și un curent de aer fierbinte adus de briza dinspre Marea Egee.

–Este posibil să fim supravegheați, îi șopti la ureche pe un ton amuzat.

–Serios? întrebă ea, mijindu-și ochii. Privi în jur la celelalte balcoane. Era adevărat. Probabil nu era locul cel mai potrivit pentru a face plajă dezbrăcat.

–Oamenii tind să fie mai deschiși la minte în colțul ăsta de lume, îi șopti el, parcă citindu-i gândurile. Din moment ce ne aflăm în apartamentul matrimonial, se presupune că suntem un cuplu proaspăt căsătorit în luna de miere. Trebuie să lăsăm impresia asta.

–Ai dreptate, răspunse Alina oftând.

Kosmas se sprijini de balustrada balconului, iar ea nu se putu abține să nu-i observe antebraţele frumos sculptate. Își întoarse privirea înspre orizont, jenată de gândurile erotice care-i asaltau mintea. Îi plăcea Kosmas, dar nu s-ar fi putut îndrăgosti niciodată de el și nu avea de gând să înceapă o altă relație bazată pe atracţia fizică de moment.

–E foarte frumos aici, rupse tăcerea pentru a-și reveni în fire.

–Așteaptă să vezi apusul, răspunse Kosmas cu privirea pierdută în depărtare, gândindu-se probabil la soţia lui decedată. Marea devine atât de verde, exact culoarea… Se opri brusc. E aiurea s-o spun.

–Spune-o oricum. Ce culoare? ridică Alina din sprâncene.

–Culoarea ochilor tăi.

–Nu-i aiurea deloc. Mulţumesc.

–Cu plăcere.

–Ai contactat Elite? îndreptă ea conversația către un tărâm mai sigur.

–Da. Mâine intrăm în acțiune. Până atunci, nu avem nimic de făcut decât să ne jucăm rolurile cum trebuie și să ne relaxăm. Ți-e foame?

–Tocmai mă pregăteam să fac o razie în frigider, recunoscu ea zâmbind.

–Fă-ți hatârul. Eu comand prânzul.

Alina se întoarse în cameră și se apucă să despacheteze bagajul pe care-l ridicase de la sediul Elite. Strâmbă din nas. Era burdușit cu tot felul de nimicuri de care s-ar fi bucurat o femeie proaspăt căsătorită. Scoase o cămășuță de noapte din satin bleu și o pereche de chiloței asortați, ridicându-le la nivelul ochilor.

Kosmas o privi și mârâi ceva în greceşte, mângâiând-o cu privirea din creștetul capului până la tălpile picioarelor. Alina îl ignoră și-i întoarse spatele, convinsă că totul se datora numai acelor ridicole piese de lenjerie. Aproape suspină când el își lipi pe neașteptate corpul de al ei. Buzele lui îi conturară linia gâtului, dar Alina încercă să se extragă din îmbrățișarea lui.

–Chestia asta nu e-n regulă.

Kosmas chicoti și o trase mai aproape de el.

–Ai dreptate, încă mai avem hainele pe noi. Parâ un pumn care se îndrepta vertiginos către ficatul lui. Bine, bine... la naiba, nu știi de glumă?

–Ți-am explicat cât de importantă e misiunea asta, și ție nu-ți stă gândul decât la prostii, oftă ea exasperată.

–Hmmm... păi, ia să vedem… mă aflu într-un apartament matrimonial cu o femeie foarte frumoasă, care se presupune că e soția mea, și care-mi arată lenjeria ei sexy. La ce-ai vrea să mă gândesc, la grenade?

Alina îi întoarse din nou spatele și începu să-și aranjeze hainele în dulap.

–Ai face bine să rămâi cu capul pe umeri dacă vrei să supraviețuiești, îi spuse peste umăr. Am garantat personal pentru tine și te-am recomandat pentru misiunea asta, Kosmas, sper să nu mă faci s-o regret. Pot oricând să te înlocuiesc.

⌖

Mâncară prânzul pe terasă. Kosmas, calamari prăjiți și creveți cu lămâie. Alina, care nu era un fan al fructelor de mare, comandă orez cu măsline, cimbru și pătrunjel, și o salată cu roșii, castraveți și brânză feta. Totul era mai mult decât delicious.

Kosmas savură încântat toate tentaculele caracatiței, în timp ce Alina strâmba din nas. Ca să-l tachineze, îi fură un calamar și-l făcu să danseze pe marginea farfuriei.

–Nu ești normală, izbucni el în râs.

–Tu nu ești normal să mănânci monstrul ăla, i-o întoarse, încă

strâmbând din nas.

–Habar n-ai ce pierzi.

–Îmi asum toate riscurile, îi răspunse pe un ton cam tăios, intuind că nu se referea numai la mâncarea din farfurie.

După masă, Kosmas plecă să inspecteze împrejurimile, în timp ce Alina se hotărî să meargă la piscină. Scotoci în bagajul pregătit de Elite și alese costumul de baie cel mai decent dintre cele două disponibile: o pereche de bikini verzi, cu un sutien minuscul asortat.

Se instală pe un șezlong de pe marginea piscinei, lângă două femei în vârstă – una mărunțică cu părul brunet, și una blondă și înaltă cu picioare foarte frumoase. Femeile îi zâmbiră amabil, continuându-și conversația.

–Ce nume să-i dăm? își întrebă blonda însoțitoarea.

–Oricare, numai să nu înceapă cu J, răspunse bruneta mărunțică.

–Dar numele care încep cu J sunt cele mai bune, se încruntă blonda.

–John a fost folosit până la epuizare, la fel și Jeremy.

–Mie-mi place Jack.

–Mie-mi place Kosmas. E atât de exotic... e cel mai bun nume grecesc pe care l-am auzit până acum.

–Bine, Kosmas să fie. Dar nu Andre.

–Ugh, niciodată! rânji bruneta. Omulețul acela îngrozitor se numea Andre, nu-i așa? Cel cu slipul minuscul… are nevoie de-o epilare masivă.

Alina trăgea discret cu urechea, romanul pe care pretindea că-l citește uitat în poală.

–Nu era chiar atât de rău, protestă blonda. Îți amintești de Mykonos? Toți bărbații aceia superbi erau homosexuali. Măcar Andre a încercat să se dea la noi.

–Mykonos a fost o adevărată pierdere de vreme. O irosire dureroasă de masculi potenți.

–Păr blond, sau brunet?

–M-am săturat de bărbați cu părul negru. Bruneta strânse din buze. Steven era blond și, deși n-am suportat deloc numele ăla, a avut succes.

Blonda își dădu ochii peste cap.

–Hai să găsim niște eufemisme noi. Avem nevoie de ceva nou pentru penis... cele pe care le-am folosit până acum sunt deja răsuflate. De câte ori poți să mai spui: *și-a lăsat pantalonii să-i cadă în vine, dându-și la iveală sabia masivă*?

–Mie-mi place mai mult *sabia trezită la viață*. Ceva de genul: *rămase mută de uimire când Kosmas își dezvălui sabia trezită la viață, centimetru cu centimetru*. Cum sună asta?

Chiar în acel moment, Alina se înecă cu sucul din care sorbea, lichidul dulce începând să-i iasă pe nas. Blonda se grăbi să ajungă la ea și o altoi cu putere pe spate.

–Sunt bine, spuse Alina cu vocea tremurândă. Mulţumesc.

–Ne pare atât de rău, scumpo… atât de rău, adăugă bruneta, mângâind-o pe spate. Eşti sigură că e totul în regulă?

–Sunt bine, serios, reuși ea să zâmbească.

–Suntem scriitoare și de multe ori uităm că oamenii normali nu vorbesc despre penisuri ca despre acadele.

–Oh, înţeleg, dădu Alina din cap, încercând să rămână serioasă.

–Numele meu este Claudia Morton. Ea e sora mea, Victory, făcu blonda prezentările.

–Poţi să-mi spui Vicky, scumpo, adăugă bruneta, întinzându-i mâna. Ne publicăm romanele sub pseudonimul Claudia Victory.

–Strâmtori Periculoase, își aminti zâmbind Alina titlul unei cărți.

Surorile erau în mod evident surprinse și mândre că le cunoștea operele. În realitate, Alina le văzuse cărţile, dar nu citise nici una dintre ele. Erau genul de romane mult prea superficiale pentru gusturile ei, dar știa că surorile erau destul de faimoase.

–Numele meu e Alina Tellias, se prezentă la rândul ei.

–Foarte drăguţ. Accentul tău e minunat! exclamă entuziasmată Claudia.

–Sunt româncă, răspunse Alina roșind ușor.

–Ah, ce exotic, adăugă admirativ Vicky.

–Și de cât timp te afli aici?

–Abia am ajuns… în luna de miere.

–Dar unde-i mirele? întrebă interesată Claudia.

–Kosmas s-a dus să verifice terenurile de tenis.

Cele două surori se uitară una la cealaltă și izbucniră în râs.

–Nu-i de mirare că te-ai înecat când am folosit numele soţului tău în felul ăla, spuse Vicky, bătând-o ușor pe mână.

–Încercăm să schiţăm o poveste, explică Claudia. Am ajuns la romanul cu numărul cincizeci, și trebuie să iasă ceva special. E foarte important să plăsmuim cel mai spectaculos bărbat. Din cauza asta am venit în Grecia. Sperăm să-l găsim aici. La urma urmei, se zice că toți bărbații greci sunt zei. Cum arată Kosmas al tău? Cu ce se ocupă? E grec? Suntem în pană de idei.

–E medic stomatolog la Paris, recită Alina pe de rost din profilul misiunii.

–Ah, oftară la unison surorile, privind-o dezaprobator.

–Dar nu e genul obișnuit de dentist. E foarte deștept, încercă ea să le capteze atenția. Și e grec... și chiar arată ca un zeu.

–Ce drăguț, răspunse politicoasă Claudia.

Se făcu liniște. Alina aproape fierbea de mânie. De ce nu putea un stomatolog grec, care locuia la Paris, să fie posesorul unei săbii masive trezită la viață?

–Vai, Dumnezeule, șopti Vicky cu ochii măriți. Claudia, el e, spionul nostru grec. Ai mai văzut vreodată un specimen atât de puternic? Privește numai cum pășește.

–Cred că am nevoie de ceva de băut! exclamă Claudia, aproape gâfâind. Mă întreb ce vârstă are.

–Kosmas o să împlinească treizeci și unu de ani cu o zi înainte de Crăciun, spuse Alina rânjind. Și nici să nu vă gândiți să mă întrebați ceva în legătură cu penisul lui, le avertiză.

Alina le făcu cunoștință surorilor Morton cu *soțul* ei. Păreau mai mult decât impresionate. Mai degrabă fascinate. La fel era și ea. Kosmas se schimbase într-o pereche de pantaloni scurți de culoare albă și un tricou polo verde ca apa mării pe înserat. Părul îl avea ca de obicei dat cu spumă. Îi plăceau picioarele lui drepte și musculoase, cu gambe ce păreau a fi sculptate. Era un bărbat masiv. Peste tot.

–Ce mai faceți? salută Kosmas fiecare doamnă în parte, afișând un zâmbet mortal.

Alina observă tăcută cum le seduce iremediabil pe amândouă. Kosmas pălăvrăgi nonșalant cu ele, inclusiv despre arta stomatologiei, iar ea trebui să-și muște limba ca să nu izbucnească în râs. Era foarte bine pregătit.

–Ugh, uite că vine monstrul păros. Bine măcar că e îmbrăcat de data asta.

–Te referi la Andre? întrebă Kosmas. Lucrează în industria filmului. L-am cunoscut pe terenurile de tenis. Alina, iubire, te superi daca joc un meci cu Andre?

–Nu, scumpule, chiar deloc.

Kosmas se îndepărtă, nu înainte de a-i depune pe buze un sărut de soț iubitor.

–E divin, șopti Claudia admirativ, urmărindu-i spatele în timp ce se îndepărta. Nu-i așa că nu te deranjează dacă o să-l folosim?

–Ca model pentru carte, scumpo, nu pe post de sclav sexual, explică Vicky. Nici măcar n-o să afle, noi doar o să-l observăm.

–În regulă, răspunse amuzată Alina. Puteti să-l observați oricât de mult doriți.

–De ce nu veniți în seara asta cu noi la Vassilis Taverna? propuse

Claudia, lingându-şi demonstrativ buzele. E grozav, gătesc câte un miel întreg la proţap în fiecare seară. Sunt dansatoare din buric, şi se dansează până în zori.

–O să-l întreb pe Kosmas.

–N-o să-ţi purtăm pică dacă ne refuzi. Probabil nopţile voastre sunt foarte fierbinţi.

Cele două surori începură să chicotească.

–Dacă vă hotărâţi să veniţi, ne întâlnim la şase în holul hotelului. Să vă luaţi pantofi comozi pentru dans, o sfătui Vicky în timp ce-şi strângea lucrurile.

–Şase, în regulă.

–Pot să te mai întreb ceva? se aplecă spre ea rânjind Claudia. E adevărat că dentiştii au o fixaţie pentru chestiile orale? îi şopti la ureche.

⌖

Alina nu-şi dădea seama de ce luase în considerare invitaţia surorilor. Poate din cauza fricii. Adevărul era că-i era frică să rămână singură cu Kosmas în acea primă noapte, aşa că-l convinse să iasă în oraş. El şovăi puţin, dar după ce luă legătura cu Elite, se hotărî să-i facă pe plac.

Când ieşi din baie, gata aranjată, observă cum ochii lui se întunecă uşor la vederea ei. Alesese un costum în două piese de culoare albastru deschis. Jacheta scurtă avea perluţe în loc de nasturi şi era brodată cu flori delicate de-a lungul tăieturii, iar fusta asortată se termina deasupra genunchilor. Îşi prinsese părul la spate într-un coc lejer de genul acelora care tentează un bărbat să smulgă clamele pentru a-şi putea îngropa mâinile în şuviţele mătăsoase.

La rândul lui, Kosmas arăta foarte atrăgător într-un costum de culoare gri închis.

Petrecerea de la tavernă era învăluită în ceaţă în mintea Alinei, dar îşi amintea de chelnerii greci care-i tot umpleau paharul cu o băutură locală numită *retsina*. Nu-şi mai amintea când începuse să se ameţească… poate când apăruse dansatoarea din buric. În încăpere se aflau cel puţin o duzină de bărbaţi arătoşi, dar ea s-a oprit fix în faţa lui Kosmas. I-a pus o eşarfă în jurul gâtului şi-a început să-şi fâţâie cercelul din buric prin faţa ochilor lui.

La ceva timp după asta, cineva a invitat-o la dans şi s-a trezit că dansa cu un grec pe care-l ştiau surorile Morton. Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, dansa deja cu toată lumea. Cu oricine altcineva în afară de Kosmas. Până la urmă, nu-şi mai amintea cum se îmbătase în halul acela, dar îşi amintea că dansase pe mese, înconjurată de bărbaţi care

băteau din palme.

Îl putea vedea pe Kosmas aruncându-i ocheade amuzate, până într-un punct în care i se păruse probabil că sărise calul și apăruse imediat lângă ea. În ciuda opunerii ei vehemente, reuși s-o ia în spinare și s-o scoată de acolo. Într-un târziu, renunțase să se mai opună și-și strecurase palmele în buzunarele din spate ale pantalonilor lui.

Din acel moment, avea numai fragmente de amintiri. Acum atârna ca un sac de cartofi în brațele lui, pentru ca în momentul imediat următor, el să o depoziteze cu grijă pe pat. Îl apucă de tricou și-l trase înspre ea. Îi putea simți fermitatea pieptului și ritmul frenetic al pulsului, dar nu-și dădea seama dacă era din cauza epuizării, sau a entuziasmului.

–Ești cel mai frumos bărbat din lume, îi declară, studiindu-l cu o privire flămândă. Ai măcar idee ce efect ai asupra femeilor? Ești bun rău de tot, îi șopti pe pielea gâtului.

–Nu, nu sunt.

Câtă modestie.

–Vrei să faci un duș cu mine?

–Sigur, răspunse el zâmbind.

Alina îl mușcă de lobul urechii.

–Vreau să fac o baie lungă cu tine în cada aia cu marinarul și sirena.

Cum ajunse în cadă era un alt mister, dar cui îi mai păsa, când Neptun, zeul mării, scuipa atât de tentant apă caldă prin gura lui deschisă?

–Trebuie să mă dezbrac… spuse Alina cu voce din ce în ce mai poticnită. Fusta e prea strâmtă. Îți place costumul ăsta? Elite l-a ales pentru mine.

–Da, îmi place, murmură Kosmas. Îmi place chiar foarte mult.

–Putem să te dezbrăcăm și pe tine? Chiar vreau să-ți dau jos hainele. Vreau să te văd complet dezbrăcat, îi spuse, trăgând de tricoul lui.

–Alina, hai să facem lucrurile pe rând.

–Știi ce-mi doresc de Crăciun?

–Ce?

–Pe tine, răspunse ea râzând amețită. Gol-goluț... cu o fundă mare și roșie în jurul gâtului.

–O să văd ce se poate face, rânji el.

–Ești atât de frumos… ești cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Imediat ce rosti cuvintele, i se făcu rău. Îi vedea fața ca prin ceață. Kosmas… cred că se învârte camera. Vai, Dumnezeule, cred c-o să vomit.

Umbrele nopții se împrăștiară încet, înlocuite treptat de lumina caldă a răsăritului. Cerul dimineții era de un albastru pal, razele soarelui scânteiând pe întinderea de un albastru intens al Mării Egee. O briză ușoară se strecură în draperiile diafane.

Alina începu să se foiască. Își întredeschise ochii. Ceața viselor se disipă ușor, mintea fiindu-i invadată de amintirea evenimentelor din noaptea trecută. Draperiile fluturară din nou, îngăduindu-i brizei proaspete și tentante să-i atingă pielea înfierbântată. Se forță cu grijă să-și deschidă ochii. Îi simțea de parcă ar fi fost două roșii înfipte într-un băț de frigărui. Își ridică capul de pe pernă. Era întinsă pe stomacul ei ultrasensibil, îmbrăcată cu unul dintre tricourile lui Kosmas.

Oare s-a întâmplat ceva de natură sexuală între noi? se întrebă îngrijorată, dar gândul imediat următor o panică total. Oare chiar le ceruse celor cinci muzicanți greci să cânte Sexual Healing?

Își închise ochii, dându-și seamă că o durea tot corpul, inclusiv dinții și părul de pe cap. Nici urmă de Kosmas. Slavă Domnului! Știa că dormise lângă ea întreaga noapte, îmbrăcat într-un tricou și-un șort negru…

Chiar și după ce vomitase pentru a doua oară, încă mai era beată. În timp ce el dormea întins lângă ea, îi mângâiase fesele de câteva ori.

–Ah, Kosmas… ce bine-mi pare că ești încă aici.

–Nu plec nicăieri. Încearcă să dormi, răspunse el somnoros.

Alina se întoarse și-l îmbrățișă, frecându-și nasul de tricoul lui.

–Îmi place să te simt… ești așa un mieluțel drăgălaș.

Chiar spusese asta, își aminti rânjind. Și apropos de miel, nu avea să mai mănânce așa ceva niciodată… bietele animăluțe pufoase. Se ura pentru seara trecută. Kosmas fusese mult prea amabil cu ea; ba chiar îi ținuse părul ridicat când își vărsase și fierea.

Încă mai era în pat când Kosmas intră în cameră, dar se prefăcu adormită.

–Alina?

–Mmmm…

–Ți-am adus Alka Seltzer.

–Oh nu... fără acid, te rog. Nu ai niște cafea?

–Cafeaua ți-ar face și mai rău.

Alina își deschise cu grijă un ochi, după care se ridică în fund și dădu pe gât lichidul dezgustător.

–Îmi pare rău pentru noaptea trecută, încercă să-și scuze comportamentul. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine… de obicei nu mă fac de râs în timpul unei misiuni.

–Nu-i nimic, chiar mi-a făcut plăcere să te văd și eu măcar o dată mai puțin calculată decât de obicei, zâmbi Kosmas.

–Am distrus tot profilul misiunii?

–Dimpotrivă, totul a fost foarte natural. Acoperirea noastră e mai solidă ca oricând.

–Cred că surorile Morton și-au făcut o părere îngrozitoare despre mine. Chiar m-am dat fund în fund cu Andre?

–Cred că da… Și l-ai trântit la pământ de câteva ori. Nu-ți mai face griji pentru asta. Surorile comandaseră la începutul serii niște băuturi numite *Rusty Nails*. Spre sfârșitul serii, comandau *Lusty Males*.

Alina oftă.

–Crezi că pot să mai dorm puțin?

–Sigur, dormi. Eu mă duc să citesc pe terasă.

–Ce citești?

–O carte scrisă de surorile Morton. Au pus pariu că până și-un armăsar de talie mare ca mine ar avea ceva de învățat despre ce-și doresc cu adevărat femeile.

–Și tu ai fost de acord?

–Sigur. Vrei să-ți citesc pasajul pe care mi l-au subliniat?

Alina rămase tăcută, prefăcându-se c-a adormit.

⌖

După ce trecu cât de cât canicula, Alina coborî la piscină. Surorile Morton se aflau deja acolo, tastând pe rând la laptop. Făcu câteva ture de piscină, sperând ca mișcarea să-i mai împrăștie ceața din minte. Se simțea ceva mai bine, în ciuda faptului că încă îi mai era greață.

–Despre ce fel de sex îți place să citești? o întrebă Claudia când ieșea din piscină.

–Hmmm… păi…

–Grafic, explicit, cu apropouri subtile? Apetisant, plin de detalii?

–Presupun că subtil. Poate senzual, dar nu prea explicit. Ah, și-mi place ca el să spună lucruri care-ți trezesc fiori.

–Cred că o fată ca tine n-are nevoie de prea mult ajutor de la noi, sau din cărțile noastre, comentă Vicky pe un ton admirativ.

Alina ridică din umeri nepărătoare. Ba da, avea nevoie. Chiar rău de tot.

–Bărbatul tău splendid ne povestea aseară ce femeie incredibilă ești, spuse Claudia zâmbind. Ești o fată atât de norocoasă.

–Da, chiar sunt. Alina sorbi din paharul de Seven-up pentru a-și ascunde grimasa.

–Draga mea, spuse Vicky deschizându-și brațele și îmbrățișând-o, noi plecăm astăzi. Sunt prea multe de văzut aici, atât de mulți zei greci, și noi încercăm să-i vedem pe toți. Dar trebuie să-ți spun că scumpul tău Kosmas ne-a sedus fără apel pe amândouă. O să-l folosim ca model în următoarea noastră carte. Asta, bineînțeles, dacă ne dai tu acceptul.

–Onoarea e de partea mea, răspunse ea cu o mică plecăciune.

Venise rândul Claudiei să o îmbrățișeze.

–Ești delicioasă. Dacă vom scrie vreodată un roman în care personajul principal să fie o femeie, tu vei fi modelul nostru. Dar femeile nu prea sunt specialitatea noastră, continuă ea strâmbând din nas.

Alina izbucni în râs. Aveau să-i lipsească cele două doamne. Se simțise aproape normal în prezența lor, lucru pe care nu-l mai simțise de ani întregi.

⌖

Apusul îi găsi pe cei doi agenți plimbându-se pe plajă, amândoi tăcuți și gândindu-se la misiune.

–Pentru un cuplu căsătorit, știm atât de puține unul despre celălalt, spuse Kosmas pe un ton amuzat. Singurele lucruri pe care le știu despre tine sunt că tragi la țintă mai bine ca orice alt agent, te îmbeți relativ ușor și, când o faci, dansezi pe mese.

Alina clătină din cap, privindu-și degetele de la picioare.

–Chiar am reușit să mă fac de râs.

Kosmas o luă de mână și îi apropie degetele de buzele lui.

–Erai atât de frumoasă și de senzuală încât nu mă puteam gândi decât că vreau să fac dragoste cu tine.

–Kosmas, hai să nu deschidem subiectul ăsta din nou, răspunse ea, retrăgându-și mâna dintr-a lui.

El o privi pentru un moment cu o expresie serioasă, apoi zâmbi.

–Cred că ai dreptate. Ce-ai spune să găsim o mică tavernă și să luăm cina?

–Sună bine, încuviință ea zâmbind.

Atmosfera din taverna Possidis era minunată, luminile difuze și romantice, măsuțele apropiate și intime. Au fost conduși la o masă de un chelner foarte sobru. Pe micuța scenă rotundă un cântăreț singuratic îngâna cântece grecești de dragoste, acompaniindu-se la o mandolină.

–Povestește-mi câte ceva despre tine, o încurajă Kosmas.

Alina începu să-i povestească. La început poticnit, dar încet, încet cuvintele începură să-i curgă în valuri. Îi povesti totul... Alex, recrutarea ei, povestea lor sălbatică de dragoste, moartea lui, și tot ceea ce urmase.

Aproape pe negândite, ajunse în punctul în care nu mai găsea ce să-i povestească. Lumina din tavernă devenise și mai difuză. Pe nevăzute, chelnerul aprinsese lumânarea din centrul mesei. Rămaseră tăcuți cu fețele luminate de lumina pâlpâitoare.

–Ești cea mai ciudată persoană pe care-am cunoscut-o în ultima vreme, spuse Kosmas după un timp.

–Acum e rândul tău, spuse Alina zâmbind, aplecându-se ușor peste masă. Spune-mi povestea ta.

Tăcerea deveni și mai apăsătoare.

–Nu-i o poveste prea plăcută, reuși el într-un final să îngaime.

–Nici a mea n-a fost.

–O să-ți povestesc o parte din ea, conchise el până la urmă. Ceea ce-mi ceri e un lucru foarte dificil, dar ți-ai câștigat dreptul să faci asta. Am crescut într-o familie bogată și bine văzută în cercurile sociale. N-am știut niciodată cu ce se ocupă în realitate tatăl meu până n-am ajuns la vârsta la care am început să mă prind singur de unele lucruri. Pur și simplu acceptam de la el orice poveste voia să ne bage pe gât.

–Și tatăl tău se ocupa cu…

–Trafic de armament, contrabandă. Colabora cu multe grupări teroriste din diferite zone ale Europei și ale Estului Mijlociu. Elite m-a contactat și mi-a solicitat ajutorul. Evident că n-au fost extrem de politicoși, râse el amar. A fost mai degrabă ceva de genul: ajută-ne și-o să scapi cu viață, sau înfrundă pușcăria. După ce i-am ajutat, am rămas în sistem. Nu mă înțelege greșit, n-am niciun regret, mai ales că așa am cunoscut-o pe soția mea și-am devenit cel mai fericit bărbat de pe pământ.

Alina observă cum norii furtunoși îi întunecau privirea, dar îl aștepta în liniște să continue. Kosmas rămase cu privirea ațintită în trecut, durerea din ochii lui devenind profundă. Când începu din nou să vorbească, povestirea deveni o autentică tragedie greacă. Furiile se dezlănțuiră adânc în sufletul lui, până când bărbatul mândru se prăbuși răpus, cu inima sfârtecată.

–Era agent operativ Elite, la fel ca și mine.

–Ce s-a întâmplat?

–Era încăpățânată, neascultătoare, și fără nicio grijă. A reușit să se omoare într-o misiune.

–Ai dat vina pe Elite?

–Moartea ei nu făcea parte din profil, n-ar fi trebuit să existe nici o victimă. Ca de obicei, n-a fost în stare să urmeze ordinele primite. A fost numai vina ei, reuși cu greu să spună cu vocea sugrumată.

–Îmi pare foarte rău, încercă să-l consoleze.

–Să nu-ţi pară, totul ţine de trecut, răspunse el în timp ce-i făcea semn chelnerului să le aducă o sticlă de *retsina*. Suficient despre mine. Sunt lucruri pentru care merită să trăieşti, lucruri pentru care merită să mori, şi lucruri pentru care merită să lupţi. Şmecheria constă în cum reuşeşti să le identifici. Turnă lichidul în două pahare, oferindu-i ei unul. Bea, e o *retsina* foarte bună.

Alina strâmbă din nas.

–Nu există *retsina* bună.

–Este un gust aparte, o să înveţi să-ţi placă.

–Sigur că da. Ridică paharul şi se îmbărbătă în aşteptarea aromei înţepătoare de pin. E la fel de plăcut ca şi când aş linge scorbura unui pin.

–Încearcă cu *pita* şi *tzatziki*, îi sugeră el.

Chelnerul se întoarse cu *spanakopita*, plăcintă grecească de spanac, flambată şi stinsă cu suc de lămâie. Mâncară şi băură. La final, se sprijiniră satisfăcuţi de spetezele scaunelor.

–Mulţumesc, spuse încet Alina.

–Pentru ce?

–Pentru că-mi eşti prieten.

Tesalonic, Grecia

Aşezat confortabil la o masă pe terasa cafenelei *To Mouseio* din centrul oraşului, Kosmas servea a doua ceaşcă de cafea, prefăcându-se că citeşte un ziar local. Faptul că trebuia să-şi ajusteze ochelarii de fiecare dată când cineva intra sau ieşea din clădirea de peste drum, părea doar o coincidenţă.

Îşi termină cafeaua şi împături ziarul, după care porni într-o plimbare în jurul clădirii. Se opri la fiecare colţ, de parcă ar fi admirat arhitectura greu de definit, îndreptându-şi ochelarii de fiecare dată. Fotografii ale clădirilor şi persoanelor erau transmise în timp real către Elite. Fotografiile fură analizate şi identităţile confirmate. Aveau undă verde.

În interiorul clădirii se aflau şi birouri unde se desfăşurau şi afaceri legitime, inclusiv sediul unei bănci, aşa că Alina intră pe uşa din faţă. Cu părul prins la spate într-o coadă de cal, arăta ca orice studentă obişnuită. Îi zâmbi paznicului în timp ce-şi sălta rucsacul pe umăr, îndreptându-se către lifturi. Apăsă pe buton şi aşteptă răbdătoare, apoi păşi în lift imediat cum se deschiseră uşile glisante. Apăsă butonul penultimului etaj şi se căţără pe balustrada ce înconjura părţile laterale pentru a deschide trapa din tavan. Se strecură în casa liftului şi aşeză la loc trapa. Când se opri liftul, sări de pe acoperişul lui pe scara verticală

situată de-a lungul peretelui și coborî la subsol.

Kosmas se afla deja pe acoperișul unei clădiri alăturate. Își asamblă și încărcă pușca modificată cu un proiectil în formă de săgeată, după care ținti peretele clădirii vecine și apăsă pe trăgaci exact în momentul în care ceasul din piațetă bătea ora exactă. Proiectilul se înfipse adânc în cărămidă și mortar. Testă frânghia de nailon atașată, trăgând cu putere de ea. Solidă. Își coborî ochii la ceas și așteptă.

În timpul acesta, Alina pătrunsese cu ușurință în subsol. Găsise firele de telefon și le urmase până când ajunse la o cutie. O deschise și pregăti cablurile și conectorii. Izolă firele care-i trebuiau, pregăti echipamentul de tăiat, după care își privi ceasul. *Zece, nouă, opt, șapte, șase...* numără în gând.

Cinci, patru, trei, doi, unu. Acum! Kosmas sări de pe clădire, alunecând de-a lungul frânghiei. Își folosi arma Glock pentru a trage în fereastra de care se apropia vertiginos, sticla explodând exact înainte de a trece prin geam. Aterizează cu o rostogolire și se ridică în picioare, deja apăsând pe trăgaci.

Personalul din camera tehnică nu era obișnuit să se tragă asupra lui, așa că se împrăștie în toate direcțiile. În confuzia generală, nimeni nu acordă nici o atenție faptului că toate computerele se stinseră și reporniră simultan.

Alina atașă cablul în dreapta și stânga unui fir, apoi îl tăie la mijloc, întrerupând conexiunea. Se asigură că modemurile funcționau corect, după care se căță pe scară și se strecură înapoi în lift. Mai mulți paznici agitați trecură pe lângă ea în timp ce străbătea holul de la parter, câțiva zorind-o să le facă loc, alții alergând către scări. Se lipi de peretele din spatele ei, dar nu-i acordă nimeni nici cea mai mică atenție. Imediat ce dispărură din raza ei vizuală, se întoarse și părăsi liniștită clădirea. Se urcă pe motocicleta pregătită din timp și-și puse casca.

Paznicii trăgeau acum furioși în direcția lui Kosmas. Înainte de a anihila camera de luat vederi, se asigurase că în niciun moment nu avusese un unghi clar asupra lui. Se retrase, apăsând continuu pe trăgaci. Se căță pe pervazul ferestrei, aruncând o grenadă în urma lui. Paznicii încetară focul și se împrăștiară grăbiți. Kosmas înșfăcă o frânghie pe care o legase din timp de o conductă de gaze, coborând rapid în rapel. Când Alina opri motocicleta lângă el, și Kosmas se urcă în spatele ei, nu se mai auzea niciun foc de armă.

Grenada nu detonă niciodată, exact după cum fusese planificat. La o analiză detaliată, avea să fie declarată drept defectă. Toată întâmplarea avea să fie catalogată drept o tentativă eșuată de jefuire a băncii.

Milano, Italia

–Domnule, suntem conectaţi în timp real la sistemul lor informaţional, raportă Scott Wallick, un agent operativ senior staţionat la sediul central, un bărbat înalt cu păr blond tuns foarte scurt şi ochi albaştri cu privirea tăioasă a unui om care văzuse mult prea multe.

Brett încuviinţă din cap.

–Descărcaţi cât de mult puteţi. Cât timp crezi că avem la dispoziţie până închid şandramaua şi-şi mută sediul?

–Greu de spus. Zece, cincisprezece minute.

–Dă-i bătaie!

Golful Kassandra, Grecia

Alina şi Kosmas urmară un drum ocolitor până în vârful muntelui, pentru a se asigura că nu sunt urmăriţi. Se lăsase noaptea, o noapte senină cu un cer lipsit de nori, înţesat cu stele strălucitoare, şi-o lună plină ca de ceară. Împinseră motocicleta în prăpastie, privind în timp ce se strivea de stâncile de dedesubt, după care se plimbară până la hotel, ţinându-se de mână. Intrară în cameră şi închiseră uşa înainte de-a aprinde lumina.

–Nu mi-ai zis că eşti rănit, comentă Alina la vederea petelor de sânge de pe tricoul lui Kosmas.

–Nu m-ai întrebat, răspunse el nepăsător.

Alina scoase trusa de prim ajutor din bagaj.

–O să cam usture, spuse în timp ce turna spirt pe un pansament. Dar ţinând cont că eşti un tip foarte macho, n-o să scoţi un sunet, continuă ironic.

Kosmas rămase liniştit cât timp îi curăţă tăieturile care-i brăzdau pieptul, dar se încordă puţin când fu nevoită să apese mai tare pentru a îndepărta sângele deja închegat. Îl întoarse cu spatele la ea, oftând când descoperi restul de tăieturi.

–Dar ce-ai făcut, te-ai bătut singur din plictiseală?

Kosmas nu-şi reţinu un geamăt când mâinile ei dibace verificară o tăietură ceva mai adâncă. Nu se mai abţinu şi se întoarse brusc, trăgând-o spre el pentru a-şi lipi buzele de ale ei. Alina îi puse palmele în piept şi-l împinse.

–Să ştii că ieri n-am glumit.

–De ce ţi-e atât de frică? o întrebă el înciudat, îngăduindu-i însă să se îndepărteze.

–Am reuşit să stabilim o mică doză de încredere între noi, şi n-am de gând să stric totul pentru o aventură de-o noapte, răspunse Alina

ţintuindu-l cu privirea. Și, oricum, ţine cont c-aș putea oricând să-ţi trag o mamă de bătaie.

–Asta aproape sună a amenințare.

–Aproape e.

Se priviră în liniște, parcă restabilind limitele relaţiei dintre ei.

–Îmi pare rău, spuse într-un final Kosmas. Nu mi-e ușor să-mi joc rolul de soţ cu o femeie atât de frumoasă și interesantă, care nici măcar nu-mi permite s-o ating. Am mai lucrat cu agenți femei și, de comun acord, ne-am bucurat de timpul petrecut împreună. Nu trebuie să fie dragoste adevărată, Alina, dar avem și noi dreptul la distracţie din când în când.

Alina se îndreptă către ușile franţuzești ale terasei și rămase cu privirea pierdută în zare.

–Eu nu m-aș simți confortabil cu un asemenea aranjament. În viaţa noastră nu există finaluri fericite. Doar finaluri. Punct, continuă pe un ton acru.

Tăcerea apăsătoare fu întreruptă de soneria unui telefon. Alina își scoase mobilul din buzunar și răspunse. Ascultă câteva momente, după care închise.

–Parametrii misiunii s-au schimbat, îl informă cu voce joasă. Brett vine să ne informeze personal.

–E ceva în neregulă?

Alina se întoarse în ușa terasei, privind preocupată în noapte.

–Brett nu vine niciodată în persoană să-și informeze agenții.

⌖

Dimineaţa următoare, Alina și Kosmas așteptau pe un doc lung, privind întinderea liniștită a mării. Numai ţipetele stridente ale pescărușilor și plescăitul pelicanilor, care se avântau în valuri în căutarea micului dejun, întrerupeau liniștea dimineţii. Alina își ridică faţa în soarele blând al dimineţii.

Un iaht alb se legăna molatic pe valuri în timp ce se apropia de doc, briza mării fluturându-i steagurile și velele. La pupă se aflau doi bărbaţi care discutau și râdeau din când în când. Brett își făcu apariţia de sub punte.

–Bună dimineaţa, îi salută cu un surâs fugar. Nu mă satur niciodată de priveliștea asta, continuă, indicându-le marea. Trase adânc aer în piept și-și întoarse privirea înspre ei.

În câteva minute, cei doi agenți păşiră pe punte, iar membrii echipajului manevrară cu îndemânare ambarcaţiunea înapoi spre larg.

Alina și Kosmas îl urmară pe Brett la pupă.

–Ştiţi fabula soarelui şi-a vântului? îi întrebă el cu privirea fixată pe întinderea unduitoare a apei.

Kosmas îl privi amuzat.

–Sigur, asta mi-a făcut faţa să arate în halul ăsta.

–Soarele și vântul s-au lăudat fiecare că pot să facă un călător să-și dea jos haina de pe el, continuă Brett cu un zâmbet îngăduitor. Vântul încercă primul, bătând cu furie, dar călătorul n-a făcut decât să-și strângă haina mai tare în jurul corpului. După care urmă soarele, care străluci din ce în ce mai tare. Bineînțeles, în final călătorul a cedat și și-a dat jos haina.

Kosmas ridică din sprâncene.

–Interesant.

–Sunt foarte multe mijloace prin care poţi obţine rezultatul dorit.

Alina oftă. Se săturase de jocuri.

–O fabulă foarte frumoasă, Brett, și chiar apreciez nota deosebită dată de prezenţa iahtului, dar...

–Te întrebi de ce sunt aici, îi continuă Brett gândurile.

Alina rămase tăcută, privindu-l cu o expresie serioasă.

–Răbdare, draga mea. Ai răbdare.

Yahtul aluneca lin peste micile valuri care se loveau zgomotos de carenă. Treptat, pe măsură ce ieșeau în larg, culoarea și mirosul apei se schimbară, chiar și textura aerului părând a fi alta. Zumzăitul motorului scăzu în intensitate, iahtul legănându-se în liniște în valurile molatice ale mării. Un membru al echipajului depozită un coș de nuiele lângă Brett.

–Ah, sparse el tăcerea. Micul dejun.

Împărţi sandvișuri și mici sticluțe cu cafea fierbinte.

–Kosmas, după părerea ta, care e cea mai bună metodă de prevenire a proliferaţiei nucleare?

Kosmas rămase gânditor.

–Controlul materialelor fisionante. Nu poţi controla tehnologia. Inventivitatea umană există, indiferent că ne place, ori nu. Odată ce oamenii știu să facă o bombă, singura modalitate prin care poţi să-i opreşti să n-o construiască cu adevărat, e să te asiguri că n-au acces la materialele necesare.

Brett încuviinţă.

–Armele nucleare simple sunt destul de ușor de proiectat, produs, și livrat dacă ai la dispoziţie materialele fisionante.

Făcu o mică pauză pentru a sorbi o gură de cafea, apoi scoase un dosar din coșul de lângă el.

–Datorită destrămării Uniunii Sovietice, noile republici independente au rămas fără un centru de control al reactorilor nucleari și a armamentelor nucleare existente. Asta a atras interesul organizației Al'Qaeda.

Deschise dosarul și le înmână pozele a trei bărbați.

–Sahir Al-Rauf, Muhammad Bin Yousef, Fadil Abu Aisha, toți trei membri ai unei celule grecești. Ca șef al biroului de consultanță în ingineria nucleară, Muhammad Bin Yousef are acces legal la aproape orice centru reactor din lume. Odată ce localizează deșeurile și aranjează colectarea lor, intervin ceilalți doi. Sahir Al-Rauf e un specialist în comunicații, care conduce o firma internațională de import-export. Cu resursele lui în industria internațională a transporturilor, controlează de fapt orice contact cu materialele. Fadil Abu Aisha este un fost expert în demolare, care-și folosește compania de salvare a bunurilor marine ca măsură de siguranță pentru aranjamentele de transport ale lui Sahir.

–Au vreo legătură cu Bashir Al-Fadhee? întrebă Alina, ridicându-și privirea de la pozele pe care le studiase.

–Așa credem.

–Putem să ne atingem de indivizii ăștia fără să-i atragem atenția?

–Am un plan, răspunse Brett cu un zâmbet ca de gheață. Muhammad a făcut o avere frumușică cu firma lui de inginerie nucleară, chiar dacă în realitate nici măcar n-a terminat o facultate. Dacă s-ar afla asta, ar fi ruinat. Sahir a intrat prin căsătorie într-o familie foarte bogată, dar își înșeală constant soția foarte geloasă, care de fapt îi și controlează finanțele.

O privi cu subînțeles pe Alina. Ea își plecă privirea, strângând iritată din buze.

–Fadil e un tip ceva mai complex, continuă Brett. Compania lui de recuperare a bunurilor subacvatice are lucrări peste tot prin lume, recuperând orice, de la caroserii scufundate, la galioane spaniole. În timp ce se află în larg, se întâmplă uneori să câștige o groază de bani dacă debarasează deșeuri toxice pentru anumiți clienți speciali și discreți. Partea proastă a afacerii e că tocmai acei clienți n-ar ezita să-l lichideze dacă s-ar simți amenințați în vreun fel.

Brett făcu o pauză, fața căpătându-i o expresie răutăcioasă.

–În condiții normale, strategia mea ar fi să anihilăm pionii principali. Dar ținând cont că nu vrem să-l alertăm pe Bahir Al-Fadhee, o să avem o cu totul și cu totul altă abordare.

✦

REUNIUNE DE FAMILIE

–Sahir, se auzi vocea mai mult decât nazală a secretarei prin difuzor, detaliu pe care îl putea trece ușor cu vederea, ținând cont de felul în care arăta.

–Spune, porumbițo, răspunse Sahir Al-Rauf, aplecându-se să apese butonul difuzorului.

–Ți-a sosit întâlnirea de la ora nouă.

–Mulțumesc, Elena. Trimite-i înăuntru, te rog.

Fericitul posesor la unui trup fără de cusur, cu piele măslinie și ochi de culoarea mierii sălbatice, Sahir Al-Rauf era dovada vie a unui lung șir de cuceriri în afara căsătoriei.

Ușa se deschise și ochii lui se dilatară de încântare la vederea creaturii dumnezeiești care tocmai traversa holul pentru a intra în biroul lui, privindu-l drept în ochi.

–Bună dimineața, domnule Al-Rauf. Mulțumim că ne-ați primit într-un timp atât de scurt, spuse ea cu un accent delicios.

–Vă rog, spuneți-mi Sahir. Prefer să nu fim atât de formali, zâmbi el lingușitor.

–Alina Tellias. Iar el este soțul meu, Kosmas, răspunse Alina, zâmbind la rândul ei.

Kosmas își drese vocea nervos.

–Am venit să discutăm cu dumneavoastră despre o idee pe care o avem. Încuviință din cap, parcă îmbărbătându-se singur. Vedeți dumneavoastră, oamenii din Europa nu pot obține ceea ce doresc… Se opri, nesigur pe el. Adică, oamenii de acolo care sunt aici și…

Alina interveni subtil în conversație.

–Americanii care trăiesc în Europa au uneori nevoie de produsele cu care s-au obișnuit acasă. Ne-am gândit că livrarea unor produse de bună calitate pentru rezidenții dispuși să plătească prețul corect, pare a fi o investiție bună. Putem să ne ocupăm de identificarea bunurilor și procurarea lor, după care să apelăm la tine pentru transport.

Sahir Al-Rauf zâmbi apreciativ la auzul prezentării ei convingătoare. Privirea lui o măsură admirativ din cap și până în picioare.

–Foarte captivant.

Alina zâmbi și se așeză picior peste picior pe un scaun.

–Perfect. Atunci putem face afaceri împreună?

Sahir Al-Rauf strânse din buze, privind-o fix ca și cum ar fi căzut

pe gânduri.

–Ar trebui să discutăm mai în detaliu. Ridică din umeri cu prefăcută mâhnire. Din păcate, am un program foarte încărcat. Am putea continua conversația la cină?

Privirea Alinei coborî la buzele lui.

–Când?

Valuri de căldură invadară stomacul lui Sahir.

–Mâine seară ar fi pe placul vostru? propuse, înjurând mental conferința telefonică pe care o avea stabilită în seara aceea cu Bashir Al-Fadhee.

Atacul nereușit împotriva celulei lor îi alertase pe toți. După investigații amănunțite, Sahir Al-Rauf hotărâse că figura singuratică înregistrată de camera de luat vederi nu era decât un dement care încercase să fure niște bani. I se strânse stomacul și se rugă în gând ca Al-Fadhee să accepte explicația și să-l lase în pace.

Kosmas începu să se foiască în scaun.

–Din păcate, mâine am o ședință extrem de importantă. Nu pot să lipsesc așa din senin.

–Mâine e perfect, se grăbi Alina să spună. Îl ațintì cu privirea pe Kosmas. Pot să mă ocup și singură de asta. Nu vrem să ne pierdem șansele cu domnul Al-Rauf, nu-i așa?

Kosmas ridică din umeri, ușor descumpănit.

–Dacă tu crezi că te poți descurca și fără mine…

–Atunci rămâne stabilit. Alina se ridică în picioare, întorcându-se către Sahir Al-Rauf. În jur de șapte la mine la hotel? propuse, întinzându-i o carte de vizită.

Sahir zâmbi, ochii strălucindu-i de încântare.

–O să fie plăcerea mea. Cred că întâlnirea va fi extrem de profitabilă.

⌖

Muhammad Bin Yousef își înclină capul în semn de mulțumire cât timp durară aplauzele și se îndepărtă de pupitru. Zumzetul conversațiilor răsunau în eleganta sala de conferință plină până la refuz cu reprezentanții mass-media. Bin Yousef se trezi în centrul unui cerc impresionant care se deplasa odată cu el. Râse la glume, răspunse la întrebări și se angajă în genul de conversație care îi făcea pe ascultătorii lui să se simtă onorați și băgați în seamă.

Când urcă în limuzina care îl aștepta cu motorul pornit, simți pe gât arsura unui prânz mult prea bogat. Se încruntă în timp ce se apleca către minibarul din fața sa pentru a-și turna o gură de whisky într-un

pahar de cristal, după care apăsă butonul interfonului.

–Fareed, treci de hotelul Atrium, îi ordonă șoferului, un operator Al'Qaeda trimis de Bashir Al Fadhee pentru protecţia lui. Soţia mea a ieşit la cumpărături. Ne întâlnim cu ea la fântână.

Bin Yousef se sprijini de pernele confortabile ale limuzinei, gândindu-se la discursul pe care tocmai îl susţinuse. Ca expert în domeniul ingineriei nucleare, unul dintre puţinii dispuşi să discute public despre acest subiect, primea foarte multe solicitări de acest fel. Majoritatea oamenilor înţelegeau puţine, se temeau de multe, şi erau jalnic de dispuşi să accepte orice gogoaşă li se vindea.

Fareed opri maşina în apropierea hotelului Atrium, într-o zonă unde parcarea era interzisă.

–Vreţi să arunc o privire în jur, sau o aşteptăm pe doamna Bin Yousef? întrebă, privindu-şi şeful prin geamul despărţitor.

Mohammad Bin Yousef îşi verifică ceasul. Erau invitaţi la cină de către Leonidas şi Ophira Melancton, persoane extrem de importante din înalta societate greacă.

–Ne găseşte ea. Mai dă-i câteva minute.

Telefonul lui scoase un sunet înfundat.

–Domnule Bin Yousef, îl salută politicos, dar glacial, asistenta lui Leonidas. Vă contactez pentru a vă informa că din păcate domnul şi doamna Melancton sunt nevoiţi să anuleze cina din seara aceasta.

–Am înţeles, răspunse dezamăgit Mohammad. Îi plăcea compania lui Leonidas, chiar dacă soţia lui era uneori prea băgăreaţă. Leonidas vrea să-l sun?

–Nu, domnule. O să vă contacteze el.

Era evident că asistenta nu avea mai multe informaţii legate de contramandarea cinei. Îi mulţumi politicos şi închise. Hotărî să-şi verifice email-ul în timp ce-şi aştepta soţia, aşa că-şi deschise laptopul şi tastă informaţiile contului de email. Un mic pliculeţ pâlpâi pe ecran, semn că primise un email nou. Dădu clic pe el şi conţinutul mesajului se afişă pe ecran. După un scurt moment de confuzie furibundă, ochii bulbucaţi ai lui Bin Yousef citiră în grabă mesajul până la capăt.

Email-ul conţinea toate datele referitoare la fosta lui viaţă: certificatul de naştere, rapoartele şcolare, livretul militar, recrutarea de către Al'Qaeda. Totul! Simţi că-i îngheaţă sângele în vene când citi copii ale corespondenţei lui, care-i demonstrau activităţile teroriste. Documente care demonstrau falsitatea diplomelor lui şcolare, genealogia lui fabricată, rolul lui ca terorist virtual în Somalia, chiar şi contul pe care-l avea într-o bancă din Elveţia în care erau transferaţi toţi banii murdari.

Consternat, începu să înțeleagă adevărata gravitate a situației. În căsuța destinatarilor observă o lungă listă pe care figurau cei mai mari clienți ai săi și cei mai bogați prieteni, inclusiv Leonidas Melancton. Așa se explica deci anularea cinei.

⌖

Alina își studie reflexia în oglindă. Rochia din mătase aurie lungă până la pământ era extrem de seducătoare, corsetul constând dintr-o bucată lungă de mătase așezată diagonal peste sâni și căzută pe un umăr. În afară de bruma de mătase care-i îmbrăca unul dintre umeri, nimic altceva nu îi mai acoperea spatele până la talie.

Stinse lumina și ieși în holul slab luminat, unde o aștepta Kosmas. El o privi cu atenție, fără a rata niciun detaliu al aspectului ei. Îi putea vedea strălucirea ochilor albaștri, dar nu le putea identifica expresia.

–O să fiu chiar în camera de alături în cazul în care apar probleme, șopti el. De îndată ce obținem toate pozele de care avem nevoie, o să bat la ușă. Room service. Așa te extrag de acolo.

Alina trase cu putere aer în piept și încuviință.

–Doar fă naibii pozele alea mai repede.

Seara o găsi așezată confortabil în holul hotelului, zona bogat decorată fiind amenajată cu o fântână arteziană, al cărei scop era să relaxeze oaspeții cu clipocitul plăcut al apei. Zgomotul era suficient de puternic încât să interfereze cu comunicațiile.

–Kosmas? murmură.

Nu primi nici un răspuns.

–Kosmas? încercă din nou, puțin mai tare.

–Sunt aici, prinse viață o voce în urechea ei.

Ridică paharul pentru a ascunde orice mișcare a buzelor.

–Mă auzi bine?

–Suficient de bine, dar a trebuit să ajustez volumul din cauza fântânii. Nu pot să cred c-au pus ceva atât de zgomotos în hol, ca să nu mai spun de numărul de decibeli generat de...

–Bine, bine, îi întrerupse ea nemulțumirile. Sună poliția decorativă mai târziu. Vreun semn de la Sahir?

–Încă nu. Stai puțin... limuzina lui tocmai a parcat în fața hotelului.

Alina își întoarse privirea către ușa de la intrare.

–O văd. Sus e totul pregătit?

–Da. Acum totul depinde numai de tine.

⌖

Sahir realiză că dăduse de bucluc imediat cum îi văzu rochia. Pielea ei catifelată îl scotea din minți, dorința de a-și plimba mâinile pe corpul ei aproape copleșindu-l. Acum că erau singuri, nu ezită să-i ducă mâna la buze și să i-o sărute îndelung.

–Cât mă bucur să te revăd, murmură, privind-o în ochi.

–Și eu. Alina îl privi pe sub gene, lăsându-și mâna să întârzie în palma lui.

Cina se desfășură remarcabil de bine, cei doi discutând despre nimicuri pe tot parcursul ei. Sahir avu grijă ca paharele să fie în permanență pline, fascinația lui pentru Alina devenind din ce în ce mai evidentă pe măsură ce trecea timpul.

Alina își drese vocea.

–Cina a fost încântătoare, dar presupun că trebuie să ne întoarcem la afacerile noastre. Îl privi în ochi, zâmbindu-i dulce. Nu vreau să-mi ratez șansa.

Sahir își simți măruntaiele tresărind la auzul cuvintelor ei, întrebându-se dacă premeditase ceea ce se subînțelegea. Era o singură metodă prin care putea verifica. Se întinse peste masă și o luă de mână.

–Dar văd că n-ai adus nici un act cu tine. Le-ai lăsat cumva sus?

Își ținu respirația, cu privirea fixată în ochii ei, parcă încercând s-o determine mental să-l invite în intimitatea camerei de hotel.

Alina strânse nemulțumită din buzele ei pline.

–Vai, cât de uitucă pot fi! Dacă nu te deranjează să mă aștepți puțin, pot să aduc totul jos. Sau putem să continuăm la mine în cameră.

–Sigur că da. Sahir se ridică de la masă înainte ca ea să se poată răzgândi. Restaurantul e mult prea zgomotos, mai ales seara.

Își zâmbiră cu subînțeles.

Apartamentul Alinei era răcoros și curat, patul părând a căpăta proporții uriașe în momentul în care realiză că se afla singur cu ea. Valurile de căldură interioare se întețiră, iar el aproape gemu în anticipare.

–Dorești să te servesc cu ceva? întrebă ea fără să-l privească.

–Aș dori, veni răspunsul chiar din spatele ei. Mâinile lui urcară de-a lungul umerilor ei goi, întorcând-o cu fața la el. Te doresc pe tine.

Alina își lăsă docilă capul pe spate când buzele lui Sahir coborâră pe gâtul ei. Mâinile lui mângâiau spatele ei gol, în timp ce buzele lui le cucereau violent pe-ale ei. Tipul era un amant desăvârșit. Tot ce spera era ca pozele să fie gata cât mai repede, altfel avea să dea de bucluc.

Realiză vag că mâinile lui se mișcau cu posesivitate peste corpul ei,

atingerea lui fiind în același timp fermă și delicată. O conduse cu spatele până în apropierea patului, oprindu-se pentru a-și descheia nasturii de la cămașă și a-i permite Alinei să o îndepărteze de pe umerii lui. Pielea lui era netedă și caldă. În scurt timp, hainele lor zăceau aruncate într-un morman pe podea. O așeză pe pat și se urcă deasupra ei.

Alina își înghiți nodul din gât. Lucrurile se încingeau mult prea repede. Îl privi printre gene și zâmbi.

–Nu te grăbi, Sahir. Anticiparea e cea mai importantă parte a distracției, spuse în timp ce-i trasa buzele pline cu vârful unui deget.

–Nu și cu mine, șopti el pătimaș în timp ce-i depărta picioarele.

Alina se forță să accepte și închise ochii, încercând să nu se gândească la ceea ce urma să se întâmple. Se auzi un ciocănit în ușă. Bucuria ei fu atât de intensă, încât pentru o clipă avu senzația că-și imaginase totul.

–Room service! se auzi vocea plictisită a unui bărbat.

Sahir își ridică capul.

–Ai greșit camera! răspunse pe un ton iritat.

Urmă o secundă de liniște.

–Șampanie, domnule. Din partea doamnei.

Sahir își întoarse privirea în care acum se oglindea surprinderea, spre Alina.

–Tu?

Alina ridică din umeri și zâmbi timidă.

–Mă gândeam c-o să ne prindă bine. Poți să scuzi proasta sincronizare?

Sahir începu să râdă și o sărută pe buze.

–Sigur, porumbița mea. M-ai surprins, și asta nu se întâmplă prea des.

Încercă să se ridice, dar Alina îl împinse de pe ea, rostogolindu-se după el până ajunse ea deasupra. Își undui șoldurile languros, tachinându-l.

–Mă ocup eu, șopti, făcându-i cu ochiul. Tu rămâi aici și ține minte unde rămăsesem.

Ochii lui deveniră opaci de dorință.

–Grăbește-te înapoi, o zori când se ridica de pe trupul lui.

Alina luă un halat de baie și-l îmbrăcă în grabă. Câteva secunde mai târziu, deschise ușa și se prăbuși în brațele lui Kosmas.

–Avem ce ne trebuie? întrebă, îngrozită la posibilitatea unui răspuns negativ.

–Chiar mai mult, răspunse Kosmas, trăgând-o după el pe hol.

În timp ce dădeau colțul către scări, în spatele lor se deschise o ușă.

–Alina? se auzi vocea îngrijorată a lui Sahir.

⌖

Fadil Abu Aisha stătea pe chei în dreptul vasului său, supraveghind ultimele pregătiri în vederea ieșirii în larg. Mintea îi era preocupată cu tot felul de speculații legate de emailul șocant care-l avusese drept țintă pe Mohammad Bin Yousef. Deși nu făcea parte din lista destinatarilor, văzuse o copie la unul dintre clienții lui. Bashir Al-Fadhee nu avea să fie prea încântat de această nouă complicație. Era foarte posibil să decidă că se impunea eliminarea lui Mohammad.

Trecuseră cinci ani de când Al-Fadhee îi infiltrase pe cei trei în înalta societate greacă, și în acest răstimp se schimbaseră multe lucruri. De exemplu, dedicarea lor pentru cauza Jihadului scăzuse considerabil, fiind înlocuită treptat de idealuri și interese personale. Banii și o poziție privilegiată în rândul societății erau adictive, iar în momentul de față, apreciau cu mult mai mult fragila lor viață fictivă decât principiile Războiului Sfânt. Cine era suficient de nebun încât să se arunce în aer în numele lui Allah?

Adâncit în gânduri, nu observă apariția unui individ necunoscut în apropierea vasului lui. Bărbatul era îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, mersul apăsat trădând o siguranță de sine care pentru Fadil reprezenta un semnal de alarmă. Se apropie de un membru al echipajului și întrebă ceva, întorcându-și privirea către Fadil Abu Aisha în timp ce-i era indicat cu degetul. Abu Aisha își încrucișă brațele la piept și așteptă.

–Mă numesc Kosmas Tellias, spuse necunoscutul imediat ce ajunse lângă el. Unul dintre clienții tăi te-a recomandat pentru o operațiune mai delicată.

Abu Aisha ridică întrebător o sprânceană, știind instinctiv că ceea ce urma să i se ceară nu avea nimic în comun cu recuperarea unor bunuri scufundate.

–Ei bine, începu el cu precauție, depinde cine te-a trimis și ce fel de operațiune te interesează.

–Trebuie să scap de ceva, răspunse Kosmas cu fața lipsită de orice fel de expresie.

Abu Aisha privi neliniștit în jur, surprins de faptul că străinul acela făcuse referire în mod direct la latura ascunsă a afacerii lui. Depozitarea deșeurilor toxice în mare era într-adevăr o operațiune delicată, dar și extrem de riscantă. Nu se afla nimeni prin preajmă, dar individul putea fi oricând o momeală. Mai întâi trebuia să stabilească dacă se afla pe un teren sigur.

–Am putea începe cu numele clientului care m-a recomandat?

–Stavros Stasias. Am numărul lui personal în cazul în care vrei să confirmi informația, răspunse Kosmas, scoțând o foaie de hârtie

din buzunar.

Abu Aisha încuviinţă şi luă hârtia, îşi scoase telefonul mobil şi formă numărul. Cu aproape şase luni în urmă, prestase câteva servicii pentru compania de mase plastice a lui Stasias, scăpându-l de nişte răşini experimentale care nu dăduseră rezultatele scontate şi pentru care reciclarea costa mult prea mult. Telefonul sună.

–Stavros, aici Fadil. O pauză, după care Fadil izbucni în râs. Nu, răspunse pe un ton prietenos, încă nu m-au înghiţit rechinii. Nici în larg, nici pe uscat. Mai chicoti odată, încântat de gluma lui. Ascultă, Stavros, am aici o persoană care vrea să mă angajeze. Spune că l-ai trimis tu. Încă o pauză, mult mai scurtă. Da, bine, spuse privindu-l acum apreciativ pe Kosmas. Bine. Să mă anunţi când şi rezolvăm.

Închise telefonul şi-l introduse înapoi în buzunar.

–Mulţumesc pentru răbdare. Dacă te încrezi înainte să verifici, s-ar putea să regreţi înainte să mori. Afişă un zâmbet foarte larg, mândru de înţelepciunea lui. Ei bine, domnule Tellias, ai primit recomandări foarte bune. Dacă mă însoţeşti înăuntru, putem discuta mai pe larg despre afacerea noastră. Te avertizez însă, că preţul pentru acest gen de servicii poate fi extrem de descurajator, adăugă, aşteptând eventualele comentarii.

–Pot să te asigur că banii nu sunt o problemă.

Fadil Abu Aisha încuviinţă şi începu să-şi frece palmele, orice gând despre Mohammad Bin Yousef şi problemele acestuia dispărându-i complet din minte.

⌖

Sahir îşi potrivi papionul.

–Aafia! îşi strigă soţia.

Aceasta îşi făcu apariţia în cadrul uşii, complet îmbrăcată şi punându-şi cerceii la urechi. Simplitatea rochiei negre pe care o purta îi punea în evidenţă perfecţiunea conformaţiei ei mignone. Nu avea nevoie de efecte artificiale pentru a-şi pune în evidenţă tenul fără defect şi părul negru ca pana corbului, strălucitor şi bogat. În ciuda credinţei islamice, renunţase de mulţi ani să mai poarte văluri, bucurându-se de viaţa modernă la maxim.

–Am nevoie de ajutorul tău, spuse Sahir pe un ton rugător.

Aafia se apropie de el şi începu să-i aranjeze papionul.

–Arăţi incredibil, îi şopti el la ureche.

–Ştiu, iar tu nu mă meriţi deloc, îi răspunse Aafia, privindu-l printre genele ei dese.

Zâmbetul dispăru imediat de pe buzele lui.

–Câteodată poți fi extrem de răutăcioasă, să știi.

–Dar sunt suficient de bogată încât să-mi treci cu vederea acest defect, nu-i așa?

O cuprinse de talie și se aplecă să o sărute, dar Aafia își întoarse fața.

–Nu-mi strica machiajul. Invitații noștri ajung în câteva minute.

Sahir oftă, însă îi dădu drumul și se întoarse cu fața la oglindă pentru a-și îmbrăca fracul.

–Pentru binele tău, sper să nu te găsesc prin cine știe ce cotlon în seara asta, îl avertiză ea pe un ton glacial.

Sahir blestemă mental prostia de care dăduse dovadă în timpul ultimei petreceri organizate de soția sa. Aafia îl prinsese în bibliotecă în timp ce o săruta pasional pe una dintre invitate. Fusese o situație extrem de incomodă, iar Aafia nu era genul de persoană care să ierte și să uite cu ușurință. La fel și tatăl ei.

–Draga mea, asta n-o să se mai repete niciodată, îi promise el cu fermitate, privind-o în oglindă.

Aafia nu se enerva și nu făcea crize. Pur și simplu i-o plătea cu vârf și îndesat. Nu era deloc plăcut să i se taie accesul la fonduri, așa că se hotărâse să aibă un comportament exemplar în seara aceea. Aafia îl mai fixă cu o privire amenințătoare câteva momente, după care părăsi încăperea.

Sahir se mai studie o dată cu un ochi critic în oglindă, apoi încuviință mulțumit și coborî la petrecere. Rămase alături de soția lui în foaier, întâmpinând invitații care soseau, și purtând conversații de complezență. După ce trecuse suficient timp, îl lăsară pe majordom să-i înlocuiască la primirea invitaților întârziați și începură ritualul plimbării de la grup la grup.

Sufrageria enormă era plină până la refuz. Nu le erau toți prieteni, dar erau importanți într-un fel sau altul pentru afaceri, asta fără a mai pune la socoteală legăturile sociale ale familiei Aafiei.

Sahir se plimbă printre ei, socializând cu bărbații, încântând femeile în vârstă, fermecându-le pe cele tinere cu înfățișarea lui. Putea simți privirea Aafiei ațintită asupra lui și monitorizându-i orice mișcare. Deodată, privirea îi fu atrasă ca un magnet de una dintre femeile din celălalt capăt al încăperii. Era înaltă și ieșea în evidență ca o prințesă occidentală într-o încăpere în care majoritatea invitaților erau de origine arabă. Alina... nu putea fi nici o urmă de îndoială. Privi agitat în jur, căutând-o pe Aafia. Era într-unul dintre colțurile îndepărtate, bârfind cu două dintre cele mai apropiate prietene ale sale. Perfect. Asta o ținea

ocupată și-i dădea timp să afle ce naiba se întâmpla. Se plimbă prin încăpere, apropiindu-se treptat de Alina, până ajunse în spatele ei. O atinse cu delicateţe pe umărul gol. Ea se întoarse pentru a-l privi cu ochii ei mari, verzi și nevinovaţi.

–Sahir! exclamă zâmbind încântată, de parcă evenimentele ciudate de la hotel nu s-ar fi întâmplat niciodată. Cât de bine-mi pare să te revăd.

Sahir nu reuși să născocească nici un răspuns, ceea ce-i era complet necaracteristic. Alina îl luă de braţ, ignorând uimirea de pe faţa lui.

–După întâlnirea noastră de la hotel, mi-am dat seama că nu pot face faţă punctelor mai sensibile ale negocierii afacerii.

Sahir o căută din nou din priviri pe Aafia. Ar fi făcut infarct pe loc dacă l-ar fi văzut la braţ cu o femeie atât de frumoasă.

Alina se apropie mai mult de el, încă zâmbind.

–Am găsit un nou partener de afaceri, cineva cu experienţă și multe relații peste ocean, îi spuse pe un ton confidențial.

Îi dădu drumul la braţ și întinse mâna pentru a atinge un bărbat din apropierea lor. Bărbatul se întoarse și lui Sahir i se făcu stomacul ghem. Camera păru că se învârte în jurul lor, toată concentrarea lui fixându-se pe figura bărbatului din faţa lui.

–Bună, Sahir.

Chiar dacă nu i-ar fi recunoscut figura, n-ar fi avut nicio șansă să uite vocea aceea.

–Brett... *Inspiră, expiră, inspiră, expiră*, își repetă mental, încercând să se controleze.

Fragmente ale fostei lui vieți începură să i se învârtă prin minte cu viteza luminii. Fusese suficient de idealist și de fraier încât să-și pună viața în pericol, alăturându-se mujehedinilor, și luptând în timpul războiului sovieto-afgan pentru o cauză care nici măcar nu era a lui. America se opusese agresiunilor sovietice, finanţându-i pe mujehedini cu bani și armament, plus suportul exclusiv al CIA-ului. Sahir încă își mai amintea ziua în care-l cunoscuse pe Brett Taylor, un tânăr agent operativ trimis să-i antreneze pe luptătorii mujehedini. Nu se schimbase prea mult, poate doar privirea îi era mai rece decât și-o amintea.

Alina îl luă de braţ pe Brett de data aceasta.

–Brett știe atât de multe despre absolut orice, spuse cu un zâmbet sinistru. Sunt convinsă că aveți foarte multe lucruri interesante de discutat.

Sahir o privi șocat. Femeia avea habar de ceea ce spunea? Brett scoase un plic alb din buzunarul interior al sacoului și i-l înmână Alinei.

–Chiar avem multe de discutat, draga mea. De ce n-o cauţi pe Aafia

cât timp stau eu de vorbă cu Sahir?

Alina luă plicul și încuviință zâmbitoare.

–Ne vedem în câteva minute.

Sahir nu putea decât s-o privească neajutorat în timp ce se îndepărta. Se rugă să intervină o forță divină care să-l salveze de la ceea ce știa că avea să urmeze.

Brett ridică două cupe de șampanie de pe tava unui chelner. Cu un gest exagerat de politicos, îi înmână una lui Sahir.

–Trebuie să recunosc că te-ai descurcat destul de bine de la ultima noastră întâlnire.

Își ciocni paharul de al lui Sahir, după care luă o înghițitură. Sahir privi agitat în jurul lor.

–De ce nu ne retragem în bibliotecă? Am avea mai multă intimitate, șopti pe un ton aproape îngrozit.

–Nu cred că m-ar interesa nimic din ceea ce vrei să-mi spui în momentul ăsta. Cel puțin, nu aici. Brett se apropie și mai mult de el. Dar vreau să aud ce ai de spus în altă parte, continuă pe un ton neutru. În plus, mă îndoiesc că vrei să mai rămâi prin preajmă după ce Alina îi înmânează soției tale plicul cu pozele făcute în timpul întâlnirii voastre pasionale de acum cateva zile, spuse cu un regret prefăcut în glas.

Sahir îl privi cu ochi măriți de groază. În câteva momente, Alina se întorsese deja, luându-l din nou pe Brett de braț. El o privi zâmbind.

–Ești gata de plecare?

–Da, răspunse ea încruntându-se ușor. Mă tem că nu sunt un adept al petrecerilor... uneori lucrurile pot scăpa de sub control.

În același moment, un răcnet sfâșietor de mânie se auzi în toată încăperea. Sahir tresări. Aafia se îndrepta cu pași grăbiți către ei, agitând în aer plicul pe care-l văzuse la Alina cu puțin timp în urmă. Fața îi era roșie de furie. Inima i se strânse dureros, înțelegând că Brett îi spusese adevărul. De data aceasta, tatăl și frații Aafiei aveau să-l linșeze în mod sigur. Privi speriat peste umăr, observând că Alina și Brett se aflau deja în dreptul ușii de la intrare. Oftă cu un aer învins, grăbindu-se să-i urmeze.

⌖

Apusurile de soare pe mare erau rapide și spectaculoase. Fadil Abu Aisha nu se sătura niciodată să le admire.

–Suntem la fel de aproape de rai pe mare, precum suntem pe pământ, declară el echipajului de noapte.

Cei trei bărbați încuviințară din cap, mormăind ceva în semn de

răspuns. Erau deja obișnuiți cu izbucnirile filozofice ale căpitanului lor. Abu Aisha se îndreptă către cabina sa, anticipând paharul cu vin bun și lectura plăcută, tabieturile cu care se delecta înainte de culcare. Totuși, în seara aceea nu avea să doarmă. Aveau să ajungă în port în mai puțin de o oră.

Cabina lui era ușor luminată de lumina de veghe aprinsă cu sfințenie de către unul dintre membrii echipajului. Își turnă un pahar generos cu vin și se așeză comod pe bătrânul lui scaun. Sorbi din băutura aromată și ridică telecomanda sistemului audio. Îi făcea plăcere să citească pe un fundal muzical ales cu grijă. Se pregătea să-și deschidă cartea, când în loc să se audă sunetele melodioase ale unui pian, din boxe răsună vocea unui bărbat. Abu Aisha își ridică privirea mirat. Vocea îi era foarte cunoscută.

–... copii ale acestei înregistrări au fost trimise la Serviciile pentru Protejarea Mediului Maritim și Terestru, precum si la Comad Injection Molding, Seacall Industrial Supplies, Environment Filter..., continuă vocea să enumere o întreagă listă de firme pe care el le recunoscu ca făcând parte dintre clienții cu care colaborase în afacerea ilegală de depozitare a deșeurilor toxice. Deseamenea, a fost livrată Interpolului și Serviciului de Informații Grec...

Câteva momente de zgomot de fond, după care se auziră mai multe voci.

Îi îngheță sângele în vene când recunoscu un fragment din discuția pe care o purtase recent cu Kosmas, în care stabileau prețul pentru operațiunea deversării deșeurilor toxice în mare.

–Vocea asta, șopti el acoperindu-și fața cu mâinile, cunosc de undeva vocea asta...

–Normal c-o cunoști.

Abu Aisha sări speriat în picioare și se întoarse cu fața către colțul întunecat din care se auzise vocea. Cel care vorbise începu să înainteze către el.

–Bună seara, Fadil.

Abu Aisha îl privi șocat pe bărbatul care se ivise ca o fantomă în fața lui.

–Brett, reuși să îngaime într-un final.

–A trecut ceva timp, continuă Brett, zâmbindu-i prietenos. Văd că te-ai descurcat destul de bine.

–Capitalismul are avantajele lui, nu? chicoti Abu Aisha. Făcu un pas în față, dar îngheță când văzu pistolul pe care Brett îl ținea în mână. Nu ai nevoie de genul ăsta de tactici, comentă el pe un ton epuizat.

Nu cu mine.

Brett nu-i oferi nici un răspuns.

–Mesajul e de la tine? întrebă, făcând semn către sistemul audio.

Brett îi zâmbi și încuviință.

–Mda, așa mă gândeam și eu. Se așeză înapoi pe scaun. Tot tu l-ai vizitat de curând și pe Sahir?

Brett își coborî pistolul.

–Mă tem că Sahir a fost nevoit să întrerupă orice fel de legătură cu soția și familia ei.

–Așadar, te-ai întors să te ocupi de noi toți.

–Ceva de genul ăsta.

–Mă bucur să te revăd. Mi-ai fost un prieten bun acolo, spuse Abu Aisha pe un ton sincer.

Brett rămase puțin pe gânduri, după care își așeză pistolul pe birou și-și scoase o țigară.

–Ce s-a întâmplat cu tine, Fadil? Cum naiba ai ajuns să te încurci cu Al'Qaeda? îl întrebă, privindu-l prin rotocoalele de fum.

–După ce s-a terminat războiul, am rămas cu mujehedinii încă un an, începu Abu Aisha să explice pe un ton acru. O rachetă rătăcită mi-a ucis familia, așa că mânat de o furie oarbă, am ajuns să fac lucruri pe care mi-e și frică să mi le amintesc când pun noaptea capul pe pernă.

Rămase tăcut pentru un moment, cu o expresie întunecată. Când începu din nou să vorbească, vocea îi era încărcată de mâhnire.

–Am tot încercat de-a lungul anilor să-mi îndrept greșeala, să ies cumva din oroarea în care m-am vârât singur, dar știm amândoi că nu există decât o singură cale să te retragi din așa ceva…

Puntea vasului se legăna lin sub picioarele lor, scârțâitul lemnului vechi rupând din când în când liniștea care se așternuse în cabină. Abu Aisha își ridică paharul cu vin și luă o înghițitură, tresărind la pocnetul interfonului.

–Căpitane, se auzi o voce.

–Da? răspunse pe un ton calm.

–Ne pregătim de acostare. Descărcăm ceva în noaptea asta?

–E prea târziu. Mai bine începem mâine dimineață.

–Cum doriți, domnule.

Brett își stinse țigara în scrumieră.

–Clienții tăi cred că urmează să fie dați pe urma Interpolului, așa că o să se bată cap în cap care să te elimine primul de pe lista martorilor. Asta o să pună capăt carierei tale de deversare a deșeurilor toxice, așa că s-a cam terminat cu viața dulce de aici. Bashir Al-Fadhee o să fie pe

urmele tale, așa că s-a terminat și cu viața de acolo. Tot ce ți-a mai rămas, ar fi o viață cu mine. Asta, bineînțeles, depinde de cât de cooperant ești și de cât de importante o să mi se pară informațiile pe care mi le oferi.

Abu Aisha încuviință și se ridică în picioare, rotindu-și privirea prin cabina pe care știa că nu avea s-o mai vadă niciodată. Păcat... tocmai când îndrăgise locul acela.

⌖

Fumul de țigară și neoanele violete creau o atmosferă stranie în interiorul clubului de noapte NO NO. Manechine umane vopsite în nuanțe de auriu și argintiu stăteau încremenite în diverse poziții pe piedestaluri abstracte rotative.

Alina scană fețele din jurul ei. Simțea muzica pulsându-i prin întregul corp, dar ritmul nu părea s-o afecteze în nici un fel. Păzea intrarea dinspre nord, prefăcându-se că avea întâlnire cu cineva la bar. Era îmbrăcată într-o rochie din catifea bej cu breteluțe subțiri, care-i îmbrăca corpul într-un mod sugestiv ca o a doua piele. Kosmas se abținu cu greu să nu izbucnească în râs când un bărbat încercă s-o agațe. Privi în jur și localiză persoana pe care o căutau.

–Am reperat subiectul la ieșirea dinspre sud, murmură. Păr brunet, geacă de piele maro. Alina, ne întâlnim acolo. Îl scoatem din schemă în liniște.

Alina își luă poșeta și părăsi barul, alăturându-i-se lui Kosmas. El o prinse de talie, trăgând-o spre el.

–Toate echipele pe poziții, ordonă în timp ce se sprijinea de umărul lui.

Nici un sunet nu perturbă liniștea nopții în timp ce agenții își ocupară pozițiile stabilite. În interiorul clubului, mai mulți agenți operativi se plimbau prin mulțime. Peste umărul lui Kosmas, Alina stabili contact vizual cu fiecare dintre ei. Kosmas își aplecă capul și o sărută pe gât.

–Avem în vizor prima țintă, raportă.

–Lăsați-l pe Costa să se ocupe de el. Voi găsiți-l pe Bin Yousef, îi ordonă vocea lui Brett în ureche.

–Unde e?

–Într-o cameră de la etaj.

–Va trebui să fii puțin mai explicit de atât, răspunse printre dinți Alina.

–Undeva în stânga voastră, e un hol. Îl vezi?

–Afirmativ, veni răspunsul ei după ce privi cu nonșalanță în

direcția indicată.

–În capătul lui se află scările. Urcați-le și luați-o la stânga.

Alina și Kosmas porniră în direcția indicată, ținându-se de mână. Pentru oricine i-ar fi privit, păreau un cuplu în căutarea unei zone mai retrase. Alina privi în stânga ei și-l văzu pe Costa apropiindu-se de Fareed, șoferul lui Bin Yousef.

–Care dintre ele? întrebă Kosmas în timp ce urcau scările.

–A patra ușă pe dreapta, răspunse prompt Brett.

–Poți să vezi dacă mai e și altcineva în cameră cu el?

–Senzorii mei detectează încă trei corpuri. În mod normal, victime colaterale, deși i-am putea folosi în avantajul nostru. Îi puteți lichida, dar numai dacă n-aveți de ales.

–Am înțeles.

Alina își scoase pistolul cu amortizor din poșetă.

–Toată lumea pe poziții. Acționați numai la comanda mea.

Murmurele conversațiilor și râsetele ocazionale îi asigurară că ocupanții camerei habar nu aveau că erau încolțiți. Kosmas îi făcu semn Alinei, trase aer în piept și, dintr-o singură mișcare fluidă, sparse ușa cu piciorul, trântind-o de perete.

–Echipa Unu, la etaj! ordonă în aceeași secundă Alina.

Cei patru bărbați din cameră săriră în picioare, dar era deja prea târziu. Abandonară unul câte unul tentativele de a-și scoate armele și adoptară poziții de repaus.

Alina își ținu arma ațintită asupra lui Mohammad Bin Yousef.

–Domnule Bin Yousef, se pare că pleci într-o mică excursie, îi spuse pe un ton amuzat.

–Perimetru asigurat, adăugă Kosmas, ținându-i la respect pe ceilalți bărbați cu arma lui. Îl puteți aduce înăuntru.

Câteva secunde mai târziu, Echipa Unu îi încercui pe cei patru ostateci.

–Mohammad, e o reală plăcere să te revăd, spuse cu nonșalanță Brett din cadrul ușii.

Pe fața lui Mohammad apăru o undă de șoc, mascat cu ușurință.

–Ultima dată când ne-am întâlnit, antrenai viitorii luptători Al'Qaeda, răspunse pe un ton dezgustat. Erai bun, cei mai buni dintre noi au fost antrenați de tine. E puțin cam ironic că acum îți vânezi foștii elevi, nu crezi?

Brett își îngădui un zâmbet rece ca gheața.

–Chiar deloc, e o provocare care mă ține în formă. De pe fața lui dispăru orice urmă de zâmbet. Unde e Seth Hadfield?

Bin Yousef îl privi disprețuitor, fără să scoată un sunet. Brett își scoase arma din tocul de la subraț, făcu doi pași în direcția bărbatului din dreapta lui Bin Yousef, și-l împușcă direct în genunchi. Corpul bărbatului căzu cu putere la pământ.

–Unde e Seth Hadfield? repetă întrebarea pe același ton.

Ceilalți doi bărbați își mutară privirile temătoare de la Brett la Bin Yousef. Fără să-și schimbe expresia, Brett își mișcă ușor brațul spre stânga și-l împușcă pe unul dintre aceștia în brațul drept. Sângele îl împroșcă pe bărbatul de lângă el, în timp ce acesta sări alarmat în spate.

–Unde e Seth Hadfield? repetă Brett pentru a treia oară întrebarea.

Bin Yousef rămase tăcut, sfindându-l din priviri.

–Pentru numele lui Alah, începu să-l implore bărbatul din spatele lui. Mohammad, spune-i odată!

Brett își îndreptă arma către bărbatul înspăimântat.

–Nu! urlă acesta. Îți spun eu! Începu să suspine. Yemen… asta e tot ce știu, jur!

Bin Yousef îl fulgeră cu privirea.

–Slab, mârâi disprețuitor. Slab și inutil.

Brett își puse pistolul înapoi în toc. Mirosul de sânge inundă întreaga cameră, dar nici un agent operativ Elite nu strâmbă din nas. Văzuseră și mirosiseră lucruri mult mai rele de-atât.

–Luați-i, ordonă Brett.

Alina și Kosmas se întoarseră la parter.

–Securizează colțul din sud și ne vedem afară în două minute, îi spuse Kosmas peste umăr.

–Două minute, confirmă Alina.

În timp ce se întorcea pentru a se ocupa de procedurile de securitate, se izbi în plin de cineva, coliziunea aproape făcând-o să-și piardă echilibrul. Își ridică privirea pentru a-și cere scuzele de rigoare, dar îngheță când zări fața lui Alex în lumina difuză a clubului. Oare visa? Clipi o dată și el dispăru. Ochii ei scanară frenetic încăperea. Nimic. Își făcu loc prin mulțime, analizând toate fețele care-i ieșeau în cale, dar parcă se evaporase în ceață.

–Alina, duba e gata de plecare, auzi vocea lui Kosmas în ureche.

–Vin imediat.

Renunță nemulțumită la căutare și se îndreptă spre ieșire. Kosmas îi puse o mână pe umăr imediat ce duba se puse în mișcare.

–Ești ok? Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă.

–Chiar așa e, șopti ea, așezându-se pe scaun și încercând să scape de sentimentul că ceva nu era în regulă.

Alex era viu? Și dacă da, la ce naiba folosea toată farsa asta? Mintea îi lucra cu repeziciune, compunând scenarii fără întrerupere. Oare totul fusese numai un test?

✦

RECUPERAREA

Avionul străpungea norii de deasupra Mării Roşii, ca o săgeată strălucitoare în care se reflectau toate razele soarelui. Alina oftă şi închise ochii, încercând să se relaxeze măcar pentru o clipă. Deşi Brett se ocupase personal de interogarea prizonierilor, tot nu reuşiseră să-l localizeze pe Hadfield. Timpul lor se apropia de sfârşit. Nu mai aveau nicio altă soluţie decât să se supună cerinţelor lui Bashir Al-Fadhee. Ambasada Americană din Atena primise un comunicat oficial prin care Al-Fadhee revendica răpirea americanului şi a familiei acestuia, solicitând ca o femeie neînsoţită să-i aducă o recompensă de zece milioane de dolari într-o locaţie din munţii Haraz.

Avea să fie percheziţionată la sânge înainte de-a ajunge oriunde s-ar fi aflat Al-Fadhee, aşa că era nevoită să se arunce cu capul înainte în acea misiune, fără nicio armă la ea şi cu o singură metodă de comunicaţie atent infiltrată în ramele ochelarilor – singura ei legătură cu restul trupelor.

Era îmbrăcată în pantaloni negri, tricou negru şi bocanci, cu părul prins la spate simplu într-o coadă de cal. Cele două valize pline cu bani falşi erau de fapt burduşite cu explozibil. Dacă totul decurgea bine, în cel mai bun caz ar fi trebuit să se descurce pe cont propriu pentru a ajunge la punctul de extracţie. În cel mai rău caz, sărea în aer odată cu inamicii.

Munţii Haraz, Yemen

Alina mâna cu uşurinţă armăsarul negru pe potecile întortocheate. Umiditatea crescută din aer făcea ca totul în jurul ei să pară o imensă saună. Aerul era sufocant şi fierbinte. Tricoul i se lipise de spate, ud leoarcă de transpiraţie.

–Priveşte în jurul tău ca să putem verifica transmisiunea, auzi vocea lui Brett în urechea ei.

–Cum e? întrebă ea după ce-şi ajustă poziţia ochelarilor şi privi în toate direcţiile.

–Merge. Încearcă să-ţi ţii tot timpul ochelarii la ochi, o instrui el. Eşti la aproape şapte mile distanţă de punctul de întâlnire. S-ar putea ca oamenii lui Al-Fadhee să-ţi monitorizeze deja orice mişcare. Kosmas, dă-mi ceva veşti.

–Suntem la o sută cincizeci de metri de locul stabilit. Aştept instrucţiuni.

–Scott, raportează!

–La punctul de contact, o monitorizăm pe Alina și trupele de atac.

–Vreau concentrare maximă, nu ne putem permite nici o greșeală.

În timp ce Alina își continua drumul pe cărările întortocheate, se trezi deodată înconjurată de cinci bărbați cu arme semiautomate.

–Să înceapă spectacolul, murmură cu un oftat.

De după curba din fața ei, își făcu apariția un jeep vechi în care se mai aflau încă trei bărbați înarmați. Conform aranjamentului, ea le înmâna banii, contra dovezilor că ostaticii erau vii și nevătămați. Coborî de pe cal și începu să dezlege valizele cu bani.

De la volanul jeep-ului, un bărbat cu o constituție masivă o privea cu un zâmbet șiret. Ochii lui pătrunzători coborâră de la fața ei către sâni, fără să-și mascheze interesul pentru o femeie suficient de sărită de pe fix încât să se predea de bunăvoie în mâinile lor.

Alina urcă valizele în jeep și se așeză lângă el, instinctul șoptindu-i că cel mai probabil era liderul grupului. După ce parcurseră un drum anevoios și plin de hârtoape, ajunseră la o casă din piatră cu două etaje.

–Kosmas, raportează!

–Alina e înăuntru. Încă n-am văzut nici urmă de ostatici. Ambele ieșiri sunt securizate. Acum totul depinde numai de ea.

Alina suportă cu stoicism percheziția dură pe care i-o făcu unul dintre bărbați, dar totuși îi arse un genunchi între picioare când acesta îi puse mâinile pe sâni, ațintindu-l în tot acest timp cu privirea pe liderul lor. Între ei, ghinionistul se rostogolea neputincios pe podea. Liderul rânji ironic și se apropie de ea.

–Asta n-a fost deloc drăguț, rosti într-o engleză destul de bună, cu un accent pronunțat.

–Mă aflu aici să aduc o recompensă, nu să mă port drăguț. Și acum, vă rog să-mi arătați ostaticii.

–Nu cred că te afli într-o postură în care să mai emiți și pretenții.

–Din câte am înțeles, Bashir Al-Fadhee și oamenii lui sunt bărbați de onoare. Probabil ne-am înșelat.

Bărbatul păru că analizează câteva momente cuvintele ei, după care se retrase doi pași, încuviințând.

–Urmează-mă, îi spuse peste umăr.

O conduse pe scări la etaj, apoi de-a lungul unui coridor îmbrăcat în covoare arabe, la capătul căruia o singură bară de metal bloca două uși masive din lemn. În fața lor se afla un paznic, dar Alina luase deja în calcul posibilitatea aceea. Liderul îi făcu un semn pazniculuiși le facă loc, după care o invită pe Alina să intre prima.

Alina ridică bara de metal și deschise cu grijă ușile. Camera era spațioasă și curată, cu podeaua acoperită de covoare persane groase. Un pat mare se afla lângă un perete. Ostaticii erau așezați pe el, părând sănătoși și trataţi bine. Era destul de impresionant faptul că Bashir Al-Fadhee părea să aibă grijă de ostaticii lui, dar Alina nu credea că merita zece milioane de dolari pentru asta.

Seth Hadfield era un bărbat înalt cu riduri adânc întipărite pe fața lui obosită. Soția lui, o blondă minionă și speriată, se agățase de brațul lui. Cele două fetițe se înghesuiau de partea cealaltă a mamei lor.

Alina știa că trebuie să acționeze rapid. Liderul gărzilor se afla în stânga ei, cu arma pregătită, dar nu în poziție de tragere. Mușchii antebrațului nu-i erau tensionați, iar ea știu că nu avea să i se ofere o șansă mai bună. Făcu o piruetă rapidă către stânga, lovindu-l cu un picior în laringe. Bărbatul căzu la pământ, cu ochii măriți de groază din cauza șocului. Sări rapid în spatele lui și-i rupse gâtul dintr-o singură mișcare, după care îi smulse arma din mâini și le făcu semn ostaticilor îngroziți să păstreze liniștea.

–Am localizat ostaticii, suntem la etaj. Aștept semnalul pentru asalt, spuse pe un ton scăzut.

–Întreabă-l pe Hadfield de dischetă, auzi ordinul hotărât al lui Brett.

Alina îngenunchie în fața americanului.

–Unde e discheta? îl întrebă șoptit. Nu primi nici un răspuns, așa că făcu o grimasă și-l apucă de reverul cămășii. Ascultă, sunt de la Elite, și din păcate nu avem prea mult timp la dispoziție.

–Tati! strigă fata mai mare.

Paznicul din fața ușii pătrunse în încăpere, forțând-o să-l împuște. Ecourile împușcăturii răsunară puternic în întreaga casă. Mârâi o înjurătură.

–Brett, sunt compromisă! Dă ordinul pentru atac! Acum!

–Discheta, Alina, găsește nenorocita aia de dischetă!

Își înfipse mâna în cămașa lui Hadfield, trăgându-l mai aproape.

–Ne-am ars cu toții! îi strigă în față. Dă-mi discheta aia blestemată dacă vrei să ieșim vii de aici!

–Nu mai e la mine, îi răspunse el speriat. Mi-au luat-o.

–Brett, dă naibii ordinul ăla odată! Discheta nu se mai află în posesia lui.

Ieșise deja cu ostaticii din cameră. Îi îndrumă către scările din spate, privind mereu în urma ei, atentă la orice zgomot care-ar fi trădat prezența altor teroriști. Putea auzi pași alergând pe scări, așa că îi împinse pe ostatici într-o cameră goală.

–Alina, găsește-o! Discheta e esențială!

Își fixă din nou privirea asupra lui Hadfield.

–Unde erai când ţi-au luat-o?

–În prima cameră de la parter. Habar n-aveau ce e. Au încuiat-o într-un seif din perete.

–Brett, ai auzit?

–Am auzit. Kosmas, ai undă verde. Fii atent la seif. Alina, scoate ostaticii de acolo, veni în sfârşit ordinul lui Brett.

Atacul începu cu o explozie asurzitoare, urmată de focuri de arme.

–Asta a fost uşa din faţă. Ies prin spate cu ostaticii, raportă Alina printre zgomotele de împuşcături.

–Continuă către punctul de extracţie B. Echipa Unu e pe drum, ar trebui să te intersectezi cu ei.

Alina îi grăbi pe ostatici către ieşirea din spate. Îşi potrivi ochelarii şi pe lentilă îi apăru un semnal de urmărire exact în faţa lor. Urmări elicopterul în timp ce ateriza.

–Du-ţi familia la bord! îi dădu instrucţiuni lui Hadfield, în timp ce-i înmâna arma ei. Eu mă duc după dischetă!

Luă o altă armă din mâinile unui paznic mort şi se grăbi să intre din nou în casă. După o verificare rapidă a primei încăperi, descoperi seiful din perete. Câteva momente mai târziu, Kosmas îşi făcu apariţia în spatele ei. Scoase o mică încărcătură de explozibil din rucsacul lui, o prinse de uşa seifului şi o armă. Se adăpostiră împreună. Imediat după explozie, Alina deschise uşa şi începu să verifice conţinutul seifului.

–Am găsit-o, raportă câteva momente mai târziu.

–Alina, elicopterul te aşteaptă, ordonă Brett pe un ton ceva mai relaxat. Kosmas, ia-ţi echipa şi deplasaţi-vă la punctul de extracţie A.

Zece minute mai târziu, elicopterul se ridica de la sol.

–E vreunul dintre ostatici rănit? întrebă Brett.

–Sunt bine! strigă Alina ca să acopere huruitul elicopterului. Cel mult e nevoie de-o trusă de prim ajutor pentru Hadfield, dar nu e nimic grav!

–Kosmas, raportează. Vreun rănit sau vreun mort? Nu putem trimite un echipaj medical în zonă.

Numai unul dintre adevărurile crude ale vieţii în cadrul Elite.

–Am pierdut doi agenţi şi mai avem câţiva cu răni minore. Jansen a primit un glonţ în piept... rana n-arată deloc bine.

–Fă tot ce poţi. Medicii vă aşteaptă la punctul de contact. În cât timp estimezi că ajungeţi?

–Jumătate de oră.

–Bun. Aţi făcut o treabă bună. Ne vedem înapoi la Elite.

✦

SACRIFICIUL SUPREM

Portul Aden, Yemen

Rana din şold îi zvâcnea dureros, dar nu-şi lăsă garda jos nici măcar când îşi permise să se sprijine de peretele din piatră. Mâinile îi erau încleştate pe pistolul Beretta de 9mm, pe care-l îndrepta de la stânga la dreapta, încercând să se protejeze de orice atac neaşteptat. În jurul lui era linişte deplină, o linişte mormântală care-l ajuta să audă şi cea mai mică mişcare, dar îl şi obliga să nu scoată nici un sunet. Ar fi trebuit să-i fie destul de uşor să devină invizibil, ţinând cont de îndelungata experienţă de teren, dar sângele care i se scurgea pe picior era înnegrit de fiere. Avea să moară, o ştia prea bine. Curând.

Chemarea la rugăciune răsună puternic din nenumăratele difuzoare amplasate pe minaretele din jurul oraşului.

–Jen, şopti David Montero, agent sub acoperire al Brigadei Antitero din cadrul CIA. Jen, mă auzi?

Singurul răspuns pe care-l auzi în dispozitivul de comunicaţie din ureche fu zgomotul de fond. Schimbă direcţia când ajunse la colţul străzii, lăsând în urma lui o dâră de sânge. În faţă i se deschidea un labirint de străduţe prăfuite şi pustii. Nu se zărea niciun suflet, cu excepţia câinilor maidanezi care îl priveau şi adulmecau mirosul morţii iminente din aer.

Îşi încercă din nou transmiţătorul.

–Jen, mă auzi? Mă îndrept către staţia de transmisie, spuse, oprindu-se să scuipe sângele care-i umpluse gura. Repet, începe transmisia!

După ce ajunse la următoarea intersecţie, reuşi să vadă casa. Privi în jurul lui. Liber. Acum era momentul să fie extrem de precaut. Se clătină pe picioare pe lângă zidul clădirii, căutând orice semn că cineva i-ar întinde o capcană.

Câteva pocnituri, bruiaj, şi apoi o voce de femeie îi bâzâi în ureche:

–David, recepţionezi? Sunt la staţia de transmisie. Unde naiba eşti?

Din gură i se prelinse şi mai mult sânge, de data asta împroşcând transmiţătorul în timp ce încerca să răspundă.

–Aproape am ajuns... se chinui să spună, fiecare silabă rostită părând un mănunchi de săgeţi care-i străbăteau tot corpul.

Grăbi pasul cât de mult putu. Era torturat de durere, dar nu avea să leşine, nu-şi putea permite să cedeze. Nu acum. Primul glonţ răsună în liniştea nopţii, ricoşând în asfaltul din faţa lui. Căută disperat o

ascunzătoare, dar singura lui șansă era casa din față la care încerca din răsputeri să ajungă. Trase în neștire trei gloanțe în direcția atacatorului. Diversiunea îi oferi o acoperire de moment, cât să treacă de ușa de la intrare.

Jennifer Camden îl aștepta la computer. Un al doilea foc veni pe fereastră, numai că de data asta nu-și mai rată ținta. Monitorul computerului deveni roșu de la sângele care explodă în toată direcțiile din pieptul lui David. În timp ce cădea în genunchi, cotrobăi cu disperare în buzunare și scoase discheta pentru care își dăduse viața.

–Transmite... se străduia să rostească.

Jennifer Camden era conștientă că sfârșitul era aproape. Erau înconjurați. Tot ceea ce-i mai rămânea de făcut era să introducă discheta în computer. Reuși să introducă parola care-i permitea legătura cu destinația chiar în momentul în care auzi pași apropiindu-se de camera în care se afla.

Pe coridor, un bărbat îmbrăcat în *gambaz*, ținuta lungă purtată de bărbații din Estul Mijlociu, își reîncărca arma. Partenerul lui era deja pregătit. Primul bărbat se întoarse către celălalt și îi făcu un semn scurt cu capul. Câteva clipe mai târziu, se afla deja în birou, chiar în spatele tinerei brunete care se afla așezată în fața computerului. Ea întoarse capul și-l privi fix în ochi, un zâmbet sarcastic plutindu-i pe buzele arse. Pe monitor, cuvintele TRANSMISIUNE COMPLETĂ pulsau pe pagina de conectare a CIA-ului. Nu mai pierdu nicio clipă. Îi puse fetei pistolul la tâmplă și trase o singură dată. Sângele împroșcă peretele din stânga ei. Mesajul de pe monitor continuă să pâlpâie în întuneric.

–Am ajuns prea târziu. Sună-l pe Bashir!

Cel de-al doilea bărbat formă numărul de pe mobilul lui, însă imediat ce se stabili legătura, i-l înmână celuilalt.

–Ascult! se auzi o voce de bărbat.

–*Hasbun Allah wa ni'am al-wakil!* Allah este tot ceea ce am nevoie și e cel mai bun protector! Am ajuns prea târziu. Păgânii sunt morți, dar au reușit să transmită.

Virginia, SUA

Marius Stephano, agent special al Brigadei Antitero din cadrul CIA, avea probleme cu somnul. Ceasul electronic îi pâlpâia în fața ochilor, afișând ora trei dimineața și amintindu-i cât de obosit avea să fie mai târziu. Imediat lângă ceas se afla arma Glock de 9mm. Trebuia să fie la sediu cel târziu la șase, și se părea că nu avea să aibă parte de prea mult somn. Nu mai dormise de zile întregi. Partenerul și bunul lui prieten,

Webb Manning, încercase să-l convingă să ia niște somnifere, dar Marius știa că nu l-ar fi ajutat cu nimic. Nu suferea de insomnie, era numai bulversat din cauza ultimelor evenimente care avuseseră loc în Yemen.

Inițial, cei doi agenți sub acoperire trimiși să-l găsească pe Bashir Al-Fadhee dispăruseră fără urmă. Zece ore mai târziu, corpurile lor însângerate fuseseră aruncate în fața Ambasadei Americane din Sanaa dintr-o mașină aflată în mișcare. Fuseseră omorâți prin împușcare, apoi decapitați. Atât David Montero cât și Jennifer Camden îi fuseseră colegi și buni prieteni, sacrificându-și viața într-o luptă care se dovedea tot mai dificilă.

Marius își închise din nou ochii și se forță să nu se mai gândească la nimic. Îi sună telefonul, lucru care aproape îl făcu să sară din pat.

–Cine naiba... mormăi iritat, întinzându-se după telefon. Alo?

–Salut, amice, sunt eu, Webb. Știu că nu intri până la șase, dar Roger ne vrea pe toți aici devreme.

–Cât de devreme? mormăi Marius.

–Cât mai devreme cu putință. A sunat din mașină... probabil ajunge și el dintr-un minut într-altul.

–La naiba! Ajung în douăzeci de minute.

Sediul Agenției Centrale de Informații – Langley, Virginia

Pentru un om care trăia pentru astfel de lucruri, Webb Manning abia dacă părea încântat.

Cafeaua din care sorbea era cu un sfert de oră prea rece și, ținând cont de oboseala pe care-o acumulase, putea la fel de bine să fi fost fără cofeină. Lăsă cana din mână și își privi ceasul. În mod normal, ar fi trebuit să-și fi terminat deja tura, dar, spre nenorocul lui, îl rugaseră să rămână peste program.

Nu se știau prea multe lucruri despre Webb Manning, în afară de faptul că petrecuse suficient timp în trupele speciale, conducând operațiuni sub acoperire pentru armată. La un metru nouăzeci și o sută de kilograme, era la fel de impozant pe cât era de letal. Mereu ras în cap, chelia impusă îi punea în evidență fruntea lată și ochii căprui pătrunzători.

Webb oftă și privi în jurul lui. Nu se mai afla nimeni prin birourile Brigăzii Antitero, cu excepția genialului analist informatician și specialist în comunicații, Oliver Deuth, un bărbat de statură medie cu ochi ageri de culoare gri și păr deschis la culoare, tuns cam prea scurt pentru capul lui puțin cam mare. Păcănitul continuu al tastaturii însemna că Oliver era complet afundat în muncă, deși Webb avea momente când

se întreba dacă nu cumva juca doar solitaire.

–Webb, se auzi o voce din spatele lui. Roger Hasley, directorul regional, se îndrepta către el cu mâna întinsă. Aștepți de mult timp?

Roger Hasley, un bărbat abia trecut de șaizeci de ani, cu un corp care reflecta perfect sportul făcut în tinerețe, era un șef extraordinar și un dușman de temut. Înalt, bine făcut și având încă o tunsoare militărească, veteranul cărunt n-avea pic de grăsime nicăieri sub pielea lui perfect bronzată.

–Nu, deloc. Deci, despre ce-i vorba? încercă Webb să afle ce-l trezise pe Roger la o oră așa matinală.

–Cred că mai bine intrăm în sala de conferințe pentru asta. Marius a ajuns?

–E pe drum.

–Perfect, încuviință Roger. Cheamă-l și pe Oliver.

Pe fața lui Webb se citi consternarea. Oliver nu participa niciodată la ședințele informative; de obicei era informat personal exact înaintea misiunii.

–Ați spus Oliver, domnule?

–Da, răspunse hotărât Roger.

Degetele lui Oliver alergau pe tastatura computerului de parcă era un pianist profesionist în timpul unui concert. Monitorul din fața lui era înțesat cu informațiile pe care le prelucra, în mare parte criptate, care urmau să ajungă la agenții de pe teren. Auzi pașii lui Webb apropiindu-se de el, dar nu se obosi să întoarcă capul.

–Roger te invită în sala de conferințe.

Oliver se roti în scaun, la fel de uimit ca și Webb.

–Pe mine?!

Webb ridică numai din umeri, îndreptându-se capătul coridorului.

⌖

Marius străbătu somnoros holurile izolate ale sediului CIA. Intră în sala de conferințe, privindu-și ceasul de la mână, și se opri direct în dreptul cafetierei. Își umplu o cană cu lichidul fierbinte, după care se îndreptă spre masa din lemn de cireș. În capul mesei se afla Roger, cu Webb așezat în dreapta lui.

Roger Hasley îl privi pe Marius în timp ce se apropia de masă, sigur pe sine ca o navă care străbate neclintită mările înghețate. Părul brunet îi ajungea până la gulerul cămășii, în ciuda regulilor și reglementărilor extrem de stricte privind eticheta și aspectul agenților CIA. Nuanța ușor arămie a pielii și focul mocnit care-i ardea în priviri erau o moștenire

de la strămoșii lui italieni.

Roger își aminti interviul dinaintea angajării. Trecutul lui Marius era impresionant: absolvent al Academiei Forțelor Aeriene a Statelor Unite, top operator Delta, cu experiență în operațiunea *Furtună în Deșert*, plus specializări în trupe speciale și tehnici de camuflare. Lui Roger îi luase numai zece minute să și-l dorească în echipă. După mai mult de opt ani de colaborare fructuoasă, știa foarte bine că flăcările mocnite pe care le observa acum în privirea de obicei implacabilă a lui Marius se datorau evenimentelor recente în care muriseră doi dintre prietenii lui apropiați.

CIA muncise din greu să descopere locul în care se ascundea Bashir Al-Fadhee, dar până acum avuseseră parte numai de eșecuri pe toate planurile. Atacuri cu bombe asupra ambasadelor americane din Balcani, Afghanistan și Pakistan, toate aveau amprentele lui Bashir Al-Fadhee, deși nu exista nicio dovadă care să-l incrimineze. Nu aveau nici o pistă viabilă. Adepții lui îl susțineau până la moarte, câteodată chiar și după, iar asta reprezenta o problemă majoră pentru oricine ar fi încercat să-l aresteze pe terorist.

Roger deschise un dosar cu însemnele STRICT SECRET și-și drese glasul, așteptând ca Oliver și Debra Simpson, un alt agent al Brigadei Antitero, să se așeze la masă.

–Îmi pare rău să aduc mai multe vești proaste la o oră atât de matinală, dar suntem din ce în ce mai presați de timp. După cum o parte dintre voi știu deja, continuă privind în direcția lui Marius, trupurile mutilate a doi dintre agenții noștri au fost aruncate la porțile Ambasadei Americane din Sanaa. Agenții și-au riscat viața, distrugându-și acoperirea și infiltrându-se într-o celulă Al'Qaeda, de unde au extras niște informații foarte importante. Au fost urmăriți până la stația noastră de transmisie, dar înainte de-a fi lichidați, au reușit să trimită prin satelit conținutul dischetei. Printre alte informații vitale, am descoperit o listă strict secretă care a fost furată săptămâna trecută dintr-o filială de-a noastră din Istanbul. Conține identitățile reale a douăzeci de agenți guvernamentali care lucrează sub acoperire. Nu trebuie să vă mai spun că dacă acea listă va fi decriptată, toți agenții vor deveni extrem de vulnerabili.

–Al-Fadhee are vreo legătură cu toate astea? întrebă Marius cu privirea ațintită în ceașca de cafea.

–Bănuim că el a ordonat executarea agenților noștri. Debra, ce ai pentru mine?

–Asta, răspunse ea, aruncând pe birou un dosar. Bashir Al-Fadhee chiar ar putea să fie omul nostru.

–Dă-mi mai multe detalii, interveni Roger, așezându-se mai confortabil în scaun și sorbind din cafea.

–Știm că baza lui se află undeva în Afghanistan, iar acum probabil s-a retras acolo. Nu c-ar conta prea mult, ținând cont că nu rămâne niciodată prea mult timp în același loc. Și oriunde s-ar duce, e mereu protejat de o armată de oameni bine înarmați.

–Mai aveți și alte vești bune? întrebă Webb.

–Da. O să ne fie foarte greu să punem mâna pe el fără ajutorul localnicilor.

Roger mai luă o gură din cafeaua lui amară. Fără zahăr, exact cum îi plăcea.

–I-ai urmărit tranzacțiile electronice? Ce s-a întâmplat cu banca?

–Cât de mult am putut. Are investiții în aproape cincizeci de companii legale, de la bănci la agricultură și construcții, oricare dintre ele putând să-i ofere o acoperire perfectă pentru activitățile lui teroriste.

–Dacă nu chiar toate, adăugă Marius, bătând darabana cu degetele pe masă. Ce te-a făcut să te decizi dintr-odată că Al-Fadhee e omul nostru? întrebă, privind-o în ochi pe Debra.

–Găsești totul acolo, răspunse ea, indicându-i dosarul. Al-Fadhee folosește un sistem de laptop-uri interconectate, prin care transmite comunicații criptate prin satelit celulelor teroriste.

–Poftim?! Marius se îndreptă în scaun. Cum poate accesa așa ușor un satelit?

Pe fața Debrei se înregistră o grimasă.

–Bine-ai venit în noul mileniu. Dacă ai bani suficienți, poți obține acces oriunde. Unul dintre posturile noastre de monitorizare din Iordania a interceptat săptămâna trecută o transmisiune care credem că provine de la el. Daca e așa, înseamnă că planifică din nou ceva. Ceva mare.

–Unde? Ai idee când anume? interveni și Roger.

–N-avem mai multe detalii, răspunse Debra ridicându-și mâinile în semn de apărare. N-am prins decât o porțiune dintr-o transmisiune criptată. Experții noștri n-au putut găsi niște date mai concrete.

–Deci un terorist fanatic cu resurse nelimitate plănuiește ceva mare. Asta-i tot? întrebă Marius destul de iritat.

–Asta-i tot, încuviință serioasă Debra.

În sala de conferințe se așternu liniștea.

–La tine ce se mai întâmplă, Webb? Ați aflat ceva? întrebă Roger.

–Nu. Încă mai analizăm rapoartele Interpolului, răspunse Webb cu privirea pierdută pe fereastră.

–Bine, murmură Roger, evident nemulțumit. Oliver?

–Domnule? răspunse Oliver, vizibil luat pe nepregătite.

–Ce ne poți spune despre criptarea listei?

–N-am lucrat personal la ea, dar din câte am înțeles, s-a folosit un cifru de trei sute de biți, plus că este necesară o semnătură digitală distinctă pentru fiecare nume în parte. În ciuda a ceea ce probabil ați mai auzit, criptarea nu e deloc atât de sigură pe cât se zvonește.

–E posibil ca cineva s-o spargă? Și dacă da, în cât timp?

–E destul de greu de spus, domnule, pentru că totul depinde de echipamentul folosit. Partea bună e că fiecare nume în parte de pe listă e criptat cu un anumit algoritm, deci pentru fiecare nume trebuie spart separat codul. Chiar dacă reușesc să descopere primul nume, celelalte nouăsprezece încă ar mai fi în siguranță.

Roger se rezemă din nou de spătarul scaunului.

–Hai să presupunem că au cel mai bun echipament. Cât le-ar lua?

Oliver nu știa exact cum să-i răspundă. Trebuia luat în calcul un număr infinit de variabile.

–Dacă folosesc numai procesoare civile, atunci un an sau doi. Dar dacă au super computere, adică de genul celor pe care le folosim noi, ar putea să le ia și numai o zi.

Roger încuviință din cap.

–Vreau supraveghere strictă în toate zonele în care suspectăm activitate teroristă. Treceți din nou prin toate transcrierile discuțiilor și încercați să descoperiți dacă e menționată pe undeva lista.

–O să avem nevoie de toți agenții disponibili, interveni Debra. Puterea noastră actuală de muncă nu e deloc suficientă. Odată ce s-ar zvoni ceva, toate celulele vor începe să se disperseze.

Urmă o scurtă pauză.

–Fă-o, încuviință Roger. Marius, rămâi pe loc, am altceva pentru tine, adăugă în timp ce toată lumea părăsea încăperea.

Marius se întoarse și se așeză din nou la masă. Roger extrase o poză dintr-un dosar și i-o înmână. Fotografia color reprezenta un bărbat și o femeie, amândoi îmbrăcați în haine închise la culoare și purtând ochelari de soare. Bărbatul avea treizeci și ceva de ani, cu părul brunet dat pe spate și cu o o mimică hotărâtă, iar companioana lui era o femeie caucaziană extrem de atractivă, cu părul lung blond auriu, părând a fi mai tânără decât el.

–Cine sunt? întrebă Marius, încă privind fotografia.

–Asta aș vrea să aflu și eu, răspunse Roger. I-am căutat fără nici un rezultat în baza noastră de date. Parcă nici n-ar exista. Sunt fantome.

–De ce te interesează identitățile lor?

–N-aș putea să-ți spun ceva concret, dar au fost văzuți în mai multe puncte cheie ale afacerii ăsteia. Poza asta a fost făcută săptămâna trecută în Yemen. Apar și dispar la fel de misterios. Vreau să-i găsești. Sugestia mea ar fi să abordezi fata. Încearcă s-o cunoști, să vezi de unde vine.

–Cât de bine ar trebui s-o cunosc? întrebă Marius pe un ton amuzat.

–Cât de bine e nevoie, îi răspunse Roger în același fel.

⌖

–Auzi, Webb, să știi că încep să cred că locuiești aici.

Webb o privi peste umăr pe Debra. Era o femeie atractivă cu părul ei blond deschis prins la spate într-o împletitură complicată, ochi mari și albaștri, și buze senzuale mereu rujate cu un roșu intens. Dar nu era genul lui și Webb îi mulțumea cerului pentru asta. Colegi și iubiți nu prea era ideea lui de relație ideală.

–Amuzant, și eu care începusem să cred că suntem colegi de cameră.

–Uite, îi întinse Debra un teanc de documente. Tocmai au sosit de la stația din Yemen.

–Ce-s astea?

–Informații despre celulele care acționează în zona respectivă. Din câte mi-am putut da seama, sunt trei celule mari în interiorul orașului și încă una la periferie.

–Cine-i șeful celei de la periferie?

Debra întoarse o pagină și descoperiră poza unui bărbat tânăr. Construcție atletică, piele albă, ochi gri-verzui, părul castaniu deschis până la nivelul umerilor... nu chiar imaginea pe care o asocia Webb cu un lider terorist.

–Numele lui e Majid Elasud. A avut întâlniri lunare cu bărbații pe care-i suspectăm că ar fi membri Al'Qaeda, dar pretind c-ar fi numai întâlniri pe teme religioase și n-avem nicio șansă să-i oprim.

–Și crezi că acest Majid ar putea ști ceva despre listă? întrebă Webb, studiind fotografia din fața lui.

–Nu știu. Nu avem decât fișierele electronice, dar astea sunt informații încă neconfirmate.

–Cu alte cuvinte, nu avem nimic.

Balkh, Afghanistan

Apele învolburate ale râului de munte explodau cu o forță imensă, sfărâmând blocul de piatră și curățând orice le stătea în cale. Ape care, în ciuda temperaturilor ridicate ale unei după-amiezi de vară, erau reci ca gheața și în care se întâlneau Hindu Kush din nord și

Himalaya Range dinspre est. Nici un viețuitor nu-i urmărea cursul, întrucât acolo unde înainte ciobanii își pășteau turmele de oi, acum nu se mai aflau decât grămezi de pietre care marcau minele de teren. Caprele sălbatice de munte zburdau odată libere pe stâncile răzlețe, dar foametea acută din văile de dedesubt contribuise la vânarea lor până aproape de exterminare. Apele își continuau drumul neobosit prin tărâmul satelor șterse de pe fața pământului de atacuri cu bombe, traversând pajiștile presărate cu tancuri arse până la schelet. Străbăteau terenurile pustiite de mâna omului de orice vietate, marcate cu cratere și morminte, ororile războiului care făceau ca apele să vuiască, strigând îndurerate către Mama Natură.

Când forțele sovietice se retrăseseră într-un final către nord cu coada între picioare, grupările mujehedinilor afghani începuseră să se lupte între ele pentru supremație. Războiul civil fusese sângeros și costisitor, foștii războinici alegând să urmeze *Shariah*, legile religioase care guvernau ramura sunită a Islamului. Era singurul punct de ordine asupra cărora se putuseră pune de acord. Legea islamică devenise singura lege impusă unei țări care nu se putea decide ce țară să devină, cu o națiune dusă de nas cu promisiuni de pace și prosperitate.

Apa curgea neîncetat, jelindu-și amărăciunea printre pietrele netezite, suspinând pe sub poduri dărâmate, până când își vărsa durerea în ținuturile muntoase de la nord de Kabul, în apropierea satului Balkh. Aici curgerea apelor se curma într-un lac montan bătrân de aproape un mileniu. Trecătoarea Khzber era la sud, iar la vest nu se găsea nimic altceva în afară de mai multă dezolare și pustietate.

Totuși la Balkh, în ciuda dealurilor prăfuite și a terenurilor accidentate pe care era așezat sătucul, exista viață. Câteva cocioabe din chirpici, din când în când câte-o casă din beton, câteva magazine, o mică moschee cu o anexă unde locuia imamul, toate făceau parte din Balkh. Copii mici și animale domestice se jucau în interiorul curților noroioase, în timp ce femei îmbrăcate în ținutele tradiționale afghane se ocupau de focurile de la marginea fiecărei curți la care găteau, sau de micile bazine cu apă.

Fără apă curentă, electricitate, și fără nici un fel de infrastructură, Balkhul nu se deosebea cu nimic de celelalte mii de sate distruse în timpul războaielor. Dar totul avea o limită. Sătenii se întorseseră din nou către Mecca, slăvindu-l pe Allah și mulțumindu-i pentru binecuvântarea lui. Pentru că Allah adusese speranță în Balkh, nu-i așa? El îl trimisese pe Bashir Al-Fadhee.

Copiii din sat aveau acum burțile pline pentru prima dată în ultimii

ani. Existau lemne de foc pentru gătit mâncarea și pentru încălzit, iar bărbații din Balkh aveau acum de lucru, ținându-i departe pe străinii care s-ar fi aventurat înspre dealuri către tabăra de la marginea estică a satului. Se plimbau țanțoși, simțindu-se invincibili cu puștile Kalashnicov atârnate pe umăr, zâmbind, împărțind o țigară și discutând în dialectul lor nativ Dari, o variantă a limbii persane Farsi vorbită în Afghanistan.

Pui dolofani și capre zvăpăiate împărțeau drumurile cu camioane militare rusești care transportau proiectile de penetrare a cisternelor AT-2 Snapper și lansatoare de rachete sol-aer fabricate în Iran. Cine se apropia de tabără putea auzi huruitul generatoarelor, dar și zgomotele din câmpul adiacent unde se exersa tragerea la țintă. Viața era bună, sau măcar cât se putea de bună pentru acel ungher al Afghanistanului, un colț uitat de lume.

În centrul taberei trona un cort imens, cu storurile de la intrare larg deschise. O bucată mare de placaj fusese suspendată pe patru stâlpi înfipți în pământ la intrare, oferind un refugiu umbrit pentru masa și scaunele așezate acolo.

Înăuntrul cortului se schimba complet situația. Covoare persane luxuriante acopereau o podea de lemn așezată deasupra nivelului solului, un compromis extravagant într-o zonă în care ploile torențiale neprevăzute curățau dealurile și cărau cu ele pământ și noroaie, înnecând totul în calea lor. Chiar și mobila servea acelui confort extravagant, cu două canapele din pluș încărcate cu perne matlasate și o masă joasă așezată în fața lor. În partea opusă fusese amenajat un colț ce servea drept zonă de lucru, decorat cu fotolii din piele și un birou din lemn de stejar lăcuit demn de un președinte. Patul cu baldachin din centrul cortului ar fi putut concura lejer cu unul dintr-un hotel de cinci stele. Generatorul din apropiere oferea curent pentru iluminare, alimentare pentru computer, aer condiționat, și un sistem telefonic de comunicație prin satelit.

Un bărbat singuratic, îmbrăcat în ținuta lejeră și turbanul caracteristice portului tradițional arab, era așezat la o masă. Degetele lungi cu manichiură impecabilă ale mâinii drepte răsuceau în mod absent părul împletit într-o coadă ce-i ajungea până la talie. Cealaltă mână i se odihnea pe stomac, în timp ce privea cum două femei debarasau rapid masa de rămășițele prânzului: friptură delicioasă de miel, vinete, ardei gras și roșii îmbibate în ceapă și usturoi. Împreună cu *nan*, pâinea integrală cu susan, era una dintre mesele tradiționale cu care se obișnuise de când își stabilise tabăra în Balkh cu doi ani în urmă.

Observă mulţumit felul în care cele două femei îi evitau privirea, cât de bine își purtau *burqa*, acoperindu-și complet feţele, și cum păstrau o distanţă respectoasă faţă de el. Așa cum se cuvenea.

Se ridică de la masă și se mută pe canapea, simțindu-se mai mult decât satisfăcut de bârlogul lui. Ochii întunecaţi îi străluceau de sănătate și inteligenţă, pielea îi era bronzată de la soarele arzător al Orientului. *Nu-i rău deloc pentru un adăpost temporar din mijlocul pustietății*, gândi în sinea lui, zâmbind cu mândrie. Dar echipamentul de aici era o nimica toată în comparaţie cu cel din peșterile de deasupra Balkhului. Zeci de computere și generatoare, aparate de control climateric, o antenă parabolică, un centru de comunicaţii complet echipat și, prin amabilitatea comercianţilor internaţionali de armament, suficient armament cât să cucerească Kabulul dacă și-ar fi pus asta în minte. Dar nu se punea problema de așa ceva. Nu, planurile lui erau cu totul și cu totul altele.

Bashir Al-Fadhee sosise în urmă cu doi ani într-un Balkh aflat în derivă și pompase bani în el cu nemiluita, cumpărând fiecare suflet ca parte a unui plan de eliminare a păgânilor de pe teritoriile lui Allah. Iar el, Bashir Al-Fadhee, era unul dintre cei Zece Aleși. Unul dintre cei destinaţi să conducă *umma*, comunitatea internaţională a musulmanilor. Avea suficienţi bani încât putea să cumpere zeci de ţări ca Afghanistanul, așa încât era dedicat muncii lui de-o viață, obsesiei lui, ţelului său suprem. Și nu avea să renunţe până ce nu-și vedea munca dusă până la capăt. Acolo, în valea aceea uitată de lume, unde-și cumpărase loialitatea localnicilor, construise o forţă armată personală de aproape trei sute de bărbaţi, numărul lor crescând pe zi ce trecea.

Un foșnet la intrarea în cort anunță prezența locotenentului său, Qasim Rashid, un bărbat înalt și puternic, călit în bătălii, cu părul negru și ochi întunecați și înguști. Încă de când Bashir acceptase rolul său ca unul dintre marii conducători ai Jihadului, Qasim se aflase lângă el, jurându-i credinţă până la moarte. Era bine știut printre adepţii Al'Qaeda că moartea trebuia acceptată cu ușurință dacă era în serviciul unuia dintre Cei Aleși. Singurul motiv pentru care Qasim nu-și pierduse de mult viaţa era înclinaţia lui spre precauţie și, bineînţeles, protecţia continuă a lui Allah.

–Vino, spuse Bashir, făcându-i semn cu mâna.

Cizmele lui Qasim lăsară o dâră de praf în urma lui. Turbanul îi stătea puţin pieziș și se sprijini de unul din stâlpii de susţinere ai cortului, încercând să-și recapete răsuflarea.

–Ce veşti îmi aduci, prietene? întrebă Bashir, arcuind o sprânceană.

–Oamenii noştri au început să spargă codurile. În curând o să obţinem primul nume.

Qasim îşi scoase din buzunar o batistă curată, cu care îşi şterse transpiraţia de pe faţă. Cealaltă mână i se strânse într-un pumn, pe care îl împinse cu putere deasupra capului.

–Succes!

Pe faţa lui Bashir apăru un rânjet larg, care-i lăsă la vedere dantura albă perfectă.

–Mulţumesc pentru vestea minunată pe care mi-ai adus-o, prietene.

Qasim făcu o plecăciune, zâmbind şi el în timp ce-l urmărea pe Cel Ales cum îşi ridica mâinile către cer, închizându-şi ochii în semn de rugăciune.

–*Allah-ho Akbur!*

Cu adevărat, Dumnezeu era măreţ. Şi ăsta nu era decât începutul.

✦

FANTOMA DE LÂNGĂ MINE

Cartierul General Elite – Milano, Italia

Alina traversă holul lung cu paşi neauziţi, oferind o umbră de zâmbet agenţilor operativi pe lângă care trecea.

–Alina! strigă o voce din spatele ei.

Se întoarse, de data aceasta cu un zâmbet larg pe buze.

–Ford?!

Era la fel de chipeş ca întotdeauna, apropiindu-se de ea din celălalt capăt al holului. Se grăbi să ajungă la el şi-l cuprinse în braţe.

–La naiba, Ducesă, ne-am făcut o groază de griji din cauza ta! Să dispari aşa în ceaţă fără nicio vorbă, o strânse el la piept într-o îmbrăţişare ca de urs.

–Scuze, dar am fost cam ocupată, rânji Alina.

–Mda, am auzit... Al'Qaeda şi treburi din astea. Noroc cu Jason, care s-a chinuit să afle pe unde eşti şi cu ce te ocupi, altfel aş fi intrat la idei c-ai dezertat.

–Nu pot să neg că mi-a trecut asta prin cap de vreo câteva ori, dar m-am obişnuit de mult cu ideea că trebuie să accept lucrurile pe care nu le pot schimba.

Ford rămase pe gânduri pentru câteva momente, după care faţa i se relaxă într-un zâmbet larg. Îi oferi braţul.

–Te conduc la camera ta, după care vrea să te vadă şi Jason. Ah, şi de când i-a zis Brett că te întorci, lui Roman nu-i mai tace gura, numai despre tine vorbeşte.

Camera care-i fusese desemnată arăta destul de spartan: un pat, o masă, o comodă cu sertare, un dulap şi o altă uşă care probabil ducea în baie. Alina îşi aşeză bagajul pe pat şi privi în jurul ei.

–Casă, dulce casă. Nu văd nimic la vedere, dar ştiu că pe aici pe undeva trebuie să fie dispozitivele de monitorizare. Vrei să-mi spui unde, sau mă laşi să le găsesc singură?

Ford începu să râdă.

–Mă bucur să constat că nu te-ai schimbat deloc. Cred c-o să te las pe tine să le descoperi mai încolo. Măcar să te ţină suficient de ocupată cât să n-ai timp să dai de alte belele.

Telefonul începu să ţârâie strident. Alină ridică receptorul şi ascultă un moment, după care închise.

–*Briefing*-ul e inevitabil, şi se pare că eşti şi tu invitat.

În drum spre sala de conferințe, Alina își puse o mână pe brațul lui Ford și îl opri. Privi în jur, ezitând pentru câteva momente, gândindu-se cum să abordeze acel subiect delicat. Cea mai bună variantă era abordarea directă, așa că-și fixă privirea în ochii lui.

–Ce știi despre Alex?

Ford o privi ca un om lovit de trăsnet.

–La ce te referi? Alex e mort, răspunse cu o notă de oboseală în glas.

–Nu prea mai sunt sigură de asta, răspunse Alina în timp ce-l trăgea într-un cotlon mai întunecat. Am dat nas în nas cu el în timpul unei misiuni din Grecia. Evident c-a dispărut cât am apucat să clipesc, dar sunt sigură că l-am văzut. Ești sigur că nu știi nimic despre asta?

Ford o studie cu o privire atentă.

–Îmi pare rău, Ducesă, reuși să spună într-un final.

–Chiar nu știi, sau ai primit ordin să-ți ții gură în preajma mea?

–Nu știu mai multe decât tine. Dac-aș fi în locul tău, n-aș scormoni prea adânc. Dacă e adevărat ce mi-ai spus și există o posibilitate ca Alex să mai fie în viață, mai devreme sau mai târziu o s-o afli. Lasă totul să curgă de la sine și fii sigură că ești pregătită pentru orice.

Alina îl privi fix pentru câteva momente, încercând să descopere adevărul în ochii lui.

–În regulă, o las baltă pentru moment. Dar tot am senzația că știi mai multe decât vrei să recunoști. Sper numai să ai motive mult mai bune decât ordinele lui Brett pentru faptul că te ascunzi de mine.

–Ascultă-mă, dacă Alex într-adevăr trăiește și nu ne-a dat niciun semn de viață tot timpul ăsta, ar face bine să aibă un motiv al naibii de bun pentru asta.

Alina încuviință din cap și-și coborî privirea spre podea. Măcar atâta lucru știa și ea. Ar fi avut un motiv extrem de bun. Dar care?

–Sunteți pregătiți pentru *briefing*? întrebă Brett din spatele lor.

Alina tresări și se întoarse.

–Sigur, răspunse, privindu-l peste umăr pe Ford. Terminăm mai târziu cu chestia asta, i se adresă cu ochi rugători.

Ford încuviință și zâmbi.

–Așa să fie, dar te avertizez că nu mă mai poți amâna la infinit cu cina pe care mi-ai promis-o.

–Sper că n-am întrerupt nimic important, interveni Brett pe un ton ironic.

Alina întoarse capul și-l privi cu un zâmbet strălucitor, dar nu spuse nimic.

–Ce e? ridică el din sprâncene, părând iritat.

–Mi-a fost dor de tine, Brett, spuse ea aproape afectuos. Chiar mi-a fost.

–Ei uite că asta-i amuzant din cale-afară. Văd că nu ți-ai pierdut încă simțul umorului, comentă el, privind-o cu un aer precaut, după care se întoarse și se îndepărtă.

Cum mai erau câteva minute până începea ședința, Alina se hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Jason. Se opri în pragul ușii lui într-o poziție provocatoare. Jason înjură în surdină și aruncă cât colo echipamentul pe care-l ținea în mână, fiind evident faptul că n-o auzise apropiindu-se. Își privi mâna dreaptă, ce-i tremura incontrolabil, apoi oftă și și-o strânse la piept cu cealaltă mână, oftând deznădăjduit. Zâmbetul Alinei pieri. Păși înapoi fără să scoată niciun sunet, apoi își refăcu apariția, fredonând o melodie.

–Bună, iubire. Ești pregătit pentru treaba aia numită dragoste?

Jason tresări și întoarse capul, pe fața lui ivindu-se un rânjet enorm.

–Alina, bine-ai revenit! O îmbrățișă afectuos, fără să dea vreun semn c-ar fi fost ceva în neregulă. Știi că sunt mereu pregătit. E cumva o invitație?

Alina îi făcu cu ochiul.

–Mă bucur să văd că nici tu nu te-ai schimbat.

–Și nici n-o să mă schimb până-n ultima zi de viață, răspunse Jason.

Alina îl sărută pe obraz și-i înmână o dischetă.

–Ai aici inventarul pentru nava de croazieră. Se cocoță pe un scaun și îl privi ca și cum n-ar fi văzut nimic din ceea ce se întâmplase cu doar câteva minute mai devreme. Ce mai faci, Jason?

–Ei, muncesc prea mult pe bani prea puțini, mormăi el în loc de răspuns. Mă gândeam să-mi iau o vacanță. O să am ceva timp liber imediat ce se termină misiunea asta.

–Unde vrei să pleci? îl întrebă curioasă Alina.

–Păi, nu-mi plac tropicele și nu suport mulțimile, răspunse el gânditor. Presupun că m-aș putea duce în munți. Aer curat, fără oameni, fără necazuri. Îi aruncă o privire vicleană. Ar trebui să vii cu mine. Putem să facem mult zgomot și n-o să ne audă nimeni.

–Nu mă tenta, că s-ar putea să accept, răspunse ea, nereușind să-și înlăture senzația că totuși ceva era foarte în neregulă cu el. Ei bine, n-aș vrea să întârzii chiar de la prima ședință. S-ar putea ca Brett să hotărască până la urmă că n-are nevoie de mine.

–Ar face o mare greșeală, spuse cineva din spatele ei cu o notă de amuzament în voce.

Alina se întoarse zâmbind.

–Vallis? Ce cauţi aici?

–Toată lumea are nevoie de ajutor, chiar şi tu. Şi cine ţi-ar putea păzi spatele frumos mai bine decât mine?

–Foarte amuzant. Vrei să-mi spui că mai stai pe aici?

–Da, pentru o perioadă. Haide, avem timp să mai despicăm firul în patru după şedinţă, spuse el, făcându-i semn s-o ia înainte.

În timp ce se reuneau cu ceilalţi în sala conferinţe, Alina privi în jur, bucurându-se de sentimentul de familiaritate şi apartenenţă care îi umplea sufletul. Elite era casa ei, familia ei. După ce fusese pe dinafară o perioadă, fără să mai poată simţi că mai aparţinea de niciunde, se convinsese de asta şi nu-i păsa cât din sentimente se datorau gândirii inoculate de Elite.

În câteva momente intră şi Brett, privirea lui ştearsă oprindu-se pentru câteva momente pe faţa ei. Nu se aşteptase la o primire formală, şi nici nu avu parte de una.

–Acum câteva zile, am ridicat trei membri ai celulei Al'Qaeda din Grecia, începu el *briefing*-ul, privindu-i fugitiv pe Alina şi Kosmas. Informaţiile pe care le-am extras de pe computerul unuia dintre ei s-au dovedit deosebit de valoroase.

Apăsă pe telecomandă şi ecranul prinse viaţă, afişând o pagină plină de caractere ciudate.

–Tot ceea ce puteţi vedea acum e o pagină cu simboluri criptate. În realitate, fiecare caracter reprezintă cea mai mică unitate a unui limbaj, iar prin gruparea unor seturi de caractere se obţine un alfabet. Este evident faptul că informaţiile conţinute în fişier sunt extrem de importante, altfel nu s-ar fi dat nimeni peste cap să le cripteze în halul ăsta. Chiar acum facem tot posibilul să decriptăm fişierul, urmând ca rezultatul să vă fie comunicat fiecăruia în măsura în care trebuie să aflaţi. Acum, să revenim la misiunea curentă.

Bret apăsă din nou butonul telecomenzii şi imaginea se schimbă într-una a unei nave de croazieră care traversa nişte ape azurii.

–MV Aegean Star. Nu numai o navă frumoasă, ci una extrem de specială, explică el rânjind. Avem motive să credem că proprietarul ei spală bani murdari pentru a finanţa unele dintre operaţiunile lui Bashir Al-Fadhee.

De pe ecran îi privea un bărbat de vârstă mijlocie cu păr grizonat tuns în stil militar şi un nas proeminent pe care se aflau o pereche de ochelari cu rame pronunţate ce acopereau o pereche de ochi gri ostili.

–Henri Sanguinet, un francez bogat cu descendenţă somaleză. Un tip puternic, care vrea să dobândească şi mai multă putere. Acum câţiva

ani a fost acuzat c-ar fi influenţat în mod ilegal comerţul internaţional, dar Sanguinet e prea deştept să lase vreo dovadă în urmă. Săptămâna viitoare dă o petrecere privată pe vasul lui pentru a prezenta o pictură necunoscută de-a lui Monet pe care a achiziţionat-o de curând.

Brett înconjură masa până ajunse în dreptul Alinei.

–Kosmas şi Alina se vor afla la bordul navei pe post de jurnalişti în căutarea unui articol bombă. Credem că Sanguinet îşi păstrează fişierele cu afacerile lui secrete într-un seif din birou şi vrem să vedem dacă există vreo conecţie între el şi investiţiile lui Al-Fadhee. Poate chiar aflăm mai multe despre Al-Fadhee. Alina va pătrunde în biroul lui Seguinet, în timp ce Kosmas îi acoperă spatele. Profilul misiunii e încărcat pe PDA-uri şi am pretenţia să primesc rezultate excelente.

⌖

Alina îl văzu pe Vallis aşteptând-o într-un colţ mai retras şi se grăbi să ajungă la el. Părăsiră sediul Elite în tăcere şi rămaseră tăcuţi şi în maşină, cât timp Vallis conduse către o micuţă cafenea. Un chelner le luă comanda şi se grăbi să se întoarcă cu o cafea neagră pentru el şi un latte pentru ea. Incapabilă să se mai abţină prea mult timp, Alina se hotărî să dea cărţile pe faţă.

–Vallis, ce cauţi la cartierul general? Te-au pus să stai cu ochii pe mine? Sunt pe cale să descopăr ceva strict secret?

Vallis îşi ridică capul şi-o privi, dar expresia feţei îi rămase de nepătruns.

–Ce crezi c-ai descoperit?

–De ce nu-mi spui tu?

Vallis îşi puse mâna peste a ei, expresia feţei devenindu-i mai puţin tensionată.

–Ca să fiu sincer, habar n-am despre ce vorbeşti.

Alina zâmbi slab, fără să-i mai răspundă. Încerca s-o manipuleze, îşi putea da seama de la o poştă.

–Alina, ce se întâmplă? De ce nu mai ai încredere în mine? Poate te pot ajuta în vreun fel.

–Cum aş putea să am încredere în tine, când tu te afli aici să mă supraveghezi?

Vallis îşi plecă capul, părând să-i dea dreptate.

–Şi cu toate astea, poţi să vorbeşti cu mine. Dacă voiam să-ţi întind cumva vreo cursă, crede-mă c-aş fi început cu totul şi cu totul altfel conversaţia.

Alina ezită, luând în considerare sinceritate care se reflecta în ochii

lui. Sorbi din latte, în mintea ei învârtindu-se toate scenariile posibile.

–Am motive să cred că Alex este în viaţă, spuse într-un final.

În mod surprinzător, Vallis nu părea şocat de cuvintele ei.

–Da, ştiu. În ultima perioadă şi eu cred acelaşi lucru.

–Te ascult, continuă Alina privindu-l cu răceală.

–Nimic concret... doar fragmente de informaţii, numai că sunt de suficient timp în Elite încât să nu mai cred în coincidenţe. Tu te-ai ciocnit de cineva care semăna izbitor cu Alex şi persoana misterioasă a dispărut ca-n ceaţă. Asta mi-a cam confirmat suspiciunile.

–Deci ştiu şi ei, adăugă Alina.

–M-au informat despre asta înainte să fiu trimis aici să te supraveghez, răspunse Vallis privind-o cu atenţie.

Ochii Alinei se dilatară.

–Vallis, ce naiba se întâmplă?

Vallis ridică din umeri şi se aplecă spre ea.

–Nu ştiu, dar în mod sigur e ceva suficient de serios, din moment ce m-au retras din toate misiunile de care mă ocupam şi m-au trimis aici ca să stau cu ochii pe tine.

⌖

O oră mai târziu, Alina se afla în maşina ei. Trebuia să profite de faptul că sosise la Milano cu câteva ore înainte de începerea misiunii, pentru a face ceva ce-şi dorise de mult timp. Plus că ar fi fost mult prea pueril să pretindă că uitase ce zi era şi câtă durere îi provoca.

Zece ani... cu exact zece ani în urmă, Alex intrase într-o cameră secretă de undeva din Munţii Carpaţi, lansând procesul recrutării ei. Dar el murise. Sau nu? Oricum ar fi fost, o lăsase să se descurce singură în lumea în care o introdusese şi acum trebuia să-şi ia la revedere. Asta dacă nu voia s-o ia razna în curând. N-avea să-l uite niciodată, dar trebuia să renunţe la el, fie că era viu sau mort.

Întinse mâna să ia cei doi trandafiri de pe scaunul de lângă ea şi coborî din maşină, apoi parcurse încet drumul familiar pe aleile cimitirului, învăluită în ceaţa densă a dimineţii. Numai copacii şi crucile gri ale mormintelor reuşeau să mai străpungă din loc în loc vălul păstos. Împrejurimile căpătaseră un aer dezolant. Un loc perfect pentru fantome. Alina zâmbi în sinea ei. Îi plăcea aici, poate şi datorită faptului că se simţea ca o fantomă. Urcă în linişte până în vârful micului deal şi se opri în faţa mormântului din cel mai înalt loc al cimitirului. Exact cum şi-ar fi dorit Alex. Aşeză trandafirii pe lespedea de marmură, după care se aşeză pe iarba rece. Liniştea îi învălui şi îi trată suferinţa ca un

balsam. Mintea îi rătăcea în altă parte, pierdută pe o mare de amintiri care izvorau din adâncul ei și ieșeau la suprafață, încercând să învie ceva din ea ce dispăruse de mult.

–Mi-e atât de dor de tine, Alex, șopti.

Atinse cu mâna marmura rece, trasând cu degetele literele cioplite în piatră. O lacrimă singuratică își alunecă pe obraz.

–Dar nu mai pot continua așa, nu pot să-mi mai fac asta. Am venit să-mi iau la revedere.

O rafală de vânt îi flutură câteva șuvite de păr, aproape reușind să acopere ecoul unei mașini care se apropia. Zâmbi când îl văzu pe Kosmas deschizând ușa șoferului și coborând. Se apropie de ea și-i oferi mâna pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

–Ne cheamă Brett.

Alina își șterse lacrima care i se răcise pe obraz.

–Cum de m-ai găsit?

–Unde altundeva puteai să fii?

Alina observă îngrijorarea de pe fața lui și îi simți mâna pe umăr. Atingerea lui era ca un izvor de durere de nesuportat, căldura mâinii lui infiltrându-i-se prin haine până la pielea înghețată, amintindu-i că trecutul spulberase orice posibilitate a unui viitor. *Nu există finaluri fericite.*

Soneria telefonului ei întrerupse momentul efemer. Îl deschise și ascultă instrucțiunile. Își întoarse privirea înspre Kosmas, observând că își asumase rolul de agent operativ la fel de rapid cum o făcuse și ea. Nu mai exista decât misiunea, momentul acela trecător de durere împărtășită deja dat uitării.

⌖

Un înger...

Asta îi trecu prin minte în timp ce o privea trecând ca o fantomă singuratică printre rândurile de morminte solitare. Ochii lui gri-verzui se umplură de lacrimi când o văzu îngenunchind în fața mormântului micuț aflat în vârful dealului din cimitir. Depuse cu grijă trandafirii pe care-i adusese cu ea la baza crucii din piatră, după care se așeză turcește pe iarbă. Buzele i se mișcau, iar el își dădu seama că vorbea. O briză răcoroasă se strecură printre aleile cimitirului, răpindu-i cuvintele departe de el. O văzu ridicându-și privirea și reuși să vadă pentru un scurt moment ochii ei incredibil de verzi. Rămase fără suflare, dându-și seama câte lacrimi vărsase din cauza lui.

Își întoarse privirea când observă o altă mașină parcând alături

de a ei. Îl studie pe noul venit, recunoscându-l. Kosmas era un bărbat foarte atrăgător, gândi cu strângere de inimă, ros de gelozie. Iar ea avea suficientă încredere în el încât să-i permită s-o consoleze. Își închise ochii, forțându-se să doarmă și s-o viseze, pentru că visurile erau tot ceea ce-i mai rămăsese de la femeia pe care o iubea cu o disperare tăcută.

✦

NIMIC RĂMAS NESPUS

Piraeus, Grecia

Vasul MV Aegean Star, cu cele zece punţi ale căror nume erau inspirate din vechile constelaţii greceşti, era o adevărată frumuseţe de la provă şi până la pupă, un exemplu viu al luxului şi măreţiei primelor nave de croazieră lansate pe mare. Încăperile elegante erau decorate cu opere de artă originale şi covoare persane de cea mai bună calitate, precum şi cu aranjamente florale grandioase.

Alina nu-şi putu reţine un zâmbet. Se simţea bine, acum că revenise în Grecia. Apele albastre nesfârşite şi briza răcoroasă îi dădeau senzaţia de libertate pe care şi-o dorise de mult timp. Îi lipsise unduirea uşoară a vasului pe valuri, scârţâitul cabinei, zgomotul înfundat al motoarelor si al elicei despicând apa.

Păşi în sala de spectacole şi-l zări pe Kosmas aşezat la bar, îmbrăcat într-un frac alb care-i punea foarte bine în evidenţă pielea măslinie. O blondă atrăgătoare într-o rochie roşie aproape indecent de scurtă i se agăţase de braţ. Râsul ei cristalin se auzea din cealaltă parte a încăperii. Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Kosmas îşi întoarse privirea, analizând-o apreciativ din cap până-n picioare.

Alesese o ţinută formată din două piese de culoare crem. Rochia din mătase fără mâneci se termina deasupra genunchilor, în timp ce haina asortată cu guler înalt şi nasturi argintii era lungă până la pământ, fluturând uşor în urma ei în timp ce păşea. Îşi strânsese părul la spate, cu câteva şuviţe lăsate libere în jurul feţei.

Kosmas înclină discret din cap, iar ea îi răspunse în acelaşi fel. Înconjură încăperea, admirând operele de artă, zâmbind politicos, ori purtând ici şi colo discuţii de complezenţă cu ceilalţi invitaţi.

Dintr-o dată, ceva o făcu să se oprească pe loc, un sentiment ciudat că cineva o privea cu atenţie. Putea simţi o pereche de ochi analizând-o din celălalt capăt al camerei de parc-ar fi vrut să-i pătrundă prin piele. Întoarse capul şi privi peste umăr, stabilind contact vizual. Rămase captivă în acei ochi care păreau că oglindesc toate licăririle lumânărilor din încăpere.

Era înalt şi suplu, dar extrem de bine făcut. Părul brunet îi ajungea până la guler, dat după urechi. Bărbatul era extrem de atrăgător, cu pomeţi înalţi şi buze pline, bine definite, ochii de un negru strălucitor conturaţi de gene dese. Era îmbrăcat într-un frac negru croit impecabil,

care îi scotea în evidență bazinul îngust și umerii largi. Pielea bronzată îi strălucea ușor în lumina caldă a sutelor de lumânări. Oare era conștient de felul în care o privea? Pentru că ea era extrem de conștientă de focul concentrat în privirea lui întunecată. Necunoscutul era interesant și ademenitor, dar ea intuia ceva mai mult de atât. Ceva ce-ar fi putut fi. Ridică din umeri în sinea ei. N-avea timp de romantisme în mijlocul unei misiuni, nu-și putea permite să fie distrasă. Și cu toate astea, în ciuda voinței sale, se întreba cine era străinul acela misterios.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul mai sorbi o dată din paharul cu șampanie pe care îl ținea în mână, apoi îl așeză pe o masă și păși către ea. Nu, nu pășea, se trezi ea că gândește, ci mai degrabă îi dădea târcoale cu grația unei feline pornite la atac. Felul în care se mișca părea seducător și periculos în același timp. Se îndrepta către ea cu pas hotărât, iar ea simți cum i se usucă gura. Se opri în fața ei, atât de aproape încât îi putea simți parfumul subtil de mosc, îi putea vedea lumina din adâncul ochilor lui întunecați.

Oricine altcineva s-ar fi apropiat atât de mult de ea, invadându-i spațiul personal în felul acela direct, probabil s-ar fi trezit la podea în numai câteva secunde. Dar, dintr-un motiv inexplicabil, faptul că se afla atât de aproape de acel bărbat n-o deranja absolut deloc, ci mai degrabă o amețea.

–Dorești ceva? îl întrebă, vocea ei o idee mai răgușită decât de obicei.

Buzele lui pline se destinseră într-un zâmbet minuscul.

–De fapt, da. Mă întrebam dacă vrei să dansezi cu mine.

Alina îl privi în ochi pentru câteva secunde.

–De ce nu?

Bărbatul misterios o conduse pe ringul de dans și o cuprinse în brațe cu o familiaritate care o ului. În afară de semi-întuneric și luminile lumânărilor, totul păru că dispare din jurul lor. Alina simți un val de căldură în pântece. Senzația era plăcută și o intriga. Se mișcară lent în ritmul muzicii, privindu-se tot timpul în ochi. Privirea lui întunecată aproape o hipnotiza. Expresia lui era blândă și seducătoare, dar Alina intuia și altceva nu departe de suprafață. Tristețe? Felul în care o privea o tulbura până în adâncul sufletului, făcând-o să uite cine și ce era, de ce se afla acolo. Nu-i mai păsa de nimic, pierzându-se tot mai mult în ochii acelui bărbat care părea aproape ireal.

–Nu te-am mai văzut până acum, îi șopti. Cine ești?

O umbră de zâmbet apăru din nou pe buzele lui.

–Chiar contează?

Fără să-și dezlipească ochii din ai ei, îi luă o mână și-și lipi buzele de

interiorul încheieturii ei. Sărutul fierbinte declanșă un fior pe coloana ei vertebtală, iar Alina nu-și putu reține un suspin.

–Ceea ce contează e că te țin acum în brațe.

Fără să-și dea seama ce face, Alina se apropie mai mult de el și își puse capul pe umărul lui. Îi simțea bătăile o idee mai accelerate ale inimii și tensiunea din mușchi. Zâmbi, mulțumită că, după toate aparențele, îl afecta la fel de tare cum o afecta și el pe ea. Încet, încet se relaxă complet, îngăduindu-și să se bucure de senzația brațelor lui în jurul ei, de atingerea trupurilor în timp ce se mișcau în ritmul muzicii.

Când melodia ajunse la sfârșit, o cuprinse tristețea că trebuia să părăsească brațele acelea puternice. Păși înapoi cu părere de rău și ridică privirea pentru a o găsi pe a lui. El îi luă din nou mâna și-i sărută interiorul încheieturii.

–*Gratie*, îi șopti pe piele. Datorită ție, în seara asta sunt un bărbat fericit.

Apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă de ea, pierzându-se în mulțime. Abia atunci realiză Alina că nici măcar nu-l întrebase cum îl cheamă. Se simțea confuză, ametită și greoaie. Nu-și putea scoate ochii aceia scânteietori din minte. O intrigau și-o fascinau totodată. Nimeni, niciodată, nici măcar Alex, n-o mai făcuse să se simtă în felul acela, numai privind-o. Sentimentul părea ireal. Își aduse aminte că-i spusese *Gratie*. Oare asta însemna că era italian, sau poate doar de origine italiană? Engleza lui era fără de cusur, ba chiar i se păruse că deslușise un vag accent american.

–*Mesdames et messieurs!* se auzi vocea lui Henri Sanguinet de pe scenă.

În spatele lui se aflau doi bărbați care montau cu grijă un șevalet acoperit cu catifea neagră.

–După cum știți, una dintre plăcerile mele deosebite este să descopăr artiști noi și talentați. Le puteți vedea operele pretutindeni în jurul dumneavoastră. Dar, la fel de mult îi apreciez și pe artiștii clasici. La puțin timp după ce m-am lansat în afaceri, una dintre primele mele achiziții a fost un Gaugain pe care l-am descoperit...

Alina începu să se dezmeticească. La naiba! Trebuia să se fi aflat deja în fața ușii biroului. Ar fi fost culmea s-o dea în bară datorită unui bărbat al cărui nume nici măcar nu-l cunoștea. Norocul ei că Seguinet era recunoscut pentru orgoliul său, își spuse în sinea ei. Cel mai probabil urma să enumere întreaga listă a achiziţiilor sale înainte de a prezenta noul Monet. Asigurându-se că toți ochii erau ațintiți asupra lui Sanguinet, se strecură discret pe hol.

Ajunse rapid la ușa biroului lui Sanguinet și ataşă un dispozitiv peste

panoul sistemului de alarmă, care începu să caute combinația corectă. Când numerele de pe ecran se opriră, trecu un card prin dispozitivul din ușă, după care tastă parola. Luminița roșie se schimbă cu una verde. Își scoase din poșetă o pereche de ochelari cu infraroșu pe care și-i puse la ochi, încruntându-se când văzu multitudinea de linii verzi ce se intersectau de-a lungul încăperii. Biroul era securizat cu laser. Pe unul dintre pereți se afla un tablou de comandă pentru alarmă. Folosi o șurubelniță pentru a-i ridica capacul, după care desprinse senzorii potriviți. Când își puse la loc ochelarii cu infraroșu, răsuflă ușurată văzând că reușise să deconecteze laserul.

Descoperi seiful în spatele unui tablou care reprezenta turnul Eiffel în culori violente de portocaliu, roșu și albastru. Era evident că nu-i aparținea niciunuia dintre artiștii clasici. Seiful culisă pe un dispozitiv și ieși din perete, deși mare parte din el era încă îngropat. Pe o parte, aproape de podea dar aflându-se în afara peretelui, se afla o tastatură. Alina scoase din poșeta ei un dispozitiv asemănător unui telefon mobil și se ghemui pentru a-l așeza deasupra tastaturii. Îl activă. După aproape trei secunde, un cod format din opt cifre apăru pe display. Tastă codul și ușa seifului se deschise. Cu excepția unor bijuterii și a câtorva monede de aur, seiful era gol.

–Brett, nu e nimic aici! șopti ea. Seiful e gol.

Urmă un scurt moment de liniște, după care auzi vocea lui Brett în ureche.

–Am recepționat. Ieși de acolo!

Alina închise seiful și-l împinse înapoi în perete, după care așeză la locul lui taboul cu turnul Eiffel. Conectă la loc senzorii alarmei și atașă capacul panoului, după care ieși din birou. Își scoase dispozitivul de comunicare și-l ascunse înapoi în poșetă.

Se simțea extrem de agitată. Culoarele erau pustii, cum se și aștepta, ținând cont că toți invitații erau adunați în sala de spectacole pentru a admira pictura de Monet. Luminile din tavan învăluiau totul într-o aură de un auriu cald, numai umbrele ei alunecând de-a lungul pereților în timp ce urca scările către prima punte. Ca și colecția de artă a lui Sanguinet, nava era veche și neprețuită, o mică comoară pusă în valoare de măiestria balustradelor sculptate manual. Își trecu degetele de-a lungul lemnului perfect lustruit, admirând modele intricate.

Traversă puntea, până ajunse la bibliotecă. Un șemineu masiv era umplut cu bușteni falși, luminițele roșii care străluceau din el dând mai mult senzația de căldură decât de lumină. Două lămpi Galle erau aprinse de fiecare parte a rafturilor din lemn masiv, emanând suficientă

lumină pentru a permite citirea titlurilor. Alina se apropie, trecându-și degetele pe cotorul cărților în timp ce parcurgea titlurile colecției.

–Te pot ajuta să găsești o carte anume? se auzi ușor o voce din spatele ei.

Alina se întoarse brusc, mascându-și cu ușurință surprinderea și rămânând captivă în privirea admiratorului său tăcut. *La naiba!* se admonestă mental. *Am dat de bucluc!* Era așezat într-un fotoliu masiv, cu o carte în brațe. Experimentă un amalgam de emoții când dădu cu ochii de el, printre care consternare și uimire, după care mânie pentru că fusese atât de nesăbuită. Ochii străinului străluceau luminoși, dar era sigură că într-o fracțiune de secundă ar fi putut la fel de bine să se asemene cu doi țurțuri de gheață.

–Nu caut un volum anume, răspunse, pășind în umbrele din jurul șemineului. Nu căutam decât un loc liniștit pentru a-mi aduna gândurile. Lucrezi aici?

Figura lui rămase impasibilă în timp ce se ridică și se apropie tăcut de ea.

–Nu, sunt doar un alt pasager în căutare de locuri liniștite. Marius Stephano.

Alina își coborî privirea la mâna lui întinsă, ezitând. Îi întinse și ea mâna cu jumătate de inimă, prima atingere transmițându-i un șoc electric. Privirea lui intensă fu străbătută de o undă întunecată și se întrebă dacă nu cumva simțise și el același lucru.

–Alina Marinescu, se prezentă la rândul ei.

Ar fi putut jura că văzuse scântei în ochii lui întunecați. Mai trecu o secundă, Alina nefiind încă în stare să-și retragă mâna.

–Ți se potrivește, răspunse el într-un final. E frumos.

Alina îl studie pentru câteva momente, încercând să-și dea seama dacă încerca să o flateze sau vorbea serios.

–Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă el, încă ținând-o de mână.

–De ce? contracară cu o altă întrebare, îngustându-și suspicios privirea.

–Aș vrea să te cunosc mai bine.

Alina își retrase mâna.

–De fapt, sunt puțin cam obosită. Poate rămâne pe altă dată, refuză grațios.

Marius își înclină capul, privind-o pe sub genele dese.

–Ce spui de mâine?

Alina făcu o grimasă în gând. Nu se mai simțise în felul acela de... ei bine, de fapt nu se mai simțise niciodată în felul acela. De obicei era

calmă și controlată, nimeni nu reușea s-o tulbure. Iar acum, bărbatul acesta misterios și frumos cu părul brunet și privirea pătrunzătoare îi provoca o furtună de proporții în suflet.

–Văd că nu te dai bătut cu una cu două.

–De obicei, renunț la primul *nu*. Acum fac o excepție.

Alina oftă, analizându-l un moment mai îndelungat.

–Deci, Marius Stephano, o să ne jucăm de-a șoarecele și pisica de fiecare dată când ne întâlnim, sau ai de gând să-mi spui ce vrei de fapt de la mine?

Marius îi oferi un zâmbet larg, dezarmând-o.

–Nu-ți cer decât să iei cina cu mine. Mâine acostăm la Rodos pentru o seară.

–Am o vagă impresie că vrei mai mult decât o simplă cină.

–Pentru moment, doar cina și conversație. Sunt răbdător.

–Și arogant!

–Doar optimist. Mai făcu un pas, apropiindu-se și mai mult de ea. *Per favore*, spune da, Alina Marinescu. Doar o cină cu mine. Tu, eu, un loc foarte public, mâncare excelentă, conversație bună. Ce zici?

Alina își mușcă buza de jos. Acum chiar juca murdar. În mod sigur era conștient de efectul pe care-l avea o limbă atât de romantică precum italiana asupra unei femei.

–Bine, o cină cu tine, acceptă cu voce joasă.

Zâmbetul lui deveni și mai luminos.

–*Gratie.* Foarte aproape de port, se află un bar numit *Blue Lagoon*. Ce-ai spune să începem acolo?

–Îl știu, răspunse ea precaută. Ne vedem acolo.

–La șapte e bine?

–Perfect.

–Îmi dai măcar voie să te conduc la cabina ta? insistă el pe un ton aproape neutru.

Alina se gândi pentru un moment.

–Sigur, de ce nu?

Părăsiră biblioteca și o luară de-a lungul punții, învăluiți de briza răcoroasă a serii și de mirosul sărat al mării. Alina trase aer adânc în piept, savurând prospețimea aerului. De pe puntea de deasupra lor se auzeu acordurile unui blues.

–Probabil sar calul rău de tot, dar nu mă pot abține. Dansezi cu mine? întrebă din senin Marius Stephano, întinzându-i mâna.

–Aici? ridică Alina din sprâncene.

–Aici.

O umbră de zâmbet apăru pe buzele lui și o privi cu o intensitate care îi stârni un roi de fluturi în stomac. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte, și Alina se abținu cu greu să nu întindă mâna să i-o așeze la loc pentru a verifica dacă era pe atât de moale și mătăsoasă pe cât părea. Deși știa foarte bine că n-ar fi trebuit să facă asta, păși în brațele lui. Marius îi ținu mâna într-a lui, în timp ce se unduiau ușor pe ritmul muzicii, cu mâna cealaltă mângâind-o ușor pe spate. Alina îi privi buzele relaxate acum într-un zâmbet misterios.

–Ești căsătorit? îl întrebă, simțind cum inima i-o lua la goană.

Marius își ridică mâna stângă pentru a-i arăta că nu purta niciun inel.

–Și nu sunt implicat în vreo relație. Cel puțin nu în momentul ăsta, adăugă pe un ton sugestiv.

Alina nici nu realiză când începu să se relaxeze din nou în brațele lui; părea că știe toate cuvintele potrivite, știa exact ce trebuie să-i spună pentru a o face să se simtă în largul ei. Flirta cu ea într-un mod subtil și interesul lui părea real. Își întoarse privirea în altă parte. Când muzica luă sfârșit, el îi permise să se îndepărteze. Se îndreptară către balustradă, privind la întinderea întunecată a apei.

–Și tu? întrebă el, aplecându-se puțin înainte pentru a se sprijini cu antebrațele de balustradă.

–Eu? Alina râse ușor. Sunt jurnalist. *Implicarea* într-o relație e cam dificilă în același context.

–Ți-ar plăcea să fii?

Scurt și la obiect. Alina își întoarse privirea către orice altceva în afară de căldura ochilor lui.

–Nu știu.

Degetele lui i se așezară sub bărbie pentru a-i întoarce capul spre el. Alina îi întâlni privirea. În adâncimile lor se oglindeau curiozitatea și poate o umbră de dorință.

–Adevărul, o îndemnă el cu voce joasă.

–Nu știu... a trecut ceva timp de când m-am gândit ultima oară la așa ceva, recunoscu ea.

O mângâie delicat pe obraz în timp ce-și înclina capul pentru a-i atinge buzele cu ale lui. Un sărut ușor, buzele lui calde abia atingându-le pe ale ei. Alina se trezi că adâncește sărutul, lipindu-și mai mult gura de a lui. Ca și cum ar fi avut o voință proprie, mâinile i se înfipseră în părul lui, aproape gemând de plăcere la gândul că era într-adevăr la fel de moale și mătăsos pe cât părea. Se retrase amețită și cu răsuflarea tăiată, simțind cum o căldură plăcută îi urca pe șira spinării. Întoarse capul pentru a privi marea. Rămaseră tăcuți o lungă perioadă de timp.

–Ador marea, murmură Alina. Îmi dă un sentiment de libertate.

–Și după câte văd, marea te adoră pe tine. Și cine n-ar face-o?

Alina îi aruncă o privire tăioasă, dar nu spuse nimic.

–De unde vii, și de ce simt o conecție specială între tine și concepția de libertate?

Alina trase aer în piept, încercând să se întărească, așa cum făcea de fiecare dată când era întrebată despre trecutul ei.

–M-am născut într-o tară comunistă și mi-am trăit o bună parte din viață într-un loc în care libertatea era o noțiune abstractă la care oamenii nici măcar nu îndrăzneau să viseze.

–Îmi pare rău, șopti el.

–Și tu? De unde ești?

–Viața mea nu e nici pe departe la fel de interesantă ca a ta. M-am născut în Statele Unite. Părinții mei sunt italieni, așa că am fost crescut și educat în acest spirit.

–Serios? Și care este esența spiritului tău?

–Iubirea, îi răspunse, privind-o drept în ochi. Iubirea e cel mai important lucru în viață. Fără iubire nu ai nimic,

Alina își întoarse privirea. Atracția pe care-o simțea pentru acest bărbat misterios era atât de puternică încât o îngrijora. Emoțiile contradictorii începură să se ciocnească în interiorul ei, dar nu avea absolut nicio intenție să le analizeze în acel moment. Nu putea. Trecuse prea mult timp, plus că în trecut genul acela de emoții îi provocaseră mult prea multă durere.

–Asta e... foarte drăguț, reuși să îngaime.

–Așadar, te revăd mâine? întrebă Marius.

–Da, așa cred.

⌖

În cabina lui, Marius Stephano își conectă laptopul și așteptă să se stabilească conexiunea cu Brigada Antitero a CIA. Retrăia în minte momente din plimbarea și discuția pe care o purtase cu Alina Marinescu. Nu mai petrecuse așa o seară de ani întregi; prezența ei îi dăduse un sentiment ciudat de liniște și mulțumire.

Vocea lui Roger îl trezi la realitate.

–Ceva progrese cu subiectul?

–Numele ei e Alina Marinescu. Ne-am întâlnit, am vorbit, ne-am plimbat pe punte și am invitat-o la cină mâine seară. A acceptat.

–Bun. I-ai luat amprentele?

–Da.

–O să le verifice Oliver în sistem.

Marius încuviință și întrerupse conexiunea. Scoase din buzunar paharul din care Alina băuse șampanie înainte de-a dispărea din sala de spectacole. Îl puse în dreptul becului, analizând câteva momente amprentele de pe el, după care conectă la laptop un scaner mobil, nu cu mult mai mare decât un PDA obișnuit. Scană cu atenție amprentele și ezită pentru un moment înainte să i le trimită lui Oliver.

Rodos, Grecia

În seara următoare, Alina parcase mașina închiriată vizavi de barul *Blue Lagoon.* Era îmbrăcată într-o rochie cu mâneci lungi din dantelă neagră care-i ajungea până la mijlocul pulpelor și-i puneau în evidență picioarele lungi, dar acum ezita, părându-i-se puțin cam prea mult. Un ciocănit ușor în geam o făcu să tresară. Își întoarse privirea și-l observă pe Marius Stephano studiind-o cu privirea aceea întunecată care-i dădea fiori. Coborî rușinată fereastra.

–Ce faci? o întrebă el, aplecându-se ușor înspre ea.

Îmbrăcat într-un costum negru cu o cămașă simplă albă, arăta chiar mai bine decât cu o seară în urmă.

–Parcam mașina, răspunse ea, încercând să păstreze un ton indiferent.

–O parchezi cam de treizeci de minute.

–Poftim?

–Ai parcat și-ai rămas în mașină timp de treizeci de minute, răspunse el ridicând întrebător dintr-o sprânceană. Te-am privit de la bar.

Alina simți că roșește și-și trecu o mână prin păr ca să găsească ceva de făcut.

–Te-ai supărat?

Marius se îndreptă.

–Nu, dar barmanul începuse să mă privească cu milă. Alina, care-i problema? De ce ți-e atât de teamă?

–Nu știu mai nimic despre tine, răspunse ea ridicând ușor din umeri.

–Atunci vino înăuntru și dă-mi ocazia să-ți spun mai multe.

Alina îl studie preț de câteva secunde, apoi încuviință din cap și ieși din mașină.

Blue Lagoon era un bar exotic în care cocteilurile și cafelele erau servite printre golfulețe artificiale, cascade și palmieri. O corabie magnifică de piraţi în mărime naturală domina centrul piscinei azurii. Atmosfera era una extrem de intimă, cu muzică în surdină și sute de lumânări clipocind vesel pe mese în briza ușoară a Mării Egee.

Marius o conduse către barul aglomerat, unde un bărbat chel cu

o tavă încărcată cu halbe de bere ţipa la barman. Marius îl atinse uşor pe umăr şi bărbatul se întoarse.

–Marius! Nu te-am văzut de ceva timp! exclamă cu un zâmbet larg. Ochii îi sclipiră când o observă pe Alina. Bună, bună! Sunt Cyrano, la dispoziţia dumneavoastră.

Alina acceptă mâna lui întinsă.

–Alina, încântată de cunoştinţă.

–Mmmm... interesant accent, comentă Cyrano, măsurând-o admirativ.

–Ne poţi face rost de un separeu? interveni Marius.

–Sigur, prietene. Urmaţi-mă.

Cyrano aşeză tava pe bar, după care îi conduse în jurul piscinei până ajunseră într-o zonă mult mai puţin aglomerată. Locul era înţesat cu oameni de diferite vârste şi naţionalităţi, câţiva dintre ei privindu-i curioşi în timp ce treceau pe lângă ei. Cyrano se opri în faţa unui separeu din spatele corabiei de piraţi.

–Mă întorc imediat, le spuse cu un zâmbet misterios.

După ce se aşezară, Marius o atinse pe Alina pe braţ.

–Mulţumită?

Alina îi zâmbi strâmb.

–Ai luat cumva lecţii despre cum să farmeci femeile?

Marius schiţă o grimasă mentală. La naiba, femeia din faţa lui era mult prea receptivă. Dacă ar fi ştiu măcar jumătate de poveste. Totuşi, în mod ciudat, se trezi uitând că primise ordin s-o seducă. Poate şi datorită faptului că era total diferită de majoritatea femeilor pe care le întâlnise până atunci.

Cyrano se întoarse cu două pahare de vin roşu şi le aşeză pe masă, după care se retrase discret.

–Rămăsesem la detaliile despre Marius Stephano, spuse Alina, studiindu-l făţiş.

Să înceapă spectacolul, se gândi Marius, pregătindu-şi torentul de minciuni pe care trebuia să i le toarne până afla dacă şi în ce fel era implicată în afacerile Al'Qaedei. Sentimentul de vinovăţie îl împunse în stomac, dar afişă cel mai fermecător zâmbet cu putinţă. Cu aerul cel mai natural din lume, se lansă în povestea fictivă a bogatului om de afaceri care iubeşte călătoriile şi arta. Alina îl ascultă cu atenţie, sorbind din când în când din lichidul vişiniu. Privindu-i limba rozalie în timp ce-şi lingea cu nonşalanţă buzele pline, Marius realiză că seara nu decurgea deloc conform planului. În mod normal, ar fi trebuit s-o facă pe ea să se îndrăgostească până peste cap de el. În loc de asta,

se trezi bucurându-se din plin de compania ei, distras de tot felul de lucruri mărunte. Părul ei mirosea a iasomie, rochia i se ridica ușor când își schimba poziția, dezvăluindu-i coapsele, râsul ei gutural îi trimitea fiori pe șira spinării. Plus că-l atingea tot timpul. Nu că l-ar fi deranjat, dar nu mai era sigur cine seducea pe cine.

Alina îi mângâia ușor mâna în timp ce-l asculta povestind, stârnindu-l cu inocență și afectându-i toate simțurile. Marius se întrebă dacă încerca dinadins să-l seducă. Totul în legătură cu ea era superb, dar ochii lui antrenați observară musculatura ei lucrată, care în mod sigur nu era rezultatul simplei frecventări a sălilor de fitness. Alina era o femeie uluitoare, aproape la fel de enigmatică ca și el. Intuia o tristețe profundă în adâncul ochilor ei verzi ca jadul, în mod ciudat dorindu-și mai mult ca orice s-o înțeleagă.

–Am avut o colegă italiancă la școală, spuse Alina în timp ce se juca cu o șuviță din părul lui. Era o adevărată vrăjitoare. Mi-ar fi plăcut s-o înjur pe limba ei... s-o fac să se simtă ca acasă. Îl privi intens, parcă dorind să-i testeze veridicitatea poveștii.

–Nu pot să-mi închipui un limbaj trivial pe buzele tale, răspunse el, dezmierdându-i-le cu degetul mare.

Alina își linse ispititoare buza de sus cu vârful limbii.

–Și ce-ți închipui ieșind din gura mea? îl întrebă cu voce joasă.

–Ei bine, aș putea să te învăț niște expresii mult prea deocheate pentru a le mai traduce, răspunse el cu privirea concentrată pe buzele ei.

Alina se foi pe scaun, rochia ridicându-i-se și mai sus.

–Cum spui *ai coapse de vacă*?

Mâna lui atinse instinctiv coapsele pe care le admirase întreaga seară.

–*Desidero amarlo tutta la notte*.

Privirea Alinei se îngustă.

–Sună prea frumos. Ești sigur că traduci exact cuvintele mele?

–Nu. Privirea lui se fixă din nou asupra buzelor ei.

Respirația Alinei se îngreună.

–Mă întreb dacă vreau să aflu cu adevărat ceea ce tocmai mi-ai spus...

–Încă nu... poate.

Degetele ei îi atinseră obrazul.

–Am spus că vreau să fac dragoste cu tine toată noaptea, îi șopti el la ureche.

Își sprijini fruntea de a ei și închise ochii. Lucrurile mergeau extrem de prost. Nimic nu era în regulă, mai ales el. Alina reușise să-l joace cu ușurință pe degete, iar el nu se mai putea gândi la nimic altceva în afară de nevoia aproape dureroasă de a-i simți trupul lângă al lui. Începea

să-și piardă controlul. Cel mai rău era că în loc să se retragă cu coada între picioare pentru a-și linge rănile, înainta cu nesăbuire.

O trase aproape violent în brațe, buzele lui cotropindu-le pe ale ei într-un sărut senzual care o lăsă fără suflare. O mână i se înfipse în păr, în timp ce o mângâie cu cealaltă începând de la talie și până sub sâni. Limba lui se afundă cu nesaț în gura ei, degustând, revendicând. Apoi realiză că-i dispărea și ultima fărâmă de control într-un ritm alert și o eliberă. Își coborî privirea la ceas.

–Mai dispunem de aproximativ șaisprezece ore până când pleacă vaporul. Vii cu mine? Vreau să te duc undeva.

Alina îl analiză cu ochi suspicioși.

–Unde?

–Nu contează, îi răspunse Marius, mângâindu-i buzele cu degetul mare. Nu vreau decât să fim împreună... acum, aici, atât de mult cât se poate. Își ridică paharul cu vin, privind-o fix. Pentru noi, toastă pe un ton răgușit.

–Pentru noi, îi răspunse ea la fel.

–Și pentru restul nopții.

–Și pentru restul nopții.

Alina ignoră semnalele de alarmă care îi țiuiau în urechi. Ce era cu acest bărbat de era atât de dornică să-i îndeplinească toate dorințele? Ignoră senzația de pericol care îi cuprinse capul pieptului și-l urmă afară către locul în care își parcase mașina închiriată – un Porche negru.

Marius rămase tăcut în spatele ei, iar ea începu să se întoarcă. O opri și se lipi de ea, astfel încât să-i simtă trupul prin materialul rochiei. Părul de pe ceafă i se electrizeză în așteptare. O încercui cu brațele, afundându-și fața în părul ei. Alina își închise ochii, oftând și sprijinindu-se de el. Un fior fierbinte o străbătu când îi simți respirația caldă pe gât. Tremură ușor când buzele lui îi atinseră pielea sensibilă. O trase mai aproape de el și ea își arcui instinctiv capul înspre el. Mîinile lui coborâră și îi traseră și mai aproape de el partea inferioară a corpului. În loc de răspuns, Alina își presă spatele de el și Marius o strânse și mai tare în brațe. Mintea îi era înceţoșată de atingerile lui, dar se forță să rămână lucidă.

–Marius... așteaptă, încercă să se opună.

–De ce? auzi șoapta lui în ureche.

–Așteaptă, repetă ea, întorcându-se să-l privească. Nu pot să mai gândesc când faci asta.

Fără nicio tragere de inimă, el se îndepărtă ușor și o privi.

–Atunci, nu mai gândi...

–N-o să ajungem nicăieri dacă continuăm în felul ăsta.

–Bine, o lăsăm pe mai târziu.

O eliberă cu o privire plină de promisiuni și-i deschise ușa mașinii. Alina se strecură pe scaunul pasagerului și lăsă pe spate, uimită de cât de bine și de relaxată se simțea. Pentru prima dată într-un timp foarte îndelungat, se simțea în siguranță. Privindu-l pe bărbatul atrăgător așezat la volan, realiză că de fapt se simțea fericită. Parcă citindu-i gândurile, Marius își întoarse privirea către ea și îi zâmbi, luându-i mâna în a lui. Alina oftă ușor și-i cuprinse mâna între ale ei. Măcar pentru acel scurt moment în timp, nu se mai simțea ca o fantomă care privește totul din afară, fără posibilitatea de a participa vreodată la ceva bun și decent.

În dreapta ei apăru apa turcoaz a mării. Ieșiră de pe drumul principal, urmând străduțele înguste care se apropiau de întinderea de apă. Începură să se ivească velele bărcuțelor și a iahturilor acostate în port și, fără să-și dea seama de ce, inima începu să-i bată cu mai multă putere.

Marius conduse mașina încet până la docuri, o parcă în umbrele unei clădiri, după care opri motorul și coborî fără să scoată niciun cuvânt. Alina îl urmă în întuneric, simțindu-se de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii, atârnând cu un picioar deasupra hăului. Urcară la bordul unei barje vechi, ce arăta de parcă ar fi aparținut altui timp și spațiu, însuși faptul că încă mai plutea pe apă reprezentând un mic miracol. Alina păși cu grijă pe punte, temându-se că în orice secundă ar fi putut ceda sub greutatea lor. Coborâră o serie de scări, până ajunseră sub punte. Cabina spațioasă era scăldată de lumina lunii care pătrundea prin hublouri.

Marius se opri în dreptul unui cufăr vechi și-i ridică capacul, care scârțâi a jale. Un zâmbet firav se ivi pe buzele Alinei. Comoara era mai valoroasă decât aurul: o pătură pufoasă pentru patul lor improvizat. În timp ce Marius acoperea cu pătura salteaua de pe jos, Alina admiră lămpile de alamă agățate de un perete. Erau uzate și îmbătrânite de anii petrecuți pe marea zbuciumată, dar o încântară mai mult decât niște adevărate opere de artă. Le scoase din cârligele lor și le așeză la marginea saltelei.

Cu un aer solemn, Marius îi înmână o cutie cu două bețe de chibrit uscate înăuntru. Alina îl privi, ceva din adâncul ei avertizând-o că se adâncea în ape tulburi. Totuși, când li se încrucișară privirile, nimic nu mai avea importanță. Telefonul ei mobil întrerupse magia momentului. Expresia feței i se înăspri în timp ce-l căuta frenetic prin geantă.

–N-o face, o avertiză Marius, acoperindu-i mâna cu a lui. Momentul ăsta e numai al nostru.

Alina își fixă privirea în a lui, cu mintea învârtindu-i-se în spirale. Ce era dispusă să-i destăinuie unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoștea? Oare putea Marius să țină piept tuturor lucrurilor pe care avea să i le spună despre cine și ce era ea cu adevărat? Și ce s-ar fi întâmplat dacă tot controlul firav pe care-l deținea asupra sentimentelor ei s-ar sfărâma ca o fereastră spartă?

–N-am încotro, spuse într-un final, în privirea ei citindu-se o remușcare amară. Își retrase mâna dintr-a lui și duse telefonul la ureche. Alo?

–Dacă te afli lângă un bărbat pe nume Marius Stephano, nu spune nimic. Doar ascultă, se auzi vocea gravă a lui Kosmas.

Privirea Alinei alunecă către Marius, dar se forță să afișeze un zâmbet.

–Ascult.

–Îți amintești informațiile codate pe care ni le-a arătat Brett?

–Da.

–E o listă ultra secretă cu identitățile reale a douăzeci de agenți CIA care lucrează sub acoperire. Urmă o pauză, în care Alina auzi cum Kosmas trage adânc aer în piept. Primul nume de pe listă e Marius Stephano. Îmi pare rău, Alina, mi-ar fi plăcut să-ți pot spune asta altfel, dar...

Alina închise telefonul. Îl strecură în poșetă și-și scoase pistolul Browning de 9mm. Incapabilă să-și smulgă privirea din a lui, îi ținti inima cu mâini tremurânde.

–Cine ești? Întrebă, două lacrimi prelingându-i-se pe obraz.

–Cred că ai aflat deja cine sunt eu, răspunse el cu răceală. Întrebarea care a mai rămas e cine ești tu?

–De asta te-ai ținut după mine? Toate astea, continuă, arătând în jur cu pistolul, n-au fost decât un joc de seducție bine pus la punct? Lacrimile începură să-i curgă nestăvilite pe obraz, amintindu-și de trecutul ei cu Alex. Era incredibil! Retrăia totul de la început.

Marius o privea cu o expresie bântuită.

–Oamenii pentru care lucrez cred că există o legătură ciudată între tine și Al'Qaeda. Au devenit și mai suspicioși când orice încercare de-a afla informații despre tine s-a transformat într-o vânătoare de fantome.

Alina își simți inima bătându-i nebunește, de parcă ar fi încercat să-i evadeze din piept.

–Și de ce ți-aș spune ție ceva?

–Pentru că în ciuda oricărei logici, tot ce s-a întâmplat în seara asta n-a fost planificat și n-am urmărit niciun scenariu.

Alina clătină din cap și păși înapoi, până se propti cu spatele în peretele

de lemn al cabinei. Neavând unde altundeva să mai fugă, își ridică mai sus pistolul, ţintind fix între ochii lui Marius. El parcurse încet distanţa care-i despărţea, oprindu-se la câţiva centimetri în faţa ei.

–Alina, e purul adevăr.

Cu o viteză uimitoare, reuși să-i prindă mâna și să i-o izbească cu putere de peretele din spatele ei. Alina expiră cu un uşor geamăt de durere, dar își încleștă și mai tare mâna pe armă. Marius îi prinse ambele încheieturi, degetele lui strivindu-i-le ca într-o menghină. Îi încrucișă brațele peste piept și o împinse în perete, blocându-i orice mișcare. Ea îi aruncă o privire furioasă în timp ce el o zgâlțâi violent, aproape izbind-o de peretele din spatele ei. Pistolul căzu pe podea cu un zgomot înfundat. O prinse de mâini și o smulse de la perete, învârtind-o odată cu el, apoi o împinse cu spatele până ajunse la saltea, lăsând-o să cadă fără suflare. Înainte să se poată rostogoli, se aruncă pe ea, imobilizându-i corpul cu al lui.

Alina îl privi furioasă și se luptă cu el, încercând să se elibereze. In ochi i se citeau ostilitatea și frica. Era ca și cum propria ei minte i-ar fi plăsmuit apariția în viața ei prin simpla putere a dorinţei, dar, cu toate astea, bărbatul care-o ţinea ostatecă pe saltea era periculos de real. El o studie cu lăcomie, privirea lui devorându-i faţa, ochii, gura. Își coborî capul și îi strivi buzele cu ale sale, de parcă ar fi provocat-o să-l respingă. Totul în jurul lor se transformă într-o fierbinţeală molatică. Frica, furia, anticiparea, nevoia, toate se învârteau aproape violent în jurul lor.

Când își dezlipi buzele de ale ei, mintea Alinei era într-un război deschis cu propriul trup. Nu putea decât să-l privească paralizată de propria-i nehotărâre. Vedea intenţia din privirea lui și corpul ei reacţiona, valuri de căldură propagându-i-se în pântece. Nedezlipindu-și ochii din ai ei, Marius își coborî capul pentru a o săruta din nou într-un fel în care nici măcar nu îndrăznise să viseze. Gura lui era fierbinte și puternică și, pentru o fracţiune de secundă, se gândi speriată că dacă și-ar închide chiar și pentru un moment ochii, el s-ar evapora. Îl sărută la rândul ei, un geamăt vibrând între ei în timp ce-i atinse limba cu vârful limbii ei. El își smulse gura de pe a ei și se retrase, ochii scânteindu-i aproape sălbatic. Se priviră cu neîncredere, respiraţiile lor neregulate fiind singurele zgomote din cabină.

Marius inspiră adânc, vocea fiindu-i mai mult o șoaptă de dorinţă arzătoare.

–Nu vreau să te pierd.

Bucuria care-i străbătu inima la auzul cuvintelor lui fu întâmpinată de o amărăciune care se transformă treptat în mânie. Îl prinse de reverele

hainei și-l trase mai aproape de ea.

–Nu sunt a ta! spuse cu o ultimă notă de sfidare.

Pupilele lui Marius se dilatară când conștientiză provocarea nerostită ce se ascundea în cuvintele ei. Alina își ridică capul să-l sărute, întâlnindu-l la mijlocul distanței. Gura i se deschise flămândă odată cu a lui și el îi simți vârfurile dinților mușcându-i buza de jos. Îi putea simți căldura corpului prin rochia subțire și asta nu făcea decât să-l atâțe și mai tare. Se împinse cu șoldurile în ea, sărutând-o din ce în ce mai apăsat, plimbându-și mîinile pe trupul ei. Dar nu era suficient.

Alina se desprinse respirând anevoios, împingându-i jacheta de pe umeri cu mâini nesigure. El o ajută nerăbdător și se reîntoarse la ea, strecurându-și coapsa între pulpele ei în timp ce se apleca peste ea. Mîinile ei i se strecurară pe sub cămașă, dansându-i pe abdomen și pe piept. Se încolăciră, rostogolindu-se pe salteaua tare, în timp ce mâinile și gurile explorau neîncetat. Marius își trase cămașa peste cap și-o aruncă cât colo, după care începu s-o sărute aproape sălbatic.

Alina încercă să-și întoarcă capul, făcându-l s-o privească surprins. Părul îi zăcea în dezordine în jurul capului, buzele îi erau roșii și umflate, ochii de un verde limpede în întunericul ce-i înconjura, iar Marius știu că niciodată nu mai dorise pe cineva cum o dorea pe această femeie. Dar ea își închise ochii și corpul îi împietri tensionat. El aștepta, cu răsuflarea întretăiată și pulsul bubuindu-i în urechi. Și apoi, o citi clar pe fața ei; cu toate că-l dorea cel puțin la fel de mult, îi era frică.

–Nu pot, spuse ea și încercă să se retragă, îngăduindu-i fricii să-i domine dorința.

Se priviră unul pe altul pentru câteva secunde, adevărul rostit mai devreme plutind în aerul dintre ei ca o scânteie aducătoare de un cataclism inimaginabil.

Nu-i e frică de mine, realiză Marius. *Îi e frică de cât de mult mă dorește.*

–Poți avea încredere în mine, Alina, îi șopti, încercând să-i transmită din priviri sinceritatea cuvintelor pe care le rostea. Nu știu nimic despre ziua de mâine, dar în seara asta nu are de ce să-ți fie frică de mine.

Îi luă fața în mâini și îi acoperi gura cu a lui. Alina suspină și Marius își lipi stomacul dezgolit de al ei. Mîinile ei se agățară de spatele și umerii lui, șoldurile tresărindu-i sub ale lui. Nu mai vorbiră. Vorbitul presupunea o gândire rațională, iar în momentele acelea rațiunea le depășea forțele. Nu puteau risca dezintegrarea nebuniei de moment ce-i cuprinsese pe amândoi.

Alina îi întinse chibriturile cu un zâmbet șovăitor, ca pe o ofrandă, de parcă i-ar fi oferit însăși darul vieții. Marius scăpără unul de podeaua

de lemn. O scânteie prinse viață, străluci, se aprinse, după care flacăra se stabiliză. Aprinse lămpile pe rând, trupul lui încă acoperindu-l pe-al ei. Umbre tremurânde se reflectară pe pereții și hublourile din jurul lor, ca purtate de briza sărată. Valurile mării se izbeau ușor de refugiul acela plutitor, ridicându-l pe brațele lor mătăsoase, scârțâitul lemnului vechi devenind muzica ce acompania miracolul și frumusețea iubirii lor fragile. Ca niște faruri miniaturale într-un port uitat de lume, strălucirea aurie a lămpilor se alătură celei a lunii pline ce pătrundea prin hublou. Ca într-un nud pictat de mâna unui artist necunoscut tânjind către perfecțiune, corpurile le erau scăldate într-o lumină caldă adusă la viață prin pasiune pură, plăsmuită cu o dragoste fără de sfârșit.

Se sărutară iar și iar și se explorară reciproc cu o disperare născută chiar din nebunia existenței lor. Marius rămase cu respirația întretăiată când Alina i se oferi, privindu-l în ochi. Timpul păru să se oprească în loc în timp ce se unduiau împreună. Când se îngropă aproape violent în fierbințeala ei umedă, Marius se strădui cu greu să-și reprime un stigăt de victorie. Naștere și autodistrugere, pentru că avea nevoie să vadă cu ochii lui limitele pe care le puteau depăși, chiar dacă asta l-ar fi ucis.

Timpul se dilată și deveni tot mai neclar în timp ce se unduiau împreună, mâinile și gurile explorând, șoldurile împingând și retrăgându-se într-un dans erotic desăvârșit. Nebunia îi acapară pe amândoi, flămânzi unul după celălalt, ignorând orice gând sau datorie care existase înainte de acel moment. Alina îi suspină numele pe buze, lacrimi țâșnindu-i din spatele pleoapelor închise, în timp ce el o urmă în cel mai adânc abis. Afundându-și fața în curbura gâtului ei, îi inhală cu nesaț mirosul, în timp ce lumea se dezintegra în jurul lui. Valurile extazului aproape că-l făcură să-și piardă cunoștința, în timp ce parcă încercau să se strecoare unul sub pielea celuilalt. Trupul îi tremură neajutorat pe al ei, în ea, șoptindu-i numele în timp ce valul de fierbințeală trecea din corpul lui într-al ei, până când, la final, izbucniră în flăcări împreună.

În cabină se lăsase întunericul și ei rămaseră nemișcați, deocamdată refuzând accesul realității de neînțeles ce le bătea cu degete reci în hublourile murdare. Ultimul lucru pe care și-l mai aminteau era întrebarea pe care el i-o puse cu răsuflarea întretăiată:

–Cine ești?

Dar nu primi niciun răspuns. Adormiră amândoi, înveliți în razele lunii. Doi străini în lumina zilei, amândoi jumătăți ale aceluiași întreg în întunericul învăluitor al nopții.

⌖

Alina deschise ochii, tremurând ușor când o boare răcoroasă îi atinse pielea, incapabilă să-și dea seama dacă ultimele valuri ale extazului dispăruseră în urmă cu câteva secunde sau cu câteva ore. Marius încă se afla deasupra ei, mâinile lui încă îngropate în părul ei. Respirația îi era lentă și stabilă. Inhală adânc în piept esența lui pe care o simțea pretutindeni în jurul ei și își dădu brusc seama că l-ar putea aștepta toată viața dacă ar fi nevoie. Drumul către pace și iubire nu putea fi găsit decât în brațele lui și știa că o să-i aparțină pe vecie. Dar nu aveau nicio șansă să fie vreodată împreună. Dulce deznădejde. Așteptase toată viața să simtă ce simțea acum. Cât de ironic că bărbatul în stare s-o facă să simtă toate aceste lucruri era un spion trimis s-o vâneze.

Marius își ridică capul să o privească și privirile li se întâlniră. *Ce se întâmplă de-acum încolo?* Părea să citească întrebarea nerostită din privirea ei și întinse mâna să-i atingă fața cu o reverență care o făcu să-și înăbușe un suspin. Vârfurile degetelor lui erau calde și ușor aspre, iar Alina tresări în timp ce el o mângâia pe frunte, trasându-i apoi sprâncenele. Își coborî mâna către bărbie, în timp ce-și trecea un deget peste buzele ei. Umflate de la atâtea săruturi, o furnicau la atingerea lui și nu-și putu ascunde un fior. Marius zâmbi și îi ridică mâna, sărutându-i pielea înfrigurată din interiorul încheieturii cu buzele lui fierbinți.

–Ce-i asta? îi șopti pe piele.

Alina își reveni din visare.

–Ce anume?

Marius își trecu degetul peste o cicatrice din dreptul coastelor, un semn rămas în urma unei răni suferite în timpul unei misiuni în Afghanistan.

–Asta.

–Ah, asta... am căzut de pe bicicletă când eram mică, improviză ea rapid, deși era conștientă că Marius își dădea seama că-l mințea.

Degetele lui îi alunecară pe piele până ajunseră la o cicatrice netedă pe care-o avea pe umăr.

–Și asta?

–Un accident la ski.

Îi sărută cicatricea de pe braț pe care-o căpătase în Iraq. În minte îi apăru amintirea imaginii lui Alex zăcând fără viață în nisip, dar îi făcu vânt în neant înainte s-o năpădească lacrimile și se forță să se concentreze din nou la Marius.

–Alina, de unde ai toate cicatricile astea? o întrebă el, încruntându-se ușor.

Ea îi îndepărtă ușor brațul și îi sărută interiorul palmei.

–Te rog, nu mă întreba. Nu vreau să trebuiască să te mint în seara asta.

Îi trase capul spre ea și îi sărută buzele. Când privirile li se întâlniră din nou, Alina simți un val de vinovăție străbătându-i corpul. În ochii lui fulgeră o umbră de teamă, probabil datorită nesiguranței în legătură cu viața ei secretă.

–Marius... dacă ți-aș spune adevărul...

Dar el îi puse un deget pe buze, oprind-o. Își petrecu mâna în jurul ei taliei ei și se rostogoli pe spate, trăgând-o deasupra lui. Senzația îmbătătoare a pielii lui atingând-o pe a ei era încă prea nouă și suspină adânc, îmbujorându-se când se aplecă peste el. Marius îi trase fața mai aproape de a lui.

–Nu acum...

Alina clătină din cap, dorindu-și să-l facă să asculte ce avea de spus.

–Trebuie să-mi promiți că vei încerca să ne accepți soarta, ori n-o să supraviețuim, îi șopti, ținându-l cu privirea.

–Promit, Alina. Îți promit...

⌖

Totul înmărmurise în întunericul nopții, numai din loc în loc se mai auzeau valurile izbindu-se ușor de iahturile ancorate în portul mic. Marius o privea pe Alina în timp ce dormea liniștită lângă el, atras de imaginea aceea precum o molie de flacăra unei lumânări. Sânii îi tresăreau ușor cu fiecare răsuflare, iar el trebui să-și încleștеze pumnii pentru a nu o atinge. Zâmbi în sinea lui, numai gândindu-se la asta, permițându-și să-și îmbete toate simțurile cu prezența ei.

Era perfectă. Dar cine era? Și ce putea face ca s-o protejeze? Cicatricile pe care le văzuse pe corpul ei îi dezvăluiseră că nu putea fi o femeie obișnuită. Dacă se dovedea că era implicată în vreun fel cu Al'Qaeda, oare ar vâna-o? Închise ochii îndurerat când realitatea îl izbi cu puterea unui cutremur. N-ar fi avut de ales. Brusc realiză că singura metodă prin care o putea salva, cel puțin pentru moment, era să-i mai acorde timp. Să privească în altă parte, permițându-i să dispară, protejând-o chiar de oamenii lui, făcând ceva ce nu mai făcuse niciodată până atunci. Să mintă pentru ea. Trebuia să plece și să n-o mai vadă niciodată, ori risca să-l aducă din nou pe Roger pe urmele ei.

Întinse mâna și îi atinse fața. Faptul că era aici cu ea îl făcuse deja prea vulnerabil și nu voia ca ea să vadă confuzia pe care știa că nu și-ar putea-o șterge din priviri. *Nimic nu mai arată la fel la lumină*, îi veni neinvitat gândul în minte. Își întoarse privirea către micul hublou. În

curând se iveau zorii și trebuia s-o părăsească. Gândul că n-o mai putea vedea niciodată era aproape de nesuportat, dar nu exista o altă cale.

Se îndepărtă ușor de ea. O tandreţe deloc familiară îi învălui inima când o auzi mormăind ușor în somn. Mai rămase câteva secunde lângă pat privind-o, devorând-o cu ochi flămânzi, în timp ce gândurile raţionale se strecurau din nou în mintea lui. Intimitatea ce și-o plăsmuiseră în noaptea care tocmai trecuse n-avea nicio șansă să reziste la lumina rece a zilei, și simţea că și ea știa asta.

Păși până în dreptul hubloului, simţind nevoia să pună ceva distanţă între ei. Disperarea cu care făcuseră dragoste confirma adevărul pe care amândoi încercau cu disperare să-l nege. *Era prea periculos*. Rămase cu privirea pierdută pe geamul rotund, știind că nu trebuia să se mai repete niciodată.

În inimă începu să i se furișeze singurătatea. În viaţa lui nu era loc pentru o relaţie cu Alina. Se întoarse și o privi în timp ce dormea, abia stăpânindu-și nevoia de a se apropia din nou de ea. Nu-i putea oferi nimic, numai minciuni și mai multă durere. Mai bine rămânea departe de toate astea. Liberă. Acolo era locul ei... sau nu?

Își adună hainele de pe jos, scuturându-și jacheta și încercând să îndepărteze orice dovadă că zăcuse toată noaptea pe o podea prăfuită. Amintirea felului în care ajunsese acolo îl izbi aproape instantaneu, dureros de excitantă, dar știa prea bine că trebuia să plece. Se îmbrăcă în liniște și o mai privi dormind pentru câteva secunde preţioase, știind cu o certitudine greoaie că toată pacea dintre ei avea să dispară în momentul în care pășea afară din cabină.

Își închise ochii într-o încercare disperată de îmbărbătare și trecu pragul cabinei. Aerul proaspăt al dimineţii îi irită ochii, răcoarea șfichiuindu-i obrajii ca o mustrare blândă. Își băgă mâinile în buzunare și parcurse încet puntea barjei, ochii lui scanând împrejurimile mai mult dintr-o obișnuinţă impusă.

✦

Alina se întinse languros, prinsă undeva între visare şi realitate. *Mi-e frig... de ce mi-e frig?* În mintea ei amorţită de somn începu să pătrundă senzaţia că are prea mult loc să se întindă. Se rostogoli pe-o parte şi-şi întinse o mână să cerceteze marginea saltelei, cu ochii încă feriţi de lumina nepoftită a dimineţii.

Deschise brusc ochii. *A plecat.* Inima începu să-i bată cu putere când îşi ridică capul, examinând cabina întunecată. Nimic. Se ridică, tresărind uşor când fiecare muşchi din corpul ei protestă la acel abuz. Era singură. Mintea îi fu invadată de confuzie şi panică. *Fără să-şi ia la revedere? Cum a putut face asta?* Îşi îngropă faţa în mâini, mustrându-se. *Ei bine, ce te aşteptai să se întâmple? O noapte... ştiai asta la fel de bine ca şi el.* Dar orice îşi spunea, durerea refuza să dispară.

Începu să se îmbrace, simţindu-se mizerabil. Chiar în momentul în care îşi îmbrăca rochia, sunetul unor paşi pe puntea de deasupra ei o făcu să se oprească şi să asculte. *Marius*, i se înfiripă gândul în minte, sperând că ceva se schimbase. Dar, urmărind paşii, sângele îi îngheţă în vene. Oare deja o trădase?

⌖

Webb Manning fila vechea barjă până la care îi urmărise cu o seară înainte pe Marius şi pe Alina. Îl privise pe Marius plecând singur de cum se crăpase de ziuă, dar rămăsese în ascunzătoarea sa. Ţinta lui era Alina. Fusese ideea lui Roger s-o urmărească fără ştirea lui Marius. *Dublă precauţie*, îi spusese el cu o mină preocupată.

Webb se încruntă când doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru îşi făcură apariţia dintr-o maşină neagră. Verificaseră scurt împrejurimile şi schimbaseră câteva cuvinte înainte să se urce în linişte pe punte.

–La dracu, mormăi, scoţându-şi telefonul şi tastând nişte cifre.

–Identifică-te, se auzi o voce de la capătul celălalt al firului.

–Webb, 3N676.

–Continuă.

–Cer permisiunea pentru o convorbire securizată.

–Destinatarul?

–Roger Hasley. Si grăbeşte-te naibii o dată!

Atena, Grecia

Roger se grăbi să ajungă la Marius, care tocmai sosise în sediul bazei CIA din Atena.

–Avem o problemă.

–Ce fel de problemă? întrebă Marius, reintrând imediat în rolul agentului numai la auzul tonului urgent cu care îl abordase Roger.

–La barja pe care ai părăsit-o azi dimineaţă, tocmai au apărut doi indivizi suspecţi. Alina Marinescu încă e acolo. Cred că urmează să intre în contact cu Al'Qaeda şi noi încă nu cunoaştem natura relaţiilor dintre ei.

Informaţiile îl făcură pe Marius să simtă că prin vene îi curgea sânge îngheţat, dar singura reacţie exterioară fu o scurtă sânteiere în privire.

–Cum ai aflat asta?

Privirea lui Roger rămase fixată pe el în timp ce-şi ridica bărbia aproape sfidător.

–L-am pus pe Webb să te urmărească, ca măsură de siguranţă.

Marius se întoarse pe călcâie, îndreptându-se către uşă.

–Marius! îl opri Roger. Orice se întâmplă, sau e pe cale să se întâmple, n-ai nicio şansă să ajungi acolo la timp. Vreau să rămâi aici până aflăm veşti de la Webb.

–Spune-mi ce ştii deja, îl îndemnă Marius cu inima strânsă.

–Nu prea multe. L-am trimis pe Webb în recunoaştere imediat ce mi-a explicat situaţia. O echipă de rezervă e deja pe drum. Ar trebui să ajungă în mai puţin de un sfert de oră.

–Dacă tot ai pus să fim urmăriţi, mai bine luai în calcul toate posibilităţile, pufni Marius.

–Sunt sigur că Webb poate ţine situaţia sub control.

–Ar face bine!

Marius începu să se plimbe în jurul camerei, cu privirea aţintită spre pământ. Roger îi blocă calea, punându-i o mână pe umăr. Intenţiona să respecte protocoalele şi procedurile, dar nu-şi putea înfrâna sentimentul de compasiune pe care-l simţea pentru bărbatul mai tânăr.

–Ce înseamnă ea pentru tine? întrebă pe un ton îngrijorat.

Marius îi aruncă o privire bântuită care-i transmise mai multe decât ar fi făcut-o orice cuvânt.

–Îmi pare rău, spuse Roger strângându-l uşor de umăr. Acum nu putem decât să aşteptăm.

Rodos, Grecia

Webb se grăbi să ajungă la barjă, blestemându-se în gând că nu-şi luase cu el mai multă muniţie decât i-ar fi trebuit într-o misiune obişnuită de supraveghere. Se opri pentru un moment şi ascultă. Nu se auzea nimic. Înaintă pe puntea veche până trecu de un colac de parâme şi o coti la stânga. În faţa lui se aflau scările care duceau la cabina de dedesubt. Le coborî, străduindu-se să facă cât mai puţin zgomot. Uşa cabinei atârna într-o rână, ieşită din balamale. Se apropie de ea cu spatele lipit de perete şi arma scoasă, înclinându-se uşor pentru a privi înăuntru. Ochii i se măriră, şocat de ceea ce vedea.

Corpul unuia dintre bărbaţi zăcea pe jos chiar în faţa uşii, cu un punct roşu în mijlocul frunţii. Ochii lui priveau tavanul fără să-l vadă. Alina şi celălalt agresor se luptau pe podea, ceva mai departe de uşă, fiecare lovindu-l cum putea mai bine pe celălalt, în timp ce încercau să ajungă la o armă care era la un pas depărtare.

Primul impuls al lui Webb fu să-i tragă un glonţ în cap bărbatului, dar rămase nemişcat. Cu o agilitate ieşită din comun, Alina reuşi să-şi elibereze un picior şi să-şi izbească între picioare adversarul. Din gura lui ieşi un şuierat de durere. Alina îi trase apoi un cot sub bărbie, după care apucă pistolul şi-i puse amortizorul la tâmplă. Mâinile îi tremurau uşor. Rochia îi era sfâşiată, în timp ce din nas şi din buza de jos îi curgea sânge.

–Pentru cine lucrezi? întrebă pe un ton ca de gheaţă.

Webb se încruntă iritat. Ce rost mai avea să-l interogheze? Până acum ar fi trebuit deja să fugă la un telefon şi să cheme poliţia. Calmul de care dădea dovadă într-o situaţie atât de violentă îl făcu să-şi păstreze poziţia secretă dincolo de uşă. Alina îşi şterse nasul cu dosul mâinii, după care-şi şterse mâna de rochie. În frumoşii ei ochi verzi se oglindea o răceală de nedescris şi ferocitate pură.

–Ţi-am pus o întrebare!

–Du-te naibii, târfo! mârâi bărbatul cu un puternic accent din Orientul Mijlociu.

Alina îşi coborî uşor mâinile. Apăsă pe trăgaci fără nicio ezitare, găurindu-i rotula. Bărbatul urlă de durere. Webb tresări şocat de ceea ce tocmai văzuse. Cine naiba era femeia asta?

–Hai să mai încercăm o dată. Alina îşi atinse cu grijă buza umflată, ţintindu-i din nou capul. Pentru cine lucrezi?

Bărbatul o privi sfidător.

–Te omor, nenorocito!

Bravada lui nu păru să fie pe placul Alinei. Îşi ridică piciorul şi-l puse

deasupra rotulei rănite a bărbatului, ţintuindu-l de podea fără milă.

–Dar acum?

–Să te fut! urlă bărbatul.

Oftând exasperată, Alina îl apucă de părul unsuros, izbindu-i cu putere capul de podea și lăsându-l inconștient. Webb se înclină puțin mai mult, privind-o fascinat în timp ce șchiopăta către salteaua de pe podeaua prăfuită, nesigur de ce-ar trebui să facă mai departe. Alina își luă poșeta și cotrobăi prin ea, aruncând portofelul și cosmeticele în toate direcţiile. Într-un final, scoase un telefon mobil, apăsă o tastă și-l duse la ureche. Webb se îndreptă, pregătindu-se să iasă și să-i raporteze lui Roger că Alina tocmai chemase autoritățile. Dar în timp ce-și cobora arma și făcea un pas înapoi, următoarele ei cuvinte îl ţintuiră în loc.

–Sunt eu. Am fost compromisă.

Atena, Grecia

Așteptând să primească veşti de la Webb era mai rău decât orice tortură pe care Marius și-ar fi putut-o imagina. Neștiind ce se întâmpla cu Alina, nu făcea decât să-și imagineze tot felul de scenarii, niciunul prea liniștitor. După ceea ce păru a fi o eternitate, un zgomot surd sparse tăcerea apăsătoare și o voce bâzâi în boxe.

–Roger, apel de intrare de la Webb.

–Fă-mi legătura. Webb?

–Aici, domnule.

–Care-i situaţia?

–Sub control, raportă Webb.

–Alina? întrebă nerăbdător Marius.

–Alina e mai mult decât bine... de fapt, ea e cea care a ţinut sub control situaţia.

–Cum așa? interveni Roger după ce schimbă o privire surprinsă cu Marius.

–A ucis un atacator și a reușit să-l imobilizeze pe celălalt. După care l-a împușcat în rotulă și a început să-l interogheze, explică mai departe Webb pe un ton oarecum stupefiat.

–Poţi repeta? întrebă Roger confuz, privirea îndreptându-i-se din nou spre Marius.

–E agent operativ, spuse ceva mai sigur pe el Webb. Nu știu pentru cine lucrează, dar se vede de la o poștă că e o profesionistă.

–Imposibil, interveni Marius.

–Oh, crede-mă bătrâne, am văzut-o în acţiune, răspunse amuzat Webb. E chiar foarte bună!

Mintea lui Marius începu să lucreze cu rapiditate... cicatricile de pe corpul ei, explicaţiile ei ambigue. *Trebuie să-mi promiţi că vei încerca să ne accepţi soarta, sau nu vom supravieţui*.

–Webb, ești sigur de asta? întrebă Roger ţintuindu-l în continuare cu privirea pe Marius.

–Absolut. Tocmai a chemat pe cineva. I-au dat un timp estimativ de zece minute.

–Roger își activă casca. Echipa Alfa?

–Da, domnule? zumzăi o voce.

–Sunteţi pe poziții?

–Da, domnule. Cum doriţi să procedăm?

–Rămâneţi pe loc. Webb, întâlnește-te cu Echipa Alfa și găsiți o locație securizată. Vreau să știu cu cine avem de-a face.

–S-o aduc cu noi?

–Încă nu. Las-o să se întâlnească cu oamenii ei.

Roger își împinse bărbia înainte într-un mod aproape amenințător. Marius recunoscu expresia necruțătoare care-i umbrea trăsăturile. O mai văzuse de multe ori înainte. Superiorului lui nu-i plăceau anomaliile; cu atât mai mult cele care făceau ca el și CIA-ul să pară o adunătură de imbecili.

–N-ai avut niciun indiciu c-ar fi agent? întrebă Roger pe un ton care-i trăda iritarea.

Marius tocmai se pregătea să mintă, când interveni vocea șefului Echipei Alfa.

–Domnule?

–Ce e? se răsti consternat Roger, pipăind instinctiv buzunarul de la piept în care-și ținea țigările.

–O dubă a parcat pe docuri. Par a fi șase... nu, șapte bărbaţi care se pregătesc să urce la bord, toți îmbrăcaţi în salopete de muncitori. Ce doriţi să facem?

– Rămâneţi pe poziție! răspunse exasperat Roger.

–Lasă-mă s-o aduc eu, se oferi Marius. E mai puțin probabil să opună rezistență.

–Acum ești prea implicat în toată situaţia asta, îi aminti Roger.

Aproximativ cincisprezece minute mai târziu, Echipa Alfa raportă din nou. Bărbaţii reapăruseră pe punte, cu atacatorii ascunși probabil în două lăzi mari pe care le cărau cu ei.

–Transmite-ne imagini, solicită Roger.

În câteva momente, pe ecranul din spatele lor apăru imaginea vechii barje și puteau distinge cu claritate feţele câtorva bărbaţi.

–Oliver, verifică dacă vreunul dintre ei apare în baza noastră de date.

Îi priviră pe bărbaţi în timp ce depozitau lăzile în portbagajul dubei. Unul dintre bărbaţi îi captă atenţia lui Marius.

–Ăsta! îl arătă cu degetul. L-am văzut pe vapor.

–Nu găsesc nimic, veni răspunsul lui Oliver în urma căutării. Niciunul dintre ei nu e în baza noastră de date.

–În regulă, Webb. Vreau s-o aduci pe Alina. Fă-o cât mai liniştit şi mai puţin dureros cu putinţă, nu vreau să păţească ceva.

–Da, domnule.

–O vei interoga? întrebă Marius.

–E procedura standard.

Rodos, Grecia

–Arăţi ca dracu, îi spuse Kosmas din uşa cabinei.

Alina nu putea nega asta. Se simţea de parcă moartea îi dăduse o îmbrăţişare feroce.

–Mda... păi, ce să zic? A fost o dimineaţă destul de lungă.

–Eşti sigură că eşti ok? insistă Kosmas, analizând-o îndeaproape.

Alina îi simţi îngrijorarea din glas, dar ignoră înţelesurile mai subtile ale întrebării. Se simţea de parcă păşea pe nisipuri mişcătoare.

–E-n regulă, toate astea fac parte din viaţa noastră.

–Nu asta te-am întrebat.

–Sunt ok, răspunse întorcând capul pentru a-şi ascunde lacrimile.

Privirea ei rătăci înspre saltea. Cunoscuse fericirea aici, în braţele lui Marius, iubită de el. Dar asta nu avea să se mai întâmple niciodată.

–Cred c-o să mai stau puţin pe-aici, adăugă pierdută în amintiri.

–Asta nu se poate, Alina. Doar ştii asta. Locul e compromis.

–O să fiu în regulă. Am nevoie numai de câteva momente singură. Îi întâlni privirea. Te rog, Kosmas.

Privirea lui coborî la podea.

–Vrei să te aştept?

–Nu. Ne vedem înapoi la Elite.

Kosmas încuviinţă şi se apropie de ea. Îi susţinu cu fermitate privirea, dar ochii îi erau mai luminoşi decât de obicei. El rămase câteva momente în faţa ei, după care îi puse mâna pe umăr şi o trase uşor în braţele lui.

–Îmi pare rău, îi şopti în păr.

Alina clătină din cap.

–E-n regulă. Facem cu toţii ceea ce trebuie făcut... asta suntem.

–Ai grijă, te rog. Şi vino la mine când vrei să vorbeşti despre asta.

Încuviinţă absentă. Nu putea vorbi. Nu acum. Poate niciodată.

–Du-te, Kosmas.

O eliberă din îmbrățișare și ieși din cabină fără să privească în urmă. Din nou singură, Alina se întoarse și privi în jur. Privirea îi ajunse din nou în dreptul saltelei. Durerea o lovi din plin și căzu în genunchi, permițându-și în sfârșit să jelească pierderea dragostei de care n-avusese timp să se bucure. O părăsise. Plecase. Lacrimi sărate îi alunecau pe obrajii ca de alabastru, picurând pe podea, în timp ce corpul îi era scuturat de suspine. *Încetează! Nu-ți mai plânge atâta de milă!*

Se ridică de pe podea și se îndreptă spre ușă. Începu să urce scările, cu o ultimă privire peste umăr. Când aproape ajunsese în vârful lor, îl auzi. Un fâșâit delicat, abia auzit, ca un foșnet de mătase pe mătase. Sunetul se apropia tot mai mult, iar ea înlemni pe trepte, ascultând. Nimic, numai liniște. *Probabil e vântul*, gândi și continuă să urce. Se opri pe punte, analizând împrejurimile.

Ceva ud îi stropi fruntea și își îndreptă privirea în sus. Nori întunecați de furtună acopereau cerul. În depărtare se auzi bubuitul unui tunet. O briză răcoroasă veni dinspre larg, aducând cu ea mirosul furtunii. Deodată, i se făcu pielea ca de găină. Mai analiză o dată împrejurimile, dar nimic suspect nu-i sări în ochi. Un fulger despică cerul deasupra ei și văzu ceva strălucind pe un acoperiș de undeva din fața docurilor, apoi pe unul din dreapta ei. Îngheță pe loc și se strădui să privească cu mai multă atenție. I se tăie răsuflarea. Lunetiști. Mintea începu să-i lucreze cu repeziciune. Cine? De ce? Ceva îi spunea că nu era vorba despre Al'Qaeda. De data aceasta avea de-a face cu profesioniști.

Se întoarse în grabă în cabină și privi prin hublou. Încă era liniște și nu vedea pe nimeni în raza ei vizuală. Își scoase telefonul și formă numărul lui Kosmas, dar în loc să audă vocea lui liniștitoare, nu recepționă decât zgomot static. *Ce naiba?* Cineva îi bruia semnalul. Ăsta sigur nu era un semn bun. Își scoase pistolul din geantă, încercând să descopere o cale de ieșire.

Prinse cu coada ochiului o reflexie trecătoare, mai mult o umbră, în sticla hubloului. Sângele începu să-i fiarbă în vene, reacționând la surplusul de adrenalină. În spatele ei, ușa de la baie se deschise ușor, prin crăpătură făcându-și apariția țeava unei puști îndreptate spre ea. Se întoarse și fugi cât de repede putu, izbind ușa cu umărul.

Bărbatul scoase un mormăit de durere și pierdu controlul puștii, dar se izbi și el cu toată forța în ușă, propulsând-o înapoi. Pătrunse în cabină, o figură întunecată cu o mască neagră acoperindu-i fața. În timp ce se întindea spre pușca de pe podea, Alina își ținti pistolul cu ambele mâini. Bărbatul înlemni când degetul ei apăsă pe trăgaci, dar

nu se întâmplă nimic. Fără să-i vină a crede, mai încercă o dată. Nimic. Dintre toate momentele existente, pistolul ei îl alesese pe cel mai prost posibil să se blocheze.

Bărbatul își reveni din șocul inițial și își recuperă pușca. Aflându-se într-o situație disperată, Alina plonjă pe lângă el prin ușa de la baie, închizând-o cu putere. Privi în jurul ei. Hubloul. Lunetiștii o așteptau afară, dar aici sigur nu avea nicio șansă. Deschise hubloul și urcă pe punte. Începu să alerge către capătul din spate al barjei, dar încă trei mascați își făcură apariția în fața ei ca din senin. Avea nevoie de o armă, ceva... orice! Privi disperată în jur și localiză o găleată cu un mop în apropierea balustradei. Suficient.

Prinse coada mopului, vărsând în același timp conținutul apei cu săpun pe punte. Înainte ca cei trei mascați să ajungă la ea, învârti cu putere mopul în aer, reușind să-l izbească pe unul dintre bărbați în bărbie. Căzu la pământ, un altul înlocuindu-l. Alina se învârti, încercând să-l lovească, dar el prinse mopul și-l rupse în două pe genunchi, aruncând înspre ea bucățile rupte. Le lovi cu mâna într-o parte, apoi fentă, încercând să-l lovească între picioare. Bărbatul o prinse de picior și o trase înspre el. Se folosi de forța mișcării pentru a sări și-l lovi în falcă cu piciorul liber. În același timp, îi izbi un cot în stomac, căzând la pământ odată cu el.

Acum putea vedea cu ochiul liber lunetiștii. Era înconjurată din toate părțile și depășită numeric cu mult. Se rostogoli din raza bărbatului pe care-l trântise la pământ, luând cu ea arma lui. Măcar acum avea o armă și nu mai pierdu timpul cu al treilea mascat. Dar el continua să se apropie, ignorându-i arma. Trase un foc de amenințare deasupra capului lui. Un tranchilizant se înfipse în lemnul de deasupra.

Nu vor să mă omoare, vor să mă captureze, realiză brusc. Ăsta era un lucru bun; îi oferea mai multe variante de evadare. Dar cine naiba erau? Oamenii lui Marius? Oare era și el pe undeva prin apropiere?

Se retrase și coborî din nou treptele spre cabină. Dacă putea găsi o deschizătură în podea, putea ajunge la motoare, poate chiar să găsească o ieșire secretă prin apă. O idee nebunească, dar era oricum o posibilitate. Încuie ușa începu să caute frenetic. Nimic. Nicio deschidere, nici măcar o gaură. Se grăbi spre baie, căutând și acolo. Afară, cineva începuse să lovească ușa. Trebuia să se grăbească! Privi înnebunită în jur, căutând orice altă scăpare. Nu găsi nimic.

Hubloul explodă în spatele ei, împroșcând-o cu cioburi de sticlă. Se aruncă rapid la pământ. Nenorociții de lunetiști începuseră să tragă și se întreba dacă și ei foloseau muniție ușoară. Alte două gloanțe făcură

ţăndări hubloul de pe peretele celălalt. Căută în jur un loc în care să se adăpostească, ignorând sângele care începuse să-i curgă din micile tăieturi de pe faţă şi piept.

Mai multe gloanţe vâjâiră pe lângă ea, ratând-o intenţionat. Era muniţie grea şi bărbaţii care trăgeau nu erau începători. De ce n-o împuşcau? În timp ce alte gloanţe se îngropau cu zgomote surde în podeaua din apropierea ei, înţelese că misiunea lor era s-o menţină la pământ. Dar de ce? Cine s-ar chinui în halul ăsta s-o captureze?

Într-un final, uşa se deschise şi câţiva mascaţi pătrunseră în cabină. Doi dintre ei se apropiară de ea, atenţi la orice mişcare. Alina se ridică de la pământ şi ieşi din baie, pregătită de luptă. În mintea ei se învârtea scenariu după scenariu. Se pregăti pentru înfrângerea pe care cu siguranţă urma s-o sufere, dar să-i ia naiba dacă avea de gând să cedeze de bunăvoie.

În spatele ei, Webb se strecură silenţios în baie prin hubloul rămas fără sticlă.

Alina se lansă către primul dintre cei doi bărbaţi, fără să mai ţină cont că avea o armă îndreptată spre ea. Tipul încercă să se descotorosească de ea cu o lovitură laterală, dar ea se ghemui şi-l lovi în genunchi. O altă figură mascată îşi făcu apariţia din baie cu arma scoasă. Alina se întoarse exact în momentul în care bărbatul trase. Îşi duse mâna la gât şi-şi smulse tranchilizantul înfipt acolo înainte de-a cădea la pământ. Figura întunecată îşi scoase masca şi, ultimul lucru pe care-l văzu înainte să-şi piardă cunoştinţa, fu imaginea familiară a lui Cyrano, chelnerul pe care Marius i-l prezentase ca fiind vechiul lui prieten.

–Cyrano... reuşi ea să şoptească.

–De fapt, mă cheamă Webb. Şi oricât ar valora asta acum, să ştii că-mi pare sincer rău, adăugă el.

Marius. În final, tot o trădase.

⌖

Aerul dens şi stătut părea că acoperă totul în liniştea mormântală. Nori întunecaţi îşi făcură apariţia unul câte unul, formând o ceaţă de nepătruns. O ademenea să rămână, întunericul cenuşiu înconjurându-i spiritul. Dependentă de uitarea senină care-o cuprinsese, rămase în ceaţă, uitând necazurile pe care lumea reală i vâra pe gât. Dădu tot ce avea calmului tulbure în timp ce fiecare strat îi alina suferinţa. O singură încercare şi amintirile dureroase amoţiră. Locul ăsta era lipsit de orice emoţie adevărată; sentimentele se evaporau, lăsând loc numai logicii. Găsise în sfârşit un loc paşnic. Iluzia se risipi încet, încet, împreună cu

visele ei despre liniște, luând cu ea mult prea rapid și ceața alburie în care-i era scufundată mintea. Încercă să-și recapete controlul realității pas cu pas.

Pleoapele i se întredeschiseră, orice mișcare oricât de mică aducând cu ea o agonie de nedescris. Tâmplele îi zvâcneau dureros, probabil datorită drogurilor cu care nu era obișnuită. Se forță să-și focalizeze vederea, dar lumina mult prea puternică făcea inutil tot controlul pe care-l recăpătase. Mușchii brațelor i se contractară pentru a-și duce mâinile la față, dar nu ascultară comanda. Ciudat... Încercă să-și miște încheieturile și în mintea ei amețită se strecură o informație îngrijorătoare. Fâșii groase din piele îi imobilizau mâinile de brațele scaunului. Încercă să-și miște picioarele, dar și ele erau legate. Încercă să se concentreze la ceea ce-o înconjura.

Pereții crem n-aveau nicio particularitate care să-i trezească vreo amintire. Îi era clar că nu se afla la Elite. Se afla într-un loc necunoscut și nu putea decât să spere că nu încăpuse pe mâinile băieților răi. Gândurile îi zburară imediat la Marius, întrebându-se unde se afla el în momentul acela. Oftă și înghiți în sec, simțind că stomacul începea să i se răzvrătească. Era flămândă, însetată și obosită. Și rănită. Își simțea nasul de parcă și-ar fi dublat dimensiunile, la fel ca și buza de jos. Și mai mult decât orice, îi era frică.

Scârțâitul puternic al unei uși metalice anunță sosirea cuiva. Inima începu să-i bubuie în piept când își ridică privirea și văzu un bărbat cu părul argintiu intrând în încăpere.

–Cum te simți? o întrebă zâmbindu-i ușor.

Alina îl privi precaută. Ochii îi erau blânzi și zâmbetul prietenos, dar intuiția o avertiza că nu era atât de binevoitor pe cât părea. Își linse buzele, amintindu-și fiecare lecție de supraviețuire cu care o bătuse Alex la cap în timpul cât îi fusese mentor, forțându-se să afișeze indiferența.

–Bine.

Bărbatul începu să-i dea târcoale încet, ca un uliu care așteaptă un animal rănit să-și dea ultima suflare.

–Cred că ești speriată și puțin dezorientată. Îți promit că nu-ți va face nimeni rău dacă vei coopera cu noi.

Alina își ridică capul când bărbatul trecu în spatele ei.

–Și dacă nu cooperez?

–O s-o faci!

Stomacul i se revoltă.

–Înainte să-ți începi interogatoriul, poți măcar să-mi spui unde mă aflu?

–Asta te-ar face să te simți mai bine?

–Da.

–Dacă-ți spun, s-ar putea să fiu nevoit să te omor după aceea.

Din tonul lui nu-și putea da seama dacă afirmația fusese doar o glumă morbidă sau o amenințare oarecum mascată, dar moartea încetase s-o mai sperie cu mult timp în urmă.

–Dacă trebuie să mă omori, atunci fă-o și hai să terminăm cu tâmpenia asta. Dar dacă nu, atunci te-aș ruga să încetezi cu aruncatul rahatului în aer în speranța că mă poți speria în vreun fel. Și nu mai încerca să joci jocuri psihologice cu mine. Sunt ceva mai bună de-atât.

Ochii bărbatului se îngustară amuzați, dar încetă să se mai învârtă în jurul ei.

–Foarte bine, Alina. De-a dreptul impresionat.

–Îmi știi numele, dar eu nu-l știu pe al tău.

–Numele meu e Roger Hasley.

Alina încuviință.

–Încântată de cunoștință. Acum, ai de gând să-mi spui unde naiba sunt?

–Te afli în posesia CIA-ului.

–Slavă Domnului, răsuflă Alina ușurată, închizând ochii.

Roger Hasley ridică întrebător o sprânceană.

–Te bucuri?

–Bineînțeles, răspunse ea, deschizând din nou ochii.

–Bun, deci presupun că știi de noi. Roger Hasley își reluă mersul în cerc în jurul ei. Cum?

–Voi, cei din CIA, nu sunteți chiar atât de invizibili pe cât credeți, zâmbi Alina.

–Pot să te întreb de ce te bucuri că te afli la noi?

–Pentru că știu că Marius lucrează pentru voi.

–Și cum ai aflat asta? întrebă Roger, părând ușor dat peste cap de informațiile ei.

Alina simți o ușoară satisfacție că-l prinsese cu garda jos. Dar nu era în măsură să mai dezvăluie nimic altceva. Ordinele ei în caz de capturare erau foarte stricte. În loc să răspundă, se concentră pe un nasture argintiu al sacoului lui negru și îl aștepta să continue.

–Marius e o persoană foarte importantă aici, dar asta nu înseamnă că vei primi un tratament preferențial față de ceilalți oaspeți.

Alina aproape zâmbi la auzul cuvântului ales pentru a descrie prizonierii.

–Cu alte cuvinte, ai fost conștientă de intenția reală a lui Marius de

a te seduce și cu toate astea ai permis-o, continuă Roger, apropiindu-se de ea. Ce motive ai avut să faci asta?

Alina se înfurie la auzul cuvintelor lui. Ea și Marius se minţiseră unul pe altul chiar de la început, dar singurul lucrul de care era foarte sigură, în ciuda începutului de rău augur, era sinceritatea cu care el făcuse dragoste cu ea.

–Am fost împreună din motive personale. Cunoștinţele mele despre adevărata lui identitate n-au nicio legătură cu asta.

–Asta e părerea ta. Bineînţeles, tu eşti mai apropiată de situaţie decât mine.

În acel punct, Alina nu știa cât timp mai putea îndura prezenţa iritantă a bărbatului.

–Putem să grăbim cumva tot procesul ăsta?

–Viteza interogatoriului depinde de tine.

–Stomacul meu nu prea e de acord cu tine... probabil datorită drogului cu care m-au injectat oamenii tăi.

–Ţi-e rău?

Alina încuviinţă slăbită.

–Dac-aș fi în locul tău, mi-aș aduce nişte mâncare și un pahar cu apă.

–Un ceai ar fi mai bun, o sfătui Roger.

Alina oftă, plecându-și capul ameţit.

–Ce-o fi.

–M-aș bucura să te pot ajuta, dar mai întâi trebuie să știu pentru cine lucrezi.

–Nu fac parte din tagma teroriștilor, dacă asta vrei de fapt să afli. În eventualitatea capturării mele, am primit ordin să-ţi dau un număr de contact. O să găsești acolo toate răspunsurile pe care le cauţi.

–De ce nu-mi spui tu ce vreau să aflu? întrebă el, ridicându-i bărbia cu două degete.

–Pentru că trebuie să urmez un protocol foarte bine stabilit, răspunse Alina cu răceală, privindu-l în mod deschis. Dacă superiorul meu hotărăște să discute cu tine, o s-o facă. Tot ce pot să-ţi spun e că suntem în aceeași tabără.

–Care-i legătura ta cu Al'Qaeda?

–Vrei numărul sau nu?

Roger își lăsă mâna să cadă.

–În regulă, hai să jucăm după regulile tale. Deocamdată.

Alina îi recită numărul pe care și-l repeta zilnic de frică să nu-l uite.

–Mă întorc imediat, spuse Roger îndreptându-se spre ușă.

–Aşteaptă! îl strigă, ridicându-și brusc capul și gemând la valul de

ameţeală. Aș putea să-l văd pe Marius?

–Asta rămâne de văzut, răspunse el în timp ce deschidea ușa.

⌖

Mirosul stătut de cafea veche îl făcu pe Marius să-și încrețească nasul a dezgust. Puse cana la loc pe biroul lui, uitând din nou de ea. Oare când trecuse timpul? Parcă numai în urmă cu câteva minute se îndurase să iasă din biroul lui în căutare de cofeină, fiecare secundă transformându-se în mintea lui într-o eternitate. Era prizonieră de opt ore sfâșietor de lungi. Trebuia să afle. Își părăsi biroul și se îndreptă ca o umbră către cel care-l putea ajuta.

–Oliver, vreau înregistrarea video și audio din camera de interogatoriu, spuse în timp ce intra în biroul bărbatului mai tânăr.

–De ce? întrebă confuz Oliver Deuth, ridicându-și privirea de la monitor.

–Fă-o! Acum, adăugă Marius aplecându-se amenințător către el.

Oliver îi observă aspectul rătăcit și privirea ucigașă și se puse imediat pe treabă. Câteva minute mai târziu, din boxe se auzi un sunet electronic strident.

–Hmmm... accesul e restricționat, comentă Oliver, privindu-l cu coada ochiului. Ești sigur că vrei s-o fac? Ai permisiunea să treci peste autoritatea lui Roger?

–Nu mă face să-mi pierd răbdarea, șuieră Marius pe un ton amenințător.

Oliver se puse din nou pe treabă.

–Transmisiune directă, anunță câteva minute mai târziu.

Marius se scufundă cu nesaț în iadul personal al Alinei, fără să-și întoarcă un moment privirea de la imaginile transmise în timp real. Își trase un scaun și se așeză.

–Lasă-mă singur! ordonă cu privirea aţintită la ecran.

Oliver încuviință. Se ridică și ieși fără să scoată un cuvânt, bucuros să dispară, dorindu-și să se afle oriunde altundeva.

In timp ce urmărea interogatoriul lui Roger, își făcu griji pentru rănile netratate ale Alinei, evidenta ei reacţie alergică la drogul care-i fusese administrat și discomfortul ușor de sesizat datorită imobilizării într-un scaun incomod. Dar gândurile îi amuțiră în cap când o auzi recunoscând că știa pentru cine lucrează el. Asta trezi în el o altă furtună de emoţii. Suferea pentru ea, mai ales când își imagina iadul prin care trecuse în ultimele ore. Totuși, nu-și putea reprima mânia în faţa duplicităţii ei, în ciuda faptului că era conștient că nu avea nicio

justificare, ținând cont de propria lui minciună. În momentele în care analizase posibilele motive ale secretelor ei, nu-și imaginase niciodată un scenariu atât de dezastruos. Sentimentul neplăcut de vină care-l copleșise atunci când fusese nevoit s-o mintă în legătură cu trecutul și prezentul lui i se părea acum o bagatelă. Ea stiuse mereu adevărul. Sau nu? Oare când descoperise adevărata lui profesie? Își aminti de telefonul pe care-l primise în timp ce se aflau pe barjă și apoi de schimbarea bruscă a comportamentului ei. Probabil acela fusese momentul.

–Crezi că spune adevărul? întrebă Roger din spatele lui.

–În legătură cu ce? întrebă Marius pe un ton obosit, mângâind mental imaginea Alinei.

–În legătură cu tot.

–Nu mai are niciun motiv să mintă, răspunse mai mult pentru sine.

În momentul acela era mai îngrijorat de starea sănătății ei decât de orice altceva. Se ridică în picioare și își încheie nasturii de la sacou.

–A cerut să te vadă. Te duci la ea?

–Asta depinde de tine.

–Vrei s-o vezi?

–Ar trebui?

⌖

Alina mestecă cu grijă biscuitul sărat, zâmbindu-i recunoscătoare agentei blonde care stătea în faţa ei.

–Cât e ceasul?

–Nouă și un sfert.

Încercă să-și schimbe poziţia pe scaun. O durea tot corpul.

–Poţi să-mi eliberezi mâinile? Promit că nu mă iau la bătaie cu nimeni.

–Îmi pare rău, răspunse fără nicio părere de rău femeia.

Își închise ochii, sprijinindu-și capul de spătarul rigid al scaunului. Nu numai pentru a se odihni, ci mai mult pentru a evita privirea examinatoare a blondei. Se întrebă dacă drăguța agentă știa cine era și dacă-l cunoștea personal pe Marius. Valul de gelozie din stomac era ceva nou pentru ea, și o făcu să zâmbească ușor în ciuda situaţiei în care se afla. Avea o groază de întrebări pentru iubitul ei misterios și n-avea niciun dubiu că și el avea la rândul lui câteva întrebări pentru ea. Recunoscu totuși în sinea ei că ar fi preferat oricând un interogatoriu cu Roger decât să trebuiască să dea ochii cu Marius într-un viitor apropiat.

–Te simţi mai bine? o întrebă politicoasă femeia.

Alina deschise ochii și o privi.

–Da, mulţumesc.

–Mai vrei un biscuit?

–Crezi că pot să-l dau la schimb pentru o pernă? Mormăi, arcuindu-și spatele înțepenit.

Femeia nu-i răspunse, și ea oftă resemnată. Înţelegea nevoia lor de a o domina, dar spera totuși să n-o țină legată de scaun toată noaptea. În încercarea de-a profita cât mai mult de o situaţie mizerabilă, își sprijini din nou capul de spătarul scaunului și-și închise ochii, sperând să poată ațipi puțin înainte de o altă confruntare cu Roger. Numai că n-avea prea mult noroc. Ușa se deschise câteva secunde mai târziu. Ascultă ecoul pașilor care se apropiau de ea, dar când deschise ochii nu-l văzu pe Roger stând în faţa ei. Ochii ei alunecară în sus pe bustul rigid îmbrăcat în negru, scufundându-se apoi în privirea întunecată și profundă a lui Marius.

–Bună, Alina.

Emoţiile care i se învârteau în suflet erau atât de puternice încât nu fu în stare să-i răspundă la salut și rămase cu privirea pironită la el. Era atât de entuziasmată că-l revedea încât pe moment uitase de situaţia în care se afla. Își încleștă mâinile în pumni, dorindu-și să poată distruge legăturile care-o împiedicau să se arunce în braţele lui.

–Cum te simţi? o întrebă cu răceală.

–De fapt, nu prea bine, reuși ea să-și regăsească vocea și să zâmbească firav.

Pulsul i se acceleră și-și simţea gâtul încărcat din cauza lacrimilor care amenințau s-o podidească. Poate de vină era locul acela necunoscut, dar acest Marius părea diferit de cel care-o iubise cu numai câteva ore în urmă. Nu era de vină costumul negru sofisticat pe care-l purta, nici felul sever în care-și forţase părul după urechi... ceva nu părea în regulă și nu putea să spună cu precizie ce anume.

–Poţi, te rog, să ne scuzi cîteva momente? i se adresă agentei care se afla în cameră, continuând s-o fixeze cu privirea.

Femeia dispăru rapid din încăpere, ușa metalică închizându-se cu un sunet înfundat în urma ei.

Marius întinse mâna și-i ridică cu blândeţe bărbia, întorcându-i faţa pe-o parte și pe alta, examinându-i rănile acum erau tratate. Ridică cealaltă mână pentru a-i îndepărta șuvițele de păr auriu de pe față. Expresia facială îi rămase indiferentă, dar își putea da seama că era furios. Ochii îi străluceau mai tare ca de obicei, buzele îi erau mai strânse și un mușchi îi zvâcnea ușor de-a lungul maxilarului. În ciuda gesturilor pline de compasiune, era supărat pe ea. Părea controlat la suprafaţă,

dar undeva în interiorul lui se declanșase o furtună periculoasă care-o făcea să rămână în gardă. În momentul acela nu știa la ce să se aștepte de la el. Tandrețe, sau interogatoriu?

Brusc, Marius își retrase mâinile și se îndepărtă de ea pentru a face înconjurul încăperii. Se opri cu spatele la un perete, sprijinindu-se de el pentru a atașa un obiect micuț alb, după care reveni în fața ei.

–De ce-ai făcut dragoste cu mine?

Alina își ridică sfidător bărbia, privindu-l furioasă.

–Dar tu, domnule CIA? De ce-ai făcut *tu* dragoste cu mine?

Marius își trecu iritat dosul mâinii peste gură, după care-și înclină capul într-o parte, aruncându-i o privire care-ar fi trebuit s-o pună la punct.

–De ce nu mi-ai spus adevărul?

–Dar tu? îl contră intenționat.

–Nu te juca cu mine, Alina!

–Atunci nu-mi mai pune întrebări imbecile, spuse ea pe un ton cât mai dur pentru a-și masca tristețea. Am făcut dragoste cu tine pentru că așa am vrut. Și nu ți-am spus adevărul din același motiv pentru care nici tu nu mi l-ai spus. N-am putut.

Marius se lăsă pe un genunchi în fața ei, acoperindu-i mâinile cu ale lui, mângâindu-i delicat încheieturile.

–Nu mai avem decât câteva minute de izolare și nu putem face asta acum.

–Atunci când? întrebă ea mai puțin furioasă, înțelegându-i dorința de-a continua discuția în privat.

–După ce te scot de aici.

Alina nu putea vedea luminița de la capătul tunelului cu același entuziasm cu care-o vedea el, dar, la urma urmei, el lucra pentru oamenii ăștia, nu ea; poate că știa ceva ce ea nu știa. Oftă obosită și se înclină ușor pentru a-și sprijini fruntea de a lui.

–Presupun că nu-i posibil să ne sărutăm și totul să dispară de la sine, nu-i așa?

Buzele lui Marius se destinseră ușor într-o umbră de zâmbet.

–Și ce se întâmplă acum? întrebă ea temătoare.

–Rămâne de văzut.

–Marius, îmi pare rău!

El își închise ochii, frecându-și fruntea de a ei.

–Și mie.

Mai rămase lângă ea pentru câteva clipe, după care se ridică să recupereze dispozitivul de bruiere de pe perete. Alina clipi des pentru

a stăvili lacrimile care amenințau să i se prelingă pe obrajii palizi, urmărindu-l cu privirea în timp ce părăsea încăperea, nu înainte însă de a-i arunca o ultimă privire liniștitoare peste umăr.

⌖

–Voiai să mă vezi? întrebă Marius, adoptând o poziție oarecum rigidă în fața superiorului său.

Roger își analiză agentul pentru câteva momente, sincer îngrijorat pentru cum avea să-l afecteze acea dramatică turnură de situație. Părea la fel de calm și de enigmatic ca de obicei, dar faptul că bătea tactul cu un deget pe coapsă îi trăda adevărata stare de spirit.

–Alina ne-a spus adevărul, spuse în cele din urmă. Am intrat în contact cu oamenii ei.

–Și?

–Lucrează pentru Elite, o organizație secretă și extrem de puternică, susținută de o alianță a guvernelor. Nici nu-i de mirare că ținta lor principală e Al'Qaeda.

Marius procesă informația în liniște, întorcându-și privirea către fereastra mare din spatele lui Roger.

–Am discutat cu un bărbat numit Brett Taylor, continuă Roger. Ai auzit de el?

–Nu. Te vei întâlni cu el?

Roger zâmbi larg.

–Nu mi-a oferit niciun detaliu, dar cred că vrea să-mi propună o alianță.

–Cum rămâne cu Alina?

–Va fi mutată la nivelul patru până rezolvăm situația. Nu e nevoie să te îngrijorezi, n-o percep ca pe-o amenințare. Cel puțin nu în momentul ăsta. O să beneficieze de cea mai bună îngrijire cât timp vei fi plecat în Afghanistan. Între timp, vreau să încerci să te odihnești. Nu e acceptabil să dai vreun rateu mâine datorită oboselii.

Marius încuviință tăcut și părăsi biroul, dar Roger Hasley era sigur că ordinele lui urmau să fie ignorate.

⌖

Agenta blondă o găsi pe Alina adormită, aplecată în față pe scaun și evident într-o poziție deloc confortabilă.

–Eliberați-o, i se adresă unuia dintre cei doi agenți care stăteau de-o parte și de alta a scaunului de metal.

Cătușele cu care fuseseră înlocuite fâșiile din piele se deblocară cu

un zgomot puternic. Alina își deschise ochii, ațintindu-și privirea pe femeie, un zâmbet firav făcându-și apariția pe buzele ei crăpate când o recunoscu.

–Parcă te-am mai văzut pe undeva.

–Am primit ordin să te duc într-un loc ceva mai confortabil.

Îi făcu semn să o urmeze pe un culoar lung, cu cei doi agenți pe urmele lor. Camera în care ajunseră era doar cu puțin mai confortabilă decât precedenta. Un pat se afla în mijlocul încăperii, cu un scaun metalic negru într-un colț. Un mic intrând în apropierea ușii ducea la o baie minusculă. Femeia o conduse pe Alina la pat, ajutând-o să se așeze. Câteva lucruri pe care le solicitase mai devreme se aflau deja în mijlocul saltelei, sigilate ermetic într-o pungă de plastic.

–Puteți pleca, îi concedie cu un ton categoric pe cei doi agenți

Cei doi bărbați ezitară câteva momente, schimbând priviri nehotărâte. Femeia se întoarse cu fața la ei.

–Din acest moment, prizonierul e responsabilitatea mea și mă descurc și fără voi.

Bărbații ridicară din umeri și părăsiră camera.

–Nu e cine știe ce, dar e călduros, spuse femeia, scoțând un trening gri din plasă.

–Mulțumesc, răspunse Alina, primind recunoscătoare hainele.

–Mâncarea sosește imediat.

–Pot să-ți aflu numele?

Femeia zâmbi rușinată.

–Doamne, unde-mi e buna creștere? Îi întinse mâna. Sunt Debra. O să am grijă de tine pentru o scurtă perioadă de timp.

–Unde e Marius?

–O să apară imediat ce-o să poată.

–Îl cunoști bine? întrebă Alina, analizând-o îndeaproape.

–Suficient de bine cât să-mi dau seama că-i îndrăgostit până peste cap de tine, răspunse Debra pe un ton amuzat.

Inima Alinei începu să-i bată cu putere. Trase adânc aer în piept.

–Pot să fac un duș?

–Sigur, găsești în baie tot ce-ți trebuie.

După un duș și o masă aproape decentă, Alina reuși să se târâie până în pat și să doarmă opt ore fără întrerupere. Când se trezi, se simțea obosită și fără vlagă. Se întinse sub pătura subțire, observând că era singură în cameră. Rămase cu privirea ațintită în tavan.

Oare pe unde era Marius în acel moment? Ce făcea la ora aceea? Și, apropo de asta, oare cât era ceasul? Se gândi din nou la noaptea pe

care-o petrecuseră împreună, întrebându-se dacă și el se gândea din când în când la asta. Se cuibări mai bine sub pătură, hotărându-se să încerce să mai tragă un pui de somn.

Ușa se deschise, un fascicul luminos pătrunzând prin întunericul din cameră până în dreptul patului. Alina deschise ochii, tresărind din cauza luminii puternice. Privirea ei se fixă pe silueta unui bărbat îmbrăcat în negru înainte ca ușa să se închidă și camera să revină la penumbra dinainte. Se ridică în capul oaselor, alarmată de tăcerea apăsătoare cu care se înconjurase bărbatul acela misterios și de postura lui intimidantă.

–Sunt eu, Alina, se auzi o șoaptă liniștitoare.

Oftă răsuflată.

–Marius.

Se ridică din pat, grăbindu-se să ajungă la el, dar se aprinseră luminile și se opri brusc, uimită de felul în care arăta. Îmbrăcat în ceea ce era clar un echipament negru pentru misiunile de teren, cu un pistol atârnat la coapsă și mănuși negre în mâini, arăta impresionant și periculos. Părul îi era prins la spate, punându-i în evidență fruntea lată și privirea pătrunzătoare.

–Ce se întâmplă? întrebă nesigură.

Marius se apropie de ea, ochii lui analizând-o atent.

–Trebuie să plec.

–Într-o misiune? Când el continuă s-o privească tăcut, izbucni în râs. Așa e, n-ar fi trebuit să întreb asta.

–Te simți mai bine? o întrebă Marius, ridicând mâna pentru a-i trasa o sprânceană cu un deget.

–Puțin, șopti ea.

Mâinile îi urcară de-a lungul taliei lui pentru a i se așeza pe piept. El o prinse de mâini și i le strânse ușor.

–Nu aici, Alina, murmură.

Alina își retrase mâinile oftând, observând rucsacul pe care-l avea pe un umăr. Marius i-l întinse.

–Ți-am adus câteva lucruri.

Puse rucsacul pe pat, în timp ce el scoase din nou micul dispozitiv pe care-l folosise cu o seară înainte și-l aplică pe peretele din apropierea ușii. Alina deschise rucsacul și zâmbi la vederea hainelor ei: lenjerie, bluze, pantaloni, un pulover, o pereche de pantofi. Aproape tot ceea ce lăsase în urmă pe vasul de croazieră. Marius se apropie de ea și-o întoarse înspre el, studiind-o cu o privire serioasă.

–Avem două minute. Ai mai stat de vorbă cu Roger?

–Nu l-am mai văzut de ieri dimineață, răspunse ea, înghițind în sec.

–Au fost contactați oamenii tăi. În caz că ceva nu merge cum trebuie, vreau să fii pregătită.

–Pentru ce?

–Să evadezi.

Ochii i se măriră neîncrezători. Marius rămase pe poziție, privind-o cu mai multă căldură când îi observă teama din ochi.

–Dacă vor fi amenințați de organizația ta, vor încerca să te scoată din joc, adăugă el pe un ton vinovat.

Alina simți că-i îngheață sângele în vene.

–Adică să mă lichideze?

–Nu, cel mai probabil să te recruteze.

–Dar sunt de partea voastră.

–Nu contează, vor vrea să fie siguri de asta. Îi mângâie obrazul, după care se întoarse să-și recupereze dispozitivul. Trebuie să plec.

Alina oftă exasperată.

–Nu primesc nici măcar un sărut de rămas bun?

Marius păși încet înspre ea, ochii scânteindu-i. Privirea îi căzu pe buzele ei, în timp ce mâna îi alunecă pe șoldul ei, după care se încolăci în jurul taliei ei, trăgând-o înspre el. Alina înghiți în sec la privirea lui feroce, inima bubuindu-i în piept în timp ce el își înclina capul pentru a o săruta. Limba lui se strecură printre buzele ei ascultătoare, în timp ce degetele i se furișară pe sub betelia pantalonilor pentru a-i mângâia fesele. Limbile li se împletiră senzual, Alina sprijindu-se de el, înfigându-și degetele în jacheta lui neagră. Cealaltă mâna a lui urcă de-a lungul taliei ei, abia atingându-i pielea mătăsoasă care forma curbura sânilor. Alina tremură în așteptare, dar chiar în momentul în care palma lui îi atinse partea inferioară a sânului, o eliberă și-și retrase mâna. Își deschise ochii frustrată.

Marius făcu un pas înapoi și ea îl blestemă în gând pentru controlul de care dădea dovadă, apoi se blestemă pe sine pentru lipsa ei de control. Iată-i încercuiți în lumea lor fantomatică, cu viețile în pericol, și tot ceea ce-i trecea ei prin minte era cu câtă plăcere i-ar fi sfâșiat pantalonii aceia criminal de strâmți pentru a...

Gândurile îi fură întrerupte de privirea lui amuzată.

–Fii cuminte, spuse el încet, întinzându-se să-i mângâie cu un deget buza umedă de jos.

Alina își trecu o mână tremurândă prin păr.

–Cât timp o să fii plecat?

–O zi, poate două.

–O să mai treci să mă vezi?

–Faptul că mă aflu acum aici reprezintă o gravă încălcare a protocolului. Până nu se termină totul, cel mai probabil vizitele sunt interzise.

Privirea ei alunecă apreciativ pe coapsele lui musculoase, după care se plimbă seducător de-a lungul trupului lui până ajunse la buze. Colțurile buzelor lui se arcuiră ușor în sus când deschise ușa.

–Ți-am spus să fii cuminte.

⌖

Două zile mai târziu, Roger se afla în sala de conferințe cu Webb și Marius. În fața lor, șeful organizației pentru care lucra Alina, împreună cu agentul care îi asigurase spatele pe *Aegean Star*, îi priveau cu figuri inexpresive.

Brett Taylor era îmbrăcat impecabil într-un costum închis la culoare și o helancă neagră, o brățară din aur masiv cu un onix fixat în centru decorându-i încheietura mâinii drepte. Roger nu se așteptase la cineva atât de impunător și maiestuos. Bărbatul mai tânăr se prezentase simplu drept Kosmas, apoi nu mai scosese niciun cuvânt. Cei doi își făcuseră apariția la sediul CIA părând foarte siguri pe ei, în ciuda faptului că Roger nu mai zărise alți bodyguarzi care să-i însoțească. Amândoi bărbații refuzaseră să înceapă discuțiile înainte de-a o vedea pe Alina pentru a se asigura că fusese tratată corespunzător.

–Debra trebuie s-o aducă dintr-o clipă în alta, rupse Roger liniștea asurzitoare.

Brett abia încuviință din cap, în timp ce Kosmas rămase cu privirea pironită la Marius, care stătea de unul singur în celălalt capăt al încăperii. Erau angajați de câteva minute într-un fel de concurs de privit fix, fiecare analizându-l pe celălalt și concurând în mult mai multe sensuri. Roger le aruncă o privire amuzată. Deși Kosmas era cu câțiva centimetri mai înalt și părea ceva mai periculos, și-ar fi pariat oricând toți banii pe Marius dacă s-ar fi ajuns la o confruntare.

Într-un final, Alina și Debra apărură în sala de conferințe și expresia severă de pe fața lui Brett se transformă într-un zâmbet luminos.

–Alina! Își întinse brațele către ea, strângând-o la piept cu putere, după care o sărută zgomotos pe frunte. Mă bucur să văd că ești întreagă și sănătoasă!

–Brett, îl salută ea zâmbindu-i fals, încercând să-și dea seama pentru cine punea în scenă tot spectacolul acela de prost gust.

–Am fost extrem de îngrijorați din cauza ta. Până să ne dăm seama

că apartamentul îți fusese răvășit de Al'Qaeda, tu erai deja compromisă, își jucă Brett cu sârguință rolul. Cum te simți?

–Destul de bine.

–Ei bine, și acum că suntem cu toții aici, sper că putem începe, încercă Roger să treacă la afaceri.

–S-ar părea că avem un conflict de interese, deschise Brett ostilitățile, reluându-și locul la masa de conferințe.

–Și încă unul foarte serios, confirmă Roger cu o notă de sarcasm în glas.

–Și presupun că amândoi îl vrem pe Bashir Al Fadhee, continuă Brett, ignorându-i tonul.

–Cineva trebuie să cedeze aici.

–Nu văd de ce, protestă Brett. Și noi am fost puțin îngrijorați la confirmarea identității agentului Stephano, nu neg asta. Dar ținând cont că interesele noastre coincid, ne-am gândit c-am putea manipula situația în așa fel încât să deservească interesul nostru comun.

–Pot să întreb cum ați aflat despre adevărata identitate a agentului Stephano? întrebă Roger, aruncând o privire fugară în direcția lui Marius.

–Săptămâna trecută am extras niște informații foarte interesante din sistemul unei celule Al'Qaeda grecești. Printre altele, am descoperit un fel de listă criptată. Evident, am considerat că ar putea conține informații strict secrete despre următoarele operațiuni. Cred că-ți închipui surpriza noastră când am dat peste numele unor agenți CIA sub acoperire. Numele agentului Stephano era primul de pe listă.

Roger încuviință din cap.

–Din punctul nostru de vedere, prezența agentului Marinescu în anumite locuri în momente cheie a ridicat anumite semne de întrebare, explică el la rândul lui. Mai ales că atunci când am încercat să-i aflăm identitatea, ne-am lovit de un zid. Sper că poți înțelege îngrijorările noastre și nevoia imediată de acțiune.

–Evident, încuviință Brett. Nici eu n-aș fi procedat altfel. Și acum, ce părere ai, crezi că putem discuta despre o posibilă alianță?

Roger își arcui o sprânceană.

–Crezi că poți să fii ceva mai explicit? Sunt deschis sugestiilor.

–În punctul în care-am ajuns, cred c-ar fi mai bine să ne unim forțele și informațiile. Singuri suntem puternici, dar împreună am deveni invincibili.

–Și cu toate astea, trebuie să luăm în calcul și alte amănunte, adăugă Roger. Spre exemplu, cine-l obține pe Al Fadhee odată ce ne

îndeplinim misiunea?

Brett pufni și dădu indignat din mână.

–Ce mai contează, atâta timp cât ne atingem țelul comun? Odată ce aflăm care sunt aliații lui Al Fadhee, putem să-i împărțim pe din două și să-i urmărim pe căi separate. Împărțim premiile și toată lumea va fi fericită.

–Un vis frumos, recunoscu Roger zâmbind. Cred că înțelegi că nu pot lua singur această hotărâre. Mai întâi trebuie să confirm cu Agenția.

–Atunci ocupă-te de asta, încuviință Brett. Superiorii mei mi-au oferit decizia finală în privința asta. Pentru ei nu contează cum îl prindem pe Al Fadhee și pe aliații lui, atâta timp cât o facem cât mai curând.

–Bun, sper să putem continua discuțiile mâine dimineață, conchise Roger.

–Bineînțeles, încuviință la rândul lui Brett.

Nici Alina, nici Marius nu se mișcară de pe locurile lor în timp ce restul ocupanților părăsiră sala de conferințe. Kosmas ezită lângă ușă, întorcând capul peste umăr. Privirea glacială a lui Marius nu-l împiedică să se întoarcă din drum pentru a se îndrepta în direcția Alinei. Îi luă fața în mâini și-o sărută pe ambii obraji, după care păși înapoi, privind-o cu subînțeles.

–Sunt prin preajmă, spuse înainte de-a părăsi camera, lăsându-i în sfârșit singuri.

Brusc, Marius se simți săgetat de un val feroce de gelozie nejustificată.

–Kosmas e doar un bun prieten. N-a fost niciodată nimic între noi, oftă Alina, parcă ghicindu-i gândurile.

Marius o privi pe sub sprâncene, observând cearcănele pronunțate de pe fața ei palidă.

–Pari obosită, îi spuse pe un ton blând, punându-i brațul în jurul umerilor.

–Sunt, recunoscu ea, lipindu-se cu voluptate de el.

–Nu aici, îi șopti pe buze, sărutând-o delicat. Hai să mergem.

✦

NISIPURI MIŞCĂTOARE

Rodos, Grecia

Când intrară în cabina vechii barje, era întuneric şi frig. Marius aprinse lămpile, lumina lor aurie făcând atmosfera să pară o idee mai caldă. Alina privi în jur, strângându-şi jacheta mai aproape de corp. Un loc bun pentru orice şi totul era la locul lui. Cineva îndepărtase toate urmele a ceea ce se întâmplase aici cu doar câteva zile în urmă, iar locul arăta atât de îngrijit încât părea aproape steril. O apucă tremuratul când păşi în locul în care-l omorâse pe unul dintre atacatori. Esenţa vieţii ei – omoară sau lasă-te omorât.

Îl privi pe Marius cum îşi scoate arma şi verifică fiecare ungher întunecat, căutând alţi posibili intruşi. Încă nu se putea obişnui să-l vadă cu o armă în mână. Lăsă rucsacul să alunece la pământ şi se aşeză pe pătura moale care acoperea patul improvizat.

Marius se apropie de ea în timp ce-şi introducea arma în tocul de la subraţ.

–Ar trebui să mănânci ceva.

–Nu mi-e foame. Căscă şi se aşeză mai bine între perne. Sunt doar obosită.

–Trebuie să mănânci. De ce nu faci o baie cât pregătesc eu ceva? Promit că nu încerc să te seduc până nu eşti hrănită cum trebuie, o şicană el afectuos.

–Ce-ai zice să stăm mai bine de vorbă?

Marius îşi încrucişă braţele la piept, ferindu-şi privirea. Nu-şi spuseseră prea multe de când părăsiseră sediul CIA, vorbind numai când era absolut necesar. Pe moment n-o deranjase, însă acum, văzându-i încordarea evidentă a maxilarului şi linia fermă a gurii, se hotărî să insiste.

–Marius?

El o privi, expresia feţei lui înăsprindu-se, distanţându-se parcă de ea.

–Dacă vrei să afli ceva, de ce nu mă întrebi? insistă ea, susţinându-i privirea.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet crispat.

–Alina, suntem amândoi mult prea obosiţi. Hai să dormim. Vorbim dimineaţă.

–Nu vreau să dorm până nu lămurim ce anume te deranjează.

–Nu-i momentul potrivit, răspunse el pe un ton categoric, avertizând-o s-o lase baltă.

Alina se ridică și se apropie de el.

–Credeam că totul e în regulă între noi.

–Atât cât se poate, având în vedere circumstanțele.

–E normal să nu te simți prea în largul tău cu toate complicațiile astea. La fel mă simt și eu. E de înțeles.

–Cauți probleme acolo unde există, Alina. Am zis că vorbim mâine.

Dar ea n-avea de gând să-l lase să scape așa ușor.

–Cu alte cuvinte, nu te deranjează nimic din ceea ce s-a întâmplat?

–Nu, răspunse cu răceală Marius, dar zvâcnirea maxilarului îl trădă din nou.

–E vorba de Kosmas?

–Bineînțeles că nu.

–Pentru că ți-am zis deja, între noi n-a fost niciodată nimic.

–Și eu ți-am spus că vorbim mâine, răspunse el puțin mai tăios decât înainte.

Alina îl privi cum se întoarce pe călcâie pentru a intra în bucătăria micuță și hotărî să nu mai insiste. Avea să-i ia exemplul, lăsând-o baltă până a doua zi. Acum nu voia decât să facă un duș, să stea în brațele lui și să restabilească măcar conexiunea fizică dintre ei.

Atena, Grecia

Roger stătea vizavi de Brett, la o masă destul de retrasă dintr-un restaurant grecesc cam exclusivist, ambii bărbați având în față pahare de coniac și fumând țigări de foi. Webb se scuzase și dispăruse imediat ce terminaseră de servit cina, iar la scurt timp după aceea, Kosmas, care era într-o pasă cam proastă de când o pierduse pe Alina în favoarea lui Marius, murmurase niște mulțumiri și îi urmase exemplul. Roger și Brett nu se grăbeau nicăieri, mai ales că descoperiseră o compatibilitate surprinzătoare în ceea ce privea politica mondială. Faptul că împărtășeau un trecut militar nu era decât un atu în plus. Brett pufăia mai ceva ca o locomotivă, un nor de fum planând în jurul lor precum o ceață protectoare de secrete.

–Roger, trebuie să-ți mărturisesc că ești o gazdă excelentă.

–Mulțumesc, rânji Roger cu modestie, pufăind din țigara lui.

–Te deranjează dacă îți pun o întrebare în legătură cu munca ta?

–Absolut deloc.

–Ce-o să se întâmple cu Marius și Alina după ce-l capturăm pe Al-Fadhee? Am ochiul format pentru situații de genul ăsta și prevăd că cei doi se îndreaptă spre o relație de lungă durată. Le-o putem permite?

Roger îi aruncă o privire cam dură.

–Asta ar trebui să fie numai problema lor.

–Hai să fim serioşi, ştim amândoi că atunci când nu ne dorim ca agenţii noştri să facă un anumit lucru, avem metodele noastre să-i manipulăm pentru a obţine ce vrem. Dumnezeu mi-e martor c-am făcut-o cel puţin o dată şi, deşi n-am avut nimic altceva în minte în afară de binele general, mă îndoiesc că subiecţii implicaţi au fost de aceeaşi impresie.

–Pari destul de... *interesat* de fericirea Alinei, sublinie Roger cuvântul. Pot să te întreb de ce?

Brett mai trase un fum din ţigară şi zâmbi.

–M-am ataşat destul de mult de fata asta. La început mi se părea un caz pierdut... nu-şi respecta niciodată ordinele şi era prima care-mi punea toate deciziile sub semnul îndoielii. Încăpăţânată şi sfidătoare, dar vie, vibrantă, foarte inteligentă şi cu abilitatea rar întâlnită de-a rămâne cu capul pe umeri în orice situaţie. Sfida şansele chiar şi în cele mai drastice circumstanţe. Am trimis-o în absolut orice gen de misiune. Nu conta gradul de dificultate, cât de departe trebuia să călătorească, sau cât de solicitant era profilul misiunii. A fost expusă greşelilor şi lipsei de experienţă a noilor recruţi, a profilelor prost întocmite şi a liderilor de echipă incompetenţi. Înclină din cap în semn de respect. Până la urmă, n-am putut să nu fiu impresionat de Alina. Ar fi păcat ca inima acestui copil să fie sfărâmată din cauza unor politici interne.

–Sunt convins că amândoi sunt suficient de conştienţi de consecinţele implicării într-o relaţie, comentă Roger pe un ton aproape trist.

Brett încuviinţă din cap.

–Când se termină totul, sper că n-o să încerci s-o recrutezi pe Alina, nu-i aşa?

Roger îşi stinse ţigara, râzând cam forţat.

–Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva.

–Sunt sigur ca ţi-a trecut, râse fără urmă de veselie Brett. Dacă Alina ar dispărea imediat după capturarea lui Al-Fadhee, consecinţele ar fi în conformitate cu renumele pe care-l avem.

–E cumva o ameninţare? îl privi Roger încă zâmbind, dar evident ceva mai tensionat.

–Bineînţeles că nu. Nu voi permite niciunui nor să umbrească alianţa noastră, ca să nu mai vorbim despre prietenia sinceră ce simt că se va lega între noi. Îmi fac doar griji pentru bunăstarea Alinei. A devenit un agent operativ de nepreţuit pentru mine, la fel cum sunt convins că e Marius pentru tine. N-aş vrea să-i pierdem. Brett mai suflă un nor de fum în aer, apoi îşi ridică paharul, înclinându-l înspre Roger. Un

toast? Pentru puternica noastră alianţă!

Roger ezită un moment, după care ridică și el paharul.

Rodos, Grecia

Marius întoarse cu un sfârâit friptura în tigaia imensă. Putea auzi apa curgând în baie. Spre ruşinea lui, era suficient să și-o închipuie pe Alina sub jetul de apă fierbinte pentru a se excita ca un puşti de şaptesprezece ani. Faptul că putea să-i trezească o reacţie atât de puternică fără ca măcar să se afle lângă el sau să-l atingă, era dovada clară a puternicei legături fizice și emoţionale dintre ei. Tocmai de aceea, se îndoia că mai era în toate minţile când numai datorită mândriei masculine prosteşti, respinsese tentativa ei de-a sta de vorbă. Fusese cât pe ce s-o piardă de două ori, iar acum când reuşise s-o aducă într-un loc sigur, îi refuzase orice încercare de-a reface relaţia lor fragilă. Bineînţeles că nu-l ajutase deloc nici faptul că-l văzuse pe Kosmas sărutând-o chiar în faţa lui. Asta nu făcuse decât să-i crească iritarea și să-l năpădească gelozia.

Nu credea că era ceva între Alina și partenerul ei, și asta nu pentru că nu și-ar fi dorit-o Kosmas. Bărbaţii intuiesc gândurile altor bărbaţi, mai ales în genul acela de situaţii și mai ales când receptează toate semnalele potrivite. Nu-i păsa că Alina nu simţea acelaşi lucru; numai gândul că un alt bărbat nutrea sentimente romantice pentru femeia lui era sufucient pentru a-i trezi un sentiment primar de posesivitate sălbatică.

Pierdut în gânduri, nu observă că friptura se ardea cu spor. Murmură o înjurătură și încercă să stingă focul aragazului, dar se trase înapoi când îi sări grăsime clocotită pe încheietura mâinii. Fir-ar să fie! Poate că o salată de ton ar fi fost o alegere mai înţeleaptă. Tigaia izbucni dintr-o dată în flăcări periculoase care se înălţau tot mai sus. De deasupra lui izbucni vaietul strident al alarmei de incendiu. Un braţ subţire și gol apăru din spatele lui și puse un capac peste tigaie, după care opri focul. Alarma continuă să piuie.

–Rahat! mormăi Marius.

–Deschide hubloul, sugeră Alina.

Marius deschise geamul și fumul începu imediat să se strecoare afară ca un hoţ prins asupra faptului. Alina se sui pe masa de bucătărie, evitând la milimetru să nu dea cu capul în lampa veche. Puse un picior pe un dulap pentru a-și menţine echilibrul și se ridică pe vârfuri, încercând să apese butonul alarmei de incendiu. Aproape ajunse la el. Degetele ei agăţară marginea alarmei, făcând-o să se desprindă și să cadă la podea, încă piuind. În ultimul moment, se prinse de marginea dulapului, reuşind cu greu să nu urmeze traiectoria alarmei care acum

se învârtea ca un titirez, până când, într-un final, se opri și nu mai scoase niciun sunet. Alina oftă și sări jos de pe masă. Alarma începu din nou să emită sunetele iritante.

–Taci odată, mormăi trăgându-i un șut, dar se aplecă imediat cu o grimasă de durere și începu să-și frece degetele de la picioare.

Piuitul continuă. Marius luă o mătură care stătea sprijinită de peretele opus și lovi alarma cât de tare putu. Liniște. Înainte să poată răsufla ușurați, piuitul reîncepu. Alina înhăță alarma, deschise cel mai apropiat sertar și-o aruncă înăuntru, apoi îl închise și se propti în el. Piuitul încă se mai auzea din ce în ce mai slab, până când se opri de tot. Alina își ridică privirea. Șuvițe de păr ud îi erau lipite de pielea feței și a gâtului.

Marius începu să râdă. Alina își puse mâinile în șolduri, deschizând gura să spună ceva. Alarma mai scoase un ultim piuit disperat. Deschise nervoasă sertarul, o întoarse cu fundul în sus și scoase ceva din spatele ei.

Bateria, gândi Marius amuzat. Se făcu în sfârșit liniște.

–Dacă ne-am fi gândit măcar să scoatem... începu ea să spună, dar o apucă râsul.

Asta puse capăt ultimelor lui rețineri și începu și el să râdă în hohote. Nici nu-și amintea de când nu mai râsese în felul acela, cu atâta poftă. Când reușiră în sfârșit să nu mai izbucnească în râs de fiecare dată când se priveau, Alina se îndreptă către pat. Se așeză turcește și începu să-și descâlcească părul cu peria.

–M-am gândit să fac friptură în loc de salată de ton, spuse Marius dezamăgit.

Alina nu răspunse nimic. Deranjat de liniștea care se restabilise între ei, se întoarse și observă că avea fața albă ca hârtia. Ochii ei verzi îi străluceau ciudat.

–Ești... începu să spună, dar se opri. Ce întrebare stupidă. Oricine și-ar fi putut da seama că nu era deloc ok.

Expresia de pe fața ei se risipi ca fumul în vânt.

–A fost drăguț din partea ta... mă refer la friptură. Totuși, dacă nu te superi, aș prefera să rămânem la salata de ton.

–Nu-ți place friptura?

–Nu și după mirosul ăsta. Mi s-a făcut greață.

–Îmi pare rău.

–Nu-ți mai face atâtea probleme. Chiar apreciez gestul.

–Îți place țelina în salata de ton?

–Dacă vrei, o tai eu, se oferi ea.

Marius amestecă tonul cu maioneza, în timp ce Alina tăia cubulețe țelina și ceapa, formând mici grămăjoare pe tocător. Oare expresia ei

bântuită de mai devreme avea vreo legătură cu trecutul ei misterios? Chiar dacă și-ar fi impus, și nici măcar nu încercă s-o facă, tot nu s-ar fi putut abține să nu rostească cu voce tare întrebarea care-i răscolea obsedant sufletul.

–Cum ai ajuns în Elite?

Cuțitul rată țelina și se înfipse cu putere în tocătorul de lemn. Alina întoarse brusc capul spre el, expresia din ochii ei la fel de caldă precum cea a unui lunetist în acțiune. Marius îi susținu privirea și-și lăsă lingura deoparte, așteptând. După câteva secunde, Alina deschise robinetul și se concentră pe clătirea cuțitului.

–Am murit, spuse simplu, cu privirea ațintită la cuțit.

Marius aproape scăpă castronul din mână, dar nu spuse nimic.

–Am fost trimisă în închisoarea politică și condamnată la moarte. Apoi m-am trezit într-un loc numit SSO, care-a devenit iadul meu personal.

–Vrei să-mi dai mai multe detalii?

Alina puse cuțitul jos, după care luă țelina tăiată cu ambele mâini și o puse în amestecul de ton cu maioneză.

–Ai auzit vreodată de Directoratul Român de Operațiuni? întrebă cu un aer degajat.

–Nu.

–Era un fel de Serviciu Secret, folosind unei multitudini de scopuri... care mai de care mai lugubru. Serviciul de Operațiuni Secrete Speciale era arma secretă a Directoratului. Noi eram asasinii. La un moment dat, Elite m-a ajutat să evadez cu condiția să lucrez pentru ei. Cam asta e tot, adăugă ea, evitând să menționeze ceva despre Alex. Încă nu era pregătită să vorbească cu Marius despre el.

Marius încuviință și rămase tăcut câteva secunde. Alina împărți salata în două farfurii și-i înmână una. Se așezară pe o canapea veche și începură să mănânce în liniște.

–Pentru ce-ai fost condamnată? o întrebă el brusc, menținându-și privirea în farfurie.

Alina mestecă și înghiți. Nu avea de gând să renunțe.

–Conspirație împotriva guvernului român, răspunse cu vocea la fel de goală ca a unui robot. Greșeala mea.

Continuă să mănânce. O rotiță se învârti în mintea lui.

–Chiar ai făcut-o cu adevărat?

Furculița Alinei se lovi de farfurie, după care zbură pe podea, împrăștiind în jur ton și țelină. Îl privi pentru câteva momente cu ochi întunecați, după care îl uimi când începu să râdă isteric. Într-un final,

își puse farfuria pe podea și-și îngropă fața în genunchi, încercând parcă să se ascundă. Marius realiză că suspina, fiecare oftat sfâșiindu-i propria lui inima în bucăți. Tresări la atingerea lui, retrăgându-se în celălalt colț al canapelei. Marius se apropie de ea și-i înconjură umerii cu brațul, trăgând-o lângă el.

–Nu face asta... s-a terminat. S-a terminat demult.

Îi simți lacrimile pe umărul lui, pătrunzându-i prin cămașă. Nu-și dădu seama cât timp rămaseră acolo, dar după un timp o simți că se relaxează, răsuflarea devenindu-i mai regulată în timp ce durerea scădea în intensitate încet, încet. Când își ridică în sfârșit privirea, avea ochii înroșiți de plâns și buzele umflate și mușcate.

–A fost o înscenare, începu să explice cu voce stinsă. Au trimis un bărbat... Alex... M-am îndrăgostit de el... am căzut în plasă. Misiunea lui a fost să mă convingă să acționez împotriva guvernului. Procesul a fost o mascaradă. M-au întrebat de ce-am făcut-o, cum am făcut-o și când. N-au întrebat niciodată *dacă* am făcut-o.

–Nici măcar la proces?

–N-am ajuns să dau declarații oficiale, nu mi s-a permis.

–Dar aveai o familie.

–Au fost informați că am fost condamnată la moarte. Clătină din cap. N-am avut nicio șansă.

Marius înghiți în sec.

–Ce s-a întâmplat mai departe?

–Am ajuns în închisoarea politică. Se opri. După un moment, oftă și-și așeză capul pe umărul lui. Nu-mi amintesc prea multe... știu doar că m-au bătut în fiecare zi.

Marius o strânse mai tare în brațe.

–Într-o dimineață am fost escortată într-un fel de curte interioară, unde m-am trezit în fața plutonului de execuție. Îmi amintesc că mi-am închis ochii, încercând să-mi amintesc o rugăciune. Orice rugăciune. N-am reușit... mintea îmi era goală cu desăvârșire. Eram doar un copil, puțin peste optsprezece ani. Își lăsă capul pe spate, privind în gol la tavanul din lemn. Un bărbat în uniformă mi-a ținut un discurs despre ceea ce el numea *o a doua șansă*. După aceea, nu s-a întâmplat nimic. M-am trezit în SSO, unde am aflat că mentorul meu pe parcursul procesului de antrenament era nimeni altul decât Alex.

În acel moment, Marius înțelese tristețea inexplicabilă pe care-o observase în adâncul ochilor ei. O trădase în același fel ca bărbatul de care-i povestea.

–Alex... a devenit antrenorul meu, prietenul meu... iubitul meu,

continuă aproape șoptit. Îi povesti totul despre ea și Alex. Relația lor sălbatică, iubirea lor imposibilă, furia și violența, presupusa lui moarte și dubiile ei din ultima vreme în legătură cu asta. Când termină, liniștea se așternu peste ei precum o cortină la finalul unei tragedii.

–De ce-ai acceptat... Marius nu-și duse întrebarea până la capăt.

–Recrutarea? ghici ea. De ce nu i-am lăsat să mă omoare?

–Erai doar un copil, nu-ți puteai dori moartea. Un răspuns simplu.

–Eram deja moartă, nu mai conta. Dar... ezită, după care continuă, fiecare cuvânt rostit cu sfidare și rușine în același timp. M-au amenințat cu familia mea. Mi-au spus că-i omoară dacă nu cooperez. Ochii ei verzi erau pierduți în trecut.

–Cât timp ai făcut parte din SSO?

–Nu suficient de mult cât să apuc să lucrez pentru ei. Când s-a terminat perioada standard de antrenament, am fost trimisă în prima mea misiune. Elite m-a salvat și am decis să mă alătur lor.

–Și crezi că asta a echilibrat situația?

Alina își ridică privirea, fixând-o în a lui.

–Ce să echilibreze? Moartea mea, disperarea și agonia familiei mele? Faptul că viața mea s-a terminat înainte de-a avea măcar o șansă să înceapă? Sau faptul că devenisem un asasin profesionist? Clătină din cap. La momentul acela, oricât de paradoxal ar suna, a părut ca o a doua șansă, ca și cum cei care-mi distruseseră viața nu câștigaseră totuși lupta. Plus că-mi doream să rămân alături de Alex. Atunci mi s-a părut cea mai bună decizie.

–Și acum?

–Ce mai contează?

Marius încercă să se gândească la niște cuvinte pe care i le-ar fi putut spune, dar rămase pierdut în nuanța unică a ochilor ei. Ochii aceia care-i bântuiseră gândurile de când îi văzuse prima oară.

–Cum ai reușit să mergi mai departe? o întrebă cu voce joasă.

Rămase tăcută o vreme, privirea reîntorcându-i-se în trecut.

–La început a fost îngrozitor de greu. Am funcționat în mod automat. Mă dădeam jos din pat dimineața, mă duceam la baie și mă priveam în oglindă. Abia dacă mă mai recunoșteam. Încercam din răsputeri să nu mă mai gândesc la ce pierdusem. Îmi făceam antrenamentele, îmi învățam lecțiile si nu priveam pe nimeni în ochi.

Își trecu o mână peste față, parcă încercând alunge imaginile trecutului.

–O să treacă, o asigură Marius, masându-i tâmplele.

–Când?

–Când o să-ți dai voie să uiți.

–Marius... cred că te iubesc, rosti ea înainte de-a se putea opri, apoi se tensionă, jenată de tonul rugător al vocii ei. *Nu mă iubește... cum ar putea după tot ceea ce i-am povestit?* Își ținu respirația, așteptând respingerea lui.

Tresări când îi simți buzele calde abia atingându-i colțul gurii. Își simțea pieptul greu, rușinată pentru ceea ce tocmai îi dezvăluise, dorindu-și să-și întoarcă privirea. Dar el nu-i îngădui, strălucirea ochilor lui amintindu-i de propriile-i lacrimi. Se scufundă în strălucirea aceea întunecată, căutând învinuire și acuză, dar nu descoperi nimic.

Marius o luă în brațe cu ușurință, ca și cum și-ar fi ridicat proaspăta mireasă, și se îndreptă către saltea. Ochii ei se închiseră involuntar când o depuse ca pe un altar, ametită de emoțiile contradictorii ce i se învălmășeau în suflet. Credea că mai făcuse dragoste înainte, cel puțin cu Alex. Dar acum știa că nu mai simțise niciodată mulțumirea și desăvârșirea pe care le experimentase când i se oferise complet lui Marius. Pentru prima dată în viața ei, se dăruia complet unui bărbat. Trup și suflet.

Lumina firavă a lămpilor vechi părea că mai mult adâncește întunericul cabinei, în timp ce valurile molatice mângâiau carena bătrânei barje; un adăpost temporar improvizat, unduindu-se pe valurile pasiunii lor sălbatice.

Alina se simțea ca vrăjită. Mângâierile lui Marius erau atât de tandre încât ochii i se umplură de lacrimi. Nu o mai atinsese nimeni cu atâta gingășie. Și în acel moment știu că ar fi riscat orice pentru ea. Statutul lui, cariera, poate chiar viața. Totul. Magnitudinea acțiunilor lui o năuci. *Mă iubește*. Nevoia intensă de a-l face să înțeleagă exact ceea ce simțea o săgetă aproape dureros.

–Te iubesc, repetă din nou într-o șoaptă pasională care veni de undeva din adâncul ei, știind cu certitudine că n-o va regreta niciodată.

Ochii lui străluciră, oglindindu-i toate emoțiile nerostite. Îi mângâie tandru părul, fără a-și dezlipi privirea din ochii ei.

–Marius, eu…

Ar fi vrut să-i explice mai multe, dar el îi puse un deget pe buze și clătină din cap, oprind-o.

–Nimic din ceea ce mi-ai destăinuit în seara asta nu m-a făcut să te doresc mai puțin, îi șopti. Și mă îndoiesc c-ar putea exista ceva pe lumea asta care să mă împiedice să te iubesc.

✦

PASIUNE ŞI MOARTE

Manila, Filipine

Soarele pătrundea timid prin draperiile din mătase, aruncând pete de culoare ecru pe pereții dormitorului. Kathleen Davison se întinse leneș, bucurându-se de senzația plăcută a așternuturilor de satin pe pielea ei goală. Cu doar câteva minute în urmă, își luase rămas bun de la iubitul ei însurat.

Ca agent secret al Brigadei Antitero aparținând CIA-ului, era destul de circumspectă în privința celor cu care-și împărțea trupul, atentă să nu atenteze la cineva care ar fi putut emite pretenții asupra timpului ei destul de limitat. Încheia relația la primul semn de implicare emoțională. Iubitul ei actual era genul ideal: dependent de cariera lui, chipeș și extrem de căsătorit. De obicei, cei din categoria aceasta aveau mai puține pretenții. Era atât de preocupat de cariera lui încât nu se deranjase niciodată s-o întrebe despre a ei.

În timpul primilor ei ani ca agent CIA, Kathleen nu făcuse decât o singură greșeală și fusese suficient de norocoasă să-i supraviețuiască. Se îndrăgostise de unul dintre superiorii ei căsătoriți într-un moment critic al căsniciei acestuia. Și cu toate că bărbatul în cauză păruse extrem de receptiv și încântat de atenția acordată, soția lui îi apăruse la ușă în toiul nopții, amenințând-o cu toate accidentele care i se pot întâmpla unui agent în misiune. Kathleen, care de obicei nu era o panseluță ce se speria cu una cu două, simțise fiori ca de gheață pe șira spinării.

Reveria ei deprimantă fu întreruptă de un ciocănit la ușa de la intrare. Oare Martin se întorsese pentru încă o partidă de sex? Își trase un halat lung din mătase de culoarea fildeșului peste trupul gol, mulțumită de imaginea ce se reflecta în oglinda care ocupa aproape tot peretele din fața ei. Păr castaniu care-i acoperea umerii, ochi de un albastru limpede și un corp tonifiat datorită cerințelor continue ale unui agent operativ.

Se îndreptă către ușă și o deschise larg. Numai ochii ei avură timp să reacționeze, pupilele lărgindu-i-se brusc, teroarea strângându-i stomacul într-un pumn de fier. Glonțul îi pătrunse în piept, propulsând-o doi metri în apartamentul decorat cu un bun gust desăvârșit. Înainte să-și dea ultima suflare, îi trecu prin minte că albul pal al covorului moale contrasta puternic cu balta de un roșu intens care se extindea în jurul trupului ei.

Asasinul înclină din cap satisfăcut, așeză cu grijă o bucată de hârtie

lângă trupul neînsufleţit al lui Kathleen, după care dispăru neauzit în penumbra coridorului.

Fi Sabilillah, Bismillah Ar Rahman Ar Rahim, proclamau cele câteva cuvinte scrise pe hârtie. *Pentru numele și interesul lui Allah, cel Premilostiv, cel Îndurător.*

Atena, Grecia

La ora cinci dimineaţa, Kosmas străbătea coridoarele gri, îndreptându-se către biroul lui. Unul dintre motivele pentru care prefera să-și înceapă ziua atât de devreme era liniștea aproape mormântală. Îi permitea reflecteze în voie, fără distrageri sau întreruperi. De obicei era așa, singurele excepţii constând în cazurile în care era lansată vreo misiune ad-hoc. Putea rezolva mai rapid teancuri întregi de rapoarte cu mai puţini oameni care să-i stea în cale.

În acea dimineață însă, motivul lui era diferit. În cea de-a treia aniversare a morţii soţiei lui își părăsise apartamentul de parcă ar fi fost bântuit de fantome, hotărât să se piardă în muncă.

Degetele îi zburară pe tastatura computerului în timp ce-și introducea parola. Un email nou pâlpâia pe ecran. Probabil un mesaj urgent de la Brett sau Alina, așa că-l deschise imediat. În mod ciudat, era de la Orrin Stamattis, un agent operativ mai degrabă obscur. Kosmas citi mesajul, încruntându-se ușor.

Te rog să treci pe la mine. Biroul meu e la C4. Este vorba despre o chestiune urgentă. Nu spune nimănui. Orrin.

Kosmas accesă dosarul lui Orrin Stamattis. Patruzeci și unu de ani, fost agent al Serviciului Naţional de Informaţii Elen. Recrutat în 1982, numeroase misiuni reușite, fluent în cinci limbi. Nu mai reuși să găsească și alte informaţii interesante, așa că decise să dea curs invitației pentru a-i afla motivul.

Când ajunse la biroul indicat, bătu la ușă. Nu primi niciun răspuns, așa că deschise ușa. Orrin se afla în spatele biroului, pe podea cu fața în sus, fragmente din creierul lui amestecate cu bucăți din oasele craniului pătând peretele din spatele lui. Nu avea niciun sens să-i mai verifice semnele vitale. Un pistol de 9mm se afla în apropierea cadavrului.

Inspirând adânc, Kosmas își folosi telefonul pentru a-l contacta pe Brett pe numărul de urgenţă, atent să nu atingă nimic în jur.

–Cred c-ar trebui să vii în biroul lui Orrin. E mort. Pare a fi o sinucidere, dar nu sunt sigur, îi comunică pe un ton calm.

Șase minute mai târziu, Brett apăru grăbit de după colţ, cu Scott

Wallick pe urmele lui.

Se zvonea că Brett îl pregătea să-i devină succesor la un moment dat, iar Kosmas nu-l invidia deloc. Să-ți petreci mare parte din zi în compania lui Brett nu semăna deloc cu ideea lui de distracție. El ar fi trebuit să știe cel mai bine... la urma urmelor, Brett fusese mentorul lui în timpul procesului de antrenament.

–Ce naiba se întâmplă aici? Ești sigur că e mort? întrebă Brett, aruncând o privire înăuntrul biroului.

–Bineînțeles, răspunse Kosmas celei de-a doua întrebări. Când am ajuns azi dimineață, am găsit un email prioritar de la Orrin în care-mi cerea să-i fac o vizită. L-am găsit așa.

–Ar trebui să urmăm procedura standard, indiferent cât de evidentă pare sinuciderea. E singura sinucidere pe care-am avut-o până acum. Nu-i uimitor? întrebă Brett mai mult retoric. Vreau un raport complet în treizeci de minute.

Kosmas încuviință și se îndepărtă fără să mai spună nimic. Brett așteptă până dispăru după colț, după care începu să se plimbe prin fața biroului lui Orrin cu o mină preocupată. Ceva nu se lega. Orrin nu părea a fi genul care să-și ia singur viața. Se gândi speculativ la Kosmas și la versiunea lui. *Nu, e imposibil*. Clătină din cap. *Cu siguranță că nu*.

–Oare Kosmas are ceva în comun cu moartea lui Orrin? îl întrebă tulburat pe Scott.

–Tu ce crezi? Îl știi mai bine decât mine, doar te-ai ocupat în mod personal de antrenamentul lui.

Brett clătină din cap.

–După ce i-a murit soția, a devenit un străin pentru mine. Am avut o conversație de curând în legătură cu viitorul lider al filialei grecești. Kosmas e unul dintre cei aflați în cursa pentru post. Tocmai am descoperit că a accesat numeroase dosare, fără nicio îndoială pentru a-i analiza pe contra-candidați. Mi se pare o coincidență ciudată că și Orrin făcea parte dintre ei.

Scott trase adânc aer în piept.

–Dacă e hotărât să-și elimine concurența, s-ar putea să mai fie și alții pe listă.

–Poate ar trebui să-i limităm accesul... să-l izolăm până avem mai multe răspunsuri, gândi Brett cu voce tare.

–Cred că avem nevoie de ceva mai multe informații înainte să facem ceva atât de radical. Poate ar fi indicat să ne ocupăm mai întâi de raportul lui.

Rodos, Grecia

Visele erau reale. Respirația Alinei se acceleră, în timp ce un strat lucios de transpirație îi acoperi pielea. Imaginile se succedau... culori vibrante care-i înceţoşau vederea. Respirația îi deveni superficială şi pleoapele începură să-i tremure. Prinsă între vis şi realitate, trupul i se zvârcoli, lovindu-se de ceva solid care opunea rezistenţă. Simţi o atingere uşoară pe obraz, urmată de o mângâiere.

Îşi deschise încet ochii. Îi simţea roşii şi umflaţi de la lacrimile amare din seara trecută. Încă era întuneric şi se simţea puţin cam înfierbântată. *Unde sunt?* Apoi îşi aminti. Pieptul lui se mişca uşor sub mâna ei, pielea călduţă părând a prinde viaţă sub atingerea ei. Se foi puţin, roşind uşor când coapsa lui se strecură mai adânc între pulpele ei. Degetele lui i se plimbau de-a lungul umerilor. Îşi dădu seama că atingerea lui o trezise, corpul ei reacţionând imediat. Îşi răsuci capul pe pernă. Era acolo, privind-o. Îşi înăbuşi un chicotit în piept şi-l îmbrăţişă mai strâns, simţindu-l cum oftează.

–Nu mai putem rămâne prea mult timp aici, şopti Marius cu voce răguşită. Trebuie să fim puternici dacă vrem ca totul să funcţioneze.

–Mai bine mor decât să mă întorc acum, îi răspunse Alina înainte de-a se putea opri.

Marius îi atinse blând obrazul, trăgându-şi capul puţin mai în spate ca s-o poată privi.

–Nu spune asta.

–De ce? îl privi plină de speranţă. *Te rog, Marius... te rog. Spune-mi de ce-ai făcut toate astea. Am nevoie să te aud rostind cuvintele.*

Privirile li se întâlniră, ochii ei uşor îngustaţi în aşteptarea răspunsului, ai lui căpătând o expresie prudentă. O privi pentru un moment, expresia lui transformându-se în ceva ce exprima atât de multe emoţii încât aproape că simţi nevoia să-şi întoarcă privirea de la el.

–Pentru că nu pot trăi fără tine.

Un sentiment confuz de bucurie şi neîncredere o săgetă în capul pieptului, în timp ce cuvintele lui încă îi mai răsunau în urechi. Îşi afundă ochii în ai lui, încercând să depisteze orice urmă de înşelătorie. Nu exista decât sinceritate în adâncimile acelea întunecate. *E adevărat... chiar simte că nu poate trăi fără mine.* Ochii ei coborâră pe bărbia lui.

– Ce-i asta? îl întrebă, indicându-i o mică vânătaie.

–M-ai lovit în somn, răspunse el cu un zâmbet enigmatic.

Alina rămase nemişcată pentru câteva momente, parcă încercând să-şi dea seama dacă-i spunea adevărul sau nu, după care-i sărută vânătaia. Marius adoptă o mină rănită.

–Și aici la fel, spuse pe un ton inocent, indicând un loc de pe interiorul coapsei.

Ochii Alinei se îngustară a suspiciune.

–Te-am lovit eu acolo?

–Da. Încă mă mai doare.

Alina strânse din buze, abținându-se din greu să nu râdă în timp ce se apleca să sărute locul indicat. Cu un aer serios, Marius indică ceva mai sus.

–Și-mi amintesc foarte clar c-am primit un genunchi acolo.

Reținându-și un zâmbet, Alina sărută rana invizibilă. Îl auzi trăgând cu putere aer în piept și se întrebă cât mai avea de gând să continue cu jocul acela.

–Sunt absolut convins c-am fost lovit și aici, adăugă el cu o privire scăpărătoare, indicând încă și mai sus, la umflătura de sub cearșaf.

Alina își arcui sprâncenele.

–De data asta, chiar nu te cred! Cu toate că în mod categoric locul pare cam umflat.

–Deci o să mă ajuți cu... rana mea?

–Ești extrem de obraznic, știai asta? îi șopti pe un ton seducător.

Atena, Grecia

–Ai vrut să mă vezi?

Brett își ridică privirea la Kosmas și zâmbi în sinea lui. Îl pregătise bine. Poate chiar prea bine. Postura țeapănă și expresia impasibilă erau extrase din sesiunile de antrenament. Privirea goală era creația lui proprie, rafinată și alimentată din durerea provocată de pierderea soției.

–Ia-o de la zero și povestește-ne cum ai ajuns să descoperi cadavrul lui Orrin. Te rog să nu omiți niciun detaliu.

–Sunt cam în urmă cu rapoartele, așa că m-am gândit să vin mai devreme la sediu. Orrin îmi cerea o întrevedere urgentă printr-un email prioritar. M-am prezentat la biroul lui și l-am găsit mort, după care te-am sunat pe tine. N-am atins nimic. Am rămas acolo până ai sosit tu. Asta e tot.

Rapoartele lui Kosmas erau mereu definiția clarității și a simplității. Din moment ce chiar el îl învățase că cele mai convingătoare minciuni sunt cele care conțin cât mai mult adevăr, Brett era impresionat.

–Ți-ai petrecut noaptea în apartamentul din oraș, ori în camera ta de la sediu?

–Niciuna dintre variante.

Brett ridică o sprânceană la auzul răspunsului laconic.

–Te deranjează dacă-mi spui unde-ai fost noaptea trecută?

–Da, mă deranjează. E o chestiune personală care n-are nicio legătură cu Elite.

Brett îl privi fix pentru câteva momente.

–Bine, pentru moment putem să trecem peste asta, dar s-ar putea ca la un moment dat să am nevoie de un răspuns mai concludent. Nu te-ai atins de cadavru?

–Nu.

–Nici de altceva din birou?

–Nu.

–De cât timp te aflai în biroul lui când m-ai sunat?

–De cel mult treizeci de secunde.

–Ai vreo idee de ce voia să te vadă Orrin?

–Nu. Cum am mai spus, am găsit un mail prioritar de la el. Ar trebui să mai fie încă acolo.

–Ei bine, nu e. Și nici în computerul lui Orrin n-am găsit vreo urmă că ți-ar fi trimis un email. Acum înțelegi dilema mea?

–Poftim? Eu nu l-am șters. Și chiar dac-aș fi făcut-o, tot mai putea fi recuperat.

–Consideră că ți-am prescris un fel de domiciliu forțat în camera ta până la alte notificări. Am încredere în onoarea ta c-o să stai departe de locul investigației și că n-o să intervii în niciun fel.

Kosmas rămase tăcut pentru un moment, apoi își drese vocea.

–Bineînțeles, răspunse pe un ton răgușit.

–Asta e tot.

Kosmas se întoarse și părăsi încăperea.

–Ce părere ai? întrebă Scott, întorcându-și privirea către Brett.

–Încă nu mi-am format una. E prea devreme. Tu ce-ai descoperit pe partea ta?

–Orrin a scris mesajul ăla. L-am găsit într-un dosar securizat. Am analizat din nou biții care-mi apăruseră invalizi când am încercat să-l citim mai devreme. La început m-am gândit că poate era un defect în sistem, dar am mai rulat câteva analize și-am eliminat posibilitatea asta. Încep să cred că o parte din baza de date a fost pusă în carantină, sau reorganizată cumva. Asta înseamă că defectul e din interior. Discrepanțele din sistemul nostru central par să-mi valideze teoria.

–Scott, ce naiba vrei să spui?

–Informația a fost blocată de cineva din interior... cineva care a dorit să ne conducă pe o pistă greșită.

–Adică Kosmas nu numai că-i vinovat, dar mai are și-un partener

în toată afacerea asta?

–Posibil, ridică din umeri Scott. Bineînțeles, ar mai fi și altă posibilitate...

–Care anume?

–Să nu fie deloc vorba despre Kosmas și toate astea să nu fie decât o acoperire pentru altceva.

–Cum ar fi?

Scott ridică din nou din umeri.

–Nu știu. Dar nu-mi place, adăugă, întorcându-și privirea în altă parte.

Rodos, Grecia

Apa fierbinte care-i curgea pe spate îi crea o senzație atât de delicioasă încât părea că ar fi putut elimina toate greutățile universului. Alina oftă și-și întoarse fața către jetul de apă, după care se aplecă, lăsând apa să-i curgă pe spate.

Ușa dușului se deschise și un val de aer răcoros invadă spațiul din jurul ei. Marius păși înăuntru. Luă buretele și săpunul fără să scoată un cuvânt și începu să-i spele spatele. Se relaxă când el o luă în brațe, pielea săpunită alunecându-i pe pieptul lui.

–Marius...

–Șșșș... nu vorbi, îi șopti el.

O întoarse cu fața la el, presând-o cu trupul lui de perete. Își privi reflexia în ochii lui, simțindu-și tot trupul electrizat. Nimic altceva n-o mai afecta în felul acela, nimic altceva nu prea mai conta; doar gustul și senzația pielii lui pe a ei, apa mătăsoasă alunecând între trupurile lor, sentimentul că se topește în el și că trupul lui o devorează.

–Crezi că Alex e încă în viață? îl întrebă aproape șoptit, încercând parcă să-și verifice emoțiile cu nesiguranța cu care cineva atinge un dinte care se clatină.

Marius o studie în liniște pentru câteva momente.

–De ce întrebi? îi răspunse într-un final cu o altă întrebare.

–Mi-aș dori să știu.

–E posibil... ar explica anumite lucruri, spuse Marius fără nicio urmă de emoție în glas.

Alina clătină din cap.

–Dar cum? I-am văzut cadavrul.

–Oare?

Marius îi luă mâna pentru a-i săruta palma. Ea ezită un moment, privindu-l întrebător.

–Ce vrei să spui?

–L-ai văzut și a doua zi după presupusa lui moarte?

–Am refuzat, șopti ea, simțind cum lumea se învârtea în jurul ei. Pur și simplu n-am putut. Dar, la naiba, am fost lângă el când a murit!

–Alina, știi la fel de bine ca și mine câte droguri pot induce stări atât de apropiate de moarte încât e imposibil să-ți dai seama cu adevărat. Poate doar ai *crezut* că l-ai văzut murind. Ești absolut convinsă c-a murit cu adevărat?

Alina clătină din nou din cap.

–În ultimul timp nu mai sunt sigură de nimic.

Marius o trase mai aproape, așezându-i capul pe umărul lui.

–Lasă-mă să-ți spăl părul, propuse ea după un lung moment de liniște.

Marius arcui o sprânceană, dar se înclină supus.

–Să nu-mi bagi șampon în ochi.

–Nu te mai fâțâi atâta și n-o să-ți bag.

Îi masă scalpul, savurând senzația părului moale în mâinile ei. Buzele lui îi atinseră pielea delicată a gâtului. Alina tresări și-l plesni ușor peste umăr.

–Și dacă mă mai săruți cât timp încerc să fac ceva constructiv, nu sunt responsabilă pentru locurile în ajunge șamponul.

Marius râse încetișor, așezându-și mîinile pe șoldurile ei.

–Promit să fiu cuminte.

Telefonul Alinei sună zgomotos.

–Sincronizare perfectă, mormăi în timp ce păși afară din duș pentru a-și recupera telefonul de pe chiuvetă. Îl deschise, tremurând în aerul rece. Da.

–Alina.

Lumea se opri în loc, totul în jur devenind clar de parcă privea prin lentila unui teleobiectiv.

–Da, Brett.

–Un agent CIA sub acoperire a fost lichidat în Manila. Ne confruntăm și aici cu o situație destul de misterioasă. Unul dintre agenții noștri a fost găsit mort în biroul lui. Estimez că ambii agenți au murit aproximativ în același timp, ceea ce mi se pare o coincidență cam mare. Vreau ca tu și Marius să veniți aici cât mai repede. Roger o să ajungă și el în curând cu echipa lui de la CIA. În cât timp puteți ajunge?

Apa de la duș se opri și ușa scârțâi când se deschise. Privi peste umăr. Marius o privea cu atenție, iar ea nu mai putu citi nimic în ochii deveniți aproape opaci.

–Trei ore.

–Aveți grijă.

Convorbirea se întrerupse și Alina privi telefonul pentru câteva momente înainte să-l pună la loc pe chiuvetă. Marius îi așeză un prosop pe umeri.

–Brett? întrebă în timp ce-și punea un prosop în jurul taliei.

–Ne-a chemat la sediu, încuviință ea.

–*Ne-a* chemat? întrebă el, ridicând din sprâncene.

–Unul dintre agenții voștri sub acoperire a fost omorât în Manila și Brett spune că unul dintre ai noștri a fost găsit mort în biroul lui. Crede că amândoi au fost omorâți cam la aceeași oră. Roger vine cu întreaga voastră echipă. Presupun că asta înseamnă că suntem aliați.

–E ceva în neregulă?

–Nu știu... nu prea mi-a plăcut vocea lui.

Marius încuviință din cap.

–Îmbracă-te, eu fac cafeaua.

Câteva minute mai târziu, Alina își lua geanta, strecurându-și pistolul Browning în compartimentul secret. Mai privi o dată în jurul ei. *Am fost atât de fericită aici*, se gândi, simțind o afecțiune ciudată pentru vechea ambarcațiune.

–O să ne mai întoarcem vreodată? întoarse capul pentru a-l privi pe Marius.

–E locul nostru secret, zâmbi el. O să ne mai întoarcem.

Încuviință tăcută din cap, introducându-și mâna în poșetă pentru senzația reconfortantă de-a ține Browning-ul în mână. Marius își extrase propria armă din toc și deschise ușa, examinând coridorul când ieșiră în spațiul deschis. În scurt timp erau pe punte, examinând parcarea. Alte trei mașini și două camioane. Amândoi o simțeau... ceva nu era în regulă. Marius îi aruncă o privire, iar ea îi observă tensiunea din maxilar. Păși încet către Porsche-ul închiriat, scrutând împrejurimile. Alina se așeză în genunchi și verifică sub mașină.

–Ghici ce? Avem o bombă, spuse aproape amuzată.

Marius se ghemui și zări pachetul cu explozibil care părea înțesat cu fire.

–Mai bine te ocupi tu de chestia asta. Eu mereu greșeam firele la cursurile de dezamorsat bombe.

El îi aruncă o privire amuzată.

–Poate-ți dau niște lecții într-una din zile.

–Abia aștept. Mă întreb cum să te plătesc pentru asta.

–Crezi că poți să fii serioasă pentru o clipă?

Alina privi chiorâș la pachetul gri, după care se ridică, ștergându-și mâinile de pantaloni.

–O facem noi, sau sunăm după ajutor?

–Când ai dezamorsat ultima ta bombă?

Alina se ghemui și își trecu degetul de-a lungul marginii portierei șoferului.

–Cu aproape trei luni în urmă. Un oficial al guvernului libanez cu care cooperam pentru o anumită misiune, s-a trezit într-o dimineață cu una în pat. N-am avut timp să chemăm o echipă specială și tipul nu era într-o dispoziție prea bună, cum era și de așteptat, așa că m-am ocupat eu de problemă. Cu succes, aș putea adăuga.

–N-am auzit nimic despre povestea asta până acum.

Alina își întoarse privirea către ușa din spate.

–Nu, presupun că n-ai auzit. Conducerea noastră e foarte atentă la lucruri de genul ăsta. Trebuie să fim *invizibili*, și alte sloganuri de genul ăsta.

–Fantome, murmură Marius și se îndreptă spre portbagaj. Scoase dintr-un buzunar un mini scaner și verifică încuietoarea. Să înțeleg că-ți place să-ți faci singură treaba, comentă cu voce joasă.

–Am un fix împotriva solicitării de favoruri.

Verifică partea din spate a pachetului și-l auzi mormăind ceva.

–Poftim?

–Am zis că mândria o să te ucidă într-o bună zi. Cum e conectat pachetul?

–Nu e. Alina își dezbrăcă haina și se strecură cu o grimasă sub șasiu, având grijă să nu atingă nimic. Sta pur și simplu în echilibru. Dacă pornim, cade și face bum. Destul de simplu. Își întoarse privirea spre zona motorului. Ai o lanternă?

Marius scoase un pix cu lanternă din buzunarul de la piept și i-l înmână, după se strecură lângă ea sub mașină.

–Ești mereu pregătit, nu-i așa?

–Face parte din viața noastră. Nu văd nimic în zona motorului. Tu?

–Nu.

Se trase mai aproape de ea.

–Explozibilul e-n regulă?

–Da, pare curat.

–Ce părere ai? întrebă el oftând.

–Că i-am promis lui Brett să nu întârziem mai mult de trei ore. Dacă nu scăpăm de chestia asta și nu pornim mașina de la distanță, avem toate șansele să întârziem.

–Bine, dă-i bătaie.

Alina inspiră adânc și detașă cu grijă bomba.

–Am luat-o.

Marius se strecură afară și o ajută să-l urmeze, cu bomba ținută la distanță în echilibru pe palma ei. I-o luă din mână pentru a verifica detonatorul, după care separă rapid pachetul în componente non-explozive. Se adăpostiră pe puntea barjei când Marius apăsă un buton al telecomenzii. Motorul mașinii porni, torcând ușor. Alina își privi ceasul, numărând secundele.

–Trei minute, spuse într-un final. Acum ușile.

Era deja la jumătatea drumului către mașină, când Marius îi puse o mână pe umăr, oprind-o.

–Rămâi aici.

Își scoase telefonul din buzunar și i-l înmână, împreună cu amalgamul de fire deconectate, detonatorul și explozibilul.

–Ce să fac cu astea?

–Sună-l pe Roger dacă sar în aer.

–Mulțumesc frumos. Altceva? S-o sun și pe iubita ta din liceu?

Când ajunse în dreptul portierei șoferului, Marius o privi pe deasupra mașinii.

–Spune-i la revedere lui Alex din partea mea.

Deschise portiera. Alina tresări. Nimic. Buzele lui se mișcau, numărând secundele. După care trânti portiera și sări înapoi. Nimic. Alina dădu drumul aerului pe care-l ținuse în piept și-și șterse transpirația de pe frunte. Marius repetă testul cu restul portierelor, după care-i făcu semn cu degetul.

–Am întârziat.

Alina urcă în mașină și îngrămădi bucățile din bombă în poșeta ei înainte de a-i returna telefonul.

–Măcar suntem întregi... cel puțin pentru moment, adăugă obosită.

–Te aștepți la o schimbare majoră în sensul ăsta?

Marius porni motorul și ieși din parcare în traficul lejer al dimineții. Acceleră în timp ce verifica în mod constant oglinda retrovizoare, păstrând viteza legală pentru a nu atrage atenția polițiștilor, dar schimbând des benzile de circulație pentru a vedea dacă erau urmăriți. Contrastul dintre Marius cel din duș și Marius cel de la volan era alarmant. Trăsăturile feței îi păreau înlemnite. Nu mai exista nicio urmă de emoție în adâncimile ochilor lui întunecați, tot trupul fiindu-i tensionat la maxim. Numai mâinile i se mișcau în timp ce manevrau volanul cu economie de mișcări, acesta fiind singurul semn care indica

vag că nu era un robot, ci un bărbat atrăgător și extrem de senzual.

–Mă aștept la orice, răspunse ea într-un târziu, urmărindu-i ochii care pendulau constant între parbrizul din față și oglinda retrovizoare. Ne urmărește cineva?

Marius clătină din cap.

–Studiază puțin firele alea.

Alina scoase detonatorul și separă firele între ele, întorcându-le pe toate părțile pentru a le analiza.

–Fire obișnuite, plastic roșu, detonator cu impact simplu. Destul de simplu.

–Plastic roșu ai spus?

–Da. De ce?

Marius nu răspunse, dar tensiunea din corpul lui păru să depășească o cotă imaginară.

–Ăsta a fost un cadou pentru mine sau pentru tine?

Întrebarea aduse o umbră de zâmbet pe buzele lui.

–Pentru tine, presupun. Orice dușman nou pe care mi l-am făcut în ultima lună nu se află în poziția de-a planta bombe.

–Și lista? Din câte-mi amintesc, numele tău e primul pe ea. Dacă unul dintre agenții voștri a fost lichidat, înseamnă că lista a fost decriptată și acum s-a trecut la vânătoare.

–S-ar putea, dar mă îndoiesc.

–Ești foarte sigur pe tine. Ai cumva informații noi de care eu nu dispun?

El își întoarse privirea spre ea, uitând pe moment să mai scaneze drumul.

–Doar că sunt nebun după tine, răspunse cu voce răgușită.

Alina simți cum roșește și mai roși încă o dată la gândul acela.

–Deci vrei să-i duci asta lui Brett? întrebă el, concentrându-se din nou la drum.

–Cred că mai întâi o să i-o arăt lui Jason. El e expertul nostru în armament și-o să ne poată spune mai multe.

–Bună idee, aprobă el, oprind la semafor.

Excursia cu micul feribot fu lipsită de alte evenimente și odată ce ajunseră în Atena, Alina îl conduse pe străzi lăturalnice către locul părăsit unde se afla sediul filialei Elite. Întâi un taxi, apoi străbătură în ritm alert depozite în paragină și docuri pustii până ajunseră la niște tuneluri înnegrite de vreme, neumblate și neîngrijite, pline de gunoi și cărămizi căzute. Cu cât înaintau mai mult, cu atât puțea mai tare a pustiu. Într-un final, o ușă încuiată se deschise, nu cu ajutorul unei chei,

ci printr-o combinație tastată în dispozitivul secret din perete. După ce trecură de ușa ponosită și murdară, ajunseră într-o zonă cu aer filtrat. Sub picioarele lor huruiau ventilatoarele de reciclare, coridoarele arătau impecabil, griul și albul strălucind ca o aură în jurul lor.

Alina chemă liftul. *Jos, către iad,* gândi aproape amuzată. Îl privi pe Marius peste umăr, întrebându-se ce era oare în mintea lui. Nu-și putea da seama din expresia feței lui, care părea din nou împietrită. La naiba! De ce trebuia să semene câteodată atât de mult cu Alex? Când se redeschiseră ușile metalice ale liftului, îl conduse de-a lungul coridoarelor către niște scări, ajungând într-un final la o ușă metalică masivă. Tastă codul și ușa se deschise.

–Sloganul nostru pe aici e: *Intră, dar lasă-ți toate speranțele la intrare*. Bine-ai venit la Elite, adăugă, deschizând larg ușa.

–Cine-a spus c-aș mai avea vreo speranță? relică Marius pe un ton sec.

Alina zâmbi fără să-l privească.

–Înseamnă că ești de-al casei.

⌖

Jason își ridică privirea și zâmbi cu șiretenia unei pisici care nu s-a hotărât încă dacă să-și atace prada sau nu.

–Un mic dejun prelungit?

–Nu m-am putut decide asupra coafurii, răspunse Alina, aranjându-și o șuviță de păr cu un gest exagerat.

Zâmbetul lui Jason se lărgi, devenind real.

–Doamne, ce mă bucur să te văd, scumpete. Ne-am făcut atâtea griji pentru tine. Clătină din cap. La naiba cu asta. *Eu* mi-am făcut griji pentru tine.

–Mulțumesc, Jason. Sunt bine.

Jason privi cu subînțeles în direcția lui Marius.

–Ei bine, scumpete, mi se pare că faci mai mult decât bine. Cine-i prințul tău?

Alina îi oferi un rânjet insolent. Marius păși pe după ea și-i întinse mâna lui Jason.

–Marius Stephano, CIA, Brigada Antitero.

–Impresionat până la lacrimi. Jason, vrăjitorul armelor de pe aici, răspunse Jason strângându-i mâna.

–Mă bucur să te cunosc.

–Și eu... și eu, spunse Jason, mutându-și privirea amuzată de la el la Alina. Văd că deja ai făcut cunoștință cu Alina noastră.

–Jason, ai grijă, îl avertiză ea, împungându-l ușor cu un deget în umăr.

Marius zâmbi, urmărind schimbul lor amical.

–Mda, presupun că poţi să spui asta.

Jason deveni deodată serios.

–Dacă e să mă iau după starea ta generală, presupun că n-ai aflat încă despre Kosmas și ultimele evenimente. Îmi pare rău că trebuie să fiu eu cel care-ţi dă vestea, dar cred că mai bine afli de la mine decât din vreo informare laconică de-a lui Brett.

–Ce s-a întâmplat cu Kosmas?

–Orrin a fost ucis cândva noaptea trecută sau dimineaţa devreme și Brett îl interoghează pe Kosmas în legătură cu asta. Ceva nu-i în regulă aici, Alina.

–De ce-l interoghează Brett pe Kosmas?

–El a fost cel care l-a găsit pe Orrin cu jumătate de creier întins pe pereți. Și mai există câteva amanunte picante, cum ar fi accesarea dosarelor unor agenți operativi și faptul că nu vrea să spună unde-a fost noaptea trecută. Brett mi-a cerut să-i restricționez accesul în sistem și să-i descarc toate fișierele. Nu s-a mai întâmplat așa ceva până acum. Am devenit suspecți cu toții. Să înţeleg că tu și Marius sunteți unul alibiul celuilalt? întrebă cu un rânjet malefic. Presupun că ați revizuit parametrii unei misiuni secrete toată noaptea.

Alina îl privi cu coada ochiului.

–Te-ai prins. Ce părere ai, Jason? Ce se întâmplă de fapt?

–E prea devreme pentru concluzii, scumpo. O să ne ia ceva timp să descâlcim harababura asta. Testele ADN o să dureze câteva zile. E prima dată când se întâmplă așa ceva. Și nu-ți mai face atâtea griji pentru Kosmas. E de mult timp pe-aici. Poate să-și poarte și singur de grijă.

–Unde e?

–În arest în camera lui. Poate ar trebui să-ţi mai spun și altceva, adăugă Jason cu voce scăzută. Azi e aniversarea morţii soției lui.

Alina încuviinţă gânditoare.

–O să trec să-l văd, dar înainte de asta am nevoie de ajutorul tău cu ceva.

Își scoase Browning-ul de 9mm din poșetă și-l puse pe masă. Ochii lui Jason se îngustară.

–Ţi-a făcut figuri, nu?

–În cel mai prost moment, în cel mai prost loc.

Jason luă pistolul și-l puse pe un raft.

–Mă uit la el mai încolo. Scoase un Glock 19 și i-l înmână cu un aer solemn. Ia-l pe ăsta și-o să te simți mult mai în siguranţă. Vrei și ce-au recuperat din apartamentul tău?

–Depinde.

–De ce anume?

–De câte mi-au mai rămas. Mă îndoiesc că Al'Qaeda a lăsat în urmă prea multe lucruri întregi.

Jason scoase o cutie de carton de sub masa lui de lucru.

–O să fii surprinsă.

Nu agonisise prea multe... câteva piese de porţelan grecesc, câteva monede romane de la un traficant cu o reputaţie mizerabilă, un set de bijuterii cu lapis lazuli, de data aceasta de la o sursă sigură, o sticlă aproape goală cu apă de trandafiri, câteva cărţi şi câteva CD-uri. Ridică sticla cu apă de trandafiri, surprinsă să vadă că toate celelalte erau întregi şi neatinse.

–Bănuiesc că nu s-au deranjat să ia şi hainele.

Fără un cuvânt, Jason scoase de sub masă o altă cutie. Îşi ridică mirată privirea spre el. Jason o privea cu maxilarul încordat şi ochi îngustaţi care nu-i transmiteau nimic. Scoase o cămaşă. Bucăţi de material fluturară în briza uşoară a aerului condiţionat. Faţa şi lateralele atârnau în fâşii, rămăşiţe ale unui cuţit foarte ascuţit. Mai scoase din cutie încă o bluză. Tot sfâşiată. Fiecare piesă de îmbrăcăminte fusese tăiată şi sfâşiată deasupra inimii. Îşi găsi bluza preferată din mătase bleu şi analiză tăieturile. *Cuţitul s-a cam tocit în punctul ăsta.*

Marius privi şi el peste umărul ei cu o figură care nu trăda nimic.

–Astea au venit noaptea trecută? întrebă el.

–În dimineaţa asta, răspunse Jason, continuând s-o privească pe Alina. Presupun că nu vrei să le păstrezi, nu?

–Nu.

Marius scoase bomba descompusă şi o aşeză pe masa lui Jason.

–Putem să ne jucăm puţin şi cu asta?

Jason se încruntă, împungând cu degetul firele. Apucă micul detonator între două degete şi-l privi din diferite unghiuri.

–Unde-ai găsit asta?

–Sub maşina lui Marius, răspunse Alina pe un ton ceva mai tensionat.

–Trebuia să aşteptaţi o echipă specială dacă nu era vorba despre o urgenţă.

–Am presupus că asta se califica drept o urgenţă, răspunse Marius.

–Ne aştepta Brett şi n-am vrut să întârziem, adăugă grăbită Alina.

–Hai că puteţi mai bine de-atât, comentă Jason, privind-o pieziş.

–Apreciez că m-ai contactat imediat ce-ai ajuns, Alina, se auzi vocea dură a lui Brett din spatele lor.

Alina deschise gura să comenteze, dar o închise la loc când Jason

îi aruncă o privire aspră.

–Am avut un incident, răspunse Marius în locul ei.

Alina riscă și se întoarse cu fața spre superiorul ei. Ochii lui Brett se mutară de la Marius la Alina și înapoi.

–Ceva mai mult plastic în mașina mea decât era noaptea trecută, explică Marius. Explozibil simplu, detonator la impact, fir roșu înăuntru.

Brett privi în jos la amalgamul de fire de pe masa lui Jason.

–Vreo idee?

–Abia l-am primit, răspunse Jason, punându-și ambele palme pe placajul laminat. Cu cât primesc mai puține întrebări, cu atât pot găsi mai repede un răspuns.

–Ședința începe într-o oră. Aștept răspunsuri până atunci. Brett îi privi pe Alina și Marius, parcă dorind să mai adauge ceva, după care se întoarse pe călcâie și plecă la fel de silențios pe cât venise.

Alina ridică din umeri și-l conduse pe Marius în sala de ședințe.

⌖

–Uite cine s-a deranjat să apară, spuse o voce în timp ce deschidea ușa.

Alina își lăsă geanta pe podea și-i zâmbi larg lui Ford, care stătea sprijinit de imensa masă din centrul încăperii, cu o cană de cafea aburindă în mână și un zâmbet imens pe față.

–Doar mă cunoști, Ford, știi că-mi place să-mi fac o intrare grandioasă, răspunse Alina rânjind.

–Să știi că da. Roman nu și-a revenit nici acum de la ultima.

Alina se apropie de el, știind prea bine că spectacolul era pus în scenă numai pentru ochii lui Marius. Probabil întreaga filială era deja la curent cu ultimele noutăți din viața ei personală.

–Ce căutați aici?

–Brett și-a chemat trupele, îi răspunse Roman din cealaltă parte a încăperii. Cred că vom rămâne pe aici o vreme.

Roman Vlasovsky, un agent operativ al naibii de bun în cazul în care aveai nevoie de cineva care să-ți acopere spatele pe teren, era un voinic de peste un metru nouăzeci, cu părul deschis la culoare și ochi albaștri. Faptul că Brett îl transferase personal la sediul central de la una dintre filialele din Estul Europei spunea foarte multe despre performanțele lui.

–Kosmas e reținut în sectorul lui, spuse Ford pe un ton dintr-o dată serios.

–Mda, am auzit, răspunse Alina, urmărindu-l cu privirea pe Marius în timp ce-și trăgea un scaun și se așeza.

Ford îi luă geanta de pe jos și se îndreptă către hol.

–Hei, unde crezi că te duci?

–Lasă scandalul, Ducesă, că nu încerc decât să fiu un domn. Suntem consemnați cu toții în sectoarele noastre peste noapte, și se pare că suntem colegi de cameră. Ţi-ai adus ceva sexy pentru dormit? Sprâncenele i se arcuiră expectativ în anticiparea răspunsului.

–Sigur că da... o chestie din dantelă roșie cu pantalonași asortați. O să-ți placă la nebunie, intră ea în joc. Le-am adus special pentru tine.

Ford păru să regrete alegerea colegului de cameră când îi prinse strălucirea din priviri. Alina îi dădea mereu bătăi de cap.

–Bine, bine, mă dau bătut, ești mai tare-n gură decât mine. Hai, Duceso, vino să-ți arăt unde stăm. Trebuie să discutăm despre câteva lucruri.

Alina clătină din cap.

–Mai întâi vreau să-l văd pe Kosmas. Ia-o înainte, vin după tine.

Părăsi sala de ședințe, aruncându-i o privire scurtă peste umăr lui lui Marius.

⌖

Kosmas se învârtea în jurul camerei lui, simțindu-se ca un animal în cușcă. Accesul în sistem îi fusese tăiat și nu avea altceva de făcut decât să se fâțâie de colo-colo, îndurând din ce în ce mai greu totala lipsă de activitate. În plus, se simțea de-a dreptul ofensat, cu toate că nu dorea să și-o recunoască. În ciuda suferinței inimaginabile pricinuite de pierderea soției, fusese mereu un agent operativ impecabil și considera că merita măcar să-i fie presupusă nevinovăția.

O scurtă bătaie în ușă îi distrase atenția.

–Kosmas, deschide, sunt eu.

În ciuda faptului că-și dorea foarte mult s-o vadă pe Alina, nu voia s-o implice în toată nebunia aceea.

–Mă odihnesc, lasă-mă în pace, spuse cu o voce cât mai calmă.

–Deschide naibii ușa, sau o sparg! strigă Alina.

Kosmas știa că nu avea să plece de acolo și într-un fel se simțea ușurat. Știa că avea nevoie de ajutorul ei, dar îi era ciudă s-o recunoască, chiar și față de sine. Deschise încet ușa și rămase în cadrul ei, nimic din postura lui exprimând furtuna din interior.

Alina îi puse o mână în piept și-l împinse în spate pentru a păși înăuntru.

–Ia zi, în ce belea ne-ai băgat? întrebă, privindu-l cu ochii ei verzi sfredelitori.

–Tu nu ești implicată în nimic. Tot ce trebuie să faci e să te ții departe de mine.

–Pe naiba! Suntem parteneri, Kosmas. În orice ești tu implicat, sunt și eu, îl contră ea în timp ce se apropia de el. Unde ai fost noaptea trecută? întrebă aproape șoptit. Jason mi-a spus că nu vrei să dai o explicație.

–N-are nicio legătură cu Elite. E ceva personal, răspunse pe un ton încăpățânat.

–Te înșeli, nu mai e. Pentru numele lui Dumnezeu, Brett crede că l-ai omorât pe Orrin! Dacă n-ai de gând să-i spui unde-ai fost, o să i se pară suficient de suspect încât s-o ia ca pe o confirmare. Haide, Kosmas, spune-mi mie măcar.

–Te rog, Alina, nu aici și nu acum, spuse el pe un ton aproape rugător.

Simțea că-i scapă controlul printre degete, incapabil să oprească amintirile care-l asaltau din toate direcțiile. Își petrecuse toată noaptea luptându-se cu amintirile, reluând pas cu pas misiunea aceea blestemată în coșmarurile lui, până la imaginile buncărului de sub pământ care explodase în timp ce soția lui se afla încă înăuntru. După expresia de pe fața Alinei, își dădu seama că știa despre semnificația acelei zile, dar nu-i putea suporta acum compătimirea. Îi era tot mai greu să-și păstreze controlul în prezența ei, înăbușindu-și dorința de a-și plânge amarul pe umărul ei. Era supărat și furios, dorindu-și să poată urla, sau să spargă ceva pentru a se descărca. Își încleștă maxilarul, încercând să rămână lucid.

–Pleacă, Alina, spuse brusc.

Ea îi puse o mână umăr.

–Kosmas, e-n regulă. Sunt aici pentru tine. Îmi pare rău pentru soția ta.

Kosmas încuviință, mișcat de curajul ei. El nu fusese niciodată atât de curajos, nu fusese niciodată suficient de puternic să-și confrunte mâhnirea. Nu o jelise niciodată cu adevărat pe Arianne. Își îngropase adânc emoțiile, furia, durerea, pur și simplu încuind ușa și aruncând cheia într-un abis al deznădejdii. Știa că felul lui de-a reacționa, ca și când Arianne nici nu existase vreodată în viața lui, refuzând să-i rostească până și numele, nu putea fi definit drept durere, ci exact negarea ei. Nimic nu se vindecase. Rana încă era acolo și durerea era la fel de puternică ca la început. Ca o lavă incandescentă, sentimentele îngropate ieșeau la suprafață, fisurându-i controlul și carcasa dură de la exterior, cerând să fie eliberate.

Alina îi oferi din nou ajutorul, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

–Kosmas, sunt aici, spuse ea încet. Vrei să vorbim despre asta?

Își întoarse privirea plină de speranță către ea. Era singura persoană căreia îi putea împărtăși sentimentele lui, singura persoană care-l putea înțelege. Prin pierderea lui Alex, Alina coborâse adânc în propriul ei iad.

–Da, răspunse într-un final. Cred că mi-aș dori să vorbesc despre asta.

–Atunci fă-o, povestește-mi despre ea, îi propuse Alina zâmbind.

Kosmas scoase o poză din buzunarul interior al jachetei și i-o înmână. Alina privi în jos la imaginea unei tinere frumoase care zâmbea fericită către obiectiv, cu părul negru curgându-i în valuri până la talie.

–Ea e soția mea, Arianne. I-am făcut poza asta la prima noastră întâlnire, explică el. E preferata mea... îi surprinde atât de bine esența. Vitalitatea ei, frumusețea. În seara aia m-am îndrăgostit de ea.

Privirea i se pierdu peste umărul Alinei. Îi făcea bine să se gândească la momentele lor fericite, să privească poza Ariannei, să simtă și altceva în afară de durere. Zâmbi melancolic.

–Noaptea trecută am stat lângă mormântul ei... am vorbit cu ea, i se confesă. Îi mai înmână o poză. Asta e făcută în ziua nunții noastre, adăugă cu voce joasă.

Alina își aplecă capul să privească mai bine. Arianne zâmbea radiantă într-o rochie albă care-i accentua strălucirea ca de cobalt a părului. Kosmas se afla lângă ea, încercuind-o protector cu brațul, arătând incredibil de tânăr. Pe fața lui nu exista nici urmă de epuizare și suferință. Erau fericiți... răul încă nu-i lovise.

–Sunteți atât de frumoși, șopti ea. Și tu arăți atât de tânăr... atât de fericit.

Buza lui de jos tremură. Alina îi oferi confortul de care știa instinctiv că are nevoie. Își puse brațele în jurul lui și el o strânse cu putere. Îl simți tremurând în brațele ei, corpul tresărindu-i în spasme din cauza suspinelor care puneau stăpânire pe el, reușind în sfârșit să rupă zăgazurile durerii.

✦

VÂNĂTOAREA DE FANTOME

Johannesburg, Africa de Sud

Neil Redmond privi precaut peste umăr, luând-o pe o scurtătură pentru a străbate străzile lăturalnice din Newtown. Sectorul vestic al centrului oraşului Johannesburg acoperea o zonă cuprinsă între triajele şi liniile de cale ferată în nord, autostrada M2 în sud, West Street în est, şi Quinn Street în vest.

Un sâcâitor sentiment de nesiguranţă îl făcu să se oprească pe loc de câteva ori pentru a scruta întunericul din spatele său. Ca agent operativ, se încredea în instinctele lui, acele intuiţii inexplicabile care îi salvaseră viaţa nu numai o singură dată. Dar acum mintea îi era tulburată cu alte gânduri. În seara aceea urma să-şi viziteze iubita care locuia într-o casă de maximă siguranţă, fiind însărcinată cu copilul lui. Copilul lor...

Cu aproape un an în urmă, Jaana Kipling, la momentul respectiv secretara unuia dintre cei mai importanţi oameni de afaceri din Johannesburg, colaborase cu Elite pentru a distruge cartelul de droguri condus de şeful ei. De atunci fusese nevoită să se ascundă, familia fostului ei şef oferind o recompensă substanţială celui care reuşea s-o scoată din joc. Aşa îl întâlnise pe Neil, care fusese trimis de Elite să-i asigure securitatea. Agentul afro-american, cu constituţia lui atletică şi caracterul jovial, o fermecase din prima clipă pe suava blondă sud africană. Dragostea îi luase pe amândoi pe nepregătite şi după numai opt luni, Jaana descoperise că era însărcinată. În mod normal, veştile acelea ar fi fost excelente, numai că Neil, în postura lui de agent operativ Elite, era trimis în misiuni extrem de riscante prin toată lumea. Nu chiar o viaţă liniştită pe care s-o poată împărţi cu familia mult visată. Aşa încât Jaana rămăsese singură pentru a duce sarcina la termen, în timp ce Neil fusese trimis la scurt timp într-o misiune în Dubai.

Acum, şase luni mai târziu, primise câteva săptămâni libere drept bonus pentru distrugerea unei celule Al'Qaeda din Dubai. Îşi făcuse aranjamentele de călătorie, grăbindu-se să ajungă lângă Jaana şi copilul lor încă nenăscut.

Neil oftă, amintindu-şi ultima lor discuţie. Jaana îl implorase să fugă împreună. Dar Neil, în ciuda optimismului cu care privea de obicei viaţa, era un pragmatic. Ştia că nu aveau să fie niciodată liberi cu adevărat; mâna lungă a organizaţiei Elite avea să-i ajungă oricât de departe ar fi fugit. Încercase să-i explice Jaanei că ceea ce-şi dorea era

imposibil de realizat. Ea începuse să plângă, iar el avusese nevoie de tot controlul de care putea da dovadă ca să nu-i promită orice numai s-o facă să se oprească.

Pierdut în gândurile lui, nu se aşteptă la lovitura sălbatică din spate care-l lăsă inconştient. Nici măcar nu simţi cuţitul care-i tăie gâtul dintr-o singură mişcare. Ultimele gânduri ale lui Neil se îndreptară către Jaana şi copilul lor nenăscut, în timp ce sângele îi ţâşnea în valuri roşiatice din artera carotidă. Când se îngrijoră că nu avea s-o mai poată proteja pe Jaana, era deja mort, cu cuţitul aşezat pe pavaj lângă el.

Atena, Grecia

Neil Redmond – agent operativ de nivelul patru, autorizaţie de securitate de nivelul doi – lichidat în Johannesburg.

Câteva imagini ale cadavrului erau ataşate mesajului. Cantitatea de sânge din jurul corpului era impresionantă. În ciuda anilor întregi de experienţă pe care-i avea în spate, Scott simţi fiori pe şira spinării, amintindu-şi că lucrase de câteva ori cu Neil şi-l plăcuse chiar foarte mult.

–Dacă nu ne grăbim, poliţia o să împânzească locul, spuse, privindu-l pe Brett.

Brett încuviinţă, un muşchi zvâcnindu-i în obraz.

–Trimiteţi o echipă de curăţători şi încercaţi să menţineţi situaţia sub control. Fă-mi imediat legătura cu Roger Hasley! Trebuie să convocăm pe toată lumea şi să investigăm moartea agentului CIA. Acum e clar că toate execuţiile astea sunt legate între ele. Vreau un raport complet pe biroul meu până la miezul nopţii.

–Da, domnule, spuse Scott, punând imediat în mişcare mecanismul care trebuia să ţină sub control posibilul dezastru generat de moartea lui Neil.

Dacă echipa de curăţători nu ajungea la timp, Elite risca să fie compromisă de o banală investigaţie a poliţiei.

⌖

Kosmas intră în sala de conferinţe. Brett se afla deja acolo, discutând cu voce scăzută cu Roger Hasley. Alţi şase agenţi Elite se aflau în jurul mesei, la fel ca întrega echipă CIA. Îi salută înclinând uşor din cap în timp ce lua loc. Alina, Ford, Roman, Vallis şi Jason se aflau acolo şi remarcă privirile îngrijorate pe care i le aruncară.

Brett termină conversaţia cu Roger Hasley şi se întoarse cu faţa către ei.

–Probabil aţi aflat deja despre moartea lui Orrin. Neil Redmond

a fost și el executat în Africa de Sud și un agent sub acoperire CIA a fost omorât în Manila. Moartea a trei agenți în mai puțin de douăzeci și patru de ore este o coincidență de neconceput. Încă nu e clar dacă amenințarea este externă sau internă.

Privi în direcția lui Kosmas, lucru observat de toți cei prezenți.

–După cum vedeți, l-am eliberat pe Kosmas. Ținând cont că ultimele evenimente au avut loc cât timp el se afla în detenție, nu mai este considerat suspect și va fi reinstaurat în drepturi până la o eventuală reevaluare.

–Am demarat o investigație de proporții, interveni Roger Hasley. Avem nevoie de cooperarea fiecăruia dintre voi și de promisiunea că nu vă veți amesteca în niciun fel în derularea anchetei. Până nu descoperim sursa amenințării, aveți mare grijă! Nu ne putem permite să mai pierdem alți oameni. Fiți cu ochii în patru și încredeți-vă în instincte.

–Jason, ce ne poți spune despre bomba de sub mașina lui Marius? întrebă Brett.

–Explozibil simplu, detonator la impact, fir roșu înăuntru, dar deja știai toate astea. Ceea ce nu știai, și probabil o să sune incredibil, e că materialele respective lipsesc din inventarul Elite. Oricine-i voia morți pe Marius și pe Alina, are acces la resursele noastre, explică Jason rezultatele investigației sale.

Urmară câteva momente de liniște. Implicațiile aferente începeau deja să-i macine nervos pe toți.

–Alte detalii despre ceea ce s-a întâmplat cu Orrin? întrebă Kosmas.

Nu avea să se lase intimidat de atitudinea ostilă a lui Brett. Cel puțin până în acel moment, acuzele se îndreptaseră numai împotriva lui și avea nevoie de niște răspunsuri.

Brett își scoase ochelarii și-l privi încruntat.

–Primim în curând raportul. O să avem și rezultatele preliminare ale autopsiei și dovezile luate din biroul lui. Între timp, rămâneți cu toții în sectoarele voastre. Mâine dimineață veți primi instrucțiunile cu noile misiuni pentru faza următoare. Asta e tot pentru moment.

Agenții operativi părăsiră unul câte unul încăperea, fiecare dintre ei cu propriile planuri și gânduri, cu toate că mintea fiecăruia era tulburată de două întrebări majore. Era posibil să existe vreo cârtiță printre ei? Și cine era următorul pe lista asasinului?

⌖

Kosmas avea nevoie de acces la fișele psihologice extrem de bine securizate ale agenților operativi și numai o singură persoană era capabilă

să le acceseze fără să-l alerteze pe Brett. Se îndreptă cu pași hotărâți către stația lui Scott de la centrul de operațiuni, care abia dacă-i aruncă o privire în timp ce-și continua munca.

–Scott, am nevoie de ajutorul tău, spuse Kosmas cu voce joasă.

Scott îl privi în mod evident deranjat.

–Sunt destul de ocupat acum cu investigația asta. Trebuie să-i dau lui Roger Hasley toate fișele agenților operativi.

–Chiar și cele psihologice?

–Da, Brett și-a dat acordul.

–Atunci trimite-mi și mie tot ce-i trimiți lui Roger.

–Oh, numai atât? Ai idee în ce bucluc pot să intru dacă află Brett?

–Tu ești singurul care i-ar putea spune, îi aminti cu hotărâre Kosmas.

Scott luă în calcul cererea. Kosmas îi salvase viața cu ceva timp în urmă și nu numai că nu-i amintise vreodată de asta, dar nici nu-i ceruse vreun favor. Probabil fusese îngrozitor pentru el să fie suspect într-o crimă, fără nicio posibilitate de a se apăra.

–Îți sunt dator, așa c-o să te ajut.

–Mulțumesc. Acum suntem chit.

Scott încuviință.

–Te anunț eu când e gata.

✦

UMBRELE TRECUTULUI

Alunecă prin sectoarele întunecate, o umbră mișcându-se la fel de silențios ca o fantomă prin sufrageria în care Webb dormea dus. Se strecură prin ușa întredeschisă a dormitorului, oprindu-se pentru un moment pentru a verifica încăperea. Era dominată de un pat imens, mult prea mare pentru figura solitară care dormea în el. Se apropie de marginea lui, sprijinindu-și mâna înmănușată de rama din lemn masiv. Trasă cu un deget liniile lemnului, după care își ridică privirea pentru a-l analiza pe bărbatul care dormea dus. Pe noptiera de lângă pat se afla o cutiuță portocalie de medicamente, nevoia pentru ele fiind evidentă datorită vechii cicatrici care-i străbătea umărul.

Pe buze îi apăru un zâmbet. Se deplasă cu pași neauziți până ajunse de cealaltă parte a patului, rămânând în umbră, departe de lumina lămpii, continuând să-l studieze. Părul negru îi cădea pe frunte, făcându-l să pară tânăr și vulnerabil. Somnul îi oferise genul de pace pe care era imposibil s-o atingă în timpul zilei.

Îi îndepărtă cu blândețe părul de pe frunte, coborându-și degetele pentru a-l mângâia pe obraz. El își mișcă involuntar capul pe pernă, evitându-i atingerea chiar și în somn. Își ridică cealaltă mână, atingându-i obrazul cu lama unui cuțit. O coborî către bărbia lui, apoi către gât, apăsând o idee mai puternic. El tremură ușor când simți răceala metalului, dar îi fu imposibil să se trezească din somnul indus cu ajutorul somniferelor. Lama îi presă mai tare pielea, după care se retrase.

–Ar fi o moarte prea rapidă pentru tine, Marius, șopti ea. Se aplecă să-i atingă buzele cu ale sale, după care dispăru la fel de silențios precum apăruse.

⌖

Atacul îl luă pe nepregătite... o lovitură în stomac, urmată de o durere de nedescris. Privi îngrozit la lama care-i ieșea din stomac. Mâna care o ținea se răsuci, un val de sânge împroșcându-i tricoul. Se trase în spate, încercând să se apere. O tăietură îi sfâșie antebrațul și se împiedică de ceva. Căzu. Cineva se așeză deasupra lui, țintuindu-l la pământ. Niște degete i se înfipseră în păr, trăgându-i capul pe spate. Lama cuțitului îi despică ușor pielea gâtului, sângele curgându-i în valuri. Rămase nemișcat, durerea estompându-se în fața letargiei iminente. Nu simțea nimic. Nici furie, nici frică, doar o acceptare amorțită.

Zgomotul vocilor îl trezi. O figură apăru deasupra lui, o mână înmănușată presându-i rana, retrezindu-i durerea și făcându-l să geamă.

–Trăiește! Am nevoie de transport!

Îi era prea greu să-și țină pleoapele deschise, așa că-și lăsă ochii să se închidă, acceptând întunericul care-l înconjura. O lovitură peste obraz îl trezi. Expresia lui Jennifer era feroce, în ciuda lacrimilor care-i șiroiau pe obraji.

–Să nu cumva să mori... Marius, mă auzi? Să nu cumva să mori în brațele mele!

Își dorea s-o asigure că e totul în regulă. Își dorea să moară...

Marius se trezi, luptându-se cu păturile care i se înfășuraseră în jurul picioarelor. Încercă să-și calmeze ritmul nebun al inimii, trăgând adânc aer în piept. Clipi des pentru a-și limpezi vederea și se ridică, o mână îndreptându-se instinctiv către pistolul pe care-l lăsase pe noptieră. Coborî din pat și merse încet în sufragerie, ochii ajustându-se gradual cu întunericul. Webb dormea liniștit pe canapea.

Marius trecu prin apartamentul pus cu amabilitate la dispoziție de către Brett, analizând orice potențială ascunzătoare și găsind nimic. Într-un final, se întoarse în camera lui și se băgă din nou în pat. Aruncă o privire la ceas. Patru dimineața. Era tentat să închidă ochii și să se culce la loc, dar în schimb se forță să se ridice, strâmbându-se când un junghi de durere îi săgetă umărul. Nu fusese o rană chiar atât de gravă; avusese parte de altele mai rele. Dar noaptea trecută, când păruse că n-avea nicio șansă să adoarmă, în ciuda faptului că avea o nevoie disperată de somn, înghițise două dintre analgezicele prescrise de doctor și se băgase în pat, gândindu-se la Alina până când, într-un final, adormise.

Intră în baie și se stropi pe față cu apă rece, promițându-și că nu se va mai atinge niciodată de pastilele alea. Își privi reflexia din oglindă, observând cearcănele de sub ochi. Își atinse cu o mână stomacul, trasând cicatricea abia vizibilă de acolo. Nu era la fel de proeminentă ca în urmă cu opt ani, ștergându-se cu timpul, dar amintirea era la fel de vie ca întotdeauna. Sângerase până aproape de moarte pe masa de operație a unui spital necunoscut din Egipt după ce-l găsise Jennifer Camden, după care stătuse pe bară două luni pentru recuperare. Timp care-l ajutase să se adune, să-și amintească cine era. Timp pentru uitare.

Acum Jen era moartă, împușcată și decapitată în Yemen de mâna unor teroriști demenți. Iar Claire... of, Doamne... Claire. Ce ciudat să se gândească la ea după atâția ani. Deși nu putea să uite absolut totul în legătură cu ea, își îngropase amintirile într-un cotlon îndepărtat al

minții. Catalogate și clasate. Claire era moartă, ucisă într-un schimb de focuri cu colegii lui de la CIA în timp ce încerca să-și respecte contractul. Roger îl informase despre asta după ce-și revenise pe deplin și trecuse din nou la statut de agent activ.

Se sprijini cu mâinile de marginea chiuvetei, plecându-și capul pentru câteva momente, după care se îndreptă și se privi în oglindă. Se încruntă, observând ceva întunecat pe gât, și-și duse mâna la tăietura minusculă. Își coborî privirea, studiind picătura uscată de sânge de pe vârful degetului. Analiză din nou tăietura, încercând să-și amintească cum o căpătase. Într-un final, clătină din cap. Avea nevoie de un duș și cel puțin două cești de cafea pentru a-și aduna gândurile în vederea ședinței de dimineață. Se îndreptă către bucătărie, misterul sângelui uscat pe jumătate uitat.

⌖

Jason se așeză mai comod pe scaun, simțind în jurul lui efervescența unei misiuni în curs de formare. În scurt timp, agenții aveau să roiască în jurul mesei de *briefing*. Alina și Marius își făcură apariția pe hol. *Ah, sunt mai bun decât credeam*, zâmbi Jason în sinea lui când i se adeveri predicția. Cei doi intrară în sala de conferințe, pășind aproape în același ritm. Își traseră două scaune și se așezară unul lângă celălalt. Jason mai văzuse și înainte limbajul acela secret al trupurilor... limbajul dragostei. Chicoti. *Se pare că devin un afurisit de prezicător!*

Debra Simpson îi apăru în raza vizuală, intersectându-se cu Kosmas înainte să ajungă la masă și să se așeze. Jason avea oarecare rezerve în ceea ce-l privea pe Kosmas. Era un agent excelent și îi păsa de ce se întâmpla cu oamenii aflați sub comanda lui, chiar dacă în ultima perioadă detaliile acestea nu mai erau atât simplu de sesizat. Dar ținând cont că trebuise să-și sacrifice soția cu câțiva ani în urmă, era oare de mirare? Indiferent de tragediile suferite, sau poate tocmai datorită lor, tipul era destul de greu de ghicit. Jason se întrebă ce sălășluia cu adevărat sub aspectul lui calm de suprafață. Și se întrebă dacă măcar avea cineva habar de asta.

Agenții operativi umplură încet, încet locurile rămase libere. Brett și Roger ajunseră ultimii. Jason decise să rămână pe fundal. Îi plăcea să urmărească schimburile subtile dintre diversele personaje care se aflau în jurul mesei, ca un bătrân care se delectează în timp ce privește lumea din șezlongul lui de pe verandă.

–O informație de ultimă oră ne-a parvenit azi dimineață de la agentul nostru sub acoperire din cadrul Al'Qaeda, explică Brett imediat

ce toți agenții își ocupară locurile în jurul mesei. Știam că se aflau în negocieri cu gruparea Hezbollah pentru un furnizor nou, dar acum se pare că au și o țintă în Iordania.

Pe ecran apăru un grafic: planul detaliat al unei clădiri, cu bombe amplasate în locuri marcate cu roșu. Specificațiile bombelor, marcate tot cu roșu, decorau marginile. Oricine desenase toate acele componente avea o mână foarte sigură și nu era un simplu amator.

–Centrul de Relaxare Marriot din Valea Iordaniei, se află pe malul estic al Mării Moarte. E o zonă metropolitană, deci trebuie să avem foarte mare grijă.

–Am stabilit o conexiune securizată cu Langley, interveni Roger în timp ce activa holograma unei hărți. Poate putem obține mai multe informații. Echipele noastre vor ocupa centrul de comandă al furnizorului grupării Hezbollah din vestul Munților Iranieni. Ținând cont că e o mină părăsită din mijlocul unei păduri, ar trebui să fie destul de ușor ca duba să ajungă până în apropierea perimetrului.

Oliver se foi pe scaun.

–Dar asta n-o să pună furgoneta în pericol? întrebă pe un ton cam tensionat.

–Propriile tale simulări n-au indicat vreun risc semnificativ, îl țintui Roger cu privirea. Comunicațiile vor întâmpina dificultăți datorită zonei retrase, așa că avem nevoie ca duba să se afle acolo.

Oliver încuviință din cap și nu mai spuse nimic.

–Întregul deal e înțesat cu tunele, așadar câteva bombe bine plasate ar trebui să închidă galeriile pentru totdeauna. În timp ce marea parte a echipei se va ocupa de asta, o echipă formată din patru oameni va pătrunde în centrul de operațiuni și va descărca toate informațiile relevante. Un elicopter va oferi acoperire de deasupra. Roger închise harta. Încărcați informațiile de care avem nevoie și distrugeți orice altceva.

⌖

Oliver străbătu ultimul coridor și se opri în apropierea ieșirii. Personalul auxiliar asigura pregătirile de ultim moment în spațiul redus, câțiva stivuind rezervele de armament și muniție, alții ocupându-se de ultimele detalii înaine ca misiunea să primească undă verde. Oliver oftă și își inventarie propria listă cu echipamente, atingând cu mâna fiecare cratimă, verificând mental conținutul în timp ce erau încărcate în dubă.

–Las-o pe aia, spuse în timp ce un tehnician ridica ultima cratimă. O iau eu.

Marius ajunse cu bagajele lui și le așeză lângă perete.

–Ești pregătit pentru diseară? întrebă, punându-și mâna pe umărul lui Oliver.

–Aproximativ.

Buzele lui Marius se destinseră într-un zâmbet.

–Ține mine, nu contează nimic altceva decât să fii stăpân pe tine. Ne-am înțeles?

Alina apăru pe coridor, apropiindu-se de ei cu privirea fixată asupra lui Marius.

–Baftă băieți! Ne vedem la întoarcere.

Marius îi așeză cu grijă o șuviță rebelă de păr după ureche.

–Fără riscuri inutile, mă auzi?

Alina zâmbi, atingându-i fața cu mâna înmănușată.

–Da, domnule! răspunse, după care se îndreptă spre ieșire.

Marius o urmări cu privirea, după care-și întoarse capul către Oliver și-i surprinse privirea îngrijorată.

–Ce te holbezi așa? întrebă pe un ton defensiv.

–N-o mai face pe deșteptul cu mine, Marius. E clar că între voi doi e ceva și Alina nu lucrează în administrație ca ultima ta iubită. E agent operativ... o diferență majoră, în caz că n-ai observat.

–Mă descurc și fără vorbele tale de duh, răspunse cu răceală Marius.

–Sper. N-ai o reputație prea bună în ceea ce privește supraviețuirea femeilor pe care le iubești.

–Știu, răspunse Marius, ridicându-și bagajul.

✦

PROFIL COMPROMIS

Munții Zagros, Iran

Duba parcă în afara perimetrului. Senzorii fură activați, scanând împrejurimile și captând informații.

–Activare într-un minut, anunță Oliver.

Marius rămase nemișcat lângă ușă, așteptând. Agenții din spatele lui se foiră neliniștiți, încercând să-și descarce cumva energia nervoasă acumulată.

–Liber!

Marius deschise ușa și sări afară, urmat îndeaproape de Webb. O pală de vânt se strecură în dubă precum un criminal în miez de noapte, gâdilând nările lui Oliver cu mirosul proaspăt al ploii. Ochii lui se concentrară pe punctele întunecate de pe ecran, urmărindu-le în timp ce se răspândeau silențios în întunericul nopții. Imediat ce ajunseră la posturile dinainte stabilite, restul de agenți săriră din dubă, înaintând într-o formațiune de evantai. Ultimul fu Gray Volker, un agent senior cu multă experiență la activ, care securiză ușa în urma lui.

Oliver își întoarse atenția la monitoarele pe care erau afișate informațiile recepționate de senzori. Imaginile de un verde forforescent refuzau să se transforme în informații coerente. Imensitatea importanței acestei misiuni îl lovi ca un pumn în capul pieptului. Știa cu certitudine că avea să piardă agenți în seara aceea dacă nu-și făcea treaba la superlativ, așa că se forță să se concentreze până când haosul de pe monitorul lui se transformă în sfârșit în date concrete.

În întunericul cețos al nopții, agenții operativi camuflați se confundau cu vegetația înconjurătoare. Unul dintre ei tăie lanțul care lega poarta principală și armata de umbre pătrunse înăuntru. Intrările în mină brăzdau fațada nord-estică a dealului, dar numai trei dintre ele erau accesibile, galeriile pustii străpungând adânc în pântecele pământului. Latura sud-estică mutilată a dealului devenise mai mult o grămadă de gunoi datorită excavațiilor miniere, o cicatrice urâtă pe care pădurea o înghițise în timp, asimilând-o cu brațe cotropitoare de vegetație luxuriantă. Către nord, la câțiva zeci de metri de barăcilor muncitorilor ce se înfundau în pădure, lăsând în urma lor fundații acoperite de mușchi precum niște carii netratate, se afla un conac vechi și dărăpănat. Umbrele continuară să înainteze de-a lungul unei râpe din nord-est, apropiindu-se de promontoriu. Pătrunseră în gura căscată

a minei de la mijlocul dealului, eliminând paznicii unul câte unul, sunetul împușcăturilor atenuate de amortizoarele cu care erau echipați.

Marius păși în tunel, făcând semn către doi agenți s-o ia înainte. Aceștia îl depășiră și începură să plaseze încărcăturile cu explozibil cu o eficiență născută din experiență. Marius continuă să avanseze pe lângă perete.

–Suntem înăuntru, raportă în șoaptă câteva secunde mai târziu.

–Confirmat, îi bâzâi în ureche vocea îndepărtată a lui Oliver.

–Gray, Bruce și Debra, cu mine, ordonă Marius. Webb, preiei conducerea echipei secundare.

Dădură târcoale în continuare, scanând cu grijă împrejurimile. Mulțumit că totul părea în regulă, Marius ordonă restului de echipe să avanseze. Nu se încrezuse niciodată în intuiție, dar dincolo de nivelul conștient, ceva legat de misiunea asta îi dădea sentimentul că în loc să fie vânători, erau de fapt cei vânați. Continuă să înainteze, cu arma pregătită. Coridoarele se interconectau și în curând se întâlni cu echipa secundară.

–Nu mai e nimeni pe-aici, spuse Webb, scoțându-și masca neagră pentru a se scărpina în creștetul capului. Mă așteptam la mai multă rezistență.

–Ați plasat încărcăturile?

–Da.

–Oliver, n-am întâlnit decât opt inamici. Mai vezi și alții? șopti Marius.

–Nu mai văd mare lucru. Scanerele nu pătrund suficient de adânc.

Timpul acordat misiunii se scurgea cu repeziciune, iar Marius continua să simtă că ceva nu era în regulă. O vibrație abia perceptibilă îi agasa auzul, mai mult o senzație ciudată ce aproape exista dincolo de sunet. Își ridică instinctiv arma.

–Marius... recepționez mișcare... apropierea locației tale, vocea lui Oliver era întreruptă de zgomotul static și apoi de un tunet puternic. Pare... tunelurile din spatele tău... pierd structura... Scoate echipe... afară!

Marius nu apucă să dea ordinul de evacuare când peretele interior al tunelului se căscă precum o gură insațiabilă, pământ, bolovani și pietriș rostogolindu-se amenințător către ei. Trupele inamice apărură printre norii de praf, înaintând peste rocile căzute. Zgomotul armelor automate sparse liniștea, gloanțele sfârtecând pielea neprotejată. Un praf dens și soios se ridică în vălătuci împrejurul lor, noroiul fin prelingându-se pe pereți acolo unde rocile se desprinseseră din mortar.

Marius se aruncă la pământ, adăpostindu-se după un bolovan masiv,

arma lui distribuind moarte în mod selectiv.

–Toate echipele, abandonați-vă posturile! Retragerea la punctul de evacuare! ordonă printre împușcături.

Următoarele minute deveniră un amalgam ceţos, adrenalina acționând pe post de catalizator în fața furiei inamicilor. Ţipetele agonizante prevestind iminența morții se amestecară cu mormăielile guturale și zgomotul înfundat al luptei corp la corp, toate întrepătrunse de focurile asurzitoare ale armelor. La un nivel instinctual, Marius știa cu certitudine că viitoarele lui coșmaruri aveau să fie populate nu numai cu imaginile îngrozitoare, ci și cu mirosurile aferente: cel usturător al prafului de pușcă și cel metalic al sângelui ce se scurgea în valuri din rănile fatale. Și sunetele. Urletele, scâncetele și horcăielile înfiorătoare ale plămânilor înecați în sânge, peste care prima păcănitul armelor automate folosite până la epuizare. Continuă să apese pe trăgaci, subțiind rândurile inamice cu o precizie chirurgicală.

–Oliver, infiltrează echipele de rezervă! Acum!

–Elicopte... desfăș... AMR... zece min... bâzâi vocea întreruptă a lui Oliver în urechea lui.

–Marius! strigă Debra pentru a acoperi zgomotul împușcăturilor.

Se concentră pe vocea ei, urmărind-o în timp ce se târa către peretele opus, experimentând o senzație de ușurare când îi descoperi pe Gray și pe Webb lângă ea.

–Mai e cineva viu?

Webb se încruntă în timp ce se chinuia să vadă prin ceața densă, ucigând în mod economic, câte un inamic cu un singur glonț.

–Bruce mai avea câțiva cu el, dar n-am văzut exact cine. S-au infiltrat mai adânc în tunel. Încercați să-i găsiți, eu vă acopăr.

Gloanțele inamice ricoșau în pereții tunelului, împroșcându-i cu pietre sfărâmate.

–Acum! ordonă Marius, împingându-i pe Debra și pe Gray în fața lui, forțându-i să pătrundă mai adânc în tuneluri.

Sunetele se estompară, înghițite de cantitatea imensă de pământ din jurul lor. În scurt timp, îi ajunseră din urmă pe restul supraviețuitorilor: Bruce, Collins și Leo.

–Mai e cineva? întrebă Marius.

–Nu, răspunse Bruce cu o expresie împietrită pe față. Sunt morți cu toții.

Marius înjură în surdină. Cu el, Debra și Webb, supraviețuiseră șapte agenți din optsprezece. Webb încă era în urma lor, focurile lui constante de armă fiind singurul indiciu că mai era încă în viață. Dacă

nu se mișcau rapid, exista posibilitatea să nu mai rămână niciunul viu. Mintea îi lucră frenetic, punând la cale un plan, dar în executarea lui nu era loc pentru nicio greșeală. Simţea că nu aveau de ales. Era clar că misiunea fusese compromisă chiar de înainte ca ei să fi părăsit sediul Elite.

– Explozibilul e activat. Avem zece minute pentru evacuare, spuse privindu-și ceasul.

Își împărţi agenții rămași în grupuri de câte doi, trimiţând fiecare echipă într-o altă direcţie. Cu o mișcare a armei, le făcu semn lui Bruce și Debrei s-o ia prin tunelul din dreapta. Collins și Leo dispărură în cel din stânga.

–Gray, tu vii cu mine.

–Și Webb? întrebă Gray.

–Știe ce are de făcut mai bine decât oricare dintre noi.

Din acel moment, se bazară numai pe limbajul semnelor și avansară încet. Marius ridică o piatră și o aruncă în deschizătura pasajului. Se lovi de peretele de piatră cu un zăngănit sec, dar ei deja alergau prin tunelul din stânga înainte de impact. Inamicii porniră după ei. La următoarea deschidere o luară la dreapta. Învelite complet în pânze de păianjeni dense, becurile anemice mai mult accentuau întunericul. Lumina strălucitoare roșie a unui laser îl orbi pe Marius și-l auzi pe Gray mormăind din spatele lui. Simţi un ușor curent de aer în dreptul tâmplei și-l împinse pe Gray lângă perete înainte să se lipească și el de peretele opus. Luminiţele roșii ale laserelor se agitau frenetic în jurul lor.

–Marius! strigă Gray. M-au nimerit!

–Poţi merge?

–N... nu știu.

–Poţi trage?

Gray înghiţi în sec.

–D...da.

–Trebuie să ieșim.

În ciuda lumii palide, desluși privirea îngrozită a lui Gray în care citi înţelegerea și acceptarea morţii iminente, dar refuză să cedeze în faţa propriei resemnări crescânde. Nu avea de gând să-l mai lase pe unul de-al lor în urmă.

–Acum! ordonă cu încăpăţânare.

Îl prinse pe Gray cu o mână pe după talie și se afundară împreună în întunericul înșelător, amândoi continuând să tragă orbește în bezna din spatele lor. Când trecură de o cotitură, Marius simți o rază de speranță. Avusese dreptate. Lumina apăru de niciunde când tunelul se curbă

acolo unde se intersecta cu galeria principală, în mod evident drumul ducând afară. Grăbiră pasul, Marius susținându-l în continuare pe Gray.

La intrarea în tunel nu găsiră nimic... nici inamici, nici aliați, nici lumină, nici măcar pământ. Căzură în gol într-o obscuritate de nedesluşit, împreună cu bucăţi rupte de lemn. Două secunde mai târziu, se afundară în apă rece ca gheaţa, plutind înlemniți într-un univers întunecat și rece ca un mormânt.

Creierul lui Marius refuză să mai găsească un plan de evadare din iadul înghețat, amorțit de apa glacială. Amintirile plutiră la suprafață împreună cu bulele argintii din hainele și părul lor, ca niște capsule schimbătoare de lumină. Închise ochii, imaginea Alinei apărându-i atât de clar de parcă într-un cotlon întunecat al minții i s-ar fi implantat un aparat de filmat din care putea extrage doar cadrele dorite. Figurile agenților proaspăt uciși și a celor morți de mult timp se suprapuseră peste, căpătând substanță. Fredonau șoptit cu glasul unei sirene, învăluindu-l în amorțeala unui somn sinistru.

Umărul lui se lovi de un corp solid, amintindu-i unde era. Începu să lupte orbește împotriva șoaptelor seducătoare ale fantomelor care-l fermecau, atrăgându-l către pacea lină din care putea gusta dincolo de realitate, de cealaltă parte a morții.

Atena, Grecia

–Webb, raportează! încercă din nou Roger, mărșăluind furios prin spațiul închis al sistemului de operațiuni.

Liderul celei de-a doua echipe nu-și raportase poziția, la fel cum se întâmplase și cu Marius.

–Aici! se auzi cu întârziere vocea lui Webb. L-am găsit pe Hector, e mort.

–Ce naiba se întâmplă acolo?

–Poate ghicești tu și ne spui și nouă, răspunse Webb printre împușcături. To ce pot să-ți spun cu certitudine e că cineva ne-a turnat la greu.

–Anulați misiunea. Întorceți-vă la dubă, ordonă Roger mult mai calm decât se simțea în realitate.

–Nu cred că mai e așa de simplu, șuieră Webb.

–Cât explozibil ați plantat?

–Suficient cât să aruncăm în aer toată șandramaua.

–Atunci dați-i drumul, ordonă furios Roger.

În mod normal, conacul urma să fie distrus abia după încărcarea informațiilor din sistemul principal. Acum totul era pierdut și trebuiau

să se considere extrem de norocoși dacă reușeau să-și extragă toți agenții rămași în viață.

Munții Zagros, Iran

Alina! strigă mintea lui, instinctele primare preluarând comanda.

Marius împinse furios din picioare. O dată, de două ori, de trei ori. Dacă mișcarea îi pricinuia durere, habar nu avea din moment ce nu mai simțea nimic. Își deschise ochii și văzu particule luminoase în apa rece ca gheața. Întinse mâna. Ceva se scufundă în lichidul întunecat și îl prinse de degetele înghețate care reușiră se se încleștеze pe o bucată de material. Izbi din nou cu putere din picioare, ieșind la suprafață într-o explozie de forță. Inima îi bubuia cu putere, plămânii mai aveau puțin și-i explodau. Încercă să respire, înecându-se când trase aer în piept, după care reuși cu un șuierat să-și umple plămânii cu aer. Respirația lui sacadată se lovea cu ecou de pereții din piatră. Îl durea pieptul și își simțea gâtul ars. Afluxul de oxigen îi alimentă eforturile și reuși să tragă și capul lui Gray la suprafață, care tuși și scuipă apă.

–Sunteți în regulă? bubui vocea lui Webb deasupra lor.

–S...scoate-ne afară, se bâlbâi Marius fără să vrea, mușchii începând să i se contracte dureros datorită frigului.

Câteva perechi de mâini îl traseră afară întâi pe Gray, după care pe el. Nu mai rămăseseră decât câteva secunde până când pământul de deasupra lor avea să se prăvălească. Ieșiră în goană din lateralul muntelui, dar explozia puternică îi ridică pe toți în aer. Praf, rămășițe și flăcări izbucniră din mină, înconjurându-i cu un suflu distrugător. Amețiți și aproape surzi, niciunul dintre ei nu auzi huruitul elicei elicopterului pe deasupra lor până când mitraliera din deschizătura ușii nu începu să scuipe moarte, decimând rândurile inamice. Marius își regăsi echilibrul și-l ajută pe Gray să se ridice, în timp ce Bruce rămase nemișcat pe pământ. Profitând de acoperirea elicopterului, fugiră de-a lungul versantului. Zgomot static și cuvinte incoerente bâzâiră în urechea lui Marius, dar zgomotul infernal din jurul lui îl împiedica să înțeleagă ce încerca să-i transmită Oliver.

–Pregătiți-vă să săriți la bord! strigă pilotul, acoperind vocea lui Oliver. Vă mai acoperim pentru încă trei minute, după care vă ridic din punctul stabilit.

–Recepționat! răspunse Marius, privind în urma lui în timp ce se împiedicau în întuneric și vegetație.

Webb și Debra erau singurii agenți rămași în urmă. Un turn de piatră în fața căruia se afla statuia unui luptător arab se zărea printre

copaci, probabil o rămășiță a vechiului conac.

–Treceți pe poziție, spuse pilotul cu voce calmă.

–Cum rămâne cu Oliver? întrebă Collins, trăgându-l de haină pe Marius.

Dar Marius îl ignoră, cu privirea fixată pe turnul de piatră ce se ridica amenințător și întunecat pe cerul de un albastru murdar. Ochii lui antrenați sesizară mișcarea unei siluete chiar în vârful lui.

–Anulați recuperarea! strigă, cuprins de groază.

–Recepționat, anulăm, răspunse pilotul câteva secunde mai târziu.

Elicopterul începu să se depărteze, dar era prea târziu. Noaptea se transformă în zi când o rachetă țâșni din vârful turnului de piatră, izbind din plin elicopterul. Aeronava se dezintegră în mai multe bucăți care căzură precum niște niște confeti în flăcări pretutindeni în jurul lor.

–Adăpostiți-vă! strigă Marius.

Webb se împletici și căzu în genunchi înjurând, dar se redresă rapid. Marius îi conduse la o clădire părăsită, unde el și Collins îl așezară cu grijă pe Gray pe pământ. Webb se ghemui lângă fereastră și privi afară, încercând să detecteze eventualii inamici. Marius scotoci în rucsacul lui și scoase un mic dispozitiv de comunicații pe care-l setă pe frecvența dorită.

–Alfa-Bravo Șase, Alfa-Bravo Șase... Aici Lima-Tango Nouă, receptionezi? spuse cu voce răgușită, după care privi dispozitivul cu o rugăciune mută în ochi.

–Ce naiba faci? îl întrebă Webb, privindu-l peste umăr.

–Ne salvez fundurile din rahat. Alfa-Bravo Șase, aici Lima-Tango Nouă, recepționezi? repetă Marius.

Trecură câteva momente de liniște tensionată în care nu recepționară decât zgomot static. După care, ruga lui primi răspuns.

–Lima-Tango Nouă, aici Alfa-Bravo Șase, te auzim perfect. Ai permisiunea să continui, răspunse o voce jovială.

–Cine naiba-i ăsta? întrebă din nou Webb.

–Planul B. Tu fii cu ochii-n patru, ordonă Marius, după care transmise coordonatele. Cinci-șapte-kilo-Foxtrot-unu-patru-nouă, cer evacuare imediat pe coordonatele LZ Noiembrie-Zebra-unu-unu-zero-șapte-Charlie.

–Recepționat, Tango-Nouă, răspunse vocea. Timp estimativ, șaisprezece minute. Câți? Spațiul e limitat, sper că n-ai un grup prea mare acolo.

–Avem cinci pasageri. Ai grijă, Bravo-Șase, LZ e fierbinte.

–Bravo-Șase recepționează, cavaleria e pe drum!

–Marius, cum rămâne cu Oliver? insistă Collins. Dacă nu ne poate

auzi, cineva trebuie să se ducă după el.

Luna aproape plină strălucea printre norii deși și întunecați. Marius îl privi, iritat de umezeala din atmosferă. Apa i se mai scurgea încă din păr și haine, frigul pătrunzându-i până în oase, provocându-i crampe musculare. Până în momentul respectiv fusese prea preocupat să diferențieze diversele dureri care-i cuprinseseră corpul, dar acum putea distinge arsuri în zona coastelor și o durere intensă în zona de sub omoplați. Știa foarte bine care era responsabilitatea lui în ceea ce-l privea pe Oliver și nu vedea decât o singură variantă.

Cu sau fără știința CIA-ului, avea contactele lui personale, inclusiv pilotul care tocmai se îndrepta către ei. Tipul lucrase pentru CIA ca om de legătură, recrutarea lui din umbră luând sfârșit numai după zece ani, cu condiția să rămână la dispoziția agenților CIA care posedau autorizația necesară și care dăduseră de belea.

Marius privi în jurul lui.

–Webb, ești rănit? întrebă pe un ton calm.

–Doar o zgârietură.

Marius se întinse și apăsă pe coapsa prietenului său, făcându-l să șuiere de durere.

–Nu mă minți! Spune-mi dacă poți să te miști.

–Rahat, sunt bine! M-am accidentat mai tare la o ședință de masaj filipinez. Chestia asta n-o să mă încetinească.

–Eu mă duc după Oliver. Dacă nu ne întoarcem înainte să decoleze elicopterul, venim pe cont propriu. Nu ne așteptați.

–Pe cont propriu? Cum? protestă Webb. Gaura asta de iad e plină de trupe! Oliver nici măcar nu e agent de teren, pentru numele lui Dumnezeu! Lasă-mă să vin cu tine!

–Nu, am nevoie să stai aici ca să-i protejezi pe ceilalți! Ține situația sub control și du-mi oamenii acasă, replică Marius, din tonul lui reieșind clar că subiectul era încheiat. Rezistă, bătrâne, adăugă bătându-l ușor pe braț pe Gray.

–Scoate-l pe Oliver din duba aia, îi ceru Gray cu voce spartă. Vă așteptăm acasă!

Marius încuviință din cap și dispăru în întuneric. Webb scrâșni din dinți, fierbând de îngrijorare. Dintr-o dată, o explozie imensă făcu să se cutremure pământul, transformând pe moment cerul nopții în zi.

–Rahat! Ce naiba a fost asta? întrebă el.

–Au atacat duba, răspunse sec Debra.

–Oliver... mormăi slab Gray.

–La naiba! Webb își lovi coapsa cu pumnul strâns. Ar trebui să mă

întorc să văd dacă-s în regulă.

–Dacă Marius a reușit să-l scoată pe Oliver, au o șansă la fel de bună ca noi, adăugă Debra aproape cu răceală.

–Ăsta-i un răspuns al naibii de reconfortant, șuieră Webb.

O briză ușoară în aerul de deasupra lor precedă vuietul crescând al elicopterului. Fascicolul de lumină montat sub burta lui lumină zona, atrăgând în același timp atenția inamicilor. Prima linie de atacanți căzu la pământ, secerată de gloanțele împroșcate de cele două mitraliere montate în botul navei. Elicopterul ateriză ușor, abia atingând pământul.

–Ajută-mă să-l iau pe Gray! strigă Webb, încercând să acopere huruitul motorului.

–Mai e viu? Avem mai multe șanse să reușim dacă-l lăsăm în urmă, răspunse Debra, privind fața albă ca hârtia a lui Gray.

–Mai spune asta o dată și te omor cu mâna mea! Țeava rece a pușții care se materializă lângă tâmpla ei era mai caldă decât vocea lui Webb.

Debra înghiți în sec și-l apucă pe Gray de sub genunchi, în timp ce Webb îl apuca de sub umeri. Collins le acoperea spatele. Ceața lăptoasă se transformă în burniță, înghețându-i până la oase în contact cu puternicul curent de aer rece provocat de elicea elicopterului. Îndrăzneți numai atâta timp cât rămâneau în întunericul dens, lunetiștii inamici trăgeau în ei în timp ce se grăbeau să urce în elicopter. Gloanțele ricoșară în pământul și copacii din jurul lor, câteva mușcând din părțile laterale ale elicopterului cu sunete prelungi de metal abuzat.

Webb își dori cu ardoare să se afle oriunde altundeva și-și văzu dorința îndeplinită după ce el și Debra, care-l șocase cu atitudinea ei, îl așezară pe Gray în elicopter. Privi în gol în timp ce lăsau în urmă pericolul și umezeala, gândindu-se că era foarte posibil să nu-i mai vadă niciodată pe Marius și Oliver.

⌖

Marius alergă mai repede decât crezuse vreodată că ar fi în stare. Durerea îi asalta trupul din toate părțile, dar rămase concentrat pe țelul său. În curând, desluși silueta dubei în întuneric.

–Oliver, deschide ușa! strigă, trăgând stângaci de clanță cu mâna înghețată.

Ușa se izbi de perete și țeava unui pistol de 9mm i se înfipse în obraz. Oliver răsuflă ușurat și-și coborî arma.

–Doamne, nici n-ai idee cât mă bucur să te văd!

Marius nu mai pierdu timpul, doar îl înșfăcă de geacă cu amândouă mâinile și-l trase afară.

–Ce... se poticni Oliver, sprijinindu-se de el ca să-și recapete echilibrul.

–Fugi! urlă Marius.

Fugiră ca doi apucați, adrenalina și frica dându-le viteza necesară pentru a câștiga în cursa cu moartea. Valul fierbinte de urgie îi lovi cu putere în spate, trimițându-i la pământ. Realitatea se transformă într-un univers roșu, după care deveni negru. Marius se ridică în genunchi câteva secunde mai târziu, verificând trupul întins lângă el.

–Ești ok?

Oliver își ridică capul, privind ce mai rămăsese din dubă. Flăcările se reflectau în adâncimile căprui ale ochilor lui.

–Ești rănit? repetă Marius.

–Nu... nu. Nu cred.

Rămășițele carbonizate ale dubei ningeau în jurul lor cu o încetineală aproape nonșalantă. Oliver tresări când o bucată mai mare căzu lângă cotul lui.

–Trebuie să scăpăm naibii de aici!

Se ajutară unul pe altul să se ridice și dispărură în întuneric. Marius conduse pe drumul de întoarcere, sperând să se regăsească cu ceilalți înainte de decolarea elicopterul. Se împiedică de boscheți și ierburi, lăsând ramurile copacilor să-l biciuiască pe Oliver în spatele lui.

–Unde-s echipele? întrebă fără suflare Oliver.

–Webb, Debra și Collins îl ajută pe Gray. Restul sunt morți.

–Îl ajută pe Gray?

–A fost împușcat. Nu știu cât de rău, spuse Marius, după care îi făcu rezumatul evenimentelor, adăugând supriza planului secundar de evacuare pe cale aeriană.

–Timp estimativ?

–Șaisprezece minute, dar nu știu acum cât timp a fost asta. Ce s-a întâmplat cu dispozitivul de comunicare?

–Am pierdut contactul cu exteriorul, explică Oliver. Am fost bruiat.

Cuvintele lui se pierdură în vuietul de necontestat al unui motor care decola. Elicopterul. Fugiră cât de repede putură, dar la câțiva zeci de metri de locul de întâlnire, priviră elicopterul care se înălța lin, îndepărtându-se pe deasupra capetelor lor.

–Unde naiba se duce?! strigă Oliver peste zgomotul motorului. Și noi? Ce-o să facem?! vocea îi scăpă de sub control.

–Pentru început, ține-ți gura. Încă nu suntem în siguranță, mârâi Marius.

Îl trase pe Oliver la pământ odată cu el, ghemuindu-se și sprijinindu-se

de peretele celei mai apropiate magazii. Burnița se transformă în ploaie torențială care cădea într-o verticală perfectă în absența vântului.

–Știi unde suntem? Poți să ne scoți de aici?

Marius își închise ochii, încercând să se concentreze. Harta perimetrului și a zonei înconjurătoare îi apăru în minte, suprapunându-se peste structurile scăldate de ploaie din jurul său. Își ridică brusc capul.

–Într-acolo, indică cu degetul.

Focuri de armă inutile încă se mai trăgeau în direcția elicopterului, după care se lăsă liniștea.

–La naiba, hai să ne cărăm odată de-aici! spuse Oliver, ridicându-se în picioare.

–Nu plecăm nicăieri. Marius îl înșfăcă de haină și-l trase la loc la pământ. Acum e cel mai bun moment să ajungem la ținta principală.

–Ești nebun? întrebă neîncrezător Oliver. Am fost deconspirați.

Lumini puternice se aprinseră în spatele lor. Se lipiră de pământ.

–N-o să se aștepte nimeni să mergem în direcția aia, șopti Marius. Ar trebui să știi asta, doar tu te-ai jucat cu simulările.

–Mda, dar simulările mele n-au prezis c-o să-mi explodeze naibii duba! Oliver cedă nervos. Și eu nu sunt agent de teren!

–Dacă ne mai ciondănim mult pe tema asta, o să murim amândoi!

Mai multe mișcări și lumini din spatele lor îi împinseră către biroul principal al vechiului conac, luând hotărârea din mâinile lor. Apropiindu-se de colțul clădirii, Marius privi peste peste umăr.

–Ține-ți pistolul în buzunar, scoate-l doar dacă n-ai de ales. Al tău n-are amortizor, al meu are.

Se părea că zonele active erau pe versantul dealului, inamicii săpând prin gunoaie în căutarea supraviețuitorilor exploziei. Marius înaintă cu arma în mâna dreaptă, mâna stângă fiindu-i încleștată pe geaca lui Oliver ca să-l poată ghida în liniște. Ajunseră la ușa principală și pășiră înăuntru.

Un gardian se afla în prima cameră ce semăna mai mult cu o recepție, dar înainte să apuce să facă vreo mișcare, Marius îl împușcase deja. Bărbatul își duse mâinile la gât, sângele roșu aprins tâșnind cu boltă printre degetele lui. Căzu ca un sac de cartofi, scoțând horcăieli în timp ce i se inundau plămânii. Lui Oliver i se făcu greață instantaneu. Îl proptiră pe un scaun, sperând să păstreze suficient aparențele normalității.

Intrară în camera computerelor. Marius mai împușcă un bărbat care se ridică surprins de la un terminal, un cerc înnegrit marcându-i instantaneu tâmpla dreaptă înainte ca glonțul să iasă prin tâmpla stângă cu un alai impresionant de sânge, oase ale craniului și materie cenușie.

Individul căzu la pământ fără să scoată un sunet.

–Aruncă un ochi și vezi ce făcea acolo, șopti Marius.

Oliver îi aruncă o privire iritată. Marius doar ridică din umeri chicotind.

–Bine-ai venit pe teren, amice!

Oliver păși cu grijă peste cadavru și se așeză, lansându-se cu un oftat în munca pe care știa cel mai bine s-o facă. Marius își puse pistolul în toc, după care apucă cadavrul de picioare și-l ascunse sub o masă.

–Ce-ai găsit? întrebă, privind ecranul computerului peste umărul lui Oliver.

–Tocmai ștergea niște fișiere, răspunse Oliver, trecând din fereastră în fereastră.

–Putem recupera ceva?

–Da, dar avem nevoie de timp. Bănuiesc că încă mai ești convins că putem termina chestia asta și apoi să ieșim vii de aici.

–Nu prea avem de ales. De-acum mingea e-n terenul tău, răspunse Marius, poziționându-se în dreptul ușii.

Oliver revizui mental tot ce știa despre Hezbollah. Ținând cont de scopul și varietatea armelor și tehnologiilor cu care lucrau, stăteau destul de prost din punct de vedere al securizării. În fine, cel puțin după standardele CIA. Sistemul lor de operare i se păru o bagatelă după ce se puse pe treabă. Descărcă fișierele relevante pe CD-uri, din moment ce nu mai dispunea de niciunul dintre echipamentele pregătite pentru acea misiune. Odată pornit procesul de copiere, se ridică de pe scaun și începu să inspecteze camera.

–Ai reușit? întrebă Marius.

–O să dureze puțin. Oliver îi făcu semn cu capul în direcția terminalului principal. Rahatul ăsta e sub standardele la care te-ai aștepta.

Deschise un laptop și-l porni, verificându-i capacitatea. Suficient pentru ceea ce-i trebuia.

–Ajută-mă să-i găsesc o sursă de alimentare.

Marius se execută tăcut. În scurt timp se aleseseră nu numai cu patru discuri cu informații de la sursa principală, ci și cu un laptop, un alimentator și o geantă murdară.

–Dacă găsim un telefon funcționabil, pot stabili o legătură rudimentară cu Roger, rânji victorios Oliver. Iau eu ăsta, adăugă în timp ce-și punea geanta cu laptop-ul pe umăr. Tu ia discurile, ai șanse mai mari ca mine să rămâi în viață.

Marius se încruntă la el, dar nu spuse nimic în timp ce-și introducea

discurile în buzunarul interior al gecii. Pentru că nu era decât un singur punct de acces, fură nevoiți să străbată din nou toate încăperile. Marius se opri în fața recepției, deschizând cu grijă ușa. Paznicul mort așezat pe scaunul lui era singurul martor al infiltrării lor. Îi făcu semn lui Oliver să-l urmeze, dar după ce mai făcură câțiva pași, zări picioarele unui cadavru sprijinit de perete în spatele ușii de la intrare. Timpul se dilată în timp ce creierul lui se lupta să proceseze noile informații. Corpul de pe scaun nu era un cadavru, așa că se pregăti să lupte sau s-o ia la fugă.

Tipul care rămăsese nemișcat pe scaun se îndreptă brusc și, pentru o fracțiune de secundă, se priviră în ochi. Bărbatul ridică o armă. Secundele trecură pe rapid înainte, în timp ce Marius se aruncă în față, înfigându-și pumnul în geaca lui Oliver și împingându-l spre ușă.

–Fugi!

Bărbatul trase. Marius trase la rândul lui în timp ce fugea către ușă, urmându-l pe Oliver. Dădură buzna în ploaie, recunoscători și mirați că se mai aflau încă în viață.

–Fugi, nu te opri! îl grăbi Marius pe Oliver, împingându-l de la spate și privind nervos în urma lor înspre ușa deschisă a biroului.

O figură înaltă se profilă în cadrul ușii, blocând lumina în timp ce gloanțele îi urmăriră în întunericul nopții. Marius ținti în spatele lui, continuând să alerge. Arma lui scuipă două focuri rapide înăbușite de amortizor și silueta din cadrul ușii dispăru ca prin farmec.

–Pe aici, spuse, ghidându-l mai departe pe Oliver.

Oliver se conformă, simțind cum plămânii îi luau foc din cauza lipsei de oxigen. Cu cât se îndepărtau de luminile din spatele lor, cu atât totul devenea mai înceţoșat în jur. În curând, ajunseră la un perete masiv de piatră care le bloca drumul. Chiar și după decade de coroziune se ridica impozant în fața lor, dar o varietate de stânci ieșite în relief, rădăcini și vinișoare crescute de-a lungul lui le ținură loc de scară, ajutându-i să-l escaladeze. Reușiră să se cațere până în vârf, sfâșiindu-și hainele și zdrelindu-și degetele de piatra dură. Coborârea pe partea cealaltă părea descurajantă, dar Marius nu-i premise lui Oliver nicio clipă de ezitare când îl simți împietrind și trăgându-se înapoi. Își înfipse din nou mâna în geaca lui și-l trase după el în săritură. Covorul gros de frunze tomnatice și pământul mustind de apă al pădurii le amortizară căderea. Se rostogoliră și reușiră apoi să se ridice în picioare, acoperiți de frunze ude.

–Șșșș... ordonă Marius.

Oliver încercă să gâfâie mai încet.

–Auzi ceva?

–În afară de inima mea care amenință să-mi iasă din piept? șopti Oliver. Nu.

Marius își încordă auzul, dar nu auzi niciun sunet care să indice că erau urmăriți. Ridică de pe jos geanta cu laptop-ul și începu să se afunde în pădurea întunecată.

–Grăbește-te. Dacă nu l-am nimerit pe tipul ăla din urmă, mai devreme sau mai târziu or să apară și alții pe urmele noastre.

Oliver privi peste umăr la peretele de piatră din spatele lor și la lumina care pătrundea pe deasupra lui, apoi își întoarse privirea spre bezna din fața lor în care Marius se afunda tot mai mult, abia distingându-se. Oftă adânc, urmându-l.

–Cum te simți? îl întrebă Marius când îl ajunse din urmă.

–Bine... presupun. Sunt încă viu, nu?

–Poți merge mai departe? Nu putem să ne odihnim până se crapă de ziuă, poate nici atunci.

–Mda, mă descurc, răspunse Oliver, împiedicându-se de ceva.

–Ține-te de umărul meu ca să nu ne rătăcim, îi oferi Marius.

Oliver își puse recunoscător mâna pe umărul lui, brusc simțindu-se invadat de un val de euforie când realiză că încă mai erau în viață, plus că reușiseră să-și atingă obiectivul într-o misiune compromisă din start.

–Ce-ai făcut acolo a fost incredibil. Așa e mereu?

–Așa cum? Al naibii de înfricoșător? completă Marius.

–Nu. Excitant!

–Mai bine am asculta în loc să vorbim, poate suntem urmăriți. Și trebuie să ne mișcăm mai repede, evită Marius să-i dea un răspuns.

✦

BREȘĂ DUBLĂ

Aqaba, Iordania

Toate locurile din dubă erau ocupate, agenții operativi îngrămădindu-se într-o masă compactă multicoloră, destul de diferită de cea neagră care pleca de obicei în misiuni. Ținând cont că profilul misiunii implica infiltrarea în public, Jason le distribuise în mod corespunzător ținutele. Alina, îmbrăcată într-un costum bleumarin, cu părul prins la spate într-o împletitură intricată, era așezată pe marginea unei bănci perpendiculare cu minuscula stație de operațiuni a lui Scott.

–Care-i situația? întrebă Brett.

–Lansăm misiunea în cincisprezece minute, răspunse Vallis.

–Bun. Aveți grijă! adăugă Brett, omițând intenționat să-i informeze de breșa care apăruse în misiunea lui Marius. N-avea niciun rost să contribuie la nivelul de stres al agenților săi.

Alina îi făcu semn cu capul lui Kosmas, care deschise ușa, permițându-i să iasă din dubă. Căldura se ridica în valuri amețitoare dinspre pavaj, lumina puternică a soarelui rănindu-i ochii de parcă i-ar fi intrat în ei cioburi de sticlă.

Localizat pe malul estic al Mării Moarte, turnul lucios din sticlă și oțel al Centrului de Relaxare Marriot se ridica grațios până la cer, hotărât parcă să atragă toată atenția trecătorilor. Își dădu capul pe spate pentru a privi vârful clădirii. Nu prea suporta zgârie norii, cu atât mai puțin cei în pericol să explodeze. Își ridică cureaua genții pe umăr și se alătură râului de persoane care intrau în clădire, observând că se integra perfect în mulțimea îmbrăcată în ținute de afaceri.

Holul de la intrare era imens, pereții masivi din beton decorați cu felurite afișe și iederă agățătoare. Zgomotul de fundal obișnuit se amesteca cu muzicalitatea apei cristaline a unei fântâni arteziene cu marginile îmbrăcate în ceramică viu colorată.

–Ține-o la dreapta pe lângă fântână, auzi clar vocea lui Vallis în ureche. Ia scara rulantă către următorul etaj. Când ajungi sus, ar trebui să fii chiar în fața lifturilor.

Câteva minute mai târziu, Alina urca în liftul cu pereții din sticlă, urmărind orașul micșorându-se în timp ce urca si simțindu-și stomacul strângându-i-se ghem. Ocupanții liftului se priveau pe furiș unii pe alții când nu erau ocupați cu cititul cifrelor luminate din dreptul fiecărui

etaj. După ce coborî și ultimul pasager, Alina continuă să urce până ajunse la penultimul etaj. Înaintă pe coridoarele pustii până ajunse la scările de incendiu. Deschise ușa și ascultă încordată preț de câteva clipe pentru a se asigura că nu se afla nimeni prin apropiere, apoi își scoase arma și se furișă în sus pe scări. La următorul etaj începu să distingă voci, deși nu putea încă să discearnă ce spuneau.

–Am ajuns, raportă în șoaptă, oprindu-se un scurt moment pentru a asculta instrucțiunile suplimentare.

Cu urechea lipită de lemnul rece, apăsă pe clanță și întredeschise ușa suficient cât să vadă prin deschizătură. Nu se mai auzeau voci și nu văzu pe nimeni în raza ei vizuală. Deschise cu grijă ușa și se strecură înăuntru. Un braț păros îi înconjură gâtul, presându-i o țeavă rece de oțel pe tâmplă. Sângele îi îngheță în vine.

–Ce drăguț, avem un musafir! spuse bărbatul într-o engleză bună cu un accent puternic, dar Alina nu-i putea vedea fața. Bărbatul ridică vocea, strigând într-o limbă pe care ea n-o înțelegea.

Alți trei bărbați își făcură apariția de după colț, grăbindu-se să-i smulgă arma din mână și să-i lege mâinile la spate. Toți patru erau îmbrăcați în costume de afaceri și păreau a fi arabi. Alina îi urmări tăcută cu privirea îngustată. Bărbatul care-o capturase stătea drept ca un far pe timp de furtună, cu mâinile la spate. O figură autoritară, aspră și neiertătoare.

–Unde sunt restul oamenilor tăi?

–Nu știu la ce te referi.

Se apropie și-o lovi puternic cu dosul palmei, aruncându-i capul într-o parte. Alina îl privi cu un zâmbet insolent.

–O femeie puternică. Asta-mi place.

Alina își fixă privirea pe firele de păr care-i ieșeau din nas ca brațele unei caracatițe.

–Trebuie să te învățăm că nu te poți opune dorinței lui Allah.

Alina pufni.

–Să arunci în aer o clădire plină cu oameni nevinovați n-are nimic în comun cu dorința cuiva, exceptând poate dorința ta obsesivă de moarte.

–Asta se întâmplă când femeile nu-și văd lungul nasului, răspunse el acid.

O apucă de braț și-o trase după el de-a lungul holului până la prima ușă. O împrânci dincolo de ea, după care-i făcu semn cu capul celuilalt bărbat. În câteva minute era legată dureros de strâns de un scaun cu spătarul drept, privind cu îngrijorare crescândă în timp ce bărbații pregăteau ceea ce părea un dispozitiv cu explozibil în celălalt colț al

camerei. Auzi o serie de ticăituri electronice, dar nu putea vedea mare lucru. Rânjind din când în când în direcţia ei, aşezară dispozitivul undeva în spatele scaunului ei unde nu putea vedea ce se întâmplă.

Liderul o apucă de păr şi-i trase capul pe spate, forţând-o să-l privească.

–Asta e o bombă, îi explică pe un ton calm. Una foarte puternică. În curând, cincisprezece minute mai exact, o să mori. Împreună cu toată lumea din centrul ăsta de relaxare decadent. Întreaga lume o să înţeleagă seriozitatea şi dăruirea noastră.

Alina îi zâmbi cu răceală.

–Spune-i lui Allah că în următoarea viaţă ţi-ai dori mai puţin păr în nas. Şi acum fugi, doar nu vrei să te încurci în propriile iţe.

Bărbatul se întoarse pe călcâie şi părăsi încăperea, trântind uşa în urma lui şi lăsând-o singură cu bomba care ticăia constant.

⌖

Scott rămăsese înlemnit în faţa ecranului. În spatele lui, Vallis dădea instrucţiuni stricte echipei de rezervă care trebuia să-i intercepteze pe teroriști înainte de a părăsi clădirea.

–Alina, ce poţi să ne spui despre bombă? întrebă el într-un final cu vocea calmă şi detaşată.

–Nimic, e în spatele scaunului meu. Nu pot decât s-o aud cum ticăie. Ştiu doar că au setat timpul la cincisprezece minute, dar nu pot să văd nimic. Scoate-mă de aici!

Pe faţa lui Vallis nu se citea nimic, în ciuda faptului că mintea lui era un vortex de vină crescândă.

–Nu am suficienţi oameni, Alina. Trebuie să interceptăm mai întâi teroriștii, după care venim după tine.

Jason ascultă schimbul de replici, urmărind cum doi agenți operativi părăseau grăbiţi duba. Scott îşi trase scaunul mai aproape de staţia lui şi începu să tasteze frenetic. Jason inspiră adânc, după care se strecură cu agilitate prin interiorul strâmt al dubei.

–În regulă, Scott, acum depinde de noi, spuse în timp ce înghesuia diverse echipamente într-un rucsac. Mă bazez pe tine să mă ghidezi până ajung la Alina.

Vallis se întoarse cu faţa la el.

–Jason, nu poţi să te duci acolo! Am nevoie de tine aici!

Jason se îndreptă spre uşă.

–Pe naiba! Alina are mai multă nevoie de mine, spuse peste umăr.

Jason pătrunse în mulţimea din holul central, condus de vocea

lui Scott în ureche. Se foi iritat în timp ce aștepta liftul, apoi ignoră privirile speculative ale celorlalți pasageri în timp ce liftul urca cu viteza melcului. Ajunse, într-un final, intrând valvârtej pe ușă.

Alina zâmbi, aproape suspinând de ușurare.

–Jason, nu pot să-ți spun cât mă bucur să te văd!

–Mda, sigur, așa spun toți când dau de belea, răspunse el gâfâind zgomotos după cursa contra cronometru. Hai să vedem ce-avem aici!

Îngenunchie să examineze amenințarea care ticăia din spatele scaunului ei. După câteva momente, se lăsă pe călcâie, privind-o pe sub sprâncenele încreţite.

–În regulă, uite care-i vestea bună: ești legată la un un detonator de presiune, dar pe ăsta pot să-l rezolv destul de ușor. Vestea proastă e că mai există un contor adițional. Va trebui să-l desfac bucată cu bucată și nu mai avem decât vreo zece minute.

Alina încuviință cu privirea captivă într-a lui. Jason dispăru din aria ei vizuală, trecând în spatele scaunului să lucreze la bombă. Treizeci de secunde mai târziu, îl simți cum îi tăia legăturile.

–Ești liberă. Și acum, șterge-o de aici!

Alina se ridică de pe scaun ca și cum ar fi fost gonită de un șoc electric.

–Poți s-o dezamorsezi?

–Sper că da. Dacă explodează, o să ia cu ea cam jumătate din clădire. Desfăcu capacul, mormăind satisfăcut. Hai să vedem...

Alina privi peste umărul lui, citind pe afișaj undeva sub opt minute. Jason se concentra pe mecanismul din fața lui, mormăind în barbă în timp ce căuta printre fire. Într-un final, își ridică privirea, zâmbind triumfător.

–M-am prins! Cotrobăi prin geanta lui cu echipamente și scoase o pereche de clești. Trebuie doar să tai firele potrivite în ordinea potrivită și putem pleca liniștiți acasă.

–Și știi ordinea potrivită, nu-i așa?

Jason îi aruncă o privire rănită drept răspuns și ridică cleștii. Alina urmări traseul lor șovăitor, apoi cum Jason încerca să prindă între capetele lor firul corect fără să atingă nimic altceva. Își ţinu respiraţia, dându-și seama că mâna lui nu voia să-i asculte comenzile. Jason își ridică privirea înspre ea, plin de umilință și îngrijorare.

–Scumpete, se pare că am ceva probleme. Poate ar fi mai bine să pleci de aici imediat, în cazul în care nu pot să rezolv chestia asta la timp.

Alina îngenunchie lângă el, întinzându-se să-i ia cleștii din mână.

–Nu. O să te ajut și după aia plecăm amândoi de aici.

Jason nu dădu drumul cleștilor.

–Nu fi încăpățânat, mârâi Alina printre dinți.

Jason oftă și dădu drumul ustensilei, privind îngrijorat contorul bombei.

–Simte-te prost mai târziu, mormăi ea. Acum trebuie să-mi spui ce să fac.

–Ce se întâmplă? auzi în ureche vocea lui Vallis.

–Jason mai are nevoie de un set de mâini ca să dezamorseze bomba, răspunse Alina, privindu-l pe Jason.

Jason își reveni și începu din nou să ordoneze firele. Contorul continuă să ticăie în timp ce ei izolau conexiunile și Alina tăia firele.

În sfârșit, Jason oftă ușurat.

–În regulă, ăsta-i ultimul, adăugă privind-o. Sper!

Privindu-l îngrozită, Alina așeză unealta pe fir, după care-și închise ochii și cleștii simultan. Contorul digital muri la trei minute.

Atena, Grecia

Asistenții medicali se îngrămădeau în fața ușii de sosiri și Brett se grăbi să se strecoare printre ei. Roger se afla deja acolo pentru a-i întâmpina pe supraviețuitorii misiunii catastrofale din Iran. Ușa se deschise îngrozitor de lent.

–Uite-l, comentă agitat unul dintre doctori. Pe targă, cu grijă!

Webb și Collins îl depuseră pe Gray pe targa pregătită, urmați de Debra care se îndreptă direct spre dușuri. Noroi și sânge îmbibară cearceaful alb pe care era întins Gray.

–Haideți odată, oameni buni, verificați-i semnele vitale! strigă doctorul.

O învălmășeală de termeni medicali se schimbară pe deasupra rănitului în timp ce targa se îndepărta, lăsându-i pe Webb și pe Collins singuri pe coridor. Webb părea obosit, dar nu epuizat. Ca și Collins, era ud până la piele și mânjit de noroi. Brett observă imediat privirile piezișe pe care le aruncară amândoi în direcția Debrei.

–Marius și Oliver? îl chestionă Roger pe Collins.

–I-am pierdut, șopti el.

Roger se întoarse fulgerător spre Webb.

–Cum naiba ați pierdut întreaga echipă?

–Știau exact unde ne aflam și încotro ne îndreptam. Probabil dețineau toate informațiile despre atacul nostru înainte să ajungem acolo, răspunse Webb pe un ton mai obosit decât s-ar fi așteptat Roger.

–Vrei să-mi spui că tocmai am avut o breșă în securitate? Cum a

fost trecută cu vederea? insistă Roger, dar ochii lui Webb erau fixaţi pe un punct îndepărtat de deasupra umărului său stâng.

–Trebuie să ajung la cabinetul medical.

–Gray e pe mâini bune, răspunse ferm Roger. Am nevoie de raportul tău.

–Trebuie să merg la cabinetul medical, repetă Webb, ridicându-şi tricoul negru şi dezvăluind o serie de zgârieturi urâte de-a lungul coastelor, plus gaura înnegrită a unui glonţ. Mirosul de apă stătută, praf de puşcă şi sânge îl făcu pe Roger să strâmbe din nas.

–La naiba! mormăi Collins.

Roger se întoarse înspre el.

–Bănuiesc că tu poţi face faţă unui raport detaliat.

Obţinu informaţiile necesare de la Collins, iar relatarea agentului îl şocă. Ţinând cont de multiplele capcane şi surprize din partea Hezbollah-ului, masacrul indica o breşă în securitate la nivel înalt; atât de înalt, încât îl cuprinse greaţa când se gândi la implicaţiile aferente. Oricine ar fi putut orchestra lovitura, iar el nu era deloc dispus să creadă că unul dintre oamenii lui putea fi capabil de o asemenea trădare.

Munţii Zagros, Iran

Lumina palidă se strecură încet printre frunzişul ud, până când Marius realiză că putea vedea din nou. El şi Oliver se împiedicaseră orbeşte de lemne ude întreaga noapte, ghidaţi de strălucirea ocazională a lunii printre norii grei de ploaie.

–E un oraş la est de noi, spuse el după ce împărţiră singurul baton energizant pe care-l găsise în buzunarul interior al gecii. Trebuie să găsim un telefon.

Oliver încuviinţă apatic.

–Ştii în ce direcţie e estul? îl întrebă Marius.

–Ăăăă... Oliver privi nedumerit în toate direcţiile.

–Încolo, îi indică Marius.

Merseră fără oprire, foamea chinuindu-i tot mai crunt, până când amiaza îi găsi mergând în paralel cu o şosea. Hotărâră că trebuia să ducă într-un final la un oraş, aşa că-şi continuară cu greu traseul, ascunzându-se în tufişuri de fiecare dată când trecea o maşină. Perseverenţa le fu răsplătită când descoperiră un semn slinos care făcea reclamă unei benzinării. Ruginit şi plin de pânze de păianjen, era un indicator fidel al calităţii aşezământului din faţa lor.

Marius inspectă zona, în timp ce Oliver formă numărul de urgenţe al CIA-ului de la un telefon public. Încă mai tasta cifrele când Marius

i se alătură câteva minute mai târziu.

–Ai reușit ceva?

–Să vedem, răspunse, ascultând în receptor câteva momente.

Marius se sprijini de cabina de telefon și desfăcu ambalajul unei ciocolate pe care o cumpărase de la un automat vechi de când lumea. Oliver își ridică privirea când mirosul de ciocolată îi gâdilă nările. Stomacul îi ghiorăi zgomotos ca reacție, drept pentru care rată numele unei străzi.

–Repetă... bun, am înțeles. Își notă instrucțiunile de recuperare și închise.

–Ți-e foame? îl ațâță Marius. Îi înmână batonul de ciocolată, urmărindu-l cum îl înfulecă pe loc. Mai am câteva, dar asta-i tot. Ai găsit un loc în care să ne dăm la fund?

–Îhî, o casă de siguranță CIA.

–Prin apropiere?

Oliver înghiți înainte de-a putea răspunde.

–La vreo opt mile. Unde-i restul de ciocolată?

Împărțiră frățește dulciurile și o sticlă de Cola. Cantitatea mare de zahăr ingerată mai mult le stârni foamea și-i ținu cu greu pe picioare în timp ce-și continuau drumul. Deși părea că au trecut mai degrabă secole decât ore, soarele apuse și ajunseră în dreptul unui atelier de reparat mașini.

–Afareet Tala? i se adresă Marius unui mecanic voinic.

Bărbatul le făcu semn cu capul înspre o ușă care unea garajul cu casa. Marius sună la sonerie și nu trebuiră să aștepte prea mult până când o femeie îmbrăcată în tradiționala *burqa* își făcu apariția.

–Afareet Tala? repetă el.

–Urmați-mă, le răspunse ea în engleză cu un ușor accent, tonul fiindu-i nepăsător și vocea răgușită de la cantitatea imensă de pachete de țigări proaste pe care le fumase de-a lungul vieții.

Partea stângă a feței ei îi era arsă într-un mod grotesc, lobul urechii stângi fiind mai mult o bucată topită de carne.

–Asta e cea mai sigură casă din regiune, le spuse peste umăr, conducându-i printr-o încăpere care înainte fusese o sufragerie, dar acum era mai mult un depozit pentru diferite piese de mașini.

La un moment dat, casa fusese de sine stătătoare, dar cu anii i se atașase un garaj, a cărui structură se sprijinea de clădirea din cărămidă. Probabil singura dovadă a banilor pe care CIA-ul îi livra cu regularitate.

Îi conduse în beci printr-o bucătărie cu podeaua în pantă, după care împinse un bufet din lemn, în spatele căruia se afla o ușă.

–Pe aici, spuse, dispărând în peștera întunecoasă din spatele bufetului. Are ferestre, așa că noaptea să nu folosiți lumină. Le făcu semn înspre diversele dulapuri și nișe metalice. Haine, prosoape, mâncare. După aceea se înclină ușor și părăsi camera, încuind ușa în urma ei.

–Unde-a zis că-i mâncarea? întrebă Oliver, deschizând nerăbdător dulapurile.

Se așezară la masa pătrățoasă și mâncară din conservele și cutiile cu mâncare semipreparată de parc-ar fi avut în față ambrozie.

–Ah, oftă Oliver. Ăsta a fost cel mai îngrozitor lucru pe care l-am mâncat vreodată... și-a fost cel mai delicios!

Marius înghiți ultima lingură din mâncarea lui.

–Arăți mai bine, parcă ți-a mai revenit puțin culoarea, observă el amuzat.

Oliver se ridică în picioare și păși până în dreptul patului, întinzându-și mâinile deasupra capului.

–Cred c-aș aș putea să dorm o săptămână!

–Ce-i asta? întrebă Marius, ridicându-i tricoul. La naiba!

–Ce? își întoarse Oliver capul, încercând să privească peste umăr.

Marius îi trase în jos betelia pantalonilor, dându-i la iveală rana.

–Ai fost rănit. Nu te doare?

–Ăăăă... da? răspunse nesigur pe el Oliver.

–Așează-te pe masă.

Marius îl ajută să-și dea jos puloverul și tricoul negru. O rană îi marca curbura spatelui, o tăietură fină și adâncă care avea forma literei J întoarse.

–O să trăiești, îl anunță Marius. Probabil te-a lovit o bucată de șrapnel, care ți-a și cauterizat rana în același timp. Aproape nici n-a curs sânge.

Oliver își atinse cu grijă rana.

–Nu mă doare deloc.

–Pun pariu că mâine o să-ți schimbi impresia, căscă Marius. Ar trebui să încercăm să dormim.

Nu se mai deranjară să-și schimbe hainele. Căzură imediat într-un somn adânc fără vise, simțindu-se cât de liniștiți puteau într-o casă secretă a CIA-ului din mijlocul pustietății.

Aqaba, Iordania

–Vehiculul se apropie pe traseul așteptat. O să ai imagini în treizeci de secunde, le sursură vocea fermă a lui Scott în ureche.

–Ținta în vizor, confirmă Kosmas.

–Aveți undă verde.

Un bubuit puternic de zgomot static întrerupse comunicarea.

–Scott? întrebă alarmat Kosmas. Ce se întâmplă?

Scott verifică sistemele.

–Nimic, suntem în regulă. Dați-i bătaie!

Mașina în care se afla prima echipă apăru chiar din spatele țintei, izbindu-i cu putere și forțându-i s-o cotească pe o alee lăturalnică. Agenții operativi Elite își părăsiră vehiculele și își ocupară pozițiile stabilite dinainte. Automobilul țintă rămase pe loc, cu motorul torcând silențios și cu portierele închise, ferestrele fumurii nepermițând să se vadă nimic în interiorul lui.

Kosmas și Alina se apropiară încet și cu grijă de mașină. Zona în care se aflau era pustie, sunetele traficului din depărtare răzbătând cu greu până la ei. Deodată, Kosmas se opri și-și ridică mâna. Alina rămase nemișcată. Mușchii îi pulsau ușor datorită adrenalinei și energiei nervoase pe care-o acumulase cât timp se ocupaseră de dezamorsarea bombei. Își încordă toate simțurile, încercând să deslușească amenințarea pe care o simțea Kosmas. Nu reuși să determine nimic.

–Kosmas? auzi în ureche șoapta unuia dintre agenții din fața lor.

Kosmas privi în jur, iar Alina simți un fior rece pe șira spinării.

–Abandonați zona! ordonă cu putere. Am fost compromiși!

Împrejurimile se luminară brusc, ca și cum ordinul ar fi acționat ca un catalizator. Aleea din fața lor deveni un iad în flăcări, în timp ce mașina pe care-o urmăriseră explodă și începu să ardă. Din clădirile din jurul lor începu să se tragă feroce, toți agenții expuși fiind anihilați pe loc. Alina și Kosmas se întoarseră și alergară către duba din spatele lor, geamurile clădirilor din jur reflectând iadul roșiatic pe care-l lăsau în urmă.

–Prima echipă e la pământ! Avem nevoie de întăriri! strigă Kosmas, dar era deja prea târziu.

Erau înconjurați din toate părțile. Își coborâră încet armele și-și ridicară mâinile în aer. Duba dispăru pe fundal, evaporându-se în noapte. Rămaseseră singuri.

Atena, Grecia

-Prima echipă e la pământ! Avem nevoie de...

Transmisiunea se opri la mijlocul propoziției, fiind înlocuită de zgomot static. Urmă o altă bubuitură puternică de zgomot static, apoi liniște deplină.

Brett studie monitorul lui Roger pe care erau afișate informațiile

tactice.

–Kosmas, raportează! strigă, dar nu primi niciun răspuns. Își ridică privirea către monitoarele de deasupra lui, după care o fixă din nou pe monitorul lui Roger. Alina, Kosmas, raportați!

–Ajustez transmisiunea cu zece grade către vest. Evident, misiunea a fost compromisă, comentă Roger pe un ton încordat.

Dar înainte ca Roger să poată atinge tastatura, toate monitoarele muriră.

–Au căzut sistemele, spuse unul dintre tehnicienii de suport.

Roger își împinse scaunul cu rotile în dreptul altui terminal, degetele alunecându-i frenetic pe tastatură.

–Suntem compromiși? întrebă Brett din spatele lui.

–Încă nu știu.

–Toate echipele, raportați! ordonă Brett, dar nu primi niciun răspuns. Își smulse receptorul din ureche și-l puse pe masă. Ceva breșe? îl întrebă pe Roger.

–Nu. Suntem în siguranță.

–Duba?

–Am restabilit comunicațiile. Au reușit să evacueze, sunt pe drum.

–Alina și Kosmas?

–Au dispărut.

–Verifică confirmările independente și adu-i pe toți la raport. Absolut toată lumea e consemnată în perimetrul lor până ne recuperăm toți agenții.

Munții Zagros, Iran

Zgomotul unui foc de armă îl trezi pe Oliver. Deschise ochii, întâmpinat de o lumină roșie lugubră care se schimbă într-un albastru rece, apoi iar în roșu și albastru, la nesfârșit. Se ridică încet în capul oaselor, dezorientat. Lumina pătrundea pe cele două ferestre mici aflate foarte aproape de tavanul jos. Lemnul vechi al casei se contractă zgomotos în aerul uscat al nopții. Realiză că încă se mai afla în casa secretă, așteptând să sosească echipa de recuperare. Avusese un somn neliniștit, visând oameni fără fețe înarmați cu arme automate.

Trase cu putere aer în piept și încercă să scape de gustul amar al coșmarului, după care se ridică în picioare pe pat, ridicându-se pe vârfuri pentru a privi pe fereastră. Reuși să distingă partea de jos a unui panou luminat de neoane colorate, care se schimba din roșu în albastru și invers. Se așeză la loc pe pat și-și masă fruntea, trecându-și o mână prin păr. Apăsă un buton al ceasului pe care-l purta la încheietură și

ecranul lumină. 3:55 dimineața.

Scoase laptopul din geanta lui, îl așeză pe masa micuță și îl porni. Un cablu de telefon îi atrăsese atenția în timp ce mâncaseră și se gândise să stabilească o conexiune cu Elite, dar adormise înainte să apuce. Acum conectă cablul și începu să creeze o legătură rudimentară cu interfața organizației Elite. Lumina palidă a monitorului i se părea extrem de puternică, amintindu-i de explozia dubei. *Am fost la un pas*, se gândi, invadat de un val de greață.

În scurt timp avea o interfață în timp real, schimbând rapid și furios informații cu sediul central. Nu mai avea decât câteva minute până când protocolul de securitate urma să întrerupă conexiunea, dar recepționă cu succes informațiile despre extragerea lor și un bilanț al supraviețuitorilor misiunii compromise. La acest nivel era imposibil să primească nume, dar află că patru agenți se întorseseră în siguranță la sediul Elite, unul în stare critică și alți doi cu răni minore. Se întrebă cine era primul, după care-și aminti că Marius îi povestise despre rănirea lui Gray.

–Situația noastră e aceeași? întrebă Marius din spatele lui.

–Mda, extragerea e stabilită pentru mâine noapte. Mi-am aruncat un ochi pe înregistrările misiunii... se pare că știau nu numai că venim, dar ne cunoșteau pozițiile exacte și ne monitorizau comunicațiile.

–Ne-au avut în vizor încă de la început. Totul a fost o înscenare... o ambuscadă, adăugă Marius pierdut în gânduri.

–Dar cine? Cine a creat breșa asta și de ce?

–În punctul ăsta ar putea fi oricine.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, echipa de recuperare se deplasa într-o furgonetă fără numere de înmatriculare și cu farurile stinse, folosindu-se numai de lumina lunii ca să se ghideze. Erau în mijlocul pustietății, orice lumină putând să-i dea de gol. Șoferul opri motorul când ajunseră în apropiere de casa secretă. Șase bărbați mascați coborâră rapid din mașină și se împărțiră în două echipe. Trei dintre ei se îndreptară spre partea din spate a casei, în timp ce restul își ocupară pozițiile prin față. Două umbre se materializară din întuneric și se apropiară de ei.

–Habar n-aveți ce bine-mi pare să vă văd, șopti Oliver, în ciuda faptului că nu-l cunoștea pe niciunul dintre bărbații trimiși să-i extragă.

–Pun pariu, răspunse unul dintre ei pe un ton înțelegător.

Se îndreptară către furgonetă, Oliver aruncând o privire recunoscătoare peste umăr către casa care-i găzduise și protejase.

Sentimentul de ușurare dispăru rapid când aflară că Alina și Kosmas dispăruseră. În ceea ce-l privea pe Gray, acesta murise la puțin timp după ce intrase în operație.

✦

PARTEA A DOUA

OGLINZI DE FUM

"Ferește-te de falsa cunoaștere;
este mai periculoasă decât ignoranța."
George Bernard Shaw

JOC DUBLU

Balkh, Afghanistan

Două jeepuri se întâlniră la intersecţia dintre două drumuri părăsite.

–*Audhu Billahi Min Ash Shaytan Ar Rajim*, recită Qasim Rashid codul. Caut protecţia lui Allah de acuzatul Satan.

– *Azza Wa Jal,* răspunse în mod corect bărbatul care conducea celălalt jeep. Puternic și maiestos este El.

–Prietene, mă bucur să te văd, spuse locotenetul lui Bashir Al-Fadhee, zâmbindu-i larg.

–Plăcerea e numai de partea mea.

Amândoi bărbaţii coborâră din maşini și se întâlniră între ele, feriți de priviri nedorite.

Qasim îl analiză câteva clipe pe bărbatul din faţa lui. Îl cunoștea de mai bine de cinci ani și ajunsese să-l respecte. Majid Elasud era relativ nou în cadrul organizaţiei, dar avansase rapid în rang datorită dedicării și averii pe care-o pusese în slujba cauzei Jihad-ului. Ochii de un gri-verzui și, în general, aspectul fizic complet diferit faţă de nativii din Orientul Mijlociu, precum și educaţia aleasă și cunoașterea a numeroase limbi străine, făceau din el alegerea perfectă ori de câte ori Al'Qaeda avea nevoie de cineva care să călătorească în Occident. Era un bărbat de nădejde care își îndeplinea întotdeauna misiunile până la ultimul amănunt. Dar acum Qasim se pregătea să-i încredinţeze o misiune cu totul și cu totul diferită.

–Bashir te trimite în Iordania cu o misiune foarte importantă și foarte secretă, îi spuse punându-i o mână pe umăr.

–Dorinţa lui este comanda mea.

Întotdeauna concentrat și la obiect. Qasim zâmbi. Chiar îl plăcea pe bărbatul acesta.

–Ne confruntăm cu o situaţia foarte interesantă, o oportunitate unică, explică el încântat peste măsură. Avem doi captivi de la Elite.

Figura lui Majid rămase impasibilă.

–Ce noroc pe capul nostru.

–Într-adevăr. Și cum tu vorbești extrem de bine limba engleză, Bashir vrea ca tu să fii cel care-i va interoga.

–Îi mulţumesc Celui Ales pentru încrederea lui. *Karam Allahu Wajhahu.* Fie ca Allah să-l onoreze, adăugă Majid cu o plecăciune

respectoasă.

– *Jazakallahu Khairan.* Fie ca Allah să te răsplătească cu bine, îi răspunse Qasim în aceeași manieră. Unul dintre captivi e o femeie, îl anunță el.

–O femeie?

–Bashir are planuri mari în privința ei, așa că ar fi indicat să păstrezi vătămarea ei la un nivel minim în timpul interogatoriului.

–Bineînțeles.

–Du-te, prietene, trebuie să pleci imediat. *Barakallah Fik*. Fie ca binecuvântarea lui Allah să fie cu tine.

– *Inna Lillahi Wa Inna Ilayhi Rajiun*. Venim de la Allah și tot la el ne vom întoarce.

Cei doi bărbați se despărțiră, fiecare urcându-se în jeep-ul lui și conducând în direcții opuse. Norii de praf rămași în urma lor reprezentau singura dovadă a întâlnirii secrete.

De îndată ce Majid ajunse acasă, îți deschise computerul și se înregistră pe o pagină securizată. Un email nou îl aștepta deja și el îl deschise imediat. Ordinele erau relativ simple.

Subiecții Alina Marinescu și Kosmas Mattathias vor fi lichidați în cazul în care extragerea lor este imposibilă.

Un val de greață în lovi în capul pieptului. După regulile organizației Elite, Alina trebuia să moară.

Atena, Grecia

Vallis stătea în poziție de drepți în fața biroului lui Brett, cearcănele adânci de sub ochi accentuându-i expresia serioasă. Brett era atât de tensionat încât Vallis îi simțea furia aproape palpabilă. Dintr-un colț întunecat al biroului, Roger îi privea impasibil.

–Ia-o de la capăt, nu omite niciun detaliu, îi ceru Brett pe un ton tăios.

–I-am văzut alergând către dubă imediat după explozie, răspunse calm Vallis. Ajunseseră pe la jumătatea distanței când au fost înconjurați din toate părțile.

–Ești sigur c-au fost luați prizonieri și nu lichidați?

–Absolut! I-au băgat într-o mașină.

Brett își întoarse privirea îngrijorată către Roger.

–Mulțumesc. Asta-i tot.

Vallis încuviință scurt și părăsi încăperea.

–Ce ai de gând să faci? întrebă Roger.

–Agentul nostru sub acoperire a primit misiunea să interogheze

doi captivi.

–Interesant. Și cum știi că nu-i pur și simplu o coincidență?

–I s-a spus că sunt doi agenți din cadrul Elite.

–Așa că acum e forțat să-i interogheze în mod real, altfel i se duce de râpă acoperirea construită cu atâta trudă. Roger clătină din cap. Dumnezeule...

–Ordinele lui sunt să-i lichideze pe Alina și pe Kosmas înainte să dezvăluie vreo informație importantă.

Deșertul Wadi Rum, Iordania

Kosmas își răsuci frustrat încheieturile, foindu-se pe scaunul de care era legat. Când nu mai suportă durerea de nedescris din încheieturi, începu să lovească cu piciorul în biroul din fața lui. Aștepta de câteva ore, devenind din ce în ce mai iritat, cu atât mai mult cu cât nu știa unde se afla Alina și ce-i făceau. *Pentru numele lui Dumnezeu, faceți-vă odată treaba. Nu mă lăsați s-aștept aici pe vecie.*

Ca un răspuns la rugăciunea nerostită, ușa se deschise. Clipi surprins când un bărbat și un paznic se apropiară de el. Oh, Doamne, fața aceea... ar fi recunoscut-o dintr-un milion.

Paznicul îi desfăcu cătușele, după care se retrase câțiva pași.

–Lasă-ne, îi ordonă celălalt bărbat.

După o ușoară ezitare, paznicul se întoarse și părăsi camera.

–Ce naiba cauți aici? șuieră Kosmas când rămaseră singuri.

Bărbatul își un duse deget la buze, făcându-i semn să tacă, indicându-i din ochi microfonul de pe birou. Kosmas încuviință în semn că a înțeles, dar gândurile i se învălmășeau într-o nebuloasă furioasă. Ce naiba se întâmpla?

Bărbatul începu să se plimbe cu pași neauziți în jurul scaunului său.

–Sper că n-a fost prea incomodă așteptarea, spuse pe un ton detașat.

Kosmas trase cu putere aer în piept, întrebându-se ce anume și cât de multe putea spune. Strategia lui în ceea ce privea interogatoriile era sfidarea, dar în situația de față exista posibilitatea să dezvăluie ceva important chiar împotriva voinței lui. Așa că rămase tăcut, privindu-l pe bărbatul care se opri în fața lui.

–Știm că lucrezi pentru Elite, continuă el să vorbească în timp ce scria ceva pe o bucată de hârtie. Ceea ce vreau să-mi spui e numele tău. Bărbatul făcu un pas înainte și-i înmână hârtia. O să fac o înțelegere cu tine. Spune-mi numele tău și-ți dau niște apă.

–Nu mi-e sete, răspunse Kosmas, coborându-și privirea să citească mesajul de pe hârtie.

Continuă să vorbești despre ceva neimportant și nu te opri până nu mă întorc. O să vă scot de aici.

–Mă tem că nu-ți pot spune numele meu, dar aș vrea să-ți vorbesc despre soția mea, începu Kosmas, căutând din priviri aprobarea bărbatului privind subiectul ales.

Ochii lui Majid se lărgiră pentru o fracțiune de secundă, după care buzele i se curbară ușor într-un surâs abia perceptibil. Primise încuviințarea.

–Ei bine, spuse Kosmas zâmbind la rândul său, era cea mai frumoasă femeie pe care-am văzut-o vreodată. Și când se uita la mine... continuă să vorbească cu voce monotonă în timp ce Majid deschise ușa și se strecură afară.

–Adu-mi niște apă, îi ordonă paznicului din dreptul ușii.

Bărbatul ușor supraponderal se grăbi să execute ordinul, nesuspectând nimic. O greșeală de neiertat. Imediat ce se întoarse, Majid îl lovi cu putere în cap cu patul pistolului, după care-i rupse gâtul. Cără cu grijă cadavrul, ascunzându-l în camera alăturată.

Următorii șase paznici din clădire, plus ceilalți doi desemnați să asculte înregistrările interogatoriului, întâmpinară aceeași soartă. Îi găsi pe primii patru într-o cameră, jucând *Mancala*, jocul tradițional arab de capturare a semințelor. Scăpă de ei cu ușurință, împușcându-i cu pistolul dotat cu amortizor. Pe următorii doi îi găsi păzind intrarea. Îi tăie gâtul primului dintre ei în timp ce-i ceru o țigară. Cel de-al doilea paznic abia avu timp să realizeze că ceva nu era în regulă când Majid îl împușcă între ochi.

Majid pătrunse apoi în camera de monitorizare și-i găsi pe ultimii doi paznici plictisiți de moarte, ascultând povestea de dragoste a lui Kosmas. Îi împușcă rapid pentru a le curma suferința, după care mai verifică o dată clădirea pentru a se asigura că nu mai era nimeni viu și se întoarse în camera interogatoriului.

–Suntem în regulă, spuse după ce smulse firul microfonului.

–Slavă Domnului! Începusem să cred că va trebui să intru în detalii picante, răspunse Kosmas privindu-l. Ce naiba se întâmplă? Și ce dracu cauți tu aici?

–N-ai autorizație să afli asta.

–Unde-i Alina?

–A patra cameră la stânga, răspunse Majid, înmânându-i o cheie. Afară e un Jeep. Ia-l și dispăreți.

–Și cum o să explici evadarea noastră fără să fii lichidat? Nu vreau să am conștiința încărcată cu moartea unui om deja mort.

Majid îl ţintui cu privirea lui rece.

–Am eu grijă de asta. Tu ia-o pe Alina și pleacă!

Kosmas îl mai privi pentru o secundă, după care se îndreptă spre ușă. Majid îl prinse de braţ, forțându-l să-l privească peste umăr.

–Nu-i spune nimic despre mine, mârâi printre dinți. Varianta oficială va fi că ai evadat și i-ai omorât pe toţi pentru că ești un mare erou.

–Cum zici tu, încuviință Kosmas pe un ton ironic. Poţi să ai încredere în mine.

–Dacă mă trădezi, te găsesc și te omor.

Kosmas rămase tăcut pentru o clipă.

–Exact din cauza asta poţi avea încredere în mine, răspunse cu voce joasă, de data aceasta fără nicio urmă de ironie în glas.

Majid îi dădu drumul la braţ.

–Du-te!

Kosmas se îndreptă spre ieșirea din cameră și deschise ușa.

–Mersi că ne-ai salvat fundurile, mai spuse peste umăr.

Majid înclină imperceptibil din cap.

Kosmas străbătu rapid coridorul și descuie ușa camerei în care se afla Alina.

–Ce cauţi aici? îl urmări ea cu o privire șocată în timp ce se apropia de ea.

–Mda, și eu mă bucur să te văd! Hai să mergem, o zori el. Trebuie să dispărem de aici.

–Cum ai evadat?

Pe fața lui trecu o umbră.

–Sunt un erou cum n-ai mai întâlnit. Pe lângă asta, tipii ăștia sunt la fel de proști pe cât sunt de slab pregătiţi. Hai odată, avem o mașină afară. Trebuie să contactăm Elite.

⌖

Majid supraveghea coridorul printr-un mic geam dintr-o ușă. Îi văzu grăbindu-se să iasă și-și întinse gâtul să păstreze în fața ochilor cât mai mult imaginea Alinei. *Alina!* strigătul mut îi umplu inima cu o amărăciune amară. Avu nevoie de toată puterea și controlul de sine pentru a-și recăpăta concentrarea când cei doi dispărură din raza lui vizuală. Își scoase pistolul, mângâiându-l tandru de parcă ar fi fost trupul unei iubite. Plasă ţeava lui între coaste, trase cu putere aer în piept și apăsă pe trăgaci. Glonţul îl lovi din plin. Se împiedică cîţiva pași, durerea sfâșiindu-i tot trupul. Cu o mână tremurândă, scoase telefonul mobil și formă un număr.

–Qasim, gemu printre spasme de durere. Sunt rănit grav... prizonierii au scăpat.

Atena, Grecia

–Încă mai ai multe explicaţii de dat, îl ameninţă cu un deget Alina.

–Despre? întrebă Kosmas.

–Evadarea ta eroică. Cum i-ai ucis pe toţi paznicii ăia cu mâinile legate la spate?

–Ţi-am spus deja, oftă el exasperat, bărbatul care m-a interogat mi-a scos cătuşele.

–De ce?

–Nu ştiu, poate pentru că era un idiot. De unde vrei să ştiu eu? Ar trebui să fii bucuroasă şi recunoscătoare, în loc să începi şi tu cu interogatoriul. Dacă nu eram eu, fundul tău frumos ar fi încasat-o din plin de la un împuţit de arăboi analfabet şi fără dinţi.

Alina oftă.

–Ai dreptate, îmi pare rău. Doar că e ciudat să se comporte atât de imbecil după ce ne-au compromis misiunea cu atâta uşurinţă.

–Ascultă, amândoi suntem sătui de chestia asta. Tot ce-mi doresc e un duş fierbinte şi un somn fără vise. Îţi sugerez acelaşi lucru.

Alina încuviinţă, privindu-i spatele în timp ce se îndepărta de ea. Tensionată şi incapabilă să adoarmă, începu să bântuie pe holurile gri ale sediului Elite. În câteva minute, se trezi bătând la uşa biroului lui Brett.

–Intră, Alina, spuse Brett din spatele biroului. Te aşteptam.

–Chiar aşa? încercă ea să-şi menţină faţa lipsită de orice expresie.

Brett încuviinţă cu o uşoară urmă de amuzament în privire.

–Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat cu bomba aia, sau trebuie să-l întreb pe Jason?

–Nu s-a întâmplat nimic.

Brett continuă s-o fixeze cu privirea. Momentul de linişte se prelungi. Când se auzi un ciocănit în uşă, Alina răsuflă uşurată datorită intervenţiei salvatoare. Jason intră în birou şi se opri lângă ea cu o figură resemnată.

–Cine vrea să înceapă? întrebă Brett, mutându-şi privirea de la unul la altul.

Alina ridică din umeri şi explică pe un ton indiferent:

–Erau prea multe fire. Jason mai avea nevoie de un set de mâini să le separe în timp ce el le tăia pe cele corecte, aşa c-am rămas să-l ajut.

Privirea pătrunzătoare al lui Brett se mută la Jason.

–Nu-i adevărat, spuse el pe un ton obosit. N-am fost în stare să mă descurc singur. Alina a dezamorsat bomba.

Alina deschise gura să contrazică afirmaţiile lui condamnabile, dar Jason o privi, clătinând din cap.

–Las-o baltă, scumpo.

Expresia lui Brett deveni mai puțin aspră.

–Prezintă-te la cabinetul medical pentru un test fizic complet. Continuăm discuţia după.

Jason se întoarse pe călcâie și părăsi încet biroul, ca și cum s-ar fi deplasat pe fundul unui râu adânc. Alina trase aer în piept, privindu-l pe Brett, implorându-l în gând să-i dea niște răspunsuri.

–Jason are Parkinson, explică el pe un ton aproape trist. Nu-i amenință viaţa, dar se pare că s-a ajuns în punctul în care are nevoie de medicamente pentru a contracara simptomele. Pur și simplu, Jason îmbătrânește. Nu m-ar mira ca în urma analizelor să mai apară și alte probleme minore care s-au dezvoltat de la ultimul lui examen medical.

Alina continuă să-l privească amorțită. În lumea lor oamenii ori funcţionau la perfecţiune, ori erau morţi. Nu exista niciodată vreo stare intermediară. Nimeni nu îmbătrânea, nu exista posibilitatea morții datorită unor cauze naturale. Un gen de competență diminuată nu era acceptată sub nicio formă. Procesul natural de îmbătrânire și analizare a reușitelor din timpul vieții, a dorinţelor împlinite și a familiei iubite nu exista pentru agenții Elite. Realizarea aceea dureroasă o lovi ca un ciocan în plexul solar, din nou simțind enormitatea privării emoționale cu care trăiau în mod permanent.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Brett îi anticipă următoarea întrebare.

–Nu, n-o să-ţi spun ce se întâmplă cu personalul care... iese la pensie. Dar vreau să te gândești la legătura dintre starea psihică și cea fizică. De multe ori, una poate fi mai debilitantă decât cealaltă. Se lăsă pe spătarul scaunului, împreunându-și mâinile la piept. Gândește-te la asta, adăugă pe un ton menit să sublinieze că discuţia luase sfârșit.

⌖

Jason își trase pantalonii, ușurat să fie din nou îmbrăcat în hainele personale. Din punctul lui de vedere, hainele de spital nu existau decât pentru a controla și demoraliza pacienții. Un bărbat care simţea răceala aerului condiţionat pe fundul gol era clar într-un dezavantaj major în faţa doctorului.

O mână îi aranjă gulerul cămășii, apoi îi mângâie obrazul neras.

–Bună, frumosule. Ce mai faci?

Jason nu reuși decât să zâmbească slab în semn de răspuns.

–Mă pregăteam să plec.

–Bănuiesc că n-o să-ți lipsească toate astea, nu? făcu semn Alina înspre echipamentele medicale.

–Chiar deloc, încuviință el. Îmi plac patul meu, hainele mele și razele soarelui care pătrund prin fereastra mea. Știi tu... lucrurile mărunte.

–Lucrurile mărunte?

–Cele datorită cărora viața valorează mai mult de doi bani... mai ales cea de aici. Câteodată, noaptea târziu sau dimineața devreme, chiar și locul ăsta e liniștit. Amândouă momentele au șarmul lor. Zâmbi trist. Dimineața, dacă nu e nicio misiune pe rol, oamenii sunt tăcuți și liniștiți. Computerele și monitoarele nu scot zgomote infernale și Brett nu se enervează de la orice.

–Și noaptea?

–Cel mai bine e după o misiune reușită. Oamenii sunt obosiți, dar degajează un aer de învingători. Când misiunile se desfășoară cum trebuie și nu sunt victime, parcă și agenții transmit asta prin toți porii. Poți simți că ai făcut o diferență, că ai făcut ceva bine.

–Ești un romantic incurabil, nu-i așa, Jason? îl privi Alina printre gene.

–Scumpo, am tot încercat să-ți spun asta de ani întregi.

–Ascultă, vreau să stăm puțin de vorbă. Brett mi-a spus câteva lucruri și-mi fac griji pentru tine.

–Ei bine, nu mai fi așa îngrijorată, continuă el pe un ton morocănos. E posibil să nu mai fiu pe-aici prea multă vreme.

–Te obligă să ieși la pensie?

–S-ar putea.

–Adică nu știi?

Jason se mulțumi să ridice din umeri cu privirea îngrijorător de goală.

–Poate un apartament cu două camere în sudul Floridei, poate un glonț în cap... poate amândouă, cine știe. Hai să spunem că n-o să mă apuc să-mi fac planuri pe termen lung.

Alina nu-l mai putea privi în ochi. Își dorea din tot sufletul să-l ajute, dar habar nu avea cum.

–Dar ți-ar plăcea să te retragi? continuă pe un ton nesigur.

Jason pufni și se întoarse cu spatele la ea.

–Pentru ce? N-am familie, n-am prieteni, n-am nimic în afară de slujba asta nenorocită și acum nu mai sunt în stare s-o fac nici pe asta. Ultima dată când am verificat, Elite nu oferea consiliere pentru bătrâni sau servicii de plasament.

–Acum ești supărat, spuse Alina pe un ton împăciuitor. E de înțeles.

Lucrurile o să se mai aşeze şi după un timp o să priveşti totul cu mai multă claritate. Îşi încrucişă braţele la piept şi oftă. De fapt, vrei să fiu sinceră cu tine?

Jason îşi întoarse privirea spre ea, după care ridică nepăsător din umeri.

–Suferi de o boală care poate fi tratată şi încă mai ai suficiente de oferit, dar ţi-e frică de faptul că Elite n-o să te considere suficient de valoros. Şi dacă n-o să încetezi să-ţi mai plângi de milă, chiar asta s-ar putea întâmpla. Fă naibii tratamentul ăla şi întoarce-te la muncă! Ce-i aşa greu, iei câteva pastile şi faci câteva injecţii în fund? Cui îi pasă? Avem nevoie de tine... *eu* am nevoie de tine. Am nevoie să te văd pe *tine* când vin să-mi iau echipamentul pentru misiune, nu pe vreun necunoscut sictirit, căruia prea puţin îi pasă dacă mă mai întorc vie sau nu. Jason, te-am văzut la lucru, ce faci tu e mult mai mult decât faptul că echipezi nişte soldaţi. Ţie-ţi pasă cu adevărat şi asta le aduce multora uşurare şi speranţă.

N-o privea în ochi, aşa că Alina nu-şi dădea seama dacă ce-i spunea avea efectul scontat sau nu.

–Acum eşti deprimat şi te simţi singur. Te-ai convins că eşti bătrân şi nefolositor. Se apropie de el şi-l îmbrăţişă. Dar nu-i aşa. Mulţi oameni ţin la tine şi mulţi ar suferi dacă te-ai da bătut. Jason, vorbeşte cu mine. Mie-mi pasă ce se întâmplă cu tine!

Urmă un lung moment de linişte, după care Jason îşi aşeză capul pe umărul ei. Îi putea simţi umerii tremurând uşor şi îl strânse mai tare în braţe.

–Jason, te iubesc. Şi cred în tine!

Un moment mai târziu, o mână o strânse uşor de braţ şi îl auzi inspirând adânc.

–Ştiu, scumpo.

⌖

Două zile mai târziu, Alina, cu un prosop în jurul gâtului ei transpirat, îl urmă pe Brett în biroul lui. Observă tăcută aranjamentul de flori de pe biroul lui, ceva cu totul nou în decorul camerei, apoi luă loc, aşteptând să afle de ce fusese întreruptă în mijlocul antrenamentului.

Brett rămase în faţa biroului, aranjând pierdut pe gânduri bobocii de floare.

–Mă gândeam că te-ai bucura să afli că Jason a venit să mă vadă cu puţin timp în urmă. E într-o condiţie excelentă.

–Foarte bine, răspunse neliniştită Alina. Pentru el, adică.

Un raport din partea lui Brett privind progresul oricărui lucru era ceva mult prea neobișnuit pentru a crede că acesta era adevăratul subiect al discuției.

–De fapt, i-am reactivat statutul activ, așa că se pare că te va pregăti pentru următoarea ta misiune. Brett se întoarse cu fața spre ea, zâmbind ușor. Felicitări!

–Poftim? îl privi cu suspiciune.

–Ai un instinct natural în ceea ce privește grija față de cei din jurul tău. Jason avea o problemă la care n-ar fi răspuns dacă se intervenea pe canalele oficiale. Pur și simplu avea nevoie de un prieten. Am bănuit că-l vei putea ajuta și așa a fost. Jason încă e foarte valoros pentru noi. Ajutându-l pe el, ți-ai crescut propria valoare.

Alina îl țintui cu o privire rece.

–Spune-mi, Brett, ce se întâmplă când nu mai există *valoare*? Ce se întâmplă în final? întrebă pe un ton sfidător.

Brett rămase tăcut, cu fața lipsită de orice expresie. Alina se ridică și se îndreptă spre ușă, oprindu-se în fața ei.

–Și ce se întâmplă cu Brett când nu mai poate pătrunde în mintea celorlalți? îl privi peste umăr.

Brett zâmbi.

–Când se va întâmpla asta, nu pot decât să sper să am lângă mine un prieten ca tine.

⌖

În dimineața următoare, toți ochii agenților CIA și Elite erau îndreptați înspre Brett și Roger.

–Presupunem, deși în momentul de față nu avem dovezi clare care să susțină asta, că atât Elite cât și CIA-ul sunt trădate de cineva din interior, începu Brett cu o ușoară înclinare a capului în direcția lui Roger. De acum înainte, numai personalul minim necesar va fi implicat în profilurile misiunilor viitoare. În felul ăsta, sperăm să putem elimina scurgerile de informații.

–La cererea mea, Oliver a făcut câteva cercetări, interveni Roger. Aș vrea să ascultați ce-a descoperit.

–Am căutat arhivele misiunilor solicitate și am descoperit că nu mai există, spuse Oliver, părând uimit de anomalia din dragul lui sistem informațional. Când am realizat că fișierele vechi lipseau din arhivă, am început să caut prin fișierele recente care nu se află deloc în preajma datei de arhivare. Am descoperit că și ele lipsesc. Trebuie să presupunem că aceste fișiere au fost șterse de cineva care are acces

la nivel înalt, aceeași persoană care a extras lista agenților noștri sub acoperire și-a transmis-o Al'Qaedei.

Brett își aprinse o țigară cu privirea ațintită asupra lui Kosmas.

–Mai are cineva ceva de adăugat la evaluarea noastră privind această situație?

Kosmas își puse mâinile pe masă și vorbi fără nicio inflexiune în glas.

–Am luat legătura cu informatorii mei și s-ar părea că o ofertă ieșită din comun circulă la niște nivele foarte înalte. În schimbul unui preț dinainte stabilit, sunt oferite informații privind activitățile noastre, astfel încât inamicul ajunge pe teren înaintea noastră. Informatorii mei nu mi-au putut da amănunte despre sursa acestei oferte.

Roger îl privi pe Brett, care doar încuviință în liniște.

–Marius, vreau să iei legătura cu informatorii tăi și să afli tot ce se poate, spuse Roger.

–Toți agenții se vor întoarce la locuințele lor, continuă Brett. Echipele de supraveghere au fost deja postate în apropierea fiecărui apartament. Cu puțin noroc, trădătorul nostru va face o mișcare și primim niște răspunsuri. Nu-mi place să vă folosesc pe post de momeală, dar timpul este esențial. În timp ce noi ne confruntăm cu o problemă internă, Bashir Al-Fadhee plănuiește alte atacuri împotriva unor suflete nevinovate. Vreau să rezolvăm problema fără cea mai mică întârziere!

✦

ADEVĂRURI ASCUNSE

O briză răcoroasă adia peste vechiul chei, spulberând căldura înăbușitoare a după-amiezii târzii. Marius se plimba cu mâinile în buzunare, pornind de la Grecotel Athens Imperial și îndreptându-se către partea nordică a cartierului financiar. În spatele ochelarilor negri de soare, ochii lui analizau cu atenție fețele trecătorilor cu care se intersecta.

Într-un final, zări ceea ce căuta: un bărbat înalt cu o expresie glacială, fumând sprijinit de balustrada falezei. Câinele din rasa Newfoundland de la picioarele lui adulmecă precaut aerul și începu să dea bucuros din coadă. Schelălăi și-și ridică lăbuța dreaptă. Marius scoase din buzunar un biscuite pentru câini în formă de os și i-l oferi. Câinele înșfăcă biscuitele cu niște colți ascuțiți și o precizie uimitoare, apoi se concentră asupra tratației.

–Îl răsfeți, spuse bărbatul înalt, păstrându-și expresia tăioasă, nasul lui drept și maxilarul puternic părând a fi sculptate în marmură.

–Ceva noutăți? întrebă Marius cu o umbră de zâmbet.

–Ultima dată auzisem că s-ar putea să nu mai apari pe-aici.

–Informația ta e expirată.

Bărbatul se aplecă să-și scarpine câinele după urechi.

–Pentru moment, lucrurile sunt destul de liniștite. Se pare că ați cauzat destule daune.

–Ai și ceva detalii, sau mai nou ai adoptat stilul monosilabic? Marius își coborî privirea la câinele care-i împungea mâna cu botul lui umed.

Bărbatul își aprinse o nouă țigară de la cea pe care o fuma, după care strivi chiștocul de balustradă și-l trimise cu un bobârnac impresionant în cel mai apropiat coș de gunoi.

–Ați tăiat câteva din capetele Hidrei și, pentru moment, monstrul s-a retras. Dar acum este... cum spuneți voi americanii... ofticat la culme și va trebui să faci față situației.

–Am nevoie de informații. Sfaturi am destule.

–Pentru ceva mai detaliat îmi trebuie parametri specifici.

Vălătucii de fum plutiră pe deasupra capetelor lor, purtați în larg de briza Mării Egee.

–Ce-ar fi să ne rezumăm la zvonuri ale unor posibile atacuri teroriste? întrebă cu glas scăzut Marius.

–Se aude că ar fi ceva în lucru pentru Națiunile Unite din Viena.

Bărbatul își stinse cea de-a doua țigară și-o aruncă la gunoi. Hai să ne plimbăm.

Câinele își ciuli urechile, tremurând ușor în anticipare. Bărbatul o luă din loc, îndreptându-se către centrul orașului. Marius păși alene lângă el, privind amuzat câinele care ținea pasul cu ei, la fel de ușor pe pernuțele lui ca un puf de păpădie plutind în adierea vântului.

–Am auzit zvonuri cum că cineva ar fi interesat de planurile electrice ale clădirii, continuă bărbatul.

Marius își strecură mâinile în buzunare și scană împrejurimile.

–Altceva?

Ochii bărbatului sclipiră tăios.

–O să mai fii prin zonă mai încolo?

–Depinde.

Traversară la semafor și se îndreptară spre Acropole.

–Caută-mă în seara asta la Clubul Kalua. S-ar putea să am ceva pentru tine.

–O să fiu acolo.

Marius înclină scurt din cap și se îndepărtă, după care își verifică ceasul. Suficient timp cât să mai facă niște cercetări adiționale.

⌖

Oliver se apropie mai mult de monitor, mijindu-și ochii înroșiți.

–Te-am prins, mormăi mai mult pentru sine, în timp ce degetele îi zburau pe deasupra tastaturii.

Imediat ce se conectă, apăru și căsuța pentru parolă. Oliver se folosi de o portiță secretă pentru a pătrunde în sistem.

–Frumos... foarte frumos.

Se sprijini de spătarul scaunului, analizând lista de intrări. Zburdă din fișier în fișier, până când reuși să le copieze pe toate. Își împinse scaunul către alt monitor și trimise mai departe câteva rapoarte: două Agenției, unul lui Brett, unul lui Jason, și un raport cu compilații statistice lui Roger.

Computerele reprezentau centrul absolut, inimile organismelor Elite și CIA, transmiterea informațiilor putând fi comparată cu circulația prin artere, vene și capilare. Cârtița reprezenta o infecție majoră a sistemului. Oliver clătină din cap. Dacă trădătorul ar fi fost comparat cu un cancer, atunci acum era în metastază. Ce alte celule, ce alte subsisteme mai fuseseră infectate? Cine ar putea fi legătura cu Al'Qaeda?

La terminalul din fața lui, Debra se tot foia pe scaun în timp ce naviga la rândul ei prin fișiere, verificând restricțiile. Capul i se mișca

în sus și-n jos în timp ce parcurgea paginile.

Oliver stabili legături cu contactele lui din Bruxelles, Hong Kong și Singapore. În Hong Kong trebuia să fie noapte acum, dar îi plăcea să-și contacteze oamenii noaptea. În următoarele cinci ore ar trebui să primească ceva informații noi.

Clătină din cap cu un aer obosit. *Am nevoie de puțin somn înainte să înceapă nebunia*, se gândi, știind că dacă lucrurile aveau s-o ia razna, nu avea să mai apuce nici măcar să mai ațipească. O privi pe Alina în timp ce trecea pe lângă el în drum spre biroul lui Brett.

–Credeam că ești acasă deja.

–N-am casă, răspunse ea, ridicându-și pe cap ochelarii de soare. Ai auzit ceva de la Marius?

–Nu.

Alina clătină din cap și se îndepărtă.

–N-o să ne contacteze până n-are ceva concret de raportat, adăugă Oliver

Alina se opri din drum și-l privi peste umăr, părând mai puțin dezamăgită.

–Mulțumesc, Oliver, îi zâmbi recunoscătoare.

Oliver înclină din cap. *Oare aș putea concepe un program care să prezică cum va reacționa o femeie la un anumit bărbat? Probabil ar trebui luate în calcul o groază de variabile. Somn... la naiba, trebuie să dorm măcar puțin!*

⌖

Stroboscoapele spintecau întunericul predominant în Clubul Kalua, aruncând lumini și umbre ce păreau valuri de confeti care se topeau înainte de-a atinge podeaua. Marius sorbi din coniacul pe care-l comandase. Probabil avea să se aleagă cu o durere de cap monstruoasă. Ocoli ringul de dans, încercând să rămână în penumbră. Se potrivea perfect din punct de vedere vestimentar cu ceilalți clienți ai clubului și, atâta timp cât evita orice contact vizual, spera să rămână neobservat. Ritmul asurzitor al muzicii techno pulsa precum o partidă de sex virtual, un tempo rapid cu vreo douăzeci de decibeli mai tare decât ar fi fost necesar. În capătul îndepărtat al barului, bărbatul înalt cu care se întâlnise de dimineață stătea tolănit pe o canapea, îmbrăcat în blugi și un tricou negru. Marius se strecură în spațiul liber din drepta lui, încrețindu-și nasul la izul de piele încinsă și transpirație.

–Frumos loc, comentă pe un ton ironic.

–E bun pentru întâlniri secrete. Nu ne poate auzi nimeni din cauza

nenorocitei ăsteia de muzici.

–Ai ceva pentru mine?

– *Ela-re, megale*. Voi americanii... întotdeauna strict afaceri, niciodată conversație doar de plăcere.

–Am venit pentru informații, nu pentru vreo reuniune socială.

–Atunci ce zici de-o confirmare privind un atac cu bombă planificat pentru cel mai important eveniment al ONU de la Viena?

Marius își întoarse brusc capul pentru a studia profilul bărbatului.

–Sursă sigură?

O ridicare din umeri îi oferi un răspuns mai grăitor decât cuvintele.

–Ți-aș oferi eu altceva? îl provocă bărbatul cu sarcasmul lui obișnuit de tip grecesc.

–Pot s-o cunosc?

Bărbatul îi făcu semn barmanului, indicându-i paharul său gol.

–Mai întâi trebuie să-mi accepți condițiile.

Marius oftă iritat. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Contactul lui era pe punctul de a solicita o favoare în schimbul informațiilor și, ținând cont că ele se dovediseră a fi mereu valoroase, avea de gând să joace după regulile lui. Indiferent dacă Agenția era sau nu de acord cu felul în care trata cu contactele lui personale, nu făcuseră nimic să-l oprească. Roger chiar îl încuraja.

–Definește *condițiile*.

–Promisiunea ta personală că sursa mea nu… cum spuneți voi americanii… va fi umflată de poliție.

Marius se abținu să nu scrâșnească din dinți.

–Nu pot să-ți garantez asta.

–Mai întâi vorbește cu ea și negociem după.

–Cu ea? ridică Marius dintr-o sprânceană.

–Numele ei e Philomena și iubitul ei e un liber profesionist care tocmai a fost contactat de Al'Qaeda pentru operațiunea de la ONU. S-a îmbătat zilele trecute și-a început să pălăvrăgească. Fata a înțeles că tipul e probabil în rahat până la gât, s-a speriat și acum vrea să negocieze.

–Unde e?

–Avem o înțelegere, sau nu? Sincer, prietene, n-aș prea vrea s-o pierd. Până acum a fost o sursă bună.

Marius îl privi fix pentru câteva momente. Câteodată grecii puteau fi atât de grei de cap, dar le admira istețimea și flexibilitatea.

–O să văd ce pot face.

Bărbatul îi făcu semn cu capul spre un separeu.

–Ne așteaptă acolo.

Theon Panagiotis, agent al Serviciului Național de Inteligență Elen, îl conduse de-a lungul unui coridor întunecat. Mirosul de sex devenea din ce în ce mai puternic. Teoretic, penetrarea propriu-zisă era strict interzisă, dar excitarea ca artă își avea propriul ei miros. Bubuielile muzicii se răspândeau cu ecou între pereții murdari, înăbușind gemetele prelungi ce acompaniau mirosurile erotice.

Degetele lui Marius atinseră o cortină care acoperea un separeu scobit în perete. Pe lângă pulsul muzicii, la ureche îi ajunseră șoapte înfierbântate. În penumbra creată de lumânările pâlpâiând în întuneric, desluși un fragment de piele goală și o bucată de piele neagră, șuvițe lungi de păr blond și păr brunet tuns scurt.

Theon Panagiotis înlătură draperia dintr-o singură mișcare, un val de miros inconfundabil dulce-acrișor izbindu-i din plin. Îngheță, probabil datorită faptului că indiferent ce văzu în spațiul întunecat era complet neașteptat. Marius își scoase cuțitul din betelia blugilor, clipind des în încercarea de-a se obișnui cu întunericul. Fără prea mare folos.

Femeia se zbătea în van, gura fiindu-i acoperită cu o bucată de bandă izolatoare, părul blond revărsându-i-se peste bustiera din piele neagră pe jumătate desfăcută. Mâinile îi erau legate la spate, ștreangul înfășurat în jurul gâtului atârnând de o bârnă de lemn de deasupra. Nasul îi sângera, firișoare de sânge scurgându-i-se pe la colțurile gurii. Importanta sursă a lui Theon părea mai mult moartă decât vie. Omul care trăgea cu toată puterea de capătul funiei, încercând s-o sugrume, lăsă totul baltă și o luă la fugă spre ușa din spate.

Marius aruncă cuțitul, după care se năpusti după el. Theon plonjă în direcție opusă, încercând să prindă fata înainte ca trupul ei să se izbească de ciment. Cuțitul se răsuci amenințător prin aer, lama lui ascuțită scânteind în lumina lumânărilor, înfigându-se cu ușurință prin haine și carne cu un sunet înfundat. Intrusul alunecă, lovindu-se cu capul de ușa metalică, după care se prăbuși pe cimentul gri.

Marius se lăsă pe vine lângă el pentru a-i pune două degete la carotidă, oftând ușurat când simți pulsul accelerat din cauza adrenalinei. Bărbatul era doar inconștient. Întoarse capul să-l verifice pe Theon, care tocmai arunca funia cu care fusese sugrumată fata lângă ghemotocul de bandă izolatoare ce-i acoperise gura. Fata începu să tușească, cuprinsă de convulsii. Theon o întoarse pe-o parte, sprijinind-o în timp ce vomita. Ecourile spasmelor și ale suspinelor se pierdeau în ritmul infernal al muzicii.

– *Endaxi koritsi mu*, îi spuse Theon pe un ton aproape părintesc. Relaxează-te, fata mea, acum ești în siguranță. Au nevoie amândoi de

îngrijiri medicale, adăugă, privindu-l pe Marius.

–Eu îl iau pe el.

– *Ohi megale*, nu poți să-l iei pur și simplu.

–Theon, n-avem timp de dispute legate de jurisdicții.

Privirea grecului se îngustă.

–Nu, dar insigna mea o să ne asigure cooperarea poliției locale. Dacă vrei, poți să vii și tu cu mine, dar amândoi trebuie să rămână în custodia mea. Poți chiar să-i interoghezi pe amândoi, dar asta doar pe teritoriul meu.

Marius oftă, știind că era cel mai bun târg la care se putea aștepta în situația dată. Să se ocupe Brett și Roger de războiul diplomatic.

–În regulă, ridică nepăsător din umeri.

TRECUT ŞI PREZENT

Hotărându-se să se întoarcă la vechea barjă pentru un duş rapid şi câteva ore de somn, Marius scanară docurile pentru a vedea dacă nu cumva fusese urmărit. Nimic... aproape mai rău decât dacă ar fi fost urmărit.

Deschise cu grijă uşa cabinei şi intră. Rămase tăcut în întuneric, ţinându-şi respiraţia, încercând să determine dacă vreun intrus nepoftit îi invadase teritoriul. Aprinse lumina slabă din micuţa bucătărie, restul cabinei fiind scăldată în razele lunii pline ce pătrundeau prin hublouri.

Preocupat de gândurile sale în legătură cu cea mai bună modalitate de a proteja contactul lui Theon, deschise uşa frigiderului. Înlemni când ceva de pe uşă îi atrase atenţia. Întinse mâna să atingă obiectul străin. Sub un magnet prins de metalul ruginit se afla o fotografie... o fotografie cu el în timp ce părăsea sediul Elite. O desprinse de pe frigider şi o analiză mai îndeaproape. Îl străbătu un fior când reliză că fusese făcută în dimineaţa aceea, chiar înainte de întâlnirea cu Theon.

Îşi scoase arma din tocul de la subraţ şi verifică rapid întregul spaţiu de locuit aflat sub punte, dar nu găsi nicio urmă a vreunui intrus. Analiză cu grijă uşa, dar nu descoperi vreun semn că ar fi fost forţată yala. Oricine reuşise să pătrundă înăuntru ori era foarte priceput la deschis yale, ori avea o cheie.

O altă analiză a fotografiei nu-i aduse vreo informaţie nouă. Era evident că cineva o developase pe cont propriu, din moment ce nu apărea nicăieri sigla vreunui magazin foto. După claritatea imaginii, era clar că fusese făcută de aproape, unghiul indicând că fotograful se aflase pe un acoperiş, folosind un teleobiectiv puternic. La fel de bine ar fi putut folosi şi luneta unei puşti. Ceva cu care să-l aţâţe, să-i arate cât e de vulnerabil. Doar începutul jocului, era sigur. Aruncă fotografia la gunoi.

Tresări la cele trei bătăi scurte în uşă care sparseră liniştea. Trase piedica armei şi traversă cabina fără să scoată un sunet. Deschise brusc uşa cu arma pregătită.

Alina îşi ridică mâinile în aer, zâmbind cu un aer inocent.

–Sunt inofensivă. Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Marius îşi lăsă mâna în care ţinea arma să-i alunece pe lângă corp.

–Nu prea mi-e foame, dar mi-ar prinde bine puţin aer curat.

Parcurseră în liniște drumul către Taverna Alexis, un restaurant cu specific mediteranean din Orașul Vechi. Odată așezați la o masă, Alina comandă salată grecească cu pui și vin roșu pentru amândoi. Marius bău puțin vin, dar abia se atinse de salată, igorând privirile iritate pe care i le arunca Alina. Ea își umplu furculița cu salată și se întinse peste masă.

–Deschide gura, sau ți-o arunc în cap, îi spuse cu un zâmbet dulce.

Marius o privi fix pentru câteva momente, dar se execută. Alina îi îndesă salata în gură, după care îi indică farfuria.

–Mănâncă!

Îl urmări în timp ce ochii lui scanau clienții aflați la mesele din jurul lor, simțind tensiunea care vibra din corpul lui precum o flamă dintr-un aparat de sudat. Rămase cu furculița în aer, la jumătatea drumului spre gură.

–Cauți pe cineva anume?

Nu primi niciun răspuns, dar el continuă să studieze persoanele din restaurant. Alina se aplecă spre el pentru a-și așeza palma pe brațul lui.

–Marius?

El începu să clatine din cap în loc de răspuns, dar chiar în momentul acela, din dreapta lor se auzi un clic acompaniat de o lumină puternică. Mâna lui se strecură în mod automat în interiorul hainei, dar se opri când observă tânăra de lângă masa lor. Îmbrăcată într-un costum obișnuit marinăresc și cu părul lung negru lăsat liber pe umeri, zâmbea strengărește la poza care tocmai ieșea din aparatul Polaroid. Marius se ridică imediat de pe scaun și-i smulse camera din mâini. Fata păși speriată în spate, scoțând un strigăt ușor, dar Marius îi prinse brațul într-o încătușare de fier.

–Cine ești?

Pe obrajii fetei începură să curgă șiroaie de lacrimi.

–Îmi pare rău, îmi pare rău... îți făceam doar o poză. O femeie mi-a spus că e ziua ta și că vrei să ți se facă o poză. Te rog... dă-mi drumul... mă doare...

Ceilalți clienți începuseră să-și întoarcă privirile către ei. Alina se ridică în picioare și-și puse mâna pe brațul lui Marius.

–Dă-i drumul. Te dai în spectacol și publicul e destul de numeros, șuieră ea.

Marius îi dădu drumul fetei, dar păstră camera. Alina îl împinse înapoi la masă, zâmbindu-le calm celorlalți clienți. Scoase fotografia din aparat și i-l returnă fetei.

–Pur și simplu urăște să i se facă poze, încercă să-și ceară scuze.

Fata încuviință și se îndepărtă, aruncându-i o privire înfricoșată peste

umăr lui Marius. Alina se așează pe scaunul ei și luă o înghițitură de vin.

–Ce naiba a fost asta?

Marius își coborî privirea la poza cu el și Alina.

–Fără poze, spuse pe un ton categoric.

–Marius, aproape că i-ai zdrobit brațul fetei ăleia. Nu ți se pare puțin cam exagerat? Îl privi în timp ce rupea sistematic fotografia în bucățele cât mai mici. Ce se întâmplă cu tine?

–Nimic, răspunse el simplu și-și ridică paharul să ia o înghițitură de vin. Într-un final, își ridică privirea spre ea. Crezi c-ai putea s-o lași baltă pentru moment? O cerere la limita dintre rugăminte și ordin, dar moliciunea tonului său fu cel care o înduplecă.

–În regulă. Doar pentru moment, sublinie ea, înfigându-și cu putere furculița în salată.

⌖

Din capătul celălalt al restaurantului, femeia care se afla singură la masă îi privi în timp ce-și serveau cina. Marius și iubita lui cea nouă și frumoasă, așezați aproape neobservați la o masă din capătul celălalt al încăperii. O privi pe femeie în timp ce-i îndesa o furculiță cu salată în gură, un fior de gelozie furioasă străbătându-i tot corpul. Își dorea să-și înfigă cuțitul în gâtul acela delicat.

Luă o gură din vodka ei cu tonic pentru a se calma și a-și umezi buzele uscate. Observă amuzată cum Marius își rotea privirea prin tot restaurantul, cel mai probabil în căutarea ei, neștiind însă pe cine căuta.

Îi strecurase tinerei fete o bancnotă de cincizeci de dolari să le facă o poză, plus încă cincizeci pentru a nu-i trăda prezența în restaurant. Aproape izbucni în hohote de râs la reacția exagerată a lui Marius, ascunzându-și rânjetul în spatele paharului cu băutură. Și cu acea mică scenă, atmosfera dintre cei doi se transformă într-una tensionată. Niciunul dintre ei nu mai vorbea, amândoi concentrați la mâncarea din farfurie. Cu toate acestea, numai femeia și-o termină pe a ei. După câteva minute, Marius își înclină puțin capul și îi spuse ceva, după care încuviință ușor, ștergându-se la gură cu un șervețel, și îi făcu semn chelnerului să le aducă nota.

Mai avea cel puțin câteva minute până părăseau restaurantul, suficient timp pentru a-i mai pregăti încă o surpriză. Se ridică de pe scaun, lăsând o bancnotă pe masă, și părăsi Taverna fluierând o melodie veselă.

⌖

Deși n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului, cel puțin nu în fața Alinei, Marius era consternat de comportamentul lui și de lipsa de control de care dăduse dovadă. Imediat ce Alina își termină salata, fu bucuros să poată scăpa din spațiul închis al restaurantului. În timp ce ea se retrase la toaletă, Marius se îndreptă spre mașină. Își scoase cheile, dar se opri pe loc când zări ceva sub ștergătorul parbrizului.

Întoarse capul peste umăr și scană parcarea. Doar un cuplu trecea braț la braț prin apropiere, femeia zâmbindu-i nesigură în timp ce observa cum îi privește. Extrase plicul de sub ștergător și-l deschise, descoperind o fotografie Polaroid. Imaginea îl înfățișa pe el în timp ce o strângea de braț pe fata care-i făcuse mai devreme poza. Alina se afla între ei. O diversiune, probabil a doua fază a jocului.

Cu poza și plicul strânse în pumnul stâng, introduse cheia în încuietoarea portierei, dar se opri, amintindu-și de bomba pe care-o găsise sub mașină cu câteva zile în urmă. Ignoră gândul drept nul. Ceva îi spunea că urmăritorul lui ar prefera un mod mult mai personal de a-l ucide, dorindu-și să se afle cât mai aproape de el pentru a experimenta îndeaproape durerea produsă. Descuie portiera și urcă în mașină, după care introduse cheia în contact și-și ținu răsuflarea până auzi motorul torcând. Imediat ce Alina se sui pe locul pasagerului, demară fără niciun comentariu.

Ea își întoarse privirea spre el.

–Deci, o să-mi spui ce se întâmplă. O afirmație, nicidecum o întrebare.

–Serios? răspunse Marius pe un ton ce-și dorea să sune amuzat.

Alina clătină ușor din cap.

–De ce trebuie să fie totul atât de dificil cu tine?

Marius oftă cu o mină obosită, gândindu-se de unde și-ar putea începe povestirea.

–Mă urmărește cineva. În prima noapte petrecută la sediul Elite, m-am trezit cu niște sânge pe gât. Oricât de nebunește sună asta, sunt sigur că cineva m-a tăiat în timp ce dormeam. Apoi o fotografie a fost plantată pe barjă. Niciun semn de intrare forțată, nicio urmă, doar o singură poză. Și acum alta. Fotografii cu mine în timp ce plec din sediul Elite, cu noi doi în restaurant...

–Crezi că are vreo legătură cu cârtița? întrebă Alina încruntându-se, înțelegând acum de ce păruse atât de tensionat.

–Încă nu știu.

–Marius, mie mi-e clar că ai fost compromis. De ce nu-i spui lui Roger?

–Pot să mă ocup și singur de asta, răspunse el pe un ton categoric. E terciul meu și mă ocup singur de el.

–Ne ocupăm împreună, replică Alina iritată.

–Alina, las-o baltă. Clătină din cap. Cred că are legătură cu ceva din trecutul meu... consecința unor fapte de care nu sunt tocmai mândru. E o chestiune personală și n-am de gând să implic pe nimeni. Pe lângă asta, schimbă sensul conversației în mod intenționat, avem oricum o grămadă de treabă. Unul dintre contactele mele mi-a oferit niște informații îngrijorătoare. Trebuie să-l sun pe Roger și s-ar putea să plecăm în misiune cât de curând.

–Bine, dar discuția nu s-a terminat, îl amenință ea.

⌖

Bâzâitul interfonului îl trezi. Roger apăsă butonul, ridicându-se în șezut pe canapeaua din piele.

–Domnule? se auzi din difuzoare vocea Debrei. Vă caută Marius.

–Fă-mi legătura.

–Se plănuiește un atac de avengură asupra sediului ONU din Viena, îi comunică Marius fără nicio altă introducere imediat ce se stabili legătura.

Roger își simți inima pulsându-i în gât.

–Întoarce-te la sediu. Acum.

–Da, domnule.

⌖

Două ore mai târziu, toți agenții operativi erau adunați în jurul mesei din sala de conferințe.

–Agenția Internațională Antitero este echivalentul CIA pentru Națiunile Unite, explică Roger în timp ce apăsa un buton al telecomenzii din mâna dreaptă. Operează sub comanda Comitetului pentru Terorism ONU.

Un grafic apăru pe ecran. În centru se afla un cerc în interiorul căruia se afla Agenția Internațională Antitero, înconjurată de alte componente mai mici care se intersectau: Interpol, Europol, FBI. Serviciile de informații ale diferitelor țări și bazele de date privind terorismul erau unite în componente mai mari precum CIA-ul și NSA-ul american, KGB-ul rusesc, ASIO-ul australian, MI5-ul și MI6-ul britanic. Urmau BND pentru Germania, NIS pentru Grecia, Mossad pentru Israel și, bineînțeles, organizația Elite, care era conectată direct la Agenția Internațională Antitero.

–AIA e o organizaţie relativ nouă. Scopul ei principal este să reunească toate bazele de date privind terorismul şi potenţialele ţinte pentru a analiza incidentele vechi şi punctele de interes actuale, în ideea de-a prezice unde va avea loc următoarea lovitură. În acest sens, a fost dezvoltat un program nou şi extrem de avansat, denumit Senterror, urmând să fie lansat în şase săptămâni cu mare tam-tam.

Roger aşează telecomanda pe masă şi-şi introduse mâinile în buzunare.

–Sistemul este protejat mult peste standardele actuale, criptarea folosită fiind cu multe generaţii peste ceea ce întâlnim în mod uzual. Ar trebui să fie de nepătruns. Zâmbi uşor şi îl privi pe Oliver. Bineînţeles, dacă îl ataci din interior imediat ce e declanşat, atunci poţi trece de protecţie şi de o parte din criptare.

Kosmas bătea darabana cu degetele în masă, cu capul uşor înclinat într-o parte.

–Cum se poate ataca din interior? întrebă.

–Scopul lor e să obţină planul electric şi planul securităţii clădirii pentru a se infiltra în baza de date în momentul lansării. Ştim că au cel puţin un expert în decriptare şi că au mai editat şi alte baze de date, cum ar fi a noastră, chiar dacă s-au folosit de ajutor din interior.

Kosmas clipi, mintea lui procesând implicaţiile afirmaţiei lui Roger. Dacă cineva putea edita baza de date, nimic nu mai era sigur.

–Vestea bună e că avem şase săptămâni să ne pregătim şi, sperăm noi, să aflăm cine e cârtiţa. Atacul cu bombă e planificat pentru recepţia diplomatică specială dată de ONU în cinstea lansării programului Senterror. O parte dintre voi vor participa la recepţie ca invitaţi, iar agenţii noştri vor fi infiltraţi în personalul care se ocupă de securitate. *Briefing*-ul final va avea loc vineri dimineaţă. Sunteţi liberi.

Scaunele se îndepărtară de masă ca la comandă, toţi agenţii ridicându-se pentru a se strecura în linişte afară pe uşă. Alina se îndreptă direct spre staţia de lucru a lui Jason. Cercetă încăperea pentru a fi sigură că erau singuri, după care se sprijini de masa lui de lucru.

–Am nevoie de un dispozitiv de urmărire.

–Pentru ce, scumpete?

–Să urmăresc pe cineva, răspunse ea sec.

Jason îşi dădu ochii peste cap.

–De asta mă prinsesem şi eu deja. Pe cine vrei să urmăreşti?

Alina îşi trecu palma peste suprafaţa lucioasă a mesei, evitându-i privirea.

–Pe cineva...

–Dacă intri în belea din cauza asta, atunci răspunsul e nu, o avertiză

el cu o mină serioasă.

–S-ar putea să ajut pe cineva să iasă din belea.

Ochii lui Jason se îngustară la tonul ei sumbru. Alina își ridică în sfârșit ochii la el, lăsând să se întrevadă îngrijorarea și neliniștea pe care le simțea. Jason rămase tăcut pentru câteva momente, după care într-un sertar și scoase o cutie. Extrase din ea un dispozitiv mic cu ecran LED, folosit pentru monitorizarea dispozitivului de urmărire.

–E nou și are o acoperire destul de bună. Aici ai dispozitivul. Din aceeași cutie scoase un pătrat mic de plastic în care se afla dispozitivul minuscul de urmărire. Știi ce să faci cu el, adăugă privind-o chiorâș.

Alina îl sărută pe obraz.

–Mulţumesc, Jason.

⌖

Marius parcă mașina în apropierea parcului Kiffissias și coborî. Se plimbă puțin pe aleile umbrite din jurul fântânilor arteziene, apoi se așeză pe-o bancă, cu mâinile întinse pe spătar. Cu tot riscul de-a fi privit și urmărit, simțise nevoia să evadeze din sediul Elite pentru o gură de aer curat. Închise ochii și rămase nemișcat, bucurându-se de adierea ușoară a vântului și de căldura soarelui. O umbră trecu prin fața lui și își deschise ochii pentru a privi în sus la o femeie. Ochelarii mari de soare îi acopereau majoritatea trăsăturilor.

–Te deranjează dacă mă așez aici? Cu soarele în spatele ei, era dificil să-i distingă trăsăturile, iar ea rămase acolo, așteptând un răspuns, cu capul aplecat ușor într-o parte.

–Sigur că nu, răspunse el într-un final.

–*Gratie*, spuse femeia, așezându-se lângă el.

Acum vocea îi părea cunoscută, mai ales că-și schimbase tonul indiferent pe care-l folosise când i se adresase prima dată. Chiar în momentul în care se întoarse spre ea, cu mâna strecurându-i-se automat în interiorul hainei, ea se aplecă și presă ceva ascuțit în zona coastelor lui. Acum îi putea vedea fața foarte clar. Claire Dion.

–Doar o conversație amicală între noi doi, Marius... n-ai nevoie de armă.

Cu un zâmbet aproape obraznic, își introduse mâna în haina lui pentru a-l elibera de pistol, presiunea cuțitului din coastele lui accentuându-se în mod dramatic. Își mută ușor corpul pentru a masca momentul în care strecură pistolul în geantă, apoi își scoase ochelarii de soare cu mâna liberă, zâmbindu-i drăgăstos.

–*Amore,* în mod sigur îți amintești de mine, nu-i așa?

–Bună, Claire.

În ultima perioadă, subconștientul îi tot trimisese indicii pe care le ignorase, încrezându-se în ceea ce credea el că erau faptele, uitând cât de ușor puteau fi prelucrate minciunile să pară adevăruri. Dar iat-o aici, opt ani mai târziu, foarte puțin schimbată. Același păr brunet lung și ochi mari și întunecați pe o față în formă de inimă, nearătându-și deloc cei treizeci și patru de ani pe care-i avea, dând încă impresia unei copilițe. Chiar și acum, după tot acest timp, încă mai simțea un val de durere în capul pieptului văzând-o.

–Ești la fel de încântător ca întotdeauna, știai asta? i se adresă ea dulce.

El rămase nemișcat când îi mângâie alene obrazul, încercând să nu se gândească la cuțitul care-l împungea în coaste.

–Chiar și când te uram îmi aminteam cât de bine ne potriveam împreună, cât de delicat erai, cât de iubitor... Zâmbetul îi deveni rece, cuțitul presându-l mai tare, zona începând să-l doară. Totul o minciună, un joc.

–M-ai crede dacă ți-aș spune că n-a fost așa? întrebă el cu voce joasă.

Se pierduse atât de bine în identitatea persoanei pe care trebuise s-o interpreteze, încât devenise aproape reală pentru el, uneori chiar mai mult decât propria-i identitate, sentimentele lui profunde pentru ea alimentându-i tot mai mult confuzia. Dar dacă i-ar fi dezvăluit toate aceste lucruri oare l-ar fi crezut? Cel mai probabil că nu.

Claire îl privi cu ochii ei întunecați și duri, ochi de asasin decis asupra rezultatului.

–Ar fi trebuit să te ucid atunci, să te privesc murind ca să fiu sigură. Niciodată n-am mai ratat o țintă, n-am lăsat vreo misiune nefinalizată, niciodată n-am permis emoțiilor să mă îndepărteze de datoria mea. Nu mai simțisem nimic până la tine. Își așeză palma pe obrazul lui.

Marius își închise ochii, străduindu-se din răsputeri să-și mențină controlul, să nu se lase afectat de ea. Când o privi din nou, o făcu cu ochii calmi și reci, adâncurile lor netrădând furtuna care îl răscolea în interior.

–N-a fost decât o misiune, spuse pe un ton calm.

Trăsăturile ei se schimonosiră de furie și, pentru un moment, crezu că va uita unde se aflau și-o va face chiar acolo. Să-l înjunghie din nou. Dar ea trase aer în piept și-și reprimă impulsul.

–În curând, Marius... răzbunarea mea va veni foarte curând. Să nu te îndoiești niciodată că te voi găsi, indiferent cât de grijuliu vei fi.

Într-o fracțiune de secundă, dispăru în josul unei alei umbrite. Lui

Marius îi scăpă un suspin. N-avea niciun rost să încerce s-o urmărească. După cum precizase, avea să-l găsească ea pe el. Atunci vor putea pune capăt poveștii.

Rămase pe bancă pentru încă cinci minute înainte de a se întoarce la mașină, supraveghind în zadar împrejurimile în căutarea lui Claire.

În ciuda faptului că acum știa cine îl urmărea, acest lucru nu-i ajuta cu nimic situația. Opțiunile lui erau relativ limitate: putea să încerce să-i ia urma, sau să aștepte să-l găsească ea pe el. Ar fi fost destul de problematic să dea de ea folosindu-se de resursele CIA-ului. Și cum se presupunea că era moartă, cel mai probabil n-ar fi găsit nimic. Claire era o femeie care excela într-un domeniu cu o rată a mortalității foarte crescută, iar reputația ei drept unul dintre cei mai buni asasini din lume nu era deloc nejustificată. Poate cea mai clară dovadă a acestor lucruri era faptul că reușise să rămână invizibilă în ultimii opt ani. Marius oftă. Oricât de mult îi displăcea faptul că deocamdată nu deținea controlul, era obligat să aleagă cea de-a doua opțiune.

Întorcându-se la sediul Elite, accesă baza de date a CIA-ului pentru a verifica dosarul pe care încă îl mai avea despre ea. Rămase nemișcat cu bărbia sprijinită în mână, privind fix la monitor. Dar în loc să vadă informațiile afișate, vedea imaginea lui Claire așa cum o cunoscuse la o micuță cafenea în aer liber din Roma, stând singură la o masă, cu un zâmbet misterios pe buze. După ultimele informații, femeia aceea atrăgătoare putea fi asasinul cunoscut sub numele de Blanco. Misiunea lui era să o seducă pentru a afla adevărul. După numai câteva zile, își îndeplinise îndatoririle cu succes... ba chiar cu mult mai mult decât plănuise. Atinsese inima de gheață a lui Claire, iar ea i-o atinsese pe a lui. Sentimentele puternice contribuiseră la confuzia din inima și gândurile lui, îndepărtându-l de adevărata lui identitate și de misiunea pe care o avea de îndeplinit. Se afla la numai un pas de a se pierde complet într-o identitate falsă.

Ușor, ușor, Claire începu să aibă încredere în el, permițându-i accesul în toate aspectele vieții ei. Când acceptă un contract pentru a-l asasina pe unul dintre membrii remarcabili ai unei comunități financiare europene, îi expuse toate planurile, propunându-i chiar să asiste la lovitură. Într-un moment de luciditate, el transmise informațiile mai departe către omul lui de legătură.

Într-un fel sau altul, Claire reuși să afle, așa că în loc să meargă până la capăt cu planurile ei, se întoarse în apartamentul pe care-l împărțeau pentru a-l confrunta. Nu dădu niciun semn că l-ar suspecta în vreun fel, nici măcar în clipa în care îl înjunghie. Nu-i aruncă nicio acuzație

în față, nu-i făcu nicio criză de isterie, ci pur și simplu se îndreptă spre el ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze, apoi Marius simți arsura cuțitului înfipt în stomac. În timp ce se afla pe podea, se așteptă ca ea să-l omoare. În momentul respectiv chiar s-ar fi bucurat să se întâmple așa. Dar ea pur și simplu îl lăsă acolo să sângereze până la moarte, neștiind că echipa de agenți CIA se afla în apropiere și că avea să fie salvat în ultimul moment.

În anii care trecură, se luptă în mod constant cu mintea lui, până când amintirea ei deveni estompată și gândul că era moartă mai puțin dureros. Și acum, opt ani mai târziu, Claire pur și simplu apăruse din nou. N-ar fi renunțat la cariera pe care și-o alesese, știa asta, chiar dacă nu se mai folosea de pseudonimul Blanco. Poate avea un alt scop pentru prezența ei aici; vreun contract gras, iar el nu era decât cireașa de pe tort. Va trebui să verifice mai târziu posibilitatea aceea.

Pentru moment, avea nevoie de o altă armă. Claire i-o luase pe a lui și, chiar dacă mai avea una de rezervă pe barjă, nu era sigur că avea să ajungă acolo în seara aceea. Intenționa să rămână la sediul Elite, chiar dacă asta va ridica semne de întrebare. Avea nevoie de cel puțin câteva ore de somn și barja era mult prea departe.

Își părăsi biroul și se îndreptă spre zona în care lucra Jason. Grilajul era ridicat, dar bărbatul mai în vârstă lipsea. Pe masă se afla un Glock demontat, evident aflat în mijlocul unei reparații. Marius meștreri câteva minute la piesele separate, apoi îl reasamblă și apăsă pe trăgaci.

–Sistemul de tragere se blochează, spuse Jason din spatele lui.

–Acum nu se mai blochează, comentă Marius, așezând arma la loc pe masa de lucru.

–Ai nevoie de ceva? întrebă Jason, ridicând întrebător din sprâncene.

Marius îl privi în mod deschis.

–De o armă.

–Pot să știu ce s-a întâmplat cu a ta?

–Am pierdut-o.

–Ai... pierdut-o, repetă Jason.

–Am nevoie de alta, spuse Marius pe un ton răbdător, strălucirea rece din ochii săi avertizându-l pe bărbatul mai în vârstă să nu dezvolte subiectul.

Jason scoase câteva formulare, mormăind în barbă.

–Fără acte.

–Dar trebuie să respect un protocol, să țin o evidență, protestă Jason.

Drept răspuns, Marius îl fixă mai departe cu privirea. Jason clătină din cap.

–Bine, dacă tot ai reparat-o, atunci ia-o pe aia, îi indică arma de pe masă. Știi unde sunt cartușele. Servește-te ca la tine acasă.

–Mulțumesc.

Marius introduse arma în tocul de la subraț și se pregăti să plece.

–Dacă-ți găsești arma între timp, o vreau pe asta înapoi, spuse Jason în spatele lui.

Marius încuviință scurt din cap, după care se îndepărtă, lăsându-l pe Jason să clatine nemulțumit din cap în urma lui.

⌖

Alina aștepta până când Marius dispăru din raza ei vizuală, după care se strecură în biroul lui. Închise ușa în urma ei și se îndreptă spre scaunul lui.

Într-un colț al biroului se afla un maldăr ordonat de hârtii, o cană de cafea în celălalt colț. Computerul era plasat chiar în mijlocul biroului, cu monitorul stins. Apăsă pe o tastă și ecranul prinse viață, cu o căsuță care cerea o parolă. Rămase pe gânduri o clipă, dar renunță la idee. N-avea nicio șansă să ghicească ce parolă folosea și oricum se afla acolo dintr-un alt motiv.

Scoase dispozitivul de urmărire din buzunar și se aplecă peste haina așezată pe spătarul scaunului. Își introduse mâna sub guler și lipi dispozitivul. Ușa se deschise în spatele ei și Alina se forță să nu sară ca friptă până pe tavan. Se întoase încet pe călcâie. Marius se afla în cadrul ușii, privind-o încruntat.

–Ce faci aici?

–Te căutam, răspunse ea, sprijinindu-se neglijent de birou.

Ochii lui scanară biroul, observând evident că nimic nu era schimbat de la locul lui, după care se întoarseră la ea.

–Ce voiai?

–Să văd ce mai faci. Se îndepărtă de birou și îi zâmbi dulce. Și cum văd că faci foarte bine, plus că probabil ești foarte ocupat, dispar și te las în pace.

Îi făcu ușor cu mâna în timp ce ieșea din birou, conștientă că o urmărea cu o privire suspicioasă. Privi peste umăr și-l văzu examinând computerul, mâna ei încleștându-se automat pe dispozitivul pe care-l avea în buzunar. Se îndepărtă pe coridor, fluierând.

⌖

Soneria telefonului îi întrerupse lui Marius speculațiile despre vizita ciudată a Alinei.

–Da, răspunse, privindu-şi ceasul şi oftând când realiză că era deja după-amiază.

–Roger vrea să te vadă la el în birou, îi spuse Oliver.

Marius închise telefonul şi se îndreptă spre biroul care îi fusese desemnat lui Roger, dar îl găsi gol. Ochii îi fură atraşi de un dosar care fusese lăsat deschis. Îşi înclină capul într-o parte când zări poza mult prea familiară a unei femei, după care păşi în spate pentru a se îndepărta, mintea învârtindu-i-se într-o spirală nebunească. Bineînţeles! Cât de prost fusese să creadă că Roger nu era la curent cu faptul că ea era în viaţă... numai lui i se vânduse o minciună gogonată. Una pe care îşi dorise s-o creadă.

Uşa se deschise în spatele lui şi Roger intră. Se apropie de birou şi închise cu nonşalanţă dosarul.

–Ni s-a cerut să stăm cu ochii pe Marele Şeic Mohammed Imam Al-Khayyat de la moscheea Al-Azhar din Cairo. Va ţine o lectură la Congresul Fiilor Păcii organizat de Primul Summit al Tineretului Estului Mijlociu. Un eveniment care va reuni absolvenţii Fiilor Păcii din Egipt, Israel, Iordania, Autoritatea Naţională Palestină şi Statele Unite pentru a explora noi modalităţi de grăbire a procesului de pace din Estul Mijlociu şi stoparea atacurilor teroriste în numele Islamului. Al'Qaeda e foarte nemulţumită de comentariile publice ale Şeicului în ceea ce priveşte terorismul şi organizaţiile teroriste. Am primit indicii că s-ar putea încerca un atac asupra lui în timpul Summitului din Elveţia.

–Ce fel de atac?

–O lovitură profesionistă, răspunse sec Roger.

Claire? Asta ar explica dosarul, chiar şi prezenţa ei. L-ar ataca pe Şeic, apoi pe el. Claire fusese dintotdeauna adepta amestecului afacerilor cu plăcerea.

–Avem idee cine-ar putea fi? întrebă Marius, privirea alunecându-i de la Roger la dosarul aflat pe birou. Putea să joace jocul la fel de bine ca şi şeful său.

Roger zâmbi încordat.

–Avem întotdeauna idei, dar nimic concret. Doar suspiciuni.

–Care este profilul misiunii?

–Supraveghere standard. Şeicul va avea proprii lui bodyguarzi, rolul nostru va fi cel de simpli observatori. Sala de lectură a Colegiului Aiglon, unde va avea loc Summitul, reprezintă cel mai vulnerabil loc. Adună-ţi echipa şi fă-le rezumatul situaţiei. Roger făcu o pauză, privirea devenindu-i aspră. Fără greşeli, viaţa Şeicului e prioritatea noastră principală. Am fi puşi într-o lumină foarte proastă dacă s-ar întâmpla

să fie omorât cât timp e în paza noastră.

–Mă ocup imediat de asta, încuviinţă Marius, îndreptându-se deja spre uşă.

–Marius, îl strigă Roger şi agentul se întoarse cu faţa spre el. Dacă ai avea o informaţie în plus privind situaţia asta, ai împărtăşi-o cu mine, nu-i aşa? Sub glasul de catifea se simţea duritatea oţelului.

–Bineînţeles, răspunse Marius, după care se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul.

După revizuirea planului Colegiului Aiglon şi al sălii de lectură în care Şeicul Mohammad avea să-şi ţină cuvântarea, Marius ajunse la concluzia că cei zece agenţi Elite şi CIA desemnaţi să participe la misiune erau mai mult decât suficienţi pentru acoperirea tuturor punctelor de acces.

Dacă era să dea crezare unui ziar studenţesc al musulmanilor radicali, la lectură aveau să participe şi protestatari – genul de elemente marginale din universităţile europene care susţin Hezbollah cu fonduri şi campanii de propagandă – dar el era cu mult mai îngrijorat de ameninţările serioase venind din partea unui asasin profesionist care era posibil să se afle pe urmele Şeicului. Şi era foarte posibil ca acel asasin să fie chiar Claire.

Colegiul Aiglon îşi ridicase gradul de securitate, făcând demersuri care să asigure atât securitatea invitatului, cât şi a studenţilor. Toate pachetele erau verificate cu atenţie şi terenurile patrulate cu regularitate, sala de lectură controlată periodic.

Pentru partea lor, Marius adună echipele pentru a le prezenta situaţia, făcându-le un scurt istoric al Şeicului Mohammad, incluzând detaliile referitoare la conflictul lui cu Al'Qaeda. Din capătul mesei de şedinţe, Roger îl studia cu seriozitate.

–Deci nu ne jucăm cu el de-a bodyguard-ul, conchise Alina.

–Nu, Şeicul are proprii lui bodzguarzi. Noi rămânem pe fundal şi ne asigurăm că orice atac asupra lui este neutralizat înainte de-a fi declanşat. Strict muncă de decor.

Marius rămase tăcut pentru un moment, gândindu-se ce le putea spune despre posibilul asasin. Într-un final, scoase o poză din buzunar.

–Acesta este profilul posibilului asasin. Femeie caucaziană, păr închis la culoare, puţin peste treizeci de ani, adăugă privindu-l pe Roger drept în ochi.

Îi înmână fotografia lui Kosmas, care o dădu mai departe după ce-o analiză un moment.

–Ar putea încerca să se amestece printre cei din audienţă, poate chiar să joace rolul unei studente. Dacă vedeţi pe cineva care seamănă cu ea, mă anunţaţi imediat.

Când poza ajunse la Alina, ea o studie cu atenție, apoi își ridică privirea spre Marius. Se încruntă ușor, mutându-și privirea la Roger și surprinzându-l în timp ce-l privea la rândul lui pe Marius. Orice se afla la mijloc, Roger știa.

–Asamblarea mâine dimineață la patru fix, când vă veți primi și instrucțiunile specifice. Summitul începe la cinci după-amiaza. Vreau să verificăm întreaga sală de lectură înainte să înceapă evenimentul.

Agenții operativi se ridicară unul câte unul și părăsiră camera. Alina rămase în urmă, urmărindu-l pe Marius în timp ce-și strângea hârtiile.

–Femeia din poză este cea care te urmărește.

Marius se întoarse cu fața spre ea.

–Da.

Ea se încruntă și clătină ușor din cap.

–Cine e?

Ochii lui trecură dincolo de ea către un punct distant aflat pe peretele din spatele ei.

–Cineva din trecutul meu... cineva la care am ţinut odată.

–Ce s-a întâmplat? insistă ea.

Îi povesti despre Claire și despre misiunea lui din urmă cu opt ani, cu ochii încă pironiţi pe peretele din spatele ei, apoi despre scurta lor relație și tragicul ei sfârșit. După ce termină de povestit, rămaseră tăcuți o lungă perioadă de timp, Alina privindu-l fix, Marius cu ochii pierduți în trecutul amintirilor lui.

–Ce se întâmplă dacă o identificăm? sparse Alina tăcerea, aducându-l înapoi în prezent.

Marius își întoarse privirea spre ea, amintirile dispărând în ceață.

–O eliminăm.

–*Noi*, Marius, nu doar tu. Amintește-ţi asta, spuse ea, punând pe masă în fața lui fotografia lui Claire, după care părăsi sala de ședințe.

✦

VIAȚĂ LUATĂ

Villars, Elveția

Până a doua zi dimineaţă la zece, echipele ajunseră la Colegiul Aiglon după o şedinţă finală şi patru ore de zbor cu avionul de transport Elite. Până la patru după-amiaza, sala de lectură devenise un coşmar din punct de vedere al securităţii, dar Marius era pregătit pentru asta. Îşi răspândi oamenii de-a lungul sălii, conectându-i prin intermediul lui Oliver. La nevoie, echipele de rezervă se aflau la doar câteva minute distanţă. Ţinând cont de garderoba obişnuită a studenţilor, agenţii în ţinutele lor standard negre se integrau foarte bine în mulţime.

Alina preferase confortul în locul stilului, alegând pantaloni negri strânși pe picior, o helancă neagră și o geacă de piele neagră pe deasupra. Ochelarii de soare îi permiteau contactul vizual cu Oliver. Greutatea reconfortantă a armei în tocul de la subraț îi oferea un plus de siguranţă în timp ce patrula prin încăperi.

Un tânăr cu părul împletit în şuviţe scămoşite îi înmână un fluturaș care făcea reclamă unui club de noapte local. Alina îi aruncă o privire piezișă în timp ce se îndepărta prin mulţime. Îl zări pe Marius stând sprijinit de perete cu mâinile încrucișate la piept, scanând atent mulţimea, ochii lui oprindu-se pe silueta Șeicului Mohammad când acesta își făcu apariția în mijlocul unui grup de oameni. Alina ignoră vocea Șeicului și se concentră pe publicul din jurul ei. Își făcu loc prin mulţime, căutând o anumită figură. Auzea în ureche murmurul vocilor celorlalți agenți în timp ce-și făceau circuitul nesfârșit prin sală. La un moment dat, realiză că trecuse ceva timp de când nu mai auzise raportul lui Marius. Gândul îi trimise un fior pe șira spinării.

–Marius, unde ești? întrebă cu voce joasă. Niciun răspuns. Ochii ei scanară sala de lectură. Marius, raportează!

Din nou niciun răspuns, așa că se deplasă de-a lungul peretelui, căutându-l din priviri pe Kosmas, care era poziţionat în zona scenei. Ochii li se întâlniră și el clătină ușor din cap.

–Oliver, verifică canalul lui Marius.

O scurtă pauză, după care se auzi vocea lui Oliver.

–Activ.

–Ultima poziţie cunoscută?

–O verificare de rutină în zona scărilor din sectorul de nord.

Îi făcu un semn discret lui Kosmas în timp ce se grăbea spre uşă,

mâna ei strecurându-se deja în interiorul gecii după pistol. Cu cealaltă mână scoase dispozitivul de urmărire, felicitându-se în gând pentru ideea unei măsuri de siguranță în plus. Dispozitivul îi indica că se afla prin apropiere. Cu ochii ațintiți pe ecran, coborî în grabă un rând de scări. În timp ce păși pe platforma dintre scări, văzu cu coada ochiului ceva întunecat. Cineva o înșfăcă și o izbi de perete, degete mai puternice ca o menghină smulgându-i pistolul din mână. Își ridică ochii la el, amintindu-și să respire. Marius îi returnă pistolul.

–Ce cauți aici? o întrebă, fulgerând-o cu o privire iritată.

–Te caut pe tine, din moment ce nu-ți raportezi poziția și nu răspunzi când ești apelat, răspunse cu o urmă de mânie în glas.

–Verificam împrejurimile, ceea ce-ar trebui să faci și tu în loc să mă pândești pe mine.

–Bine, scuză-mă că-mi pasă!

Trecu pe lângă el și se îndreptă către etajul principal, cizmele bocănindu-i nervos pe trepte. Marius oftă și închise ochii pentru o fracțiune de secundă, după care își continuă rundele de supraveghere.

La șase fix, lectura luă sfârșit. Echipele rămaseră pe loc, așteptând să se împrăștie și ultimii studenți. Bodyguarzii Șeicului îl escortară pe acesta la hotel. O altă echipă se afla deja acolo.

Marius mai făcu o ultimă verificare a scărilor de incendiu. Trebuia să ajungă la hotel pentru a se consulta cu liderul echipei de supraveghere. Auzi pași în spatele lui și era deja întors pe jumătate, când simți o înțepătură în gât. Scoase tranchilizantul cu degetele tremurânde, dar era deja prea târziu. Genunchii îi cedară și alunecă pe peretele din spatele lui până la podea. Prin ceața care i se așternu aproape instantaneu peste ochi, o văzu pe Claire apropiindu-se. Cu un ultim efort supraomenesc, își duse mâna în interiorul gecii, dar nu reuși să-și coordoneze mișcările pentru a extrage arma.

Claire se aplecă să-i ia pistolul.

–A sosit momentul, Marius.

Ecoul cuvintelor ei pulsă în mintea lui. Înainte de a-și pierde cunoștința, zări alte două siluete încețoșate.

–Duceți-l la mașină, ordonă Claire.

Atena, Grecia – 24 de ore mai târziu

Picurul constant al apei și sunetul unor pantofi cu talpa moale pășind pe ciment penetrară ceața indusă de drogul care-i fusese injectat și își reveni în fire. Era întins pe spate, cu mâinile ridicate deasupra capului și legate de tăblia patului, la fel și picioarele. Arcurile saltelei scârțâiră când

își ridică capul să privească în jurul lui, atrăgându-i atenţia lui Claire.

–Bun, te-ai trezit.

N-avea niciun sens să încerce să se prefacă. O privi în timp ce se apropia cu mâinile la spate, ca și cum ar fi ascuns un cadou surpriză. Se opri lângă el, dându-i la o parte părul din ochi.

–Acum avem puţin timp împreună. Tu şi cu mine. Fără întreruperi, fără distrageri.

–De ce acum?

Claire se așeză pe marginea saltelei, reducându-l la tăcere cu un deget pe buze. Mâna îi alunecă în jos, descheindu-i nasturii cămășii.

–Mi-a luat mult timp să-ți dau de urmă. Ești un bărbat foarte greu de găsit, vocea ei era moale, expresia feţei oarecum gânditoare. Am fost nevoită să stau ascunsă mulţi ani şi asta numai datorită ţie. Mi-am abandonat identitatea şi reputaţia, din nou, mulţumită ţie. Mi-a luat ceva timp să refac totul. După care am început să te caut.

Marius se foi pe pat când îi desfăcu cămașa, dezvelindu-i pieptul. Claire scoase și cealaltă mână de la spate, dând la iveală un cuţit. Lama alunecă pe lângă clavicula lui, lăsând în urmă o dâră de sânge, avertizându-l să rămână nemișcat. Îi puse cuţitul la gât şi îl încălecă. Încă ameţit din cauza drogurilor care-i fuseseră injectate, Marius se strădui să-şi păstreze o expresie impasibilă în faţa a ceea ce ştia că urma să se întâmple.

–La un moment dat, chiar am crezut că n-o să te găsesc niciodată, continuă Claire cu o voce hipnotizantă. M-a costat foarte mult să aflu de unde ai venit şi cine te-a trimis, dar favorurile şi banii plasaţi unde şi cui trebuie au dat în sfârşit rezultate.

Îi trase marginile cămășii afară din pantaloni.

–Te-am urmărit din umbră... o dată chiar te-am privit în timp ce dormeai. Am alimentat piaţa cu informaţii false despre Şeic, ştiind că nu vei putea sta deoparte dacă ai bănui că eu sunt asasinul din umbră. Şi am avut dreptate. Nici măcar acum nu te-ai opri de la nimic să mă trădezi.

Vârful cuţitului îl apăsă într-un punct sub bărbie, perforându-i uşor pielea. Lama îi alunecă în jos pe piept către stomac. Marius fu străbătut de un fior când simţi palma ei pe piele. Îşi închise ochii în timp ce mâna ei se strecură pe sub betelia pantalonilor. Îi atinse buzele cu ale ei, în timp ce mâna ei îl cuprinse, masându-l cunoscător. Marius îşi întoarse capul într-o parte într-un refuz mut. Dacă avea de gând să-l omoare, mai bine s-o facă cât mai repede.

Claire se îndreptă, cu faţa contorsionată de furie.

–Ţi-am oferit totul... încrederea mea, dragostea mea, şi tu ţi-ai bătut

joc de toate. N-am fost în stare să te ucid nici măcar atunci când m-ai trădat. Am devenit slabă datorită iubirii pe care ți-o purtam. Ultimele cuvinte le rostise cu un calm deosebit, orice urmă de furie dispărând din vocea ei. Timpul m-a vindecat, Marius. Acum nu mai sunt slabă.

Marius întoarse capul să o privească. Avea să o facă acum și nu exista nimic care s-o oprească. Nu putea decât să spere că va fi rapid. Claire îi mângâie stomacul, degetele ei trasând vechea cicatrice ca și cum și-ar fi admirat vechea operă, după care îl atinse cu vârful cuțitului. În ciuda faptului că încerca să se controleze, Marius tresări.

–Da... chiar aici, murmură ea în timp ce îi înfipse cuțitul în stomac cu o mișcare aproape lenevă.

Oricât era de pregătit pentru asta, tot simți arsura familiară ca pe un șoc. Aerul îi părăsi brusc plămânii, în timp ce lama cuțitului îi pătrunse mai adânc în carne. Apoi, pe cât de rapid îl penetrase, pe atât de rapid fu smucită afară, un val de sânge și o durere ascuțită țâșnind în urma ei. Salteaua scârțâi când Claire se ridică de pe el, lama înroșită a cuțitului alunecând pe pieptul lui încordat de durere. Îi putea simți răsuflarea caldă în ureche în timp ce-l bătu ușor cu palma pe obraz.

–Avem mult timp să ne jucăm. Odihnește-te puțin, o să mă întorc.

Îl sărută aproape violent, după care dispăru. Marius încercă din răsputeri să rămână conștient, pierzând rapid bătălia.

⌖

Alina și restul agenților ajunseră înapoi la sediul Elite cu puțin înainte de miezul nopții. După o ședință scurtă, încercă să dea de Marius. Biroul lui era încuiat și o verificare de rutină cu Oliver îi confirmă exact temerea ei cea mai mare: nu se întorsese încă. Contactă echipa de supraveghere de la hotelul Șeicului și află că Marius fusese așteptat acolo, dar nu ajunsese niciodată.

Scoase dispozitivul de urmărire din buzunarul jachetei și-l activă. În mod ciudat, semnalul indica că se întorsese în Grecia. *Bun, asta simplifică totul*, se gândi, grăbindu-se să părăsească sediul.

O jumătate de oră mai târziu, murmură o înjurătură în timp ce conducea mașina pe străzile pustii în sensul indicat de ecranul dispozitivului, dojenindu-se pentru faptul că acționase dintr-un impuls de moment, neglijând să ceară ajutorul cuiva de încredere. Se încurajă, spunându-și că la nevoie putea contacta Elite cu ajutorul telefonului mobil.

Dispozitivul o ghidă către depozitele de pe râul Eilissos de la periferia Atenei. Un banner dreptunghiular anunța că ultima clădire

era disponibilă pentru închiriere. Alina parcă mașina în lateralul clădirii, scoase o lanternă din torpedou și pierdu câteva minute prețioase pentru a găsi o intrare.

Ecranul dispozitivului indica fără doar și poate că Marius se afla în clădire. Ce naiba căuta acolo? Rămase un moment pe loc, cântărind ce să facă cu dispozitivul. Într-un final, îl vârî sub brațul în care ținea lanterna și își scoase arma înainte de a intra în depozit.

Etajul principal părea pustiu și părăsit, picurul constant al apei fiind singurul zgomot de fundal. Auzi un fâșâit ușor în stânga ei și se întoarse. Speriați de lumina lanternei, o ceată de șobolani se împrăștiară în toate direcțiile. Inspiră adânc, încercând să-și controleze pulsul, și își continuă drumul. Trecu de ultima ușă și se opri când zări ceva întunecat pe podea. O trecu un fior când recunoscu haina lui Marius. O ridică și o analiză. Dispozitivul de urmărire încă mai era atașat de guler.

Învârti lumina lanternei de jur împrejurul încăperii, oprindu-se când descoperi salteaua de lângă perete. Marius se afla pe ea, cu mâinile și picioarele legate. Oftă ușurată, luminându-l cu lanterna.

–Marius, ești... Amuți când văzu sângele prelingându-se din stomacul lui, îmbibând salteaua.

Puse rapid haina pe rană și presă puternic. Marius se mișcă, făcând salteaua să scârțâie zgomotos, scăpând un geamăt de durere.

–Șșșșș... eu sunt, îi șopti.

Pleoapele lui tremurară și se deschiseră la auzul vocii ei. Alina îi zâmbi, încercând să-l asigure că totul avea să fie bine. Cantitatea mare de sânge pe care-o pierduse deja o îngrijora, mai ales că nu știa de cât timp fusese rănit. Își scoase telefonul și formă numărul lui Kosmas, dar nu avea semnal. Înjură înfundat, strecurând telefonul la loc în buzunar.

Se chinui să deznoade frânghiile care-l legau de pat. Câteva minute și unghii rupte mai târziu, reușise să le desfacă și îl trase de mâini ca să-l ridice în șezut. Marius inspiră adânc, răsuflarea șuierându-i printre dinți în timp ce-l susținea.

–Trebuie să ieșim de aici. Poți să mergi? îl întrebă.

–Da.

Se ridică în picioare, sprijinindu-se de ea, reușind să rămână acolo câteva secunde înainte de-a începe să se prăbușească. Alina se băgă sub el, petrecându-i o mână peste umăr, aproape ameținând când preluă întreaga lui greutate. Începură să înainteze încet către ieșire. După câțiva pași, Marius păru să-și mai recapete puterile, în ciuda faptului că respirația îi devenea din ce în ce mai greoaie.

Alinei i se păru că auzi zgomote pe pasarela de deasupra lor. Din

nou, Marius începu să se sprijine de ea din ce în ce mai mult. Chiar în momentul în care trecură de ultima ușă, se poticni și alunecă la podea. Alina căzu în genunchi odată cu el, încercând să-l susțină. Îl întinse pe spate, privindu-l cum zăcea cât se poate de nemișcat, complet neputincios. Îl prinse de umeri și-l zgudui ușor, dar nu primi niciun răspuns. Nici măcar o fluturare a pleoapelor.

–Marius! șuieră ea, scuturându-l din nou.

Își verifică din nou telefonul, oftând frustrată când observă că tot nu avea semnal. Îl apucă pe Marius de sub umeri și-l târî într-un colț, sprijinindu-l de perete. Îl scutură din nou, de data aceasta cu mai multă putere. Ochii lui se deschiseră.

–Marius, hai odată. Trebuie să te ridici!

Ochii lui începură să se închidă din nou, dar Alina îi prinse fața în mâini, forțându-l s-o privească.

–Trebuie să te scot de aici, îi spuse pe un ton ferm.

Marius clătină din cap.

–Pleacă... o să te omoare, șopti răgușit.

Alina își înghiți nodul din gât când văzu resemnarea din privirea lui. Era pregătit să moară acolo pentru că avea impresia că o merită.

–Dacă rămâi aici, atunci rămân și eu, declară cu încăpățânare. Dacă mori aici, atunci o să mor și eu pentru că n-am de gând să te părăsesc. Înțelegi?

El își închise ochii, un geamăt scăpându-i printre buze.

–Nu pot, șopti cu greu.

–Te ajut eu.

Îi luă brațul și-l petrecu pe după umeri, trăgând cu putere în timp ce el împingea cu picioarele, reușind să-l ridice pe jumătate înainte ca genunchii lui să cedeze. Cu un geamăt prelung, Marius se prăbuși din nou lângă perete. Oftă frustrată și privi peste umăr înspre ieșirea din depozit.

–Mă duc să chem ajutoare. Mă întorc imediat, spuse, punându-i în mână arma ei de rezervă.

Marius încuviință slab și Alina se aplecă să-i atingă buzele cu ale ei, după care se ridică și se îndreptă spre ieșire. Cu puțin noroc, nenorocitul de telefon avea să funcționeze afară.

Nu ajunse decât la jumătatea distanței, când un glonț ricoșă cu o scânteie albă în cimentul din fața ei. Chiar înainte să realizeze că se trăgea asupra ei, Alina se rostogoli în spatele unei lăzi. Își scoase arma și privi în sus către pasarela care traversa depozitul dintr-o parte într-alta, suficient de sus încât să fie complet scufundată în întuneric. Dacă ar fi luminat-o cu lanterna, n-ar fi făcut decât să-și trădeze poziția.

Bucăți de lemn explodară din ladă la cea de-a doua împușcătură, ratându-i fața la milimetru. Ținti în direcția din care credea că venise atacul și trase două gloanțe. Un al treilea glonț o rată din nou și Alina se rostogoli, încercând să ajungă în spatele unui container abandonat.

Două gloanțe mușcară din container cu un zgomot surd de metal perforat. Știa că în ritmul acela nu avea să scape de acolo. Atacatorul ei, cel mai probabil femeia din trecutul lui Marius, ar nimeri-o înainte să ajungă la ușă. Trebuia să creeze o diversiune, poate chiar s-o manipuleze puțin pe Claire.

–Acum că suntem numai noi două aici, spune-mi, Claire, ce te-a făcut să reapari după atâția ani? Te-au bântuit cumva fantomele? Spuse cu voce tare în timp ce-și verifica încărcătorul să vadă câte gloanțe îi mai rămăseseră.

Nu primi niciun răspuns, așa că riscă o privire pe deasupra containerului. Un glonț ricoșă chiar în fața ei și Alina se ghemui instinctiv. Privi în jur, mintea funcționându-i cu rapiditate. În capătul peretelui de sub de pasarelă se afla o scară de incendiu care ajungea pe acoperiș. Un luminator se afla chiar deasupra poziției lui Claire.

Își dădu jos jacheta și-o așeză pe-o cutie de carton, după care se grăbi să ajungă la scară și începu să urce. Odată ajunsă pe acoperiș, păși până în dreptul luminatorului și privi în jos. Acolo... abia putea distinge o umbră în colțul din dreapta.

Fără să stea prea mult pe gânduri, și încercând să nu se gândească că nu dispune de echipamentul necesar pentru așa ceva, își luă elan și sări în gol, trăgând câteva focuri de armă în geamul luminatorului. Sticla explodă în milioane de bucăți. Ateriză greoi pe pasarelă, dar se rostogoli imediat în picioare, cu arma pregătită.

Ploaia de cioburi o surprinse pe Claire, care se aruncă la podea, încercând să se protejeze cât de bine putea. Când își ridică capul, se trezi că privește fix în gaura țevii unui pistol. Pe buzele ei înflori un zâmbet sarcastic

–Impresionant... trebuie să admit că până la urmă se pare că nu ești doar o păpușă frumușică. Se ridică și începu să-i dea târcoale, ignorând pistolul care-i țintea tâmpla. Pe de altă parte, dacă am numărat corect, nu mai ai gloanțe. Îl iubești suficient de mult încât să-ți sacrifici viața pentru el?

Alina își ridică bărbia cu trufie.

–De ce nu? Tu ai făcut-o.

Expresia lui Claire se înăspri. Își așeză arma pe podea, ridicând mâinile pentru a-i arăta că sunt goale.

–Putem să ne dăm amândouă cu presupusul în privinţa gloanţelor tale, sau putem s-o rezolvăm în stil vechi.

Alina mișcă mâna o idee într-o parte și apăsă pe trăgaci, ultimul ei glonț zgâriindu-i brațul lui Claire.

–Eu nu-mi dau cu presupusul, spuse cu un zâmbet provocator, după care-și așeză la rândul ei arma pe podea.

Claire își privi brațul care începuse să-i sângereze.

–După ce termin cu tine, o să mă mai joc puţin cu el înainte să-i tai gâtul. Nici nu merită altceva.

–Ce ciudat ca tocmai tu să spui asta, răspunse Alina cu o urmă de ironie în glas. Oare n-ai procedat la fel ca Marius? Nu te-ai folosit de oameni ca să poţi ucide? N-ai încercat să ajungi la obiectivul tău prin orice mijloace? Ridică din sprâncene și rânji. Recunoaște-o, Claire, n-ai reprezentat decât o misiune pentru el. Și Marius e extrem de priceput la slujba lui. La fel ca și tine.

Orice urmă de sarcasm dispăru de pe faţa lui Claire, trăsăturile ei delicate părând lipsite de viaţă. Un pumnal străluci în mâna ei și se năpusti înainte. Alina reuși să prindă mâna în care ţinea cuţitul, dar Claire îl apăsă în jos cu mai multă putere, ajungând la doar câţiva centimetri de gâtul ei.

Deodată, ceva explodă în spatele lor. Claire tresări. Gura i se deschise larg, expresia devenindu-i șocată în timp ce cădea pe spate. Alina păși înapoi, aproape fără suflare. Își ridică privirea pentru a-l descoperi acolo pe Marius, ţintind încă pistolul cu o mână tremurândă, cu cealaltă mână presându-și haina pe rana din stomac. Scăpă pistolul și se prăbuși la pământ.

Alina se aplecă să-i verifice pulsul lui Claire. Chiar rănit cum era, Marius ţintise la perfecţie: glonţul intrase prin spate, oprindu-se fix în inimă. Claire murise înainte să atingă podeaua. Îl privi din nou peste umăr.

–Cam psihopată fosta ta iubită.

Marius își sprijini capul de peretele din spatele lui și pufni.

–Pot să-ţi atrag atenţia asupra propriul trecut romantic?

Alina nu-și putu reţine un hohot de râs.

–Bine, recunosc, m-ai prins.

Marius clătină din cap și ochii i se închiseră. Alina se târî până la el, prinzându-l chiar înainte de a leșina.

✦

MULT AȘTEPTATA MOARTE

Alina îi privi pe doctori în timp ce făceau tot posibilul să-i salveze viaţa lui Marius. Singura îmbunătăţire pe care-o putea vedea era că faţa şi buzele lui nu mai erau albe ca varul, deşi continua să arate ca un cadavru, cu tuburi şi fire ieşindu-i din corp.

O, Doamne, te implor... nu din nou...

O mână i se aşeză pe umăr, făcând-o să tresară. Se întoarse pentru a-l descoperi pe Roger.

–Doctorii au mari speranţe, îi zâmbi el timid. Ştiu că arată rău, dar e puternic. Şi cel mai important lucru, datorită ţie am ajuns rapid la el. Încă o oră în plus şi n-ar mai fi avut nicio şansă. I-ai salvat viaţa.

Alina doar încuviinţă din cap, incapabilă să-şi găsească vocea pe moment.

–Pot să stau cu el pentru câteva momente?

–O să fie păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar da, sunt convins că doctorii îşi vor da acordul să stai cu el.

O oră mai târziu, i se permise accesul în camera lui Marius. Merse încet până la patul lui, trăgând aer în piept când îşi coborî privirea spre el. Îi îndepărtă părul de pe frunte, lăsându-şi degetele să coboare pe obrazul lui. Îi observă cearcănele întunecate de sub ochi, semn al pierderii masive de sânge. Singura dovadă că mai era în viaţă era uşoara ridicare şi coborâre a pieptului când respira.

–Tu trebuie să fii Alina.

Se întoarse şi observă un doctor stând în pragul uşii. Era puţin mai scund decât ea, cu părul roşcat şi o faţă rotundă, pe sub halatul medical purtând pantaloni negri şi o cămaşă albă.

–Eu sunt Doctorul O'Brien.

–Nu te-am mai văzut până acum, spuse ea, urmărindu-l cu privirea până ajunse în cealaltă parte a patului lui Marius.

–Sunt nou, răspunse bărbatul privind în jos către fişa pe care o avea în mâini.

–Cum se simte?

–Ţinând cont prin ce-a trecut, are noroc să fie în viaţă. Doctorul O'Brien îşi ridică privirea, zâmbind plin de remuşcări la spaima din ochii Alinei. Scuză-mă, încă încerc să-mi şlefuiesc comportamentul de la căpătâiul bolnavului. Semnele lui vitale prezintă ceva îmbunătăţiri, dar vor mai

trece câteva zile până când putem confirma vreo îmbunătăţire majoră.

–Altceva? întrebă ea încet.

Doctorul O'Brien oftă uşor şi încuviinţă din cap.

–A pierdut foarte mult sânge. Cred că i-am oprit hemoragia internă, dar încă îl monitorizăm preventiv.

Alina îşi puse mâna peste a lui Marius.

–Aş vrea să fiu aici când se trezeşte.

–S-ar putea să mai dureze ceva.

–Nu-i o problemă, îmi asum riscul.

Doctorul O'Brien încuviinţă.

–Fotoliul se poate transforma în pat. Îţi aduc lenjerie şi nişte pături.

–Mulţumesc.

Îl privi în timp ce părăsea camera, după care se aplecă spre Marius şi-l sărută pe frunte.

–Întoarce-te la mine, îi şopti la ureche.

Respectându-şi promisiunea, doctorul O'Brien îi aduse lenjerie şi pături. Probabil discută şi cu asistentele pentru că prezenţa ei acolo trecu neobservată.

Stătea la căpătâiul lui Marius, ţinându-l de mână, bucuroasă că putea face măcar atât pentru el. Aţipea din când în când pe fotoliu, după care trăgea de ea să stea din nou la căpătâiul lui. Una dintre asistentele de pe tura de noapte fusese suficient de drăguţă să-i aducă cafea şi să-i spună câteva cuvinte încurajatoare, declarându-i că se puteau observa mici progrese.

Alina se plimbă ca un leu în cuşcă prin cameră, încercând să-şi dezmorţească picioarele. Auzi foşnete în spatele ei şi se întoarse grăbită la patul lui Marius. Începuse să se agite în somn. Capul i se mişca frenetic dintr-o parte într-alta pe pernă, în timp ce dădea din picioare de parcă încerca să evadeze de sub pătură. Se ridică pe jumătate, doar ca să cadă la loc, gemând, cu răsuflarea întretăiată.

Alina îl luă de mână, cu cealaltă mângâindu-l delicat pe păr.

–E-n regulă, eşti în siguranţă. Eşti în siguranţă.

Vocea şi atingerea ei părură să-l liniştească. Răsuflarea i se calmă şi căzu din nou într-un somn liniştit.

Alina rămase lângă el până când deveni prea obosită ca să-şi mai poată ţine ochii deschişi. Îşi sprijini bărbia pe mâini, după care îşi puse capul pe marginea patului lui, închizând ochii.

La ora opt dimineaţa fu dată afară din cameră de Doctorul O'Brien,

care venise să-l examineze pe Marius. Profită de asta pentru a-și lua o cafea și un sandviș de la cantină. Se întoarse exact când Doctorul O'Brien părăsea camera, fluturii nervoși din stomacul ei fiind potoliți de zâmbetul lui reconfortant.

–E mult mai bine. Semnele vitale sunt mai puternice și se pare că respiră mai bine. Nu știu sigur când se va trezi, dar cred că l-ar ajuta dacă i-ai vorbi.

Dimineața se transformă în după-amiază, fără nicio schimbare. Alina se ridică de pe scaun să-și dezmorțească picioarele. Ușa se deschise încet, un cap strecurându-se înăuntru. Ford privi nesigur în jur, zâmbind când o zări. Păși în cameră, făcând semn cuiva din spatele lui. Kosmas apăru și el, aducând cu el o pungă albă de hârtie.

–Ți-am adus ceva de mâncare, spuse Ford, luând punga de la Kosmas și așezând-o pe măsuța de lângă pat.

–Mulțumesc, chiar aveam nevoie de ceva mai substanțial decât mâncarea de la cantină, spuse ea recunoscătoare, stomacul ghiorăindu-i când simți miros de supă.

Scoase recipientul și-l așeză pe masă, după care scoase un sandviș cu pastramă încă fierbinte.

Kosmas păși până în dreptul patului lui Marius, privind în jos la corpul nemișcat.

–Am auzit că e mai bine.

Alina încuviință.

–Așa sper, spuse zâmbind ușor. Mulțumesc pentru mâncare, miroase grozav.

–S-ar putea să avem un *briefing* mâine. Te anunț dacă e nevoie și de tine, spuse Kosmas, după care o sărută pe frunte.

Ford o îmbrățișă încurajator.

–Fii puternică, Ducesă! îi șopti la ureche.

⌖

Aroma ei îl trezi, făcându-l să-și dorească ieșirea din întuneric, căutând instinctiv lumina și căldura ei. *Miroase ca acasă.* Marius deschise ochii, clipind de câteva ori până când imaginea tavanului deveni clară. Își roti privirea prin cameră, căutând-o pe Alina. Acolo... fața ei era la fel de frumoasă cum își amintea. Închise ochii pentru un moment, deschizându-i din nou pentru a o vedea încă acolo, zâmbindu-i. Tresări și se foi pe pat, întinzând o mână pentru a o atinge. Ea îi luă mâna și-o duse la obrazul ei. Simți un strop de căldură și realiză că plângea.

–Alina, șopti răgușit, forțându-și corzile vocale. Alina... Mulțumesc.

Zâmbetul ei se lărgi, părul ei mătăsos atingându-i obrazul. Se delectă cu senzația aceea minunată. Ea își ridică capul să-l privească.

–Cum te simți? îl întrebă, mângâindu-l pe obraz.

–Ca și cum aș fi fost bătut măr pe o alee lăturalnică, încercă să glumească. N-ar trebui să fii aici singură. Înghiți cu greu, închizând ochii pentru câteva momente, privirea devenindu-i mai clară când îi deschise. Nu ești în siguranță.

–Camera e supravegheată în permanență. Oricine a ajutat-o pe Claire să pătrundă în Elite, încă se mai află aici. Avea să-i pună o groază de întrebări, dar pleoapele lui începeau deja să se închidă. Suspectezi pe cineva? îl întrebă, deloc dornică să-l piardă din nou în favoarea somnului.

–Obosit, mormăi el greoi.

Își așeză mâna pe obrazul lui, încercând parcă să prelungească pentru câteva clipe conexiunea dintre ei.

–Spune-mi, Marius, cine?

Ochii lui negri se deschiseră și se fixară în ai ei.

–Cineva extrem de periculos.

Alina mormăi o înjurătură.

–Alina... șopti el, întinzând o mână s-o atingă. Mă bucur că ești aici. Oftă, lăsându-și în sfârșit ochii să se închidă.

–Nu plec nicăieri.

⌖

Marius dormi liniștit pentru tot restul nopții. Alina rămase de pază lângă el, cu pistolul în mână. Veni dimineața și odată cu ea o altă examinare din partea doctorului O'Brien. De data aceasta, Marius era conștient și capabil să răspundă la întrebări. Încă mai era treaz când Alina se întoarse în cameră, privirea lui urmărind-o în timp ce se apropia de pat.

–Știu că probabil ai o groază de întrebări, spuse el încet.

Alina își încrucișă brațele la piept.

–Mi-ai povestit despre Claire, dar am senzația că mai ai multe de povestit.

Marius o privi tăcut un timp îndelungat.

–E mai bine ca unele lucruri să rămână în trecut.

Alina se întinse să-i dea deoparte părul de pe frunte.

–Poate, dar nu și în cazul ăsta. Odihnește-te, o să stau de pază.

O ascultă, îngăduindu-și să adoarmă la loc. Dormi aproape întreaga zi, un somn sănătos în comparație cu starea la un pas de comă în care se aflase până de curând. Când se apropie noaptea, Alina părăsi puțin camera pentru a-și lua ceva de băut. Când se întoarse și deschise ușa,

descoperi un bărbat lângă patul lui Marius. Purta un halat alb de medic, cu o seringă într-o mână, în timp ce cu cealaltă ținea perfuzia pentru a introduce acul.

–Ce faci? îl întrebă cu răceală, strecurându-și mâna la spate pentru a-și scoate pistolul din betelia pantalonilor.

Bărbatul întoarse capul peste umăr s-o privească.

–Îi dau medicamentele.

–Ultimele medicamente i-au fost injectate încă de acum două ore, replică pe un ton calm Alina, îndreptând pistolul către el. Lasă seringa jos!

Bărbatul își ridică mâinile în aer, rânjind în timp ce se se întoarse cu fața la ea. Păși înainte, neoprindu-se nici măcar când Alina trase piedica pistolului.

–Sper că n-ai de gând să mă împuști numai pentru că încerc să-mi fac meseria.

Chiar în momentul în care rosti ultimul cuvânt, se lansă spre ea. Anticipându-i mișcarea, Alina păși într-o parte, lovindu-l cu piciorul în spatele genunchiului și izbindu-l în ceafă cu patul pistolului. Bărbatul se ghemui, urlând de durere, moment în care Alina îl mai lovi o dată. De data aceasta, bărbatul rămase nemișcat. Îl percheziționă rapid, înjurând când descoperi un mic transmițător împreună cu un pistol. Puse pistolul deoparte și dezasamblă transmițătorul, alertând paznicul de afară.

Brett și Roger ajunseră în următoarele minute, urmărindu-i pe agenții care-l transportau pe suspectul încă inconștient către camera de interogatorii.

–Transmițătorul indică faptul că avea și alți complici, spuse Alina. Nu putem decât să ne dăm cu presupusul câți.

Brett era mai tensionat decât îl văzuse vreodată. Acesta fusese al doilea incident în perimetrul securizat din cadrul sediului Elite. Dacă nu găseau în curând cârtița, Consiliul avea să intervină în cel mai neplăcut mod.

⌖

Două săptămâni trecură rapid, fără alte incidente, dar și fără orice fel de progres. Prizonierul nu cedase interogatoriului, orice indiciu pe care-l aveau neducând nicăieri.

În biroul lui, Kosmas își continua munca de detectiv amator, accesând din nou dosarele pe care Scott i le transferase în secret. Se opri și luă o gură de cafea. Era tare și-l ținea în alertă. Se gândi la numele din fața lui. Oare era un complot menit să distrugă Elite din interior? Întrebarea asta ridica alte întrebări. Cine? De ce? Gemu când conștientiză multitudinea de posibilități care se desfășurau în fața lui. Dar agenții CIA? Unde și

cum se potriveau în jocul ăsta de-a șoarecele și pisica?

Avea nevoie de ajutor, dar de la cine? Scott? Nu, îl ajutase și așa prea mult. Oliver? Ar accepta oare să lucreze în secret cu cineva care la un moment dat fusese suspectul principal? Puțin probabil. Își luă în calcul opțiunile și trase concluzia că, cu puțin noroc și ceva ajutor din partea lui Oliver, ar putea avea ceva de spus în privința asta. Tot ceea ce aflase până atunci ridica mult prea multe întrebări.

Îl căută pe Oliver în sistemul de operațiuni, știind că se lupta cu termene limită în timp ce încerca să reconstruiască misiunile eșuate pentru a descoperi ce anume mersese prost.

–Am nevoie de ajutorul tău, spuse Kosmas, aplecându-se peste umărul lui.

–N-am timp nici să respir. Roger mă bate la cap să termin reconstituirea misiunilor. De ce anume ai nevoie? întrebă Oliver fără să-și dezlipească o clipă privirea de pe monitor.

–Doar dosarul unuia dintre agenții voștri, dar am nevoie de tot, chiar și de evaluarea psihologică. Și să păstrezi secretul, cel puțin pentru moment.

–Pot să știu pentru ce-ți trebuie?

–Nu, îmi pare rău. Tot ce pot să-ți spun e că dacă mă ajuți, s-ar putea să aflăm mult mai curând cine-i turnătorul.

–Dosarul cui? întrebă Oliver după ce stătu pe gânduri câteva clipe.

Când Kosmas îi spuse ce dosar îl interesa, singurul răspuns primit fu o ridicare din sprâncene, dar Oliver n-avea timp de pierdut încercând să verifice raționamentul agentului Elite, așa că-i dădu ce ceruse. Pe lângă asta, era complet ridicol... tipul se afla pe o pistă înfundată.

Kosmas se întoarse în biroul său, fără să observe că cineva plecase în grabă din încăperea sistemului de operațiuni după ce el îi adresase rugămintea lui Oliver. Înapoi în biroul lui, verifică câtă cafea mai era în cafetieră. *Suficient pentru încă o ceașcă*, se gândi, în timp ce-și turna restul de lichid.

Se așteptase la gustul amărui, dar nu și la vederea încețoșată și la amețeală. *Otravă*, fu ultimul lui gând coerent înainte de-a apăsa în cădere butonul de urgență al dispozitivului nou instalat, după care se prăbuși pe podea.

Alarma răsună cu un ecou asurzitor.

⌖

–Scott, ce-i asta? Cine-a declanșat alarma? întrebă Brett, activându-și imediat interfonul.

–Se pare că cineva din biroul lui Kosmas.

Brett se grăbi afară din birou, în timp ce Scott anunță departamentul medical și pe Roger. Se mai gândi un moment și o chemă și pe Alina. Brett ajunse primul la biroul lui Kosmas și-l găsi pe acesta la podea, tot trupul fiindu-i cuprins de convulsii puternice. Fața îi căpătase o tentă albăstruie, convulsiile împiedicându-l să respire. Spasmele bruște nu permiteau nimănui să-i ofere primul ajutor, nu c-ar fi avut cineva ce să-i facă. Brett rămase acolo, privind deznădăjduit cum încă unul dintre agenții lui buni începea să moară. Personalul medical ajunse un minut mai târziu.

–Repede, trebuie să-l ducem la cabinet, spuse doctorul O'Brien, verificându-i pulsul.

Ridicară cu greu trupul care încă se mai zvârcolea pe o targă, după care se grăbiră spre cabinetul medical.

⌖

Alina se afla în camera lui Marius când auzi alarma, dar până nu primi un mesaj de la Scott câteva momente mai târziu, habar nu avea ce se întâmplase. După ce-i dădu instrucțiuni stricte pazniculuicare păzea camera lui Marius să nu lase pe nimeni să treacă sub nicio formă, se grăbi spre biroul lui Kosmas. Îl găsi pe Brett singur, aproape gârbovit, ca și cum toată greutatea lumii se afla pe umerii lui.

–Ce s-a întâmplat? îl întrebă, frica pe care o simțea în capul pieptului materializându-se cu un gust amărui în gură.

–Kosmas a fost otrăvit, îi răspunse el fără s-o privească în ochi.

–O, Doamne, Dumnezeule! Trăiește? Ochii i se umplură de lacrimi, imaginându-și inimaginabilul.

–Trăia când l-au luat cu targa, dar avea convulsii violente. Nu cred c-o să supraviețuiască, șopti Brett pierdut în gânduri, după care se îndepărtă.

Alina rămase înlemnită pentru câteva secunde, privind în urma lui, după care se întoarse și o rupse la fugă în direcția aripei medicale. Ford, care abia ajunsese la Elite, se trase din calea ei, lipindu-se de un perete.

–Kosmas a fost otrăvit! îi strigă ea peste umăr, iar el se grăbi s-o urmeze.

Când ajunseră acolo, nu le veni să-și creadă ochilor. Fața și buzele lui Kosmas erau albastre, iar el era inconștient. Din gâtul lui ieșea un tub, doi doctori presându-i pieptul cu schimbul ca să-i mențină inima funcțională. Când doctorul O'Brien ieși din cameră, Alina îi căută privirea, dar nu descoperi nicio urmă de speranță în ochii lui.

–Cât mai durează până vom ști? îl întrebă, temându-se să afle răspunsul.

–Nu știu. Trebuie să așteptăm. Substanța folosită este un drog sintetic cu o componență ciudată. I-am injectat un nou ser antidrog, dar imediat ce s-au terminat convulsiile, a încetat să mai respire. Sper să am mai multe răspunsuri după o analiză mai amănunțită, mai adăugă el punându-și o mână pe umărul ei, după care se întoarse în cameră.

⌖

Brett se învârti prin biroul lui, încă nereușind să asocieze imaginea lui Kosmas convulsionând violent pe podea cu agentul extrem de controlat pe care-l cunoștea de paisprezece ani. Stinse o țigară și-și aprinse imediat alta.

Sentimentele lui pentru Kosmas erau amestecate, asta în cel mai bun caz. Ani întregi îl considerase drept cel mai bun dintre agenții aflați sub comanda lui. Asta până când apăruse Alex. Kosmas căzuse în dizgrație și ceruse transferul la filiala din Atena. După episodul în care soția lui devenise una dintre victimele colaterale ale unei misiuni dezastroase, Kosmas îl surprinse când își descărcă nervii pe Elite de câteva ori. Știa că nu era logic să-l condamne pentru asta, dar o făcuse, ajungând chiar să-l creadă capabil de trădare și crimă. Sentimentul de vină care îl rodea acum îl deranja mai mult decât orice. Oh, cât de mult greșise. Dar Kosmas era cu un picior în groapă și cel mai probabil nu va avea niciodată șansa să-i spună cât de rău îi părea.

–Scott, spuse, apăsând butonul interfonului. Extrage imaginile camerei de supraveghere din biroul lui Kosmas. Vreau să știu cine a făcut asta.

–Ford are deja înregistrarea și o analizează acum. O să primești un semn de la el imediat ce are ceva de raportat, răspunse Scott.

Brett se îndreptă cu pas hotărât spre biroul lui Ford. Nu era obișnuit să stea degeaba, dar acum simțea nevoia mai mult decât oricând să se implice în mod direct.

–În regulă, dă-i drumul. Ce-ai aflat din înregistrare? întrebă imediat ce deschise ușa.

Ford își ridică privirea, părând încurcat.

–Nimic. Probabil a fost ștearsă după ce i s-a pus otrava în cafea. O să-l pun pe Oliver să încerce să recupereze câteva fragmente, dar cel mai probabil va fi în zadar.

–La naiba! M-am săturat de scuze! mârâi Brett. Încep să-mi pierd răbdarea și Elite începe să rămână fără agenți operativi. Vreau răspunsuri, situația nu mai poate continua așa! Criminalul trebuie găsit și oprit! Du-i înregistrarea lui Oliver și vezi daca poate face vreo vrajă de-a lui,

orice, să mai salveze un fragment.

Întorcându-se spre biroul lui, Brett privi neliniștit în jur. Atmosfera în Elite era tensionată și neobișnuit de liniștită, fiecare aruncând pe furiș ocheade către coridorul care ducea către aripa medicală.

Se stăpâni cât de mult putu să nu trântească ușa în urma lui. Se așeză greoi pe scaunul lui, lăsându-și capul în mâini. Kosmas nu avea nicio șansă de supraviețuire. Totul nu mai era decât o chestiune de timp.

⌖

Alina se plimbă pe holurile aripii medicale fără să stea locului o clipă. Locul se umplu de agenți care veneau să afle noutăți despre starea lui Kosmas și ea discută cu fiecare în parte, oferindu-le puținele informații pe care le deținea.

După patru ore, doctorul O'Brien ieși în sfârșit din camera lui Kosmas.

–Pentru moment, l-am stabilizat cât de cât, dar nu cred că va mai rezista prea mult. Otrava i-a ars toate organele interne... abia am reușit să oprim hemoragia internă, spuse el, trecându-și degetele prin păr.

Brett stătea lângă el, la numai câțiva pași de geamul de observație al camerei în care se afla Kosmas.

–Care-i pronosticul?

Doctorul O'Brien făcu o grimasă.

–Nu cred că mai putem folosi termenul ăsta. În momentul de față, încă încerc să-mi dau seama de ce mai trăiește.

–Ține-mă la curent, îi ceru Brett și se întoarse cu fața către geam.

Chiar în acel moment, toate monitoarele din camera de un alb imaculat începură să piuie, semnalele luminoase devenind roșii. Primul instinct al Alinei fu să se năpustească pe ușă după doctorul O'Brien, dar Brett și Ford o prinseră fiecare de câte un braț.

–Hemoragie internă, îi spuse Ford pe un ton calm. Se așteptau la asta.

–O să-l ducă în sala de operații, adăugă Brett o fracțiune de secundă mai târziu. Alina, de ce nu încerci să te odihnești?

–Nu! Afirmația nu sunase deloc a răzvrătire, la fel ca și limbajul trupului ei. Stătea pur și simplu acolo, cu capul plecat și umerii prăbușiți.

–Dacă nu te odihnești, n-o să-ți dau permisiunea necesară să afli informații despre starea lui, contracară Brett. O să dureze ceva până iese din sala de operații.

Alina își fixă privirea în a lui, pătrunzând printre straturile de autocontrol până ajunse la scânteia minusculă de îngrijorare. Dar se afla acolo și asta era suficient pentru ea. De data aceea avea să-i asculte

ordinul. Îi aruncă o scurtă privire lui Ford, care stătea descumpănit într-o parte, apoi se întoarse și se îndepărtă cu pași lenți.

–Alina! strigă Brett când ajunsese în capătul holului.

Ea își întoarse capul să-l privească.

–Te anunț imediat ce iese din operație. Poate prezența ta îi va crește șansele... poate-i oferă puterea să lupte pentru viața lui.

Alina încuviință ușor din cap, fără să se mai gândească la ce urmărea Brett de data aceasta. Nici nu mai conta... de data asta nu mai conta nimic.

Kosmas își reveni în simțire, conștientizând vederea întunecată pe margini și, cel mai important, durerea. Nu exista nicio parte din corpul lui care să nu-i pulseze de durere, iar el încercă în mod automat să se refugieze înapoi în mintea lui. Pleoapele îi tremurară și respirația i se mai reglă. Se învălui în protecția sufletului său și se forță să-și amintească.

Imagini îi apărură în ochii minții... Arianne zâmbind, Arianne sărutându-l și șoptindu-i cât de mult îl iubește, Arianne îngrozită de frică... o clădire prăbușindu-se, alergând, alergând mereu... momentul în care realizase că ea rămăsese în clădirea care explodase.

O lumină puternică îl lovi din spatele ochilor, invadându-i refugiul. Suspină adânc, trezindu-se pe deplin. Un zâmbet îi lumină o fracțiune de secundă fața. Murea. O putea simți și se desfătă cu nesaț în certitudinea aceea. Mușchii i se relaxară la gândul că va ajunge în sfârșit acasă... acasă la Arianne. Cuvintele și gândurile îi luminară mintea ostenită, găsind confort în căldura lor.

Nu putea nega că era și curios. Fusese atât de aproape de moarte de atât de multe ori, simțind numai pustietate și o satisfacție seacă. Introspecția aceasta era nouă și ciudată. Și nu avea nimic de făcut... țintuit la pat cum era, nu putea decât să-și dorească moartea în timp ce-și asculta pulsul instabil.

INAMICUL DIN INTERIOR

Cu o sacoșă de cumpărături în brațe, Theon Panagiotis își căută în buzunar cheile pentru a descuia ușa securizată a clădirii în care locuia. Urcă scările până la etajul doi și se opri în dreptul primului apartament de pe partea dreaptă. Odată intrat, închise ușa cu piciorul și puse jos sacoșa plină de cumpărături.

–Elinis, m-am întors! strigă zâmbind în timp ce se îndrepta spre sufragerie pe holul îngust.

Cand nu primi niciun răspuns, zâmbetul i se evaporă de pe buze. Ciudat... soția lui nu-și planificase să plece nicăieri. Se încruntă, continuându-și drumul către sufragerie, dar îngheță pe loc când o zări stând pe canapea cu o privire îngrozită și cu micuțul Petrus în brațe.

În spatele canapelei se aflau trei bărbați, toți îmbrăcați în haine negre de piele care nu acopereau prea bine pistoalele înfipte în beteliile pantalonilor. Elinis își ridică privirea spre el, buzele tremurându-i, implorându-l din ochi s-o ajute. Theon făcu un pas spre ea, dar se opri brusc când unul dintre bărbați își scoase pistolul și i-l puse lui Elinis la ceafă.

–Bună, Theon.

Încet, se întoarse către femeia care stătea sprijinită de tocul ușii de la dormitor. Părul deschis la culoare îi era îndesat sub o beretă neagră. Era îmbrăcată într-o geacă de piele neagră peste o helancă neagră și blugi, cu un pistol într-o mână înmănușată, degajând un aer extrem de periculos. Se îndepărtă de tocul ușii, salutându-l cu un zâmbet, ochii ei albaștri privindu-l cu răceala unui șarpe.

Umezindu-și buzele, Theon reuși să zâmbească slab.

–Jolene, a trecut ceva timp. Ăsta nu prea e stilul tău.

–Nu, nu e, încuviință Jolene, dar sunt aici strict pentru afaceri. Zâmbetul ei deveni periculos, privirea rece și tăioasă. Din câte am înțeles, ai avut de-a face cu Claire Dion, adăugă pe un ton calm, luându-l prin surprindere. Păși până în spatele lui Elinis, mângâiând-o delicat pe cap. Și că ai putea ști cine a omorât-o.

Theon rămase mut. Jolene își înfipse degetele în părul lui Elinis când aceasta încercă să se tragă într-o parte.

–Ai o familie foarte frumoasă, Theon. Poți fi mândru. Și te iubesc foarte tare, nu-i așa?

Se aplecă pentru a-l atinge pe Petrus pe cap, degetele ei afundându-se

în părul lui.

–*Ti thelis*, șopti Theon cu voce tremurătoare, incapabil să mai suporte frica din ochii lui Elinis și scâncetul fiului său. Te rog, Jolene... nu familia mea. Ce vrei?

–Un nume, Theon. E foarte simplu. Jolene îl țintui cu privirea. Un nume ca să nu-i cer lui Pierre, aici de față, să-i împrăștie creierul drăguței tale soții pe toți pereții.

Elinis suspină înfundat. Îl strânse pe Petrus la pieptul ei, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Bărbatul numit Pierre își îndreptă arma spre capul ei.

–Un nume, Theon, repetă Jolene,

Theon rămase tăcut, privind cum degetul lui Pierre se încordează pe trăgaci. Petrus începu să plângă.

–Marius Stephano! cedă Theon. L-ai cunoscut sub numele de Marius Dupuis. Asta-i tot ce știu, ți-o jur!

Jolene se încruntă la el, ochii scânteindu-i periculos.

–Marius e mort, spuse cu răceală, făcându-i un semn lui Pierre.

–Nu e mort, totul n-a fost decât o înscenare! Lucrează pentru CIA... s-a infiltrat în grupul vostru ca să ajungă la Claire! Ăsta-i adevărul, pentru numele lui Dumnezeu. Jur! Nu te-aș minți, nu când îmi amenințI familia!

–Marius e viu? șopti Jolene, făcându-i semn lui Pierre să-și coboare arma. El e responsabil de moartea lui Claire? În vocea ei răzbătea o notă de neîncredere, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că Marius pe care-l cunoscuse ea era capabil de așa ceva. Spune-mi mai multe, sau jur pe viața mea că-ți omor familia chiar acum și te forțez să privești totul!

Informațiile începură să curgă din Theon ca un fluviu.

–A venit la mine acum o săptămână. Știa despre Claire, era la curent că e în oraș și că e activă. Voia să afle unde e.

–Așa că ai vândut-o, vocea lui Jolene deveni ca de gheață.

Lacrimi începură să se prelingă pe obrajii lui Theon.

–Nu, n-am făcut-o! Jur! Nici măcar n-aș fi știut ce să-i spun. Am făcut numai ce mi-a spus ea să fac. Am trimis niște informații anonime către CIA în legătură cu un asasinat planificat pentru summitul de la Villars. Nu știam ce se întâmplă, n-am făcut decât ce mi-a cerut ea să fac. Nu mi-am imaginat niciodată că Marius o va ucide... Iisuse, s-au iubiti unul pe celălalt la un moment dat. Nu credeam că e capabil s-o omoare pe Claire.

–Și totuși exact asta a făcut, spuse Jolene cu ochii întunecați de durere și mâhnire. Contactează-l pentru a stabili o întâlnire, și s-ar putea să-ți cruțăm familia. Dacă dai greș, o să-i tai în bucăți. Ai înțeles?

–Imposibil! A fost trecut pe statut inactiv, se recuperează după rănile

suferite în timpul întâlnirii cu Claire. O să mai treacă cel puțin câteva zile până-l voi putea contacta.

–Atunci o să așteptăm. Și când o să vină momentul, o să-l suni și-o să-i transmiți exact ce-ți spun eu.

Sfâșiat între onoare și frică, Theon încuviință. Jolene afișă un zâmbet care-l îngheță până în măduva oaselor.

⌖

–Kosmas e treaz. Vrea să te vadă.

Brett rămase tăcut pentru câteva momente, permițându-i Alinei să conștientizeze toate implicațiile cuvintelor lui. Ochii ei verzi sclipiră ca luminați de o flacără interioară, buzele i se relaxară într-un zâmbet. Nu privirea lipsită de orice emoție a unui agent îndelung antrenat, pur și simplu un om normal impulsionat de o fericire mai presus de cuvinte. Iar după standardele Elite, fericirea era mult prea rară pentru a fi observată, ba mai mult, savurată.

–Te conduc la el, se oferi Brett.

–E mai bine?

Brett învârti în minte toate răspunsurile pe care i le-ar fi putut da, alegându-l într-un final pe cel care-i displăcea cel mai puțin.

–Mă tem că nu.

–Atunci... e doar conștient. Alina își îndesă mâinile în buzunarele pantalonilor. Știm cât mai are de trăit?

–Nu prea mult.

Intrară în sterilitatea rece a aripii medicale fără să mai vorbească. Ochii lui Kosmas erau închiși, iar el arăta tras la față și cenușiu. Medicii scoseseră majoritatea tuburilor din el, lăsându-i numai perfuzia cu morfină și masca de oxigen. Alina îi aruncă o privire lui Brett și el ieși pe hol, oferindu-i măcar impresia intimității.

De parcă i-ar fi simțit prezența, pleoapele lui Kosmas începură să tremure și buzele i se încordară.

–Stai jos aici lângă mine.

Alina ezită pentru un moment.

–Haide, insistă el, doar n-o să mă dezintegrez.

Alina se așeză pe marginea patului. Degetele lui îi atinseră mâna. I-o luă între ale ei.

–Fii fără griji, în curând o să te pui pe picioare, îi spuse, încercând să adopte un ton optimist.

Kosmas zâmbi drept răspuns.

–N-are rost să minți ca să mă faci să mă simt mai bine.

Efortul vizibil cu care vorbea declanșă un atac de tuse. Alina îl ajută să se ridice în capul oaselor, susținându-l în timp ce încerca să tragă aer în piept. Ecourile durerii vibrau atât de vii în aerul dintre ei încât le-ar fi putut atinge cu mâna.

–Trebuie să-mi promiți c-o să ai grijă acolo, pe teren, cuvintele ieșiră cleioase și greoaie, răsunând a moarte.

–Nu. Alina clătină furioasă din cap, ignorându-i încercarea de-a face situația să pară mai puțin dureroasă. Kosmas, o să te faci bine, repetă încăpățânată, implorându-l parcă să nu cedeze.

El o privi un lung moment, timpul părând să se scurgă mult prea repede.

–Promite-mi! îi ceru din nou.

Alina închise ochii.

–Îți promit, îi șopti.

Kosmas își sprijini capul de umărul ei, închizând ochii pentru câteva secunde. Când îi simți suspinele, clătină din cap.

–Nu plânge. Mă duc la Arianne... în sfârșit.

Alina clătină din cap, fără să-i înțeleagă pe deplin cuvintele.

–Te rog, Kosmas... nu te da bătut!

–Alina, mă duc acasă... m-am săturat de viața asta, șopti el.

Alina își simți inima amorțită, știind cu siguranță că o altă parte din ea avea să moară în timp ce-l ținea în brațe pe Kosmas în ultimele lui clipe. El tuși din nou, convulsiile zguduindu-l. Din interiorul lui izbucni un suspin adânc ca un strigăt, în timp ce sânge înnegrit, amestecat cu sânge de un roșu aprins, îi țâșni din gură pentru a se prelinge pe spatele puloverului ei.

Brett se grăbi să cheme medicii. Monitoarele începură să piuie alarmant, în timp ce organele lui interne cedară unul câte unul. Capul lui Kosmas căzu pe o parte, sângele încă prelingându-i-se pe spatele Alinei, râul roșu îmbibând materialul, picurând din mânecă.

Ea nu scoase niciun sunet, buzele mișcându-i-se ușor ca și cum ar fi rostit o rugăciune. Strânse în brațe corpul lipsit de viață până veniră medicii și-l extraseră din strânsoarea ei, după care se ridică și se sprijini de un perete, privind în gol. Plăcile albe de faianță deveniră roșii. Alina își descheie puloverul nasture cu nasture și-l dezbrăcă, un fior cutremurându-i întreg corpul. Își șterse degetele pe el, după care-l lăsă să cadă la podea.

Brett se îndreptă către interfon și formă extensia lui Jason.

–Ford e cu tine? îl întrebă.

–Nu.

–L-ai văzut?

–Da. Ai nevoie de el?

–Trimite-l în aripa medicală. Kosmas tocmai a murit.

Ford ajunse exact în momentul în care medicii scoteau ultimele ace din trupul neînsufleţit al lui Kosmas, acoperindu-i faţa cu cearşaful pătat de sânge. Trecu de pat, fără să se oprească un moment să privească corpul neînsufleţit al prietenului său.

–Alina? cuvântul tremură în aer, spărgând în mii de fărâme vraja care o ţinea departe de lumea reală.

Ea întoarse capul şi-l privi cu o expresie vag dezorientată, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească cine şi unde era. Ford mai făcu un pas înspre ea şi o îmbrăţişă.

–O să-l găsesc pe nenorocitul care-a făcut asta şi-o să-l fac bucăţi, mârâi ea, luptându-se să scape din îmbrăţişarea lui.

–Iar eu o să te ajut, spuse Ford, strângând-o mai tare în braţe.

Rămaseră acolo un timp îndelungat, cu Brett blocând uşa şi cei doi doctori făcându-şi de treabă în apropierea patului pentru că nu mai aveau pe unde ieşi.

După un timp, Brett sparse liniştea.

–Ce ai de gând să faci?

Alina se retrase din braţele lui Ford, încăpăţânarea reapărându-i în adâncurile ochilor ei verzi ca jadul. Ceva mult mai teribil decât un surâs de gheaţă îi atinse colţurile gurii.

–Foloseşte-mă pe mine drept momeală. Marius... adăugă ea, dar Brett îşi ridică mâna, lăsându-i pe cei doi medici să iasă din cameră.

După ce se închise uşa în spatele lor, se întoarse şi tastă câteva comenzi în panoul de securitate.

–Acum suntem izolaţi, spuse într-un final. Continuă, ai vreun plan?

–Marius insistă să fie eliberat din spital şi trebuie să-l ţinem departe. N-ar fi niciodată de acord cu ceea ce vreau să fac.

–Cred c-aş putea să-l conving pe Roger să-l trimită într-o misiune fulger pe post de observator.

Alina încuviinţă.

–Ar trebui să fie suficient. Ford, am nevoie de ajutorul tău.

Ford îşi înclină puţin capul într-o parte.

–Cere-mi orice, Ducesă.

–Trebuie să punem în scenă o ceartă. Nu exagerat de stridentă, dar suficient cât să atragă atenţia.

✦

CÂRTIȚA

Marius auzi vocea Alinei tocmai din biroul lui. Vorbea mai tare și mai tăios decât de obicei, și-și auzi numele rostit în timpul conversației. Ieși din biroul lui și-o văzu îndreptându-se spre cantină, cu Ford pe urmele ei.

–Ți-ai ieșit din minți! Măcar rămâi la sediu până se întoarce Marius din misiune! strigă el în spatele ei.

–Brett mi-a dat aprobarea, așa că nu văd care-i problema ta!

Ford trase aer în piept.

–O să fii singură în apartamentul ăla nou al tău și oricine l-a ucis pe Kosmas, o să lovească din nou. Tu ești una dintre potențialele victime, Alina!

–Kosmas e mort, dar mi-a oferit suficiente informații încât să-i continui cercetările. Mi-a dat discul chiar înainte de-a muri și mi-a spus să-l studiez. Până se întoarce Marius, cel mai probabil o să avem deja numele cârtiței.

În apropierea lor, Debra scăpă din mâini o cutie plină cu dosare și lăsă pe vine să le strângă.

–Alina! strigă Marius.

Cei doi agenți înghețară. Alina își dădu părul din ochi, părând surprinsă că-l vede. Neplăcut surprinsă.

Marius își coborî vocea, păstrându-și tonul calm.

–Vrei să vii un moment în biroul meu?

Ochii lui Ford pendulară rapid între ei doi, dar Alina clătină din cap, aruncându-i o privire care-i spunea clar să nu intervină.

Marius o conduse în biroul lui, trăgându-se într-o parte pentru a-i permite să intre prima, după care închise încet ușa în urma lui cu ultima fărâmă de control de care mai dispunea. Alina rămase în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate la piept, expresia feței ei la fel de blândă ca a unei păpuși de porțelan.

–Pentru ce naiba ai jucat tot circul ăla? o întrebă, cuvintele părând la fel de greoaie precum niște bolovani într-o catapultă.

–Ca să subliniez faptul că nu voi fi păzită la noapte, răspunse ea, schimbându-și centrul de greutate pe celălalt picior. Ai spus că avem nevoie de momeală pentru a descoperi cine trădează din interior.

–Dar n-am spus că momeala ar trebui să fii tu! Trase adânc aer în piept, simțind cum controlul i se dezintegrează precum o peliculă de gheață pe un râu învolburat.

–Brett n-a avut nimic de obiectat.

–Să-l ia naiba pe Brett! Normal că n-a obiectat. Dacă-i câștigă timp și-l scapă de problemă, nu va ridica un deget să intervină. De ce-ți dorești atât de mult să-ți irosești aiurea viața?

Alina oftă și se sprijini de marginea biroului.

–Vrei să mă asculți o clipă?

–Te ascult.

–Ba nu, nu mă asculți deloc. Te comporți ca un tătic a cărui fetiță a urmărit o minge până în mijlocul străzii.

Marius se așeză pe scaunul lui și-i făcu semn să vină lângă el. Alina se așeză pe birou, iar el o trase în fața lui. Picioarele ei lungi atârnau de o parte și de alta a coapselor lui.

–Și, la urma urmelor, ce naiba cauți aici? întrebă ea pe un ton frustrat. Credeam că Roger te-a trimis în misiune.

Pe fața lui se înregistră surpriza.

–A încercat, dar l-am refuzat. Hârjoneala cu teroriștii nu reprezintă ideea mea de convalescență. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu te afli în spatele absurdității lui Roger.

Alina oftă.

–N-am nevoie de acordul tău pentru ce vreau să fac. L-au omorât pe Kosmas... era partenerul meu, prietenul meu. Își plecă capul și inspiră adânc, apoi îl privi din nou.

Mariusi îi observă focul din priviri în timp ce-și aduna toată forța de convingere. Brett ar fi fost mândru de ea.

–Kosmas era pe o pistă bună. De asta l-au și omorât. Dacă pot să-i fac să creadă că am preluat investigația de unde a lăsat-o el, se vor simți obligați să mă elimine imediat ce li se va oferi o breșă în securitate.

Marius dădu din cap, simțind cum răceala dură din plexul solar i se întinde prin tot corpul.

–Și dacă tu mă supraveghezi, n-o să mai existe nicio breșă, concluzionă ea.

–Nu sunt de acord să te sacrifici în felul ăsta.

Împinse scaunul în spate și se ridică în picioare, depărtându-se de ea. Biroul părea dintr-o dată mult prea mic, spațiul închis sufocându-l de parcă pereții s-ar fi apropiat tot mai mult, presându-l ca într-o menghină.

–De ce să-ți arunci viața pe geam în felul ăsta? Ce speri să obții din toată povestea asta?

–Sânge. Al lor, în schimbul celui cu care m-a scăldat pe mine Kosmas. O viață pentru o viață. Cineva trebuie să plătească pentru ce i-au făcut. De data asta e personal și am tot dreptul să mă răzbun!

Marius își putea simți furia mocnind pe sub carcasa de gheață a emoțiilor.

–Și unde îți vei pune viața pe tavă? Din câte știu, apartamentul tău a fost distrus.

–Mi-a fost repartizat altul.

–Măcar lasă-mă să-l dotez cu niște echipamente decente, o rugă.

Alina ezită o clipă, după care încuviință.

–În regulă, dar după ce-o faci, păstrezi distanța. Sări jos de pe biroul lui și se îndreptă spre ușă, evitându-i privirea pătrunzătoare.

–Fii atentă, spuse Marius din spatele ei.

–Ca întotdeauna, răspunse ea peste umăr și ușa se închise între ei.

Alina șofă prin traficul lejer al serii, oglinda retrovizoare indicându-i că nu era urmărită. Opri într-o mică piață și cumpără câte ceva pentru cină, aruncând pe furiș o privire la ecranul dispozitivului de urmărire ascuns în geantă. Nimic.

Odată ajunsă la noua ei locuință, parcă mașina în garaj și-și verifică ceasul. Opt seara. Ieși în spațiul slab iluminat și privi în jur. Pustiu. Un neon pâlpâia undeva deasupra ușii, bâzâind atât de tare încât putea simți vibrațiile până în măduva oaselor. Îi făcu ochii să lăcrimeze și simți o jenă surdă în tâmpla dreaptă. Deschise portiera din spate să ia cumpărăturile, după care își strecură mâna în geantă pentru a simți greutatea reconfortantă a Glock-ului. *În regulă, să-i dăm drumul.*

Se îndreptă spre lift și apăsă pe buton. Ochii ei scanară garajul o ultimă dată, căutând ceva suspect. Nu observă nimic.

Liftul ajunse cu o pocnitură suspectă, ușa metalică de modă veche scârțâind prelung. Păși în spațiul strâmt și apăsă butonul etajului șapte. Își scoase telefonul să contacteze echipa de supraveghere. O voce feminină care nu-i părea cunoscută îi răspunse cu codul corect, asigurând-o că perimetrul din jurul apartamentului era în siguranță.

Liftul se opri la etajul șapte cu aceeași pocnitură. Alina trase grilajul și se îndreptă spre capătul holului cu nervii întinși la maxim. Descuie ușa și intră. Apartamentul mirosea puternic a vopsea și jena din tâmpla dreaptă se metamorfoză într-un junghi de toată frumusețea. Scrâșni din dinți de durere.

Găsi întrerupătorul pe perete și aprinse lumina, alungând razele blânde ale lunii care pătrundeau prin ferestre. Bucătăria era în dreapta ei, două trepte late conducând-o în spațiul pentru locuit. Tavanul era o structură metalică întrepătrunsă de geamuri, ca o tablă de șah. Pe un

perete se afla un televizor imens și alte felurite aparaturi, în fața cărora domnea o canapea lungă din piele într-o combinație de argintiu cu bej.

–Cui i-a aparținut? întrebă ea, luând cheile din mâna lui Brett.

–N-ai cunoscut-o.

–Poate, dar tot vreau să știu.

–Apartamentul i-a aparținut unei agente care a fost ucisă acum o săptămână într-o misiune din Sudan. Se numea Melinda.

Alina păși către fotoliul care fusese lăsat în poziție întinsă, parcă așteptând ca stăpâna casei să se întoarcă din moment în moment, și-l strânse. *Al Melindei... acum al meu. Fantomele nu sunt înfricoșătoare dacă le cunoști numele.* O cutie de abanos de pe masă îi atrase atenția. O deschise și descoperi un Smith & Wesson încărcat. Zâmbi, știind că era un cadou lăsat de Marius.

Traversă camera să privească pe fereastra mare care dădea înspre ieșirea de incendiu. Afară turna cu găleata. Ciocăni în fereastră, sunetul stratului protector antiglonț răsunând liniștitor. Scări înguste de metal duceau în dormitorul intim format dintr-un pat de mărimi bunicele și două noptiere, peretele opus fiind ornat cu o oglindă imensă de cristal. Sub perne mai descoperi un Glock și deasupra lor o foaie de hârtie împăturită. O despături, ridicând din sprâncene când recunoscu scrisul îngrijit al lui Marius.

Am fost nevoit să aleg între ciocolată și o chestie mare, neagră și practică din metal. Te-am impresionat cu latura mea romantică?

Zâmbi și se reîntoarse în bucătărie. Bău un pahar întreg de lapte care îi rămase în gât precum smântâna acrită. Își mai turnă unul, după care stinse aproape toate luminile. În timpul scandalului regizat cu Ford, dăduse de înțeles că intenționa să revizuiască informațiile primite de la Kosmas, așa că porni laptopul de pe măsuța joasă din fața canapelei și ajustă monitorul în așa fel încât lumina lui să se reflecte în fereastră.

Când bâzâi soneria de la intrare, reuși să prindă la timp paharul cu lapte înainte să se facă țăndări pe podea. Își luă Glock-ul și inspiră adânc, pășind neauzit până ajunse la ușă. Soneria mai bâzâi o dată și ea verifică vizorul. Oftă, după care descuie ușa și o deschise.

–Ce cauți aici?

Haina și părul îi erau complet ude. Într-o mână ținea o pungă de cumpărături.

–Pot să intru? răspunse Marius cu o altă întrebare.

–Ești deja aici, nu?

Se dădu din tocul ușii și el intră, ochii lui scanând spațiul întunecat din spatele ei.

–Totul în regulă?

–Da.

Marius încuviință.

–Se pare că tocmai am fost desemnat drept echipa ta de acoperire.

–Nu renunți niciodată, nu-i așa?

El nu se mai obosi să-i răspundă, îndreptându-se spre bucătărie.

–Văd că n-ai mâncat încă. Perfect, spuse, dezbrăcându-și haina.

Alina oftă, urmărindu-l în timp ce scotea cumpărăturile, pregătind ingredientele pentru o omletă mexicană. Marius acoperirea ei? De ce? Încă nu-și revenise complet și nu aveau de-a face cu amatori. Putea fi din nou rănit, sau mai rău... omorât. La naiba! N-avea nevoie de asta tocmai acum.

–Marius.

El își ridică capul s-o privească.

–Nu trebuie să rămâi.

–Ba da, trebuie.

Deschise pe rând sertarele până descoperi un cuțit și începu să transforme brânza în fâșii subțiri ca niște macaroane.

–Marius...

–Îmi respect ordinele, i-o reteză el tăios.

–Ordinele cui?

Niciun răspuns, deși nici nu se așteptase la vreunul.

–Protocolul standard spune că un agent care e pe post de momeală...

–Ai nevoie de acoperire, o întrerupse el din nou fără să-și ridice privirea.

–Un agent care e pe post de momeală, își continuă ea ideea, e menținut sub supraveghere de gradul trei.

–Cunosc protocolul, răspunse el iritat, dar tot nu-și ridică privirea spre ea.

–Bun. Atunci știi că supraveghere de gradul trei înseamnă monitorizare electronică.

Marius împinse brânza într-o parte.

–Protocolul a fost suspendat.

–De către cine?

–De mine, o privi într-un final, tonul vocii lui coborându-i pe șira spinării precum niște degete alunecoase. Acum taci din gură și așează-te pe canapea. Eu o să-ți pregătesc cina, iar tu o s-o mănânci.

Amenințare sau o promisiune? se întrebă Alina, dar sprâncenele lui se arcuiră și ea se conformă. Păși până în dreptul fereastrei din sufragerie, sprijinindu-și fruntea de geamul rece. Lumea de afară era luminată de becurile care se reflectau pe pavajul ud, sticla pisată din componența asfaltului strălucind precum milioane de stele pe un fundal înșelător de

catifea. Cine era cârtița? Cine-l otrăvise pe Kosmas?

–Stai jos și mănâncă, îi întrerupse Marius gândurile.

Se așeză și se forță să mănânce omleta cu pâine prăjită, sorbind din când în când din paharul cu suc de portocale.

–Nu e treaba ta s-o faci pe dădaca, reluă ea discuția. Ar fi mai bine dacă...

–Alina, încetează! Sunt aici și cu asta am încheiat, o întrerupse el, fixând-o cu privirea lui întunecată. O să strâng masa, după care stabilim un curs de acțiune.

Alina își drese vocea.

–Pot să strâng eu masa? Măcar mi-aș ocupa mâinile cu ceva.

–Ca să nu fii tentată să mă strângi de gât?

Alina îl privi fix, părând să ia în calcul ideea.

–Cam așa ceva.

Marius înclină scurt din cap, făcându-i semn către masă. Alina puse vasele unul peste altul și le duse la chiuvetă.

Marius o urmă.

–Îți tremură mâinile.

–Știu... n-am fost dotată cu nervi de oțel. Ție nu ți-e frică niciodată?

Brațele lui se strânseră în jurul ei ca un perete protector.

–N-am timp să-mi fie frică. Am mult prea multe lucruri pentru care să-mi fac griji.

–Cum ar fi?

Îi îndepărtă părul de pe ceafă și-și plecă capul s-o sărute pe gât. Alina tresări.

–E cineva la fereastră, îi șopti el pe piele.

–Poftim? Alina încercă să se adune, dar fiorii care i se răspândeau prin corp din locurile unde o atingeau buzele lui fierbinți nu erau de prea mare ajutor.

–Am văzut o umbră la fereastră, repetă el, continuându-și mângâierile. Cea din dreptul scării de incendiu.

Alina se strădui să-și ignore dorința pentru el. La naiba! Viețile lor erau în joc, iar ea nu-și imagina decât cum îi sfâșie hainele de pe el. Marius o sprijini cu spatele de perete, protejând-o cu trupul lui.

–Ce ai de gând să faci?

–Pentru moment, stingem lumina. Mâna lui se strecură în spatele ei până la comutator și încăperea se scufundă în întuneric. Să mergem sus, e o poziție mult mai avantajoasă.

–Pistolul meu e pe măsuța de cafea.

–Cu atât mai bine. Îi simți zâmbetul pe piele. Vor crede că suntem

distrași.

–Ceea ce-ar demonstra că nu te cunosc deloc, mormăi ea.

Marius râse în surdină. Îi înfășură o mână în jurul taliei și păși către scara metalică, cu el încercând s-o protejeze, blocând accesul la ea cu trupul său. Mintea ei se răzvrăti, o senzație asemănătoare șocurilor electrice străbătându-i vârfurile degetelor până în sus pe șira spinării. *Să fiu a naibii dacă mă vei proteja vreodată cu prețul propriei tale vieți.* Se strecură pe lângă el, luând-o la fugă pe scara de metal.

–Prinde-mă!

–Alina!

După o secundă, pașii lui răsunară pe urmele ei. Corpul îi pulsa în același ritm cu adrenalina, iar ea o acceptă ca pe o unealtă pe care o putea folosi pentru a-și atinge scopul. *Trăiește. Ține-l în viață!*

În fața ușii de la dormitor se întoarse cu fața spre scări. Marius își dezbrăcă jacheta, lăsând-o să cadă pe jos. Îi putea vedea mișcările, dar nu și fața. Toate celelalte simțuri ale ei se treziră la viață în întuneric. Auzul îi era dureros de ascuțit, aromele din apartament i se păreau crude și puternice, putea simți aerul pe vârfurile degetelor ca pe o bucată de glaspapir.

Pe fundal, mașini claxonau în depărtare, motoarele torcându-le înfundat, roțile scrâșnind pe pavajul ud. Îi auzea respirația lui Marius, fiecare răsuflare adâncă un univers în sine. Apoi se auzi un *clic* ușor, ca și cum un metal ar fi fost introdus într-o încuietoare, urmat de un scârțâit, poate rama unei ferestre. Rămase nemișcată, întrebându-se dacă într-adevăr auzise ceva sau imaginația îi juca feste.

Marius se deplasă de-a lungul camerei cu pași hotărâți, părând sigur pe el, chiar dominant. Mâinile lui alunecară pe brațele ei.

–Patul, șopti numai pentru urechile ei.

Alina păși înapoi, lăsându-se să cadă pe moliciunea din spatele ei. Mâinile lui erau acum pe umerii ei, presând-o ușor până o întinse complet pe saltea. În același moment, mâna ei se strecură sub perne după Glock-ul ascuns acolo. Își înfășură degetele în jurul metalului rece, corpul detensionându-i-se la contactul cu arma. Marius își schimbă greutatea și-o acoperi cu corpul lui. Strânse din dinți, încercând să scape de sub el. Zadarnic.

Un sunet slab îi atrase atenția. Ceva ca o zgârietură, apoi liniște. Deasupra ei, Marius își întoarse capul peste umăr, ascultând. Podeaua sufrageriei scârțâi.

Marius răsuflă încet, după care-i șopti la ureche:

–La semnalul meu. Eu în dreapta, tu în stânga.

Alina încuviință în liniște. Pe perete alunecă o umbră, probabil

reflectată de razele lunii. Corpul lui Marius se tensionă deasupra ei, așteptând cu pistolul pregătit. Pe scara de metal se auzi un zgomot ca de cauciuc, probabil talpa unui pantof. Din nou, liniște. Marius se mișcă deasupra ei, foșnetul hainelor răsunând în încăpere împreună cu un suspin mimat la perfecție. Alina se auzi răspunzând din reflex, după care desluși un alt scârțâit de cauciuc, mult mai aproape de data aceasta.

Fără niciun sunet, Marius o împinse în dreapta cu toată puterea, folosindu-se de mișcarea bruscă pentru a se propulsa în latura opusă. Alina se rostogoli până în laterala patului. Se auzi sunetul înfundat al amortizorului unui pistol, gloanțele împroșcând partea din mijloc a saltelei unde se aflaseră cu numai o secundă mai înainte. Puful pernelor pluti în aer, tencuiala explodând și împroșcându-i cu moloz. Urmară niște bubuituri puternice. Arma lui Marius. Alina se rostogoli în genunchi și începu să tragă, la unison cu el. Se auzi un țipăt, după care pași tropăind pe scara de metal. Umbra lui Marius se mișcă rapid și Alina îl urmă. Intrusul ajunsese deja la baza scărilor, o umbră neagră pe fundalul slab luminat.

Se îndreaptă spre fereastră, realiză Alina. Fără să se mai gândească, sări peste balustrada scării. Aterizî mai greoi decât de obicei, dar după ce se clătină puțin, reuși să-i blocheze intrusului calea spre fereastră. Figura se întoarse, iar ea putu distinse conturul unei arme automate pregătite să tragă. Se aruncă la pământ, pistolul zburându-i din din mână și izbindu-se de ceva.

Deasupra capului ei zburară bucăți de lemn. Dulapurile din bucătărie explodară, vesela și paharele zburând letal prin aer. Apoi se lăsă liniștea. Arma automată căzu pe gresie și se deschise ușa de la intrare. Dintr-un salt, Alina se aruncă în spatele intrusului, izbindu-l de ușă, simțind impactul puternic în propriile coaste.

Deodată se aprinseră luminile din bucătărie, iar ea clipi buimăcită, ajustându-și vederea de la întuneric la lumină. Putea vedea acum că agresorul necunoscut era îmbrăcat în negru și purta mască, luptându-se cu disperare să se elibereze de sub ea. De sub masca neagră ieșeau șuvițe de păr lung. Alina nu mai pierdu timpul, izbindu-l cu capul de podea. Corpul de sub ea rămase nemișcat.

O secundă mai târziu, Marius îngenunchie lângă ea. Alina se ridică de pe trupul inert, conștientă că ceva cald și lipicios îi îmbibase tricoul în partea dreaptă. Marius întinse mâna și smulse masca agresorului, lăsând capul să se izbească din nou de podea. Îngheță.

Alina își recuperă arma de lângă un dulap din bucătărie, o pală de vânt răcorindu-i transpirația de pe spate. Privi peste umăr. Jumătate din sticla geamului care dădea către ieșirea de incendiu fusese tăiată.

–Echipele de supraveghere ar trebui să dea deja buzna, mormăi, întorcându-se la Marius. Mă întreb ce naiba îi... Propoziția îi rămase neterminată când dădu cu ochii de intrus.

–Supravegherea s-ar putea să fie compromisă, răspunse Marius, studiind forma inertă din fața lui.

Femeia de pe podea începu să se miște și să scâncească. Ochii ei albaștri se deschiseră și se concentrară pe Marius, mărindu-se îngroziți când văzură arma îndreptată spre capul ei. Încercă să se îndepărteze de el, dar mișcarea aduse cu ea un val de durere și scânci din nou.

–Păstrează-ți forțele, Debra, spuse Marius cu răceală. O să ai multe explicații de dat.

–Mă doare, spuse ea în timp ce lacrimile îi umpleau ochii care pendulau între el și Alina.

–Cu cât te miști mai puțin, cu atât o să doară mai puțin, răspunse el, părând dezgustat de slăbiciunea ei. Pentru moment, oricum,

Îi întâlni privirea Alinei și încuviință din cap. Ea își lăsă arma pe bufet, după care se aplecă spre Debra. Unul dintre gloanțele speciale ale lui Marius reușise să treacă prin vesta Kevlar, chiar la încheietura umărului, distrugând nervi și mușchi, lăsând așchii de os în urmă. Din gaura prin care ieșise glonțul se scurgea sânge curat, fără niciun semn că ar fi fost afectată vreo arteră importantă.

–Glonțul nu se află înăuntru, constată cu voce tare, percheziționând-o pe Debra pentru arme ascunse. Rana e curată. Să chem echipa de supraveghere?

Marius făcu o grimasă și se ridică în picioare.

–Mă ocup eu de asta. Tu doar ține-o în viață.

Alina găsi o trusă de prim ajutor într-un sertar din bucătărie. Îi desfăcu Debrei jacheta și vesta Kevlar, acompaniată de suspinele de rigoare. Îi tăie o bucată din tricoul negru cu care era îmbrăcată și curăță rana, după care o bandajă cu pansament curat, aplicând presiune pentru a opri sângerarea. Debra se foi, suspinând de durere.

–Stai locului! mârâi Alina, iritată că o parte din vechea ei persoană încă mai putea simți compasiune.

–Dar mă doare, se plânse Debra.

–Zi mersi că nu-i otravă, mormăi Alina, dar scotoci prin trusă după o cutie cu calmante.

Căută prin dulapuri un pahar întreg, îl umplu cu apă și i-l înmână Debrei împreună cu două pastile.

Pe holul din fața apartamentului se auzi zgomot de pași. Alina sări în picioare, înhățându-și pistolul de pe bufet și îndreptându-l spre ușă. Ușa

de la intrare se deschise. Jason intră, o expresie îngrijorată plutindu-i pe față. Ochii lui scanară bucătăria, după care se opriră pe femeia întinsă pe podea.

–Iisuse, șopti.

Se dădu din drum, făcându-i loc lui Brett și restului echipei să intre în apartament. Alina se sprijini de un dulap, urmărind echipa de curățători îmbrăcați în albastru în timp ce se apucau de treabă. Agenții operativi îmbrăcați în negru își luară în primire posturile strategice.

Jason îi puse o mână pe umăr.

–Ești în regulă?

Ea încuviință din cap.

–Sunt bine. Nu mă așteptam să fii și tu în echipa mea de supraveghere.

El o strânse ușor de umăr.

–Mă bucur de câteva privilegii. Marius?

–În cealaltă cameră.

–Ai făcut o treabă bună, Alina. O mai bătu o dată pe umăr, după care dispăru în sufragerie, urmat de Brett.

Doi medici verificară bandajul Debrei, după care o așezară pe o targă. O scoaseră afară, nu înainte s-o imobilizeze cu câteva chingi din piele. Alina se lăsă să alunece în jos pe perete și se așeză pe podea, ridicându-și partea de jos a tricoului. Își aplecă capul și zări sângele de pe coaste. Jason și Brett intrară înapoi în bucătărie. Îi putea vedea, dar după expresiile de pe fețele lor, ei nu o vedeau pe ea.

–Sunt aici... e o podea foarte frumoasă. Cred că o să mai stau puțin, spuse cu vocea slăbită.

Jason apăru lângă ea și îngenunchie.

–La naiba, ești rănită și n-ai spus nimănui?

–Glonțul n-a pătruns... doar m-a zgâriat, încercă ea să se ferească din calea degetelor lui.

–Mai taci din gură, spuse el, ridicându-i tricoul.

Alina oftă.

–Nici măcar n-a fost în stare să facă o treabă decentă... doar m-a zgâriat...

–Alina, spuse Brett pe un ton aproape părintesc.

–Da, domnule.

–Taci din gură!

–Da, domnule.

✦

Geamătul Debrei îl trezi pe Roger din reveria în fața ferestrei și se întoarse cu fața către patul de spital.

–Domnule? își ridică ea privirea neajutorată.

Roger își încrucișă brațele la piept.

–Trebuie să-ți spun că te afli într-o situație foarte dificilă, Debra. Ca și noi, de altfel.

–Îmi pare rău! M-au obligat. Lacrimi începură să izvorască din ochii ei înroșiți. Nu știam ce să fac, eram atât de speriată...

–Debra! Roger își ridică vocea pentru a opri pălăvrăgeala ei intercalată cu suspine. O să-ți ascult scuzele altă dată. Acum am nevoie de informații. M-ai înțeles?

Debra își mușcă buza de jos și încuviință.

–Dacă-mi răspunzi direct și concis, n-o să devină neplăcut, adăugă Roger, studiindu-i ochii albaștri și buzele umflate până fu convins că mesajul fusese recepționat. Spune-mi cine era obiectivul tău. Alina, Marius, sau amândoi?

Debra își coborî privirea.

–Alina, sopti ea atât de încet încât Roger trebui să-și încordeze auzul. Habar nu aveam că Marius era acolo. Jolene îl vrea pe Marius pentru ea.

–Jolene?

–Cea care i-a luat locul lui Claire.

–Ce trebuia să faci după ce o lichidai pe Alina?

Debra își trase nasul.

–Să mă întorc acasă. Jolene urma să mă sune la șase și jumătate pentru confirmare.

Roger își verifică ceasul. Trei și un sfert.

–Domnule, mă doare rău.

–Ține minte cât de rău te doare, Debra, pentru că intensitatea durerii poate fi oricând crescută. Lăsă o urmă de blândețe să-i încălzească privirea. Cât timp vei coopera cu noi, o să le dau instrucțiuni medicilor să-ți fie cât mai bine.

Debra încercă să zâmbească, buzele ei umflate distorsionându-i expresia. Apăru o asistentă și Roger îi șopti cât Demerol să-i administreze. Nu suficient de mult pentru a o seda, dar suficient cât să-i mai ia din durere.

–Odihnește-te o clipă, îi spuse pe un ton mai cald. Discutăm când

mă întorc.

Ieși din cameră și se îndreptă direct spre zona sistemelor de operațiuni.

–Oliver.

Bărbatul mai tânăr se îndreptă în scaunul lui și privi peste umăr.

–Domnule?

–Vreau să conectezi mobilul Debrei la telefonul din camera ei de spital.

–Imediat, domnule.

–După care vreau ca apelurile care intră pe linia ei să fie înregistrate și monitorizate.

–În regulă, spuse Oliver, aplecându-se asupra tastaturii. Cum se simte?

–Atât de bine pe cât ne-am putea aștepta.

–Probabil are remușcări pentru ceea ce-a făcut, spuse Oliver pe un ton șovăitor.

–Oliver, las-o baltă.

Oliver își umezi buzele cu ochii fixați la monitor.

–Nu-i un criminal, e doar...

–Capabilă să ucidă cu sânge rece un coleg, i-o reteză Roger. Am zis s-o lași baltă, mă ocup eu de asta. Roger oftă, după care adăugă. O să fiu în camera ei. Contactează-mă la șase.

Oliver încuviință, vrând să mai adauge ceva, dar neîndrăznind.

Când Roger se întoarse în camera Debrei, observă că monitoarele semnalau starea ei drept una stabilă, ritmul cardiac regulat. Îi analiză fața speriată.

–Bun, și acum începe cu începutul.

Cătușele nu-i ofereau o mobilitate prea bună, dar mâna Debrei găsi marginea cearșafului, pe care-l mototoli în pumn.

–În urmă cu vreo șase luni, mă îndreptam spre casă. M-am oprit să-mi fac cumpărăturile și el s-a ciocnit de mine... totul a părut un accident. Știu c-am fost fraieră, dar nu m-am gândit niciodată... sticla de lapte s-a spart și... În fine, mi-a cumpărat alta, după care m-a condus acasă.

Și a intrat direct în patul tău, continuă Roger în gând. *Unul dintre cele mai vechi scenarii*. O relație sexuală, o capcană de miere, cum o numea Agenția. Uneori, metodele vechi erau cele mai simple și mai rapide soluții. *Și o femeie ca Debra era cea mai ușoară pradă. Ar fi trebuit să anticipez asta*.

Povestea se desfășură aproape cum se așteptase. Un terorist își croise drum în patul Debrei. Când devenise suficient de implicată încât să devină neglijentă, *descoperiseră* că ea era agent CIA și el făcea parte din tabăra adversă.

–Mi-a spus că mă poate proteja, c-o să avem o viață împreună... aveam numai nevoie de ceva care să ne protejeze.

–Și ți-a sugerat ca acel *ceva* să fie ce anume?

O încuviințare mizerabilă din cap.

–Fișierul... fișierul nostru central, cu date despre mine și agenții noștri sub acoperire. Tot ce trebuia să fac era să i-l aduc lui, pentru ca oamenii lui să schimbe datele mele cu amprente și o scanare falsă de retină, după care să le copiez înapoi în sistem.

–Și bineînțeles că tu ai făcut-o.

Roger nu simțea nimic altceva în afară de fiori de gheață prelingându-i-se pe șira spinării. Fișierul central, lista cu agenții lui sub acoperire, incluzând localizările stațiilor secundare și dosarele agenților, toate compromise din cauza hormonilor unei femei. Oameni buni muriseră din cauza asta. Agenți buni.

Debra tremură.

–Da. Primul atac a fost cel din Yemen... apoi Manila, Africa de Sud, după care... Înghiți în sec și suspină, incapabilă să-l mai privească în ochi pe Roger. După care mi-a spus că cineva foarte important vrea să stea de vorbă cu mine. Înghiți zgomotos. Așa am cunoscut-o pe Claire. Ea m-a amenințat. Dacă nu-i facilitam accesul în Elite, CIA avea să afle despre trădarea mea.

–Și ea l-a ucis pe Orrin.

–Da, șopti Debra, închizând ochii.

Roger clătină din cap.

–Continuă.

–Claire l-a răpit pe Marius și el a ucis-o. Părea că totul s-a oprit acolo, dar Kosmas nu voia să lase lucrurile în pace. I-a cerut lui Oliver dosarul meu... era pe o pistă bună, așa că a trebuit să acționez rapid.

–L-ai otrăvit.

–Da.

Roger clipi, dar nu făcu niciun comentariu.

–Apoi Pierre mi-a spus că o femeie numită Jolene i-a luat locul lui Claire, și că voia să stea de vorbă cu mine. A sunat-o și mi-a dat mie telefonul. Ca și Claire, m-a amenințat că va informa CIA în legătură cu trădarea mea. Mi-a ordonat s-o omor pe Alina ca să poată ajunge la Marius fără alte complicații.

Roger încuviință.

–Informațiile noastre erau criptate. Cum se așteptau să le citească?

–Pierre a spus că aveau un program cu care puteau decripta orice.

Roger ridică o sprânceană.

–Și l-ai crezut?

–Nu, prima dată nu, răspuse ea indignată. Știam mai bine de-atât. Dar mi-a arătat cum a decriptat un document în mai puțin de patru ore. Nu era un document de dimensiuni mari, dar folosisem unul dintre cele mai bune programe de criptare ale lui Oliver și programul lor a funcționat. N-am mai văzut niciodată ceva de genul ăsta.

Roger observă că fața îi devenea cenușie. Rana cauzată de glonț, deși nu-i amenința viața, devenise din nou dureroasă. Doza slabă de Demerol începea să dispară din sistemul ei. Era momentul să răsplătească comportamentul bun?

Luă o seringă de pe tava care se afla pe masă. Ochii Debrei îl urmăriră și-și mușcă buza de jos când acul îi străpunse pielea. Roger îi injectă lichidul, după care scoase acul și șterse picătura de sânge care părea un rubin minuscul.

–Asta o să te facă să te simți mai bine. Acum ascultă cu atenție ce-o să-i spui lui Jolene, după care te poți odihni până sună.

–Am înțeles, spuse ea agitată, dar ascultătoare.

–O să-i spui că ți-ai îndeplinit misiunea și Alina e moartă. Toate echipele Elite și CIA au trecut pe statut inactiv. După care o s-o întrebi dacă mai are nevoie de ceva. O să pari dornică s-o mulțumești, dornică să faci ceea ce-ți cere. Spune-i că vrei să scapi de aici, așa cum ți-a promis Pierre, și că vei face orice e nevoie. Ai înțeles?

–Da, răspunse nerăbdătoare Debra, slăbiciunea din voce dispărându-i imediat ce a doua doză de Demerol începu să-și facă efectul.

–Bun. Acum odihnește-te.

⌖

În drumul lui spre ieșire, Roger se opri să introducă codul în panoul de siguranță al ușii. Chiar dacă Debra ar fi reușit să scape de cătușele de la mâini și picioare, dorința ei acută de libertate n-ar fi dus-o nicăieri.

Se îndreptă spre camera Alinei și-o găsi dormind pe patul de spital. Marius era așezat pe un scaun lângă perete, cu picioarele întinse în fața lui și capul sprijinit de spătarul înalt. Roger zâmbi, permițându-și să-i privească pentru un moment. Nu-i plăcea că trebuia să le strice bine meritata pace, dar timpul le scăpa printre degete. Apăsă un buton și ușa se deschise.

Marius sări în picioare într-o fracțiune de secundă, mâna dreaptă îndreptându-i-se instinctiv spre arma din jachetă.

–Am nevoie de informații despre o femeie numită Jolene, intră Roger direct în subiect.

Alina se foi, căutând telecomanda patului. Marius îi împinse ușor mâna într-o parte, scoțând telecomanda dintre așternuturi. Apăsă butonul care comanda ridicarea patului, după care o acoperi cu o pătură.

–Ce vrei să știi? întrebă, întorcându-se cu fața spre superiorul său.

–Jolene i-a ordonat Debrei s-o înlăture pe Alina pentru că vrea să pună mâna pe tine. Cine e femeia asta și de ce moartea ta a devenit atât de importantă pentru ea?

Marius se sprijini de perete și-și încrucișă brațele la piept cu o expresie impenetrabilă pe față.

–Jolene este sora lui Claire. Și a fost iubita mea, explică pe un ton impasibil.

Ochii Alinei se măriră de uimire. Deschise gura să spună ceva, după care o închise la loc. Roger încuviință din cap și se așeză pe un scaun.

–Continuă.

–Misiunea mea a fost s-o identific pe Claire, ceea ce am și făcut, își continuă Marius povestea. Dar n-am raportat niciodată existența unei surori mai mici pe care Claire o iniția în arta de a deveni un asasin profesionist. Jolene era atât de dulce și de inocentă, iar eu trebuia să urmăresc zi de zi cum inocența ei era transformată încetul cu încetul într-o armă. Maxilarul i se încordă, fiecare cuvânt rostit cu o preczie maximă. Nu puteam să stau deoparte și să urmăresc cum e distrusă fără să fac nimic.

Roger își sprijini coatele pe genunchi și-și întrepătrunse degetele, folosindu-și gestul pentru a urmări limbajul trupului lui Marius. Alina își aranjă cu o grijă exagerată pătura, după care se sprijini de perne și rămase nemișcată.

–Trebuia să fac ceva, se afundă mai departe Marius în amintiri, așa că la început i-am devenit prieten. Am stat mult de vorbă, încercând să-i expun realitatea viitorului pe care i-l construia Claire... nefericire și singurătate. S-a îndrăgostit de mine, iar eu am intrat în joc. Era singura modalitate prin care puteam s-o influențez mai mult decât Claire.

–Ce s-a întâmplat la final? insistă Roger când piesele puzzle-ului începură să se îmbine unele cu celelalte.

Marius își fixă privirea pe un punct de pe peretele din spatele lui Roger.

–Timpul a expirat. Claire a aflat despre adevărata mea identitate.

M-a înjunghiat, am fost recuperat... restul îl știi.

Alina își masă ușor rana, evitând cu grijă privirea lui Marius.

–N-am raportat despre existența lui Jolene... o greșeală enormă. Bineînțeles, din câte știam eu, Claire era moartă, așa că în principiu nici nu mai era nevoie. Din punctul meu de vedere, Jolene era liberă și în siguranță.

–Câteodată e mai bine ca lucrurile să rămână ascunse, comentă Roger pe un ton înțelegător.

Marius încuviință.

–Aveam nevoie să cred că reușisem să las măcar un lucru bun în urma mea. Poate de aceea te-am și crezut pe cuvânt în privința morții lui Claire.

Roger își privi ceasul.

–Debra așteaptă un telefon de la Jolene. Oliver a pregătit o transmisiune din camera ei. Aș vrea s-o monitorizezi cât urmărim noi apelul.

⌖

La șase și douăzeci și cinci, Roger îi așeză Debrei căștile pe cap. Își puse și el un alt set de căști și huruitul activităților din zona sistemelor de operațiuni înlocui liniștea camerei de spital.

–Intră un apel pe telefonul Debrei. Începem urmărirea, se auzi clar vocea lui Oliver cinci minute mai târziu.

Roger așteptă. Auzi telefonul sunând o singură dată.

–Ești gata?

Debra încuviință.

–Da, domnule.

Când telefonul sună a treia oară, Roger îi făcu semn și porni apelul apăsând butonul căștii. Auzi o a doua linie deschizându-se în căștile lui, apoi vocea Debrei.

–Alo?

–S-a rezolvat?

–Jolene? în vocea Debrei se simțea o notă suficientă de ezitare.

Roger își privi ceasul. Aveau nevoie de suficient timp pentru a localiza apelul.

–Da. Ai făcut-o?

–Eu... Debra ezită din nou.

–Ai făcut-o sau nu? vocea lui Jolene suna deja iritată.

–Mi-ai promis c-o să mă scoți de aici.

Urmă o lungă pauză în care nu se auzea decât respirația de pe fundal.

–Așa este, am promis asta, reluă Jolene pe un ton mai calm. Acum, spune-mi. Ai făcut treaba?

–Da. Alina e moartă. Am împușcat-o. Mi-ai spus s-o omor, așa c-am făcut-o.

–Ajaccio, Corsica, anunță Oliver pe celălalt canal.

–Bun, spuse Jolene mulțumită.

–Ne-au chemat la sediul Elite, se pare că se declară stare de urgență... o să fim blocați acolo pentru o vreme. Jolene, odată ce-o să fiu înăuntru, nu mai pot primi niciun apel în siguranță. Dacă... dacă mai vrei să fac și altceva...

–Portul Amirauté Charles Ornano, raportă Oliver.

Pe fundal, Roger auzi instrucțiunile răstite ale lui Marius către stația lor din Corsica.

–Bineînțeles că vreau să faci altceva, spuse Jolene cu un timbru satisfăcut. Am nevoie de planul electric și diagramele alarmelor pentru sediul ONU din Viena.

–Suntem în alertă maximă, se plânse Debra. O să-mi ia ceva timp să obțin chestiile astea.

–E pe unul dintre iahturi, spuse triumfător Oliver.

–Cum adică pe unul dintre? interveni Marius. Trebuie să fie sute de iahturi ancorate în portul ăla.

–Asta-i tot ce pot face.

–Încearcă să găsești ceva mai bun. Împărtășiți-vă, le ordonă Marius agenților de pe teren. Comparați toți potențialii candidați cu poza suspectei.

–Am nevoie de ele în trei zile, răspunse Jolene.

–E imposibil, o contră Debra. Pierre mi-a promis că mă scoateți de aici.

–Debra, ascultă-mă, îi spuse Jolene pe un ton liniștitor. Acum ești una de-a noastră, iar noi avem mereu grijă de oamenii noștri. În curând o să te scoatem și-o să-l poți vedea pe Pierre, dar planurile alea sunt absolut esențiale.

Roger zâmbi amuzat. Femeia putea să-și joace rolul la fel de bine ca oricare dintre agenții lor antrenați în războiul psihologic.

Scurte confirmări negative veniră de la agenții care verificau unul câte unul iahturile din port și telefoanele publice.

–E acolo, spuse Marius ferm. Verificați din nou și vedeți dacă nu apare pe undeva vreo bifurcație a unei linii telefonice. Căutați antene satelit. Verificați tot!

–Știi câte iahturi sunt aici? îndrăzni să comenteze unul dintre agenți.

–Fă-o! ordonă vocea de gheață a lui Marius.

–Așteaptă... e un telefon public în port, interveni Oliver.

–Care?

–Sunt aranjate în bancuri. Încerc să localizez acum grupul.

Debra oftă.

–Bănuiesc că aș putea reuși să le strecor afară, dar dacă o fac, spuse cu o notă de speranță în glas, pot să ți-o aduc personal? Ți-am văzut dosarul și știu cum arăți.

Jolene începu să râdă.

–Dacă tot ce știi despre mine e în dosarul ăla, atunci habar n-ai cum arăt.

Prin venele lui Roger începu să curgă gheață. Își apropie microfonul mai aproape de gură și mută comunicația pe celălalt canal.

–Jason!

–Aici, se auzi răspunsul prompt.

–S-ar putea ca poza din dosarul lui Jolene să fie un fals.

–Mă ocup imediat de asta, răspunse Jason, după care înjură cu năduf.

–Trimite-mi un email, o instrui Jolene, dictându-i o adresă care nu spunea nimic altceva în afară de faptul că serverul era plasat undeva în Franța.

–Trei zile, Debra, ai trei zile la dispoziție.

Pe celălalt canal al lui Roger se auzi vocea exasperată a unui bărbat:

–Marius, ăsta-i un nenorocit de port! Asta înseamnă că sute de persoane se plimbă pe aici! N-avem nicio șansă s-o găsim.

Jason se grăbi către zona sistemelor de operațiuni și-l găsi pe Marius plimbându-se calm prin spațiul îngust dintre computere.

–Am nevoie de ajutorul tău cu ceva, spuse în timp ce scotea un PDA din buzunar, întorcându-l cu fața spre Marius ca să poată vedea dosarul despre Jolene.

Marius își fixă privirea pe ecran.

–Cine e tipa asta?

–Spune-mi tu.

Marius clătină din cap.

–N-am văzut-o în viața mea.

–După baza noastră de date, ea e Jolene.

Marius îl privi cu o expresie impasibilă.

–Nu e Jolene.

–La naiba!

Roger ascultă schimbul de cuvinte, atenția lui divizându-se între descoperirile neplăcute și conversația Debrei.

–Te implor, Jolene, scoate-mă de aici! Ți le trimit, dar te rog...

Legătura telefonică se întrerupse.

Roger îi scoase casca Debrei și o închise, după care o activă pe a sa.

–Avem nevoie de cât mai multe detalii în legătură cu atacul planificat pentru sediul ONU din Viena, ordonă pe un ton aproape furios. Vreau ca toți agenții să se concentreze pe asta!

⌖

Marius și Roger se aflau într-un separeu privat din zona sistemelor de operațiuni, ascultând convorbirea lui Brett cu Consiliul. Când vocea lui Brett căpătă o notă tăioasă, era clar că de data aceasta Consiliul îl împinsese dincolo de orice limite ale iritării.

–Chiar deloc, sunt complet de acord, își articulă el cu grijă cuvintele. Mulțumesc din nou pentru încrederea acordată. Pauză. Bineînțeles, imdiat ce încheiem conversația, adăugă cu o voce ca de gheață.

Își scoase casca din ureche și o lăsă să cadă pe masă, după care rămase un moment tăcut și încruntat, absorbind gravitatea situației și dorindu-și să aibe pe cine să-și verse nervii.

–Situația e inacceptabilă, spuse într-un final.

Roger doar încuviință din cap, în timp ce Marius își ținea privirea ațintită în podea.

–Nu numai fișierul nostru central este compromis, ci și informațiile de rezervă, rosti Brett mai mult pentru el. Misiune eșuată de capturare a lui Jolene... o zi dată naibii. Își concentră atenția asupra lui Marius. Și se pare că tu ești singurul care știe cum arată. După tonul vocii lui, era evident că ideea îl îngrijora.

–Pe de altă parte, Jolene crede că noi habar nu avem că poza ei e un fals. Asta ne oferă un mic avantaj, interveni Roger.

–Din ce știi tu despre ea, cât de importantă ar fi în ierarhia Al'Qaedei? întrebă Brett.

Marius analiză întrebarea pentru câteva secunde.

–Nu o poziție prea înaltă, dar cred că țintește un loc mai bine plasat.

Brett se ridică în picioare și își introduse mâinile în buzunare, legănându-se ușor pe călcâie.

–Poate avea un alt scop în obținerea planurilor în afară de ambiția de a demonstra că poate pune mâna pe ele?

–Bănuiesc că da. Plus că i-a acordat Debrei un termen limită de trei zile. Probabil și-a pus reputația în joc că le va avea până atunci.

Telefonul sună și Brett ridică receptorul.

–Da.

Marius își frecă ochii obosiți, încercând să minimalizeze gestul pe cât de mult putea.

–Mulțumesc, spuse Brett, încheiând conversația. Oliver a pregătit o trusă de identificare pentru tine. Crezi că ne-ai putea crea portretul lui Jolene?

Marius ridică din umeri.

–Aș putea încerca.

–Mai am nevoie de ajutorul tău într-o problemă, de data aceasta vocea lui Brett suna ușor amuzată. S-ar părea că ne lipsește un pacient din aripa medicală. Dacă se întâmplă s-o vezi pe Alina, spune-i te rog să treacă pe la mine.

Marius încuviință scurt, după care se întoarse și părăsi camera.

Exact după cum îi spusese Brett, Alina nu se afla în camera ei. Începu s-o caute și zări cu coada ochiului o umbră în sala de antrenamente. Intră în liniște și o privi cum încerca să scape de durere și frustrare.

Își executa exercițiile într-o manieră impecabilă, lovind cu mâinile și picioarele un adversar invizibil. Își făcu griji pentru rana ei, dar știa că nu era cazul să intervină. Alina încerca numai să-și descarce furia care-o cuprinsese după ce ascultase povestea cu Jolene. Loviturile ei erau pline de forță și se mișca cu o precizie aproape animalică, emanând pericol prin toți porii. Părea să sfideze cu sălbăticie orice, inclusiv pe ea și rana care în mod sigur protesta vehement în fața tratamentului aceluia neglijent. Când termină, transpirată și respirând anevoie, Marius nu știa ce să simtă.

–Brett te așteaptă în biroul lui, spuse cu voce joasă.

Alina își îndreptă privirea tăioasă înspre el, pătrunzându-i prin lumina ochilor direct în suflet. Privirea lui rămase captivă în a ei, incapabil să întrerupă legătura aceea mai presus de logică și rațiune. În acel moment nu știa dacă avea în față un înger sau un demon... sau amândouă. Alina devenise fără nicio îndoială o creatură născută după ani și ani de decepție, trădare și respingere, negând tot ceea ce fusese odată. Îi simți ochii străpungându-i sufletul, în adâncurile ochilor ei verzi reflectându-se compasiune și ură, apoi dorință și iertare. Oare își imaginase? Nu, era acolo. Ochii ei îl absolveau de orice vină, eliberându-l din armura lui întunecată, curățindu-l de toate păcatele.

Se apropie încet de el, ridicându-și mâna să-i atingă delicat buzele tremurânde, privirea ei indiferentă și pasională în același timp. Înainte ca oricare dintre ei să știe la ce să se aștepte, buzele lui le zdrobeau pe

ale ei, sfidând-o să-și deschidă inima. După care, la fel de rapid, Marius o îndepărtă și dispăru pe ușă, lăsând-o singură.

⌖

–Poliția corsicană a fost neutralizată. Nu li s-a spus decât că o vânătoare a Interpolului a mers prost. Suntem în afara oricărei suspiciuni, dar din cauza asta, Consiliul ne suflă acum în ceafă. Vor s-o lichidăm pe individa asta, Jolene, și vor s-o facem imediat, spuse Brett gânditor.

–Mi-am trimis deja agenții să-și contacteze oamenii de legătură, îi răspunse Roger în același mod. Avem oameni în Singapore, Africa, și Estul Mijlociu. Webb e în siguranță în Ajaccio și, pentru moment, îl las acolo.

–Nu avem suficienți agenți pentru a acoperi toată nebunia asta, mormăi Brett mai mult pentru sine.

–Mâine o să-l trimit pe Marius la Viena. O să coordoneze misiunea de acolo, plus că asta îi va oferi posibilitatea să-și contacteze informatorii din zonă.

–M-ați chemat? întrebă o voce din spatele lor.

Se întoarseră s-o descopere acolo pe Alina, albă la față ca o coală de hârtie, stând drepți într-o poziție aproape militară.

Brett o privi pe sub sprâncene.

–Știu că o să sune cam nebunesc, ținând cont că abia ai fost rănită, dar mâine o să am nevoie să fii funcțională.

–E doar o zgârietură. Sunt bine.

–O să fii condusă înapoi la apartamentul tău. Odihnește-te, mănâncă și ia-ți pastilele.

–Mulțumesc, domnule, dar n-am nevoie de încă o dădacă, începu Alina să protesteze, dar se abținu când un bărbat cu o haină lungă pe braț apăru în raza ei vizuală.

Figura lui îi părea familiară și cu toate că-i cunoștea pe aproape toți agenții Departamentului de Protecție Rezidențială, nu găsea un nume pe care să-l asocieze cu personajul. Arăta ca un om de afaceri din clasa de mijloc: blond, ochi albaștri, îmbrăcat impecabil într-un costum închis la culoare. Umflătura de sub brațul drept pe care o observă în timp ce bărbatul se îndrepta spre biroul lui Brett, îi indică că era stângaci.

–Procedură standard, Holt, ordonă Brett cu un zâmbet încordat, după care-și întoarse privirea spre Alina. Fii fată cuminte și dormi puțin. Luă haina de la Holt și i-o așeză pe umeri. Și mai mănâncă și altceva în afară de uscături.

⌖

Scârțâitul liftului îi întinse nervii la maxim. Clipi și-și miji ochii din cauza luminii puternice din garaj. Mirosul de motorină proaspătă și gaze de eșapament îi făcură stomacul să tresalte de parcă ar fi băut lapte stricat. Holt insistă să-i verifice personal apartamentul, o procedură la care ar fi renunțat bucuroasă.

Nu se mai simțea miros de praf de pușcă și sânge, ci arome de mobilă nouă și dezinfectant cu miros de brad. Ușile dulapurilor din bucătărie nu mai atârnau, chiar și balamalele fuseseră înlocuite. Fereastra nu mai avea o gaură la mijloc, cea nouă strălucind în bătaia lunii.

Holt îi ură noapte bună și ea încuie ușa în urma lui. Își dezbrăcă bluza și-o aruncă pe jos, după care se întinse încet, verificând durerea pe care-o simțea într-o parte. Prin fereastra îngustă din bucătărie pătrundeau razele lunii, învăluindu-i pielea goală în nuanțe gălbui.

Își desfăcu nasturii pantalonilor, lăsându-i să alunece în jos cu un foșnet ușor. Se așeză pe scară să se descalțe, bucurându-se de senzația rece pe fesele goale. Se eliberă complet de pantaloni și se întinse pe scări, sperând ca metalul rece să-i extragă ultima gură de aer de spital din plămâni.

Se ridică în picioare, clătinându-se ușor în timp ce urca scările. Cineva schimbase salteaua și lenjeria de pe pat, înlăturând toate urmele focurilor de arme, dovezile rămânând numai în găurile din pereți. Pernele miroseau a nou, fețele de pernă emanând aroma rufelor proaspăt spălate.

Aș putea să-mi pun o cămașă de noapte, îi trecu prin minte, gând care dispăru la fel de repede. În schimb, se strecură sub cearșaf, delectându-se cu senzația moliciunii lenjeriei proaspăt spălate pe pielea ei goală. Adormi în câteva secunde.

✦

PRIETEN SAU DUȘMAN

Marius se îndeletnici timp de două ore cu reconstituirea portretului lui Jolene. Când fu suficient de satisfăcut de asemănare, ridică receptorul telefonului și tastă extensia lui Roger.

–Am făcut tot ce-am putut. Încarc acum poza în sistem.

–Adu-mi o variantă printată, spuse Roger.

Câteva minute mai târziu, analiza portretul lui Jolene.

–Am trimis-o la toate stațiile noastre. Webb studiază înregistrarea din Ajaccio. Își ridică privirea la Marius. Dacă o identifică, o să avem o imagine actualizată.

Marius se așeză pe un scaun, învins de oboseală. Telefonul mobil îi vibră în buzunar.

–Da, răspunse, maxilarul încordându-i-se ușor în timp ce asculta vocea de la capătul celălalt al firului. Theon, mă bucur că m-ai sunat. Am nevoie de ajutorul tău în legătură cu posibilul atentat de la Viena.

–Îmi citești gândurile cumva? râse Theon. Faptul că menționezi tocmai problema asta oscilează între macabru și amuzant. Ții minte zvonurile conform cărora cineva din umbră e interesat de planul electric al clădirii ONU? Ei bine, trei dintre agenții noștri sub acoperire au stabilit o întâlnire cu acest personaj misterios, în speranța că putem pune mana pe el. La numai cinci minute de la interceptare, toți trei erau morți. Obiectivul a dispărut... o mare *malakeiya, phile*.

–Bun, ăsta a fost rezumatul oficial. Acum crezi că mi-ai putea da ceva mai multe detalii?

–Una dintre sursele noastre a susținut că are acces la omul din umbră și s-a oferit să ne aranjeze o întâlnire. A fost o capcană. Daca e să ne luăm după analiza forensică, tipii care le-au zburat creierii oamenilor noștri sunt adevărați profesioniști.

–Pare a fi vorba de același grup.

–Așteaptă, abia acum devine interesant. Numele Jolene a apărut la orizont, conectat cu o serie de lovituri programate, printre care și cea de la Viena. O să mă mai sap puțin și ne putem întâlni la locul nostru obișnuit.

–O să fiu acolo, acceptă Marius. Închise telefonul și se ridică în picioare, simțindu-se brusc înviorat. S-ar putea să am ceva noutăți, i se adresă lui Roger. Te anunț imediat ce știu mai multe.

Dimineața era destul de răcoroasă, soarele ascuns în spatele unei pături groase de nori pufoși. Alina ridică greutățile. Numai cinci kilograme, dar durerea îi străbătu toți mușchii, în timp ce pe limbă simți gust de fiere. Tremura și-i venea să vomite, rugându-se ca durerea să cedeze. Scrâșni din dinți, impunându-și să treacă peste, să-și domine slăbiciunea. *Respiră, contopește-te cu durerea. Accept-o. Las-o să treacă prin tine. Nu i te împotrivi.*

Își încetini mișcările, coborând greutatea cu atenție sporită. Bâzâitul soneriei de la intrare o întrerupse. Lăsă jos greutatea și se ridică, masându-și rana dureroasă în timp ce străbătea bucătăria pentru a ajunge la ușă. Privi prin vizor, zâmbi și descuie ușa.

–Oliver, asta da surpriză! Intră.

Oliver se opri pe prețul de la intrare.

–De fapt, speram să te conving pe tine să ieși afară, spuse el, ridicându-și privirea să verifice colțurile tavanului. Știi tu... pentru o plimbare.

Unde nu riscăm să fim ascultați? traduse ea în gând.

–Sigur, lasă-mă să-mi iau ceva pe mine.

Luă un pulover de pe spătarul canapelei și înhăță din bucătărie. Ieșiră din apartament și se îndreptară tăcuți spre lift.

O briză ușoară împrăștiase majoritatea norilor, soarele dimineții încălzind plăcut. Alina își vârî mâinile în buzunarele puloverului, întrebându-se ce avea Oliver să-i spună atât de important încât trebuia să evite dispozitivele de supraveghere. Se plimbară tăcuți pe trotuar, Alina analizând atent fiecare trecător cu care se intersectau, fără să pară că o face.

La capătul străzii se afla un parc, o oază rătăcită prin pădurea de asfalt și beton. Bănci sculptate din lemn îmbiau trecătorii la umbra copacilor. În mijlocul unui spațiu de joacă din lemn și plastic se afla un scrânciob care scărțâia în bătaia vântului de parcă ar fi protestat împotriva faptului că fusese abandonat. Dintr-un impuls, Alina se îndreptă spre el. Păși pe suprafața de lemn, ținându-se de mânere. Oliver se urcă lângă ea și împinse cu piciorul în pământ. Roata începu să se învârtă cu un scârțâit prelung. Oliver râcâi absent la vospeaua scorojită, dovada zecilor de generații de copii care își făcuseră mendrele pe acolo.

–Marius se întâlnește cu un informator care are noutăți despre Jolene, intră direct în subiect.

Alina închise ochii când o pală de vânt i se strecură în păr.

–Ești îngrijorat că s-ar putea să apară probleme, îi ghici gândurile.

Oliver mai împinse o dată în pământ, accelerând mișcarea de rotație.

–Nu știu... de obicei încercăm să nu trimitem agenți pe teren când e important să nu tragem semnale inutile de alarmă.

Alina deschise ochii pentru a-l privi.

–De acord, dar din păcate nu ne mai putem permite să jucăm ca la carte. Trebuie să ne asumăm toate riscurile, ceea ce nu e chiar o noutate în lumea noastră. Știm cu toții că din când în când se mai întâmplă și rahaturi.

Oliver râse ușor.

–N-am mai auzit pe nimeni din Elite să lămurească lucrurile mai bine ca tine.

–Și câți oameni cunoști tu în Elite? întrebă ea sec.

–Câți sunteți?

–Prea puțini în momentul ăsta.

Oliver împinse iar în pământ.

–Am început să amețesc, spuse ea, închizând din nou ochii. Oliver, ce cauți aici? Acum că am trecut peste formalități, poate ar trebui să-mi spui adevăratul motiv al vizitei tale.

–Te-ai gândit vreodată... începu el, dar se opri brusc.

Scrânciobul se învârti tot mai încet în timp ce își târa piciorul pe pământ, după care începu să se învârtă în direcție opusă.

–Te-ai gândit vreodată să pleci din Elite? își termină brusc propoziția.

Alina se simți ca și cum inima i s-ar fi transformat într-un ghețar care pompa apă rece ca gheața ce-i ajungea până în măduva oaselor.

–Să nu mai pui niciodată întrebarea asta, îi răspunse în timp ce se pregătea să sară din scrânciob.

Oliver o opri, punându-i o mână pe braț.

–Îmi pare rău.

Alina își propti un picior în pământ, oprind mișcarea de rotație.

–Să nu mai întrebi niciodată pe cineva din Elite chestia asta și să n-ai încredere în niciunul dintre noi. Nici măcar în mine.

–Tu pari diferită față de restul.

–Probabil, dar fac parte tot din Elite. Dacă ar trebui să aleg între siguranța ta și o sesiune psihologică cu Brett... sincer, nu știu ce-aș alege. Și-l imagină pe Brett sprijinit de un perete întunecat, costumul lui negru încadrându-se perfect în umbre.

–Dacă ți-e frică...

Alina clătină din cap.

–N-are nicio legătură cu frica, deși, poate îmi e. Cred în ceea ce facem.

–Crezi în asasinate?

–Nu folosești terminologia corectă. Mai degrabă eliminarea țintelor

predefinite și asigurarea siguranței publicului.

–Scopul scuză mijloacele? cită ironic Oliver.

Privirea Alinei rătăci pe aleea lungă din fața lor.

–Nu, scopul nu justifică niciun rahat. Vorbim despre țeluri. Nu trebuie să mi le justific, ci doar să fiu dispusă să plătesc prețul necesar pentru a le atinge.

–Și ești dispusă?

–Da.

–Și dacă n-ai fi agent Elite?

Alina ridică din umeri.

–Nu știu... nu-mi amintesc prea multe despre viața de dinainte de Elite. Jumătate dintre problemele lumii sunt create de oameni care trăiesc prea mult în trecut. Eu o iau zi cu zi. Numai la asta pot face față pentru moment. Își întoarse privirea spre el. Care-i problema, îți faci procese de conștiință?

Oliver încuviință, un zâmbet trist atingându-i colțurile gurii.

–Cam așa ceva. Vrei o ceașcă de cafea?

Alina acceptă, bucuroasă să încheie subiectul. O luară încet pe alee către apartamentul ei.

⌖

Theon savura aerul proaspăt al dimineții, încercând să nu se gândească la ceea ce urma să facă. Îl văzu pe Marius îndreptându-se cu pas hotărât spre el și, pentru un scurt moment, fu tentat să dispară în direcție opusă. Dar își aminti motivele pentru care era forțat să facă asta și rămase pe loc. Jolene se afla în apartamentul lui, cu pistolul la tâmpla celor două persoane care contau mai mult decât orice pe lumea aceea. Dacă nu respecta regulile impuse de ea, era ca și cum ar fi apăsat el însuși pe trăgaci.

Așa că-și jucă rolul de Iudă impus, întâmpinându-și prietenul și identificându-l pentru asasinii lui Jolene. Apoi îi distrase atenția lui Marius în timp ce oamenii lui Jolene se strecurară în spatele lui, unul înfigându-i un ac cu tranchilizant în ceafă, celălalt prinzându-l când începu să se clatine pe picioare.

Înghițind în sec, Theon îi privi pe cei doi bărbați în timp ce îngrămădeau trupul inert într-o furgonetă închisă la culoare. Unul dintre ei îi legă încheieturile și gleznele. Theon se strecură pe scaunul de lângă șofer și închise portiera, în mod deliberat evitând să privească în spate. Încă puțin și avea să se poată întoarce acasă la familia lui.

Șoferul își deschise mobilul după ce porni motorul mașinii și

formă un număr.

–Unde-l vrei? întrebă. Liniște în timp ce asculta răspunsul. Bine.

Își strecură telefonul la loc în buzunar și făcu dreapta la prima intersecție, îndepărtându-se de centru, luând-o către cartierul industrial. Nu-i dădu niciun indiciu în legătură cu destinația finală, iar Theon nici nu întrebă, preferând să-și mențină implicarea la un minimum necesar. Imediat ce rolul lui în toată afacerea aceea avea să ia sfîrșit, intenționa să-și ia familia și să o ducă cât mai departe.

Ajunseră în dreptul unei fabrici vechi, ferestrele încărcate de praf și murdărie ascunzând interiorul de ochii unui trecător accidental. Șoferul ghidă mașina în partea de est a clădirii, sub scările de incendiu ruginite și după coșurile de gunoi, cotind brusc la stânga și oprind într-o mică parcare.

Theon coborî, urmându-i pe cei doi bărbați în timp ce cărau trupul inert al lui Marius către o mică rampă de încărcare. Șoferul deschise ușa și-i făcu semn să intre primul. Theon își băgă mâinile în buzunarele hainei, tremurând puțin când păși în răcoarea fabricii părăsite. Cei doi bărbați îl cărară pe Marius înăuntru, lăsându-l apoi să cadă pe ciment. Theon tresări la sunetul înfundat, recunoscător că totuși își înfrânară alte porniri violente.

De afară se auzi motorul unei mașini. Șoferul ieși și se întoarse câteva momente mai târziu cu Jolene în spatele lui. Ea se opri în dreptul lui Marius, lăsându-se pe vine pentru a-i întoarce capul să-l poată vedea mai bine. Rămase așa un timp îndelungat, privindu-l gânditoare.

–Îmi amintesc când l-am văzut ultima oară, spuse fără să se adreseze cuiva în particular. Mă aflam pe trotuarul de vizavi, privind îngrozită la mașinile de poliție îngrămădite în fața ușii de la intrare. Doi medici cărau o targă pe care se afla un trup lipsit de viață. Am simțit cum îmi explodează inima. O parte din mine a murit în ziua aia.

Se îndreptă pentru a scoase un telefon din buzunarul hainei, aruncându-i o privire lui Theon în timp ce forma numărul.

–Lasă-i să plece, ordonă, după care întrerupse convorbirea. Întoarce-te la familia ta, i se adresă lui Theon. Și încearcă să nu-mi apari în cale o bună bucată de timp, altfel nu răspund pentru siguranța ta.

Încet, ca și cum i-ar fi fost frică să nu se răzgândească, Theon făcu un pas în spate, și încă unul, menținându-și privirea în a ei până când ajunse la ieșire, după care se strecură repede afară.

⌖

Alina aşteptă, încercând să-şi dea seama din postura lui Brett de ce fusese chemată în biroul lui. Nu mai era nimeni acolo, iar asta n-o făcea să se simtă prea bine. Doctorul O'Brien se declarase mulţumit de progresul rănii ei. Oare Brett şi Roger se hotărâseră până la urmă să n-o mai folosească pentru misiunea din Viena?

Brett îi făcu semn cu capul înspre scaunul din faţa biroului său.

–Ia loc. Vreau să te uiţi la ceva, spuse el timp ce răsucea monitorul spre ea.

Alina îşi îndreptă atenţia spre ecranul care transmitea imagini dintr-o cameră de interogatoriu. Spatele lui Roger bloca vederea spre ocupantul scaunului. Putea zări mâini şi picioare prinse în cătuşe de metal. Roger îşi încrucişă braţele la piept şi începu să se plimbe în jurul scaunului.

Când faţa prizorierului apăru pe ecran, Brett apăsă o tastă, apropiind imaginea. Din fericire, şocurile ultimelor două săptămâni o epuizaseră nervos, aşa că Alina rămase aproape impasibilă.

–Chandan, spuse pe un ton ca de gheaţă. Soţul lui Sashi.

Cu câţiva ani în urmă, îşi ceruse transferul la filiala Elite din Paris, într-o încercare zadarnică de a fugi de obsesia ei pentru Alex. Sashi şi Chandan îi deveniseră singurii prieteni.

–Sau cel puţin i-am cunoscut sub numele de Chandan şi Sashi Veedali. Ce caută aici? De ce e...

–Acum câteva seri, a încercat să lichideze o sursă a serviciului de informaţii elen, o întrerupse Brett. Marius a intervenit. Se aplecă puţin înainte, cu ochii aţintiţi pe faţa ei. Am reuşit să pun mâna pe el pentru douăzeci şi patru de ore înainte să fie transferat la Consiliu pentru interogatorii. Până acum, întrebările noastre n-au primit niciun răspuns. Roger spune că e timpul să folosim metode mai convingătoare. Vreau să încerci să-ţi aminteşti tot ce poţi despre el. O slăbiciune, orice.

–Poate că aş putea să-l fac eu să vorbească.

Brett clătină din cap.

–Ştii politica noastră.

Se întinse să închidă monitorul, dar Alina îl prinse de încheietura mâinii. Brett ridică o sprânceană, privind în jos la mâna ei.

–Dacă vrei să-mi amintesc, vreau să vorbesc cu el.

Brett ezită un moment, după care zâmbi.

–Prea bine. Lasă-mă să vorbesc cu Roger, spuse, după care apăsă butonul interfonului.

–Oliver, spune-i lui Roger că-l aştept în biroul lui.

Rămasă singură, Alina analiză figura lui Chandan. Pielea îi era palidă, pupilele dilatate la maxim din cauza drogurilor cu care fusese

injectat. Partea stângă a feței îi era pictată cu vânătăi purpurii. Văzu pe monitor cum Roger părăsi camera, ușa închizându-se în spatele lui cu un scrâșnet puternic de metal. Capul lui Chandan se rezemă de spătarul scaunului.

– Mes amis, azi cinăm într-un stil cu adevărat rustic, anunță Chandan, umflându-și pieptul.

Puse cumpărăturile deoparte și începu să scoată legume și pâine ca un magician care scoate iepuri dintr-o pălărie. Alina și Sashi tocară ingredientele, pe care el le transformă într-o supă de legume delicioasă. Gătea așa cum făcea totul în viață: cu gust și plăcere, dar habar nu avea să țină în mână un cuțit. Nu suporta să atingă vreunul.

Chandan nu se apropia niciodată de cuțite. Alina se tăiase odată la un deget în timp ce toca ceapă. Chandan se îndepărtase împleticit, livid la față. Îl auzise cum vomita în baie.

Alina clătină din cap, concentrându-se asupra imaginii de pe monitor. Cuțite. *Împotriva politicii noastre*, spusese Brett. Se ridică și înconjură biroul până ajunse la tastatură. Din câteva comenzi, opri supravegherea în camera de interogatoriu, după care obținu rapid parola ușii de acces. Tot ce-i mai trebuia acum era un cuțit. Și timp. Părăsi biroul lui Brett, descoperindu-l pe Jason la tejgheaua lui.

–Am nevoie de un cuțit.

Jason o privi peste ochelari.

–Pentru?

–Vreau să exersez la țintă.

Ochii lui Jason se îngustară suspicioși, dar deschise sertarul și alese un cuțit îngust cu lama subțire.

–Să nu cumva să faci găuri în pereți... cei de la administrație urăsc chestia asta.

Alina clătină din cap, reușind chiar să zâmbească.

–Numai ținte moi, promit.

Își strecură cuțitul între sâni în liftul silențios, proptind mânerul de sârma interioară a cupelor. Ezită puțin în fața ușii care-o separa de Chandan, după care tastă codul. Ușa se deschise cu un scâșnet de metal frecat pe metal. Mai trase o dată aer în piept și intră.

⌖

–A mușcat momeala. Ce puzzle interesant, spuse Roger, cu ochii la monitor.

Brett zâmbi ușor și-și aprinse o țigară.

–Ai vreo sugestie?

Roger clătină din cap.

–Rareori contrazic un profesor când vine vorba despre elevul său. Tu ești cel care s-a ocupat de Alina, așa c-o cunoști mai bine ca mine.

Brett studie capătul aprins al țigării.

–Ne va fi cu mult mai folositoare dacă trăiește cu impresia că a fost prinsă asupra faptului decât dacă realizează că i-am întins o capcană.

Roger încuviință.

–Prizonierul are o voință puternică, spuse gânditor. L-am burdușit cu droguri și tot n-am reușit să scot nimic de la el.

–Cel puțin acum avem un nume.

–Dacă nu e un fals. Roger se sprijini de spătarul scaunului său. Am verificat baza noastră de date.

–Lasă-mă să ghicesc, pufni Brett. Nu există un Chandan Veedali.

Roger clătină din cap.

–E valabil și pentru Sashi Veedali, ca să nu mai spun de profilul modificat al lui Jolene. O echipă verifică datele, comparându-le cu cele din arhive. Toată povestea asta a fost foarte bine planificată.

Brett își masă fruntea.

–Mult prea bine.

Roger se întoarse în scaun pentru a-l studia.

–Întrebarea e până la ce nivel am fost compromiși?

–O întrebare destul de înfricoșătoare.

–Așa că o lăsăm pe Alina să creadă că ne-a păcălit pentru a afla răspunsurile înaintea Consiliului.

Pe fața lui Brett apăru un zâmbet șiret.

–Ai ceva împotrivă?

–Din contră, sunt perfect de acord.

⌖

Camera mirosea atât de puternic a dezinfectant încât părea că lichidul izvora direct din podea. Cu toate astea, Alina simțea mirosul specific al interogatoriului.

–Bună, Chandan. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut, spuse, oprindu-se în fața lui.

Chandan își ridică brusc capul, deschizându-și ochii. La început nu spuse nimic, dar respirația lui șuietară se lovi cu ecou de pereții goi. Își întoarse capul, părând că nu mai poate îndura privirea ei pătrunzătoare. Alina îi vârî degetele sub bărbie, forțându-l s-o privească în ochi.

–Uită-te la mine, nenorocitule!

Pleoapele lui tremurară, răsuflarea prelungă zguduindu-i întreg corpul.

–Alina...

Ea lăsă să-i scape un scurt hohot de râs.

–Trebuie să-ți recunosc meritele pentru teatrul jucat. Cine s-a aflat în spatele regiei? întrebă, înfigându-și unghiile în bărbia lui până când el strigă de durere. Cui m-ai vândut? Cât te-au plătit ca să merite?

–N-a fost așa... ți-o jur că n-a fost așa! Ne-au ordonat, era de datoria noastră, noi...

–*Noi* însemnând cine? Tu și Sashi? Făceau și copiii parte din joc? Măcar erau copiii voștri? Credeam că sunteți prietenii mei, lua-v-ar naiba de nenorociți!

Chandan încercă să clatine din cap, dar mâna ei îl ținu pe loc. Ochii i se roteau frenetic în orbite, la fel de vii pe cât de moartă îi era ei viața.

–Spune-mi cine v-a pus pe urmele mele!

–Nu pot, am depus un jurământ... cu toții am depus un jurământ... or să mă omoare.

Alina scoase cuțitul dintre sâni, întorcând lama spre el ca s-o vadă mai bine.

–Consiliul s-ar putea să te omoare înainte. Dacă scapi de ei, e foarte posibil să te lichideze proprii tăi oameni. *E posibil*, Chandan, spuse apropiind lama cuțitului de fața lui. Dar eu sunt aici acum și ceea ce-ți pot face întrece puterea ta de imaginație.

Chandan se albi la față, teroarea paralizându-i tot corpul. Tresări, luptându-se să se îndepărteze de mâna ei. Alina îi imobiliză capul, folosindu-se de spătarul scaunului de metal. Cu vârful cuțitului trasă o linie înroșită pe fața lui, începând de la ochi și terminând la nas. Apoi îl eliberă și făcu câțiva pași înapoi.

Chandan vomă violent, atârnând moale în curelele care-i imobilizau pieptul. Brațele i se zvârcoliră în cătușele metalice, mușchii picioarelor i se încordară vizibil pe sub blugii sfâșiați. Alina își înfipse mâna în părul lui, smucindu-i capul în sus. Ochii lui înroșiți o priviră ca și cum ar fi fost o creatură ieșită din cel mai aprig coșmar al său. Lacrimile îi șiroiau pe ambii obraji.

Alina îi vârî cuțitul sub nas.

–Sunt amatoare la chestia asta... nu sunt decât un simplu soldat, nu mă ocup de interogatorii. L-ai întâlnit deja pe cel care se ocupă de așa ceva. Gândește-te ce-ar putea face el cu cuțitul ăsta. Lumina din tavan stălucea pe lama cuțitului. Gândește-te, Chandan, spuse pe un ton ceva mai blând. Vorbește cu mine, spune-mi ce vreau să știu. În ce naiba te-ai băgat?

–Nu trebuia să fie așa. Răsuflă cu greu. Am fost antrenați să ne

integrăm... să luptăm împotriva răului pe care-l fac guvernele... guvernele mari.

Alina îi smuci din nou capul pe spate.

–Nu-mi ține mie discursul de recrutare! Vreau detalii care contează. Pentru cine lucrezi?

–Ne numim Celula Verde. Susținem și colaborăm cu marea majoritate a organizațiilor teroriste, dar Al'Qaeda e cel mai profitabil client al nostru. De ani de zile ne infiltrăm în rețelele de socializare în numele lor. Trase adânc aer în piept, ca o explozie puternică de mândrie aproape sfidătoare. Am pus multe bombe în locul lor.

–Spune-mi despre clădirea ONU din Viena.

Chandan clătină din cap. Pierzându-și răbdarea, Alina îi puse vârful cuțitului la colțul gurii, tăind o dungă lungă pe diagonală până ajunse sub maxilar.

–N-am mult timp la dispoziție. Răbdare am și mai puțină. Spune-mi adevărul, sau îți jur că te tai în bucăți.

–Nu știu... jur, ăsta-i adevărul! Nu fac parte din grupul care se ocupă de asta! Știu doar că avem planificat ceva important, dar nu știu ce anume!

–Atunci de ce-ai atacat sursa grecilor?

–Nu știa mare lucru despre noi, numai ce i-a îndrugat Pierre.

–Pierre?

Chandan încuviință.

–E francez. A fost trimis să se infiltreze în Elite printr-o agentă CIA... cred că numele ei e Debra. Totul a funcționat perfect până când adevărata lui iubită a început să intre la idei că o înșeală. Așa că i-a povestit câteva detalii ca s-o facă să-și țină gura.

–Și?

–Și ea a dat fuga să ne toarne. Îți jur că asta e tot ce știu! Am auzit-o când stabilea detaliile întâlnirii și m-am dus s-o opresc. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

Alina ridică în mod deliberat dintr-o sprânceană, după care întoarse lama și-l mângâie pe obraz cu partea lată. Chandan aproape se înecă.

–E adevărul!

–O să-i repeți toate astea și celui care va veni după mine, spuse ea studiindu-l.

Fața contorsionată de pe care picura sânge aparținea unui străin, cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. Puse vârful cuțitului sub ochiul lui stâng pentru o clipă, după care-l retrase brusc.

–Și care a fost treaba cu mine? De ce tot teatrul ăla?

–Nu știam cine ești, dar păreai suficient de ciudată încât să încercăm să te recrutăm. Până am aflat adevărul despre identitatea ta, ai fost mutată și-am pierdut legătura. Îți jur, ăsta-i adevărul!

Alina șterse lama însângerată a cuțitului de tricoul lui, după care o introduse la loc între sâni.

–Îmi pare rău, șopti el când ajunse lângă ușă și puse mâna pe clanță.

Ezită o fracțiune de secundă.

–Și mie, Chandan. Mi-aș dori să conteze măcar un pic, dar adevărul e că nimic nu mai contează. Se întoarse să-l mai privească o dată, după care deschise brusc ușa și ieși.

Pe hol, dădu nas în nas cu Brett și Roger. Îi îngheță sângele în vene, toate simțurile ascuțindu-i-se la maxim.

–Presupun că domnul Veedali a devenit mai comunicativ? întrebă Roger pe un ton care nu trăda nimic.

–Da, domnule.

–Perfect.

Trecu pe lângă ea și deschise ușa pe care ea tocmai o închisese.

–Domnule Veedali, am auzit că v-ați hotărât să cooperați cu noi.

–Da, da.... numai fără cuțite. Vă rog... se auzi vocea lui Chandan.

Ușa se închise cu un zgomot puternic. Alina își ațintи privirea pe peretele din fața ei, evitând-o pe a lui Brett.

–În biroul meu! Acum!

Brett se întoarse pe călcâie și se îndepărtă, fără să verifice dacă-l urma sau nu. Alina îl zări cu coada ochiului pe Jason. *La naiba, știe! Altă morală când... dacă scap cu bine și din asta.*

Îl urmă pe Brett în biroul lui. Ușa se închise în spatele ei fără niciun zgomot teatral care să-i anunțe captivitatea. Brett se întoarse cu fața la ea, întinzând mâna cu palma în sus. Cu un oftat, Alina extrase cuțitul dintre sâni și i-l puse în palmă. Fără să se întoarcă, el îl azvârli pe biroul lui.

–Stai jos! îi ordonă.

Alina se execută, fără să comenteze. Brett păși în spatele ei.

–Ai încălcat regulile.

–Da.

–De ce?

–Nu am nicio scuză pentru ce-am făcut.

Degetele lui se înfipseră în părul ei, trăgându-i capul pe spate până când scalpul începu să-i pulseze.

–Nu vreau scuze, îi spuse pe un ton amenințător, asemănător cu cel pe care-l folosise ea cu Chandan. Vreau o explicație.

Alina fu străbătută de un val de furie oarbă, luptându-se împotriva instinctului de a-l domina într-o fracțiune de secundă pentru a-i pune țeava pistolului la tâmplă. Ar fi fost atât de simplu... Cu un efort major de voință, își înfrânse acele porniri.

–Trebuia să știu ce s-a întâmplat la Paris... îmi era teamă că am trădat Elite fără să-mi fi dat măcar seama, minți cu dezinvoltură.

–Aveai dubii, e de înțeles. Ți-ai primit răspunsurile?

–Da.

–Te-au satisfăcut?

–Da.

Brett îi dădu drumul. Păși în fața ei și se sprijini de marginea biroului, studiind-o de parcă ar fi încercat să-i extragă gândurile din minte.

–Mai e și altceva?

Alina clătină din cap. Telefonul de pe birou sună de două ori și el ridică receptorul.

–Da.

Alina își impuse să devină amorțită și indiferentă, reprimându-și furia și resentimentele. Brett puse receptorul la loc în furcă.

–Se pare că domnul Veedali a devenit extrem de cooperant, spuse cu un zâmbet distant. Metodele tale neortodoxe au dat roade. Felicitări. Făcu o pauză, ca și cum ar fi așteptat ca ea să comenteze. Ce, nu-mi mulțumești pentru compliment?

–În Elite nu există complimente.

–Mă bucur că în sfârșit ai învățat asta. Și dacă vrei să-ți fie bine, mai învață ceva: Alina Marinescu îi aparține organizației Elite. Nu mie, nu lui Marius, nimănui altcuiva. Nimic altceva nu mai contează.

Privirea ei se fixă în a lui. O greșeală, din moment nu și-o mai putu desprinde din ochii bleu-argintii ca de gheață.

–Îți respecți ordinele, continuă el pe un ton care-i egala răceala ochilor. Nu încalci niciodată politica Elite și nu-mi provoci neplăceri.

–Da, domnule.

Brett se aplecă puțin în față.

–Vrei să-l mai vezi pe domnul Veedali pentru ultima oară înainte să ne debarasăm de el?

Alina clipi. *Cum adică înainte să ne debarasăm de el?*

–Credeam că aveți o înțelegere cu Consiliul...

–Ni l-au lăsat pe domnul Veedali în schimbul unor informații de care aveau nevoie.

–Dar ai spus... , începu Alina, oprindu-se când înțelese. *M-ai manipulat*, răsunară cuvintele în mintea ei. Nu, nu vreau să-l văd,

adăugă pe un ton calm.

–În regulă.

–Asta e tot, domnule?

–Încă ceva. Brett căută în buzunarul sacoului, apoi în buzunarul lateral al pantalonilor. Ar trebui să te obișnuiești cu asta. Între degetul mare și arătător ținea o verighetă de aur.

–Nu înțeleg.

–Marius are nevoie de o escortă pentru Viena. Un zâmbet îi arcui colțurile gurii. O să joci rolul soției lui. Ședința are loc mâine dimineață la șase fix. Fără erori de data asta, Alina! Răbdarea mea are limite.

–Da, domnule.

Marius își reveni în simțiri, nu încet, ci cu o zdruncinătură bruscă, aproape dureroasă. Rămase nemișcat, bazându-se pe celelalte simțuri pentru a-și da seama unde se află și ce se întâmplase. Era așezat pe un scaun din lemn, cu mâinile și picioarele imobilizate. Haina îi dispăruse și, odată cu ea, greutatea reconfortantă a armei. O durere surdă îi zvâcnea în tâmple.

Simți o prezență undeva în apropiere, mușchii tensionându-i-se drept răspuns. Privi prin cortina părului său negru, observând că se află într-o cameră goală cu podelele pline de praf și o singură fereastră. În raza lui vizuală apăru o mână. Degetele i se așezară sub bărbie și capul îi fu ridicat, obligându-l să întâlnească privirea persoanei care stătea în fața lui. O privi un timp îndelungat pe femeia blondă din fața lui. Vârsta și circumstanțele îi înăspriseră trăsăturile, distrugându-i inocența. Idealismul tinereții dispăruse de mult, înlocuit cu o expresie cinică. În altă viață fuseseră iubiți.

–Jolene... a trecut ceva timp, spuse încet.

Ea îi zâmbi rece.

–Credeam că ai murit.

–Și totuși, iată-ne aici pe amândoi.

Jolene îi eliberă bărbia, un zâmbet curbându-i buzele; un zâmbet pe care-l știa atât de bine, numai că nu i se mai revărsa în ochi ca altă dată.

–Anii au fost blânzi cu tine, remarcă ea, dându-i la o parte părul de pe frunte cu o atingere neașteptat de blândă. Am suferit după tine... dacă aș fi știut cine ești cu adevărat, ți-aș fi blestemat numele zi de zi.

Marius o privi cu o expresie impasibilă.

–Te aștepți să-ți cer iertare? Poate să te implor să-mi cruți viața?

–A, nu, ești prea mândru pentru asta. Ce vreau e o confesiune și

apoi pedeapsa. Se aplecă spre el, proptindu-și ambele mâini pe brațele scaunului. Ai trădat-o pe Claire... ai ucis-o.

Marius îi întâlni privirea fără să clipească.

–Da.

–De ce? șopti ea cu o notă vagă de durere în glas.

–Pentru că a trebuit s-o fac.

Jolene se trase înapoi și se îndreptă.

–Înțeleg, spuse cu sclipiri de furie în privire. Ăsta e singurul tău răspuns? Atunci vei înțelege și tu că trebuie să fac asta ca s-o răzbun.

Scoase un pistol, îl armă și-i puse țeava la tâmplă. Marius închise ochii, acceptându-și soarta.

–Jolene, se auzi vocea unui bărbat.

Ochii lui Jolene se îngustară de iritare, dar lăsă mâna care ținea pistolul să-i cadă pe lângă corp. Marius deschise ochii și văzu un bărbat înalt și slab, îndreptându-se spre ei cu mâinile în buzunarele hainei lungi și negre. Părea abia trecut de treizeci de ani, cu părul negru tuns foarte scurt, barba întunecată și tunsă cu mare grijă accentuându-i maxilarele puternice, ochii negri pătrunzători studiind scena din fața lui cu un interes vădit.

–Un prieten de-al tău? întrebă într-o engleză perfectă cu un vag accent.

–Asta nu te privește pe tine, Caleb, răspunse tăios Jolene.

–Ah, Jolene, Jolene... suntem parteneri. Tot ce faci mă privește, răspunse el, ignorându-i furia. Cine-i musafirul nostru? întrebă cu un zâmbet ușor.

–Trădătorul care a ucis-o pe Claire. E un afurisit de agent CIA, explică Jolene ridicându-și din nou arma, dar Caleb o prinse de încheietură.

–Hai să nu ne grăbim. Dacă într-adevăr lucrează pentru CIA, atunci s-ar putea să aibă ceva interesant să ne spună.

–N-o să-ți spună nimic, spuse Jolene cu o admirație aproape invidioasă în glas.

Caleb ridică din umeri.

–Poate, dar ce avem de pierdut dacă încercăm? După ce termin cu el, poți să te răzbuni cât vrei.

Jolene puse piedica pistolului și-l băgă la spate în betelia pantalonilor, apoi se întoarse să părăsească încăperea. Caleb o urmă pentru a striga pe cineva de pe hol. Noul venit era mai înalt decât Caleb și cântărea cu cincizeci la sută mai mult, totul numai mușchi. Capul ras îi strălucea în lumina unui bec care atârna de un cablu, un rânjet feroce

transformându-i trăsăturile când se opri în fața scaunului lui Marius.

–Începem? întrebă Caleb.

⌖

Trebuia să-l găsească cât mai repede. Timpul îi scăpa printre degete, știa asta. Deodată, îl văzu zăcând cu fața în jos undeva în dreapta ei. Se apropie de el, pășind cu grijă printre piese de mobilier și corpuri însângerate. Îl rostogoli pe spate. Ochii îi erau închiși. Îi verifică pulsul, dar nu simți nimic. Doamne, te implor, nu! Ochii lui se deschiseră, fixându-se pe fața ei, o durere mută întipărită în adâncurile lor. Încercă să-l ridice, dar căzu în genunchi, gravitația și epuizarea ținându-o acolo.

–O să te salvez, îți promit!

El păru confuz.

–Dar ai ajuns prea târziu.

Auzi un zgomot și se întoarse în direcția din care venea. Nimic... doar mai multe umbre. Întunericul apropiindu-se tot mai mult. Căută ceva cu care să se apere, dar orice atingea se transforma în cenușă în mâinile ei. Întunericul o înghiți.

–E mort.

Cine?Cine-i mort? Încercă să-și amintească...

Cearșafurile Alinei erau ude de transpirație, inima bubuindu-i frenetic în piept. Detaliile coșmarului începeau să i se disipeze din memorie, în locul lor instalându-se un imens sentiment de goliciune. Coborî din pat și se îndreptă spre baie. Deschise robinetul și-și stropi fața cu apă rece, sperând să scape de sentimentul de teamă care i se cuibărise în inimă.

Când ajunse la Elite și întră în sala de conferințe, privirea ei căută în mod automat o figură familiară cu părul negru. În mod ciudat, Marius era absent. Se așeză lângă Ford, dând din cap în semn de salut și primind un răspuns în același fel.

Brett își făcu apariția, ochii lui reci scanând încăperea, privirea devenindu-i tăioasă când ajunse în dreptul unui scaun care era, în mod evident, gol. Ridică din sprâncene, afișând un aer iritat.

–Se pare că lipsește cineva.

Webb se foi pe scaunul lui.

–Am încercat să-l sun pe mobil și nu mi-a răspuns.

După această declarație urmă o tăcere apăsătoare. Brett se sprijini cu mâinile de marginea mesei și se aplecă ușor înainte, privirea lui fixându-se asupra Alinei.

–Găsește-l. Până atunci, ședința se suspendă.

Roger privi cum agenții se împrăștiară în tăcere, după care se îndreptă către Alina.

–Marius a primit ieri un telefon când era în biroul meu, spuse cu voce joasă. O sursă de-a lui care pretindea că ar deține informații noi. Vreau să afli cine e și de unde a venit.

–Ești sigur că asta vrea și Brett? întrebă ea, aruncându-i o privirea tăioasă.

–Mă ocup eu de Brett.

Alina înghiți în sec, dar încuviință din cap și se îndreptă spre zona sistemelor de operațiuni. După o jumătate de oră, asculta o înregistrare a convorbirii dintre Marius și Theon. Dacă nu erau luate măsuri speciale de precauție, toate apelurile erau înregistrate pentru posibile verificări ulterioare. O binecuvântare în acest caz. Porni înregistrarea, auzind mai întâi un clic, după care vocea joasă a lui Marius.

–*Da.*

O pauză, după care o voce pe care n-o recunoștea.

–*Sunt eu, Theon.*

Când se opri înregistrarea, Alina se întoarse spre Oliver.

–Am nevoie de o localizare pentru acest Theon.

–Theon... repetă Oliver, clătinând ușor din cap. Ai idee cam câți Theoni am putea avea în baza de date?

–E o sursă de-a lui Marius, cel de la care a aflat în primă fază despre atacul de la ONU.

Oliver încuviință și tastă rapid.

– Asta ar trebui să mai restrângă rândurile.

Alina privi peste umărul lui în timp ce introducea informațiile, amândoi urmărind monitorul pe care se derulau imagini cu o viteză uimitoare, oprindu-se în final la una singură. Un bărbat trecut de treizeci de ani, cu o figură deschisă, afabilă.

–Theon Panagiotis, spuse Oliver triumfător. Un agent al Serviciului Național de Informații Elen.

Alina fluieră admirativ.

– Avem o adresă?

–Strada Artemis, numărul 438, apartamentul D.

⌖

Îi luă mai mult să găsească un loc de parcare decât să ajungă la clădirea în care se afla apartamentul lui Theon. Degetele i se încleștară pe arma din buzunar în timp ce urca scările în fugă. Apartamentul D

se afla la al doilea etaj pe partea dreaptă.

Afișând un zâmbet larg, se poziționă în dreptul vizorului și ciocăni la ușă. Pe partea cealaltă a ușii se auziră pași, apoi zgomotul lanțului de siguranță. Ușa se deschise puțin, suficient cât să-l poată zări pe bărbatul de pe monitorul lui Oliver.

– Theon? întrebă Alina, continuând să zâmbească.

Bărbatul încuviință fără tragere de inimă, privirea devenindu-i suspicioasă.

–Ce doreș...

Alina izbi ușa cu piciorul, rupând lanțul și trântind-o de perete. În urma șocului loviturii, Theon se clătină, făcând câțiva pași înapoi. Alina scoase pistolul și intră, închizând ușa cu călcâiul în urma ei.

–La perete! îi făcu semn cu capul.

Theon se conformă, punându-și mâinile pe cap. Era încordat, dar nu se opuse percheziției. Alina îl întoarse cu fața la ea.

–Se pare că ieri te-ai întâlnt cu un bun prieten de-al meu. Ți-l amintești pe Marius?

Theon înghiți în sec și încuviință scurt, în ochi citindu-i-se frica.

–Chestia ciudată e că acum a dispărut... nimeni nu știe unde e. Bănuiesc că tu ai putea avea o vagă idee, nu-i așa, Theon?

–Dacă-ți spun, o să-mi omoare familia, șopti el răgușit.

Alina își înfipse o mână în gulerul cămășii lui, în timp ce cu cealaltă îi vârî țeava armei sub bărbie.

–Și cam ce crezi că voi face eu dacă nu-mi spui? Unde?!

În stânga ei se deschise o ușă. În mod automat își îndreptă arma într-acolo, degetetul încordându-i-se instinctiv pe trăgaci. O femeie minionă cu părul închis la culoare o privea cu ochii măriți de groază. Lângă ea se afla un băiețel de maxim cinci ani. Femeia se ghemui și luă băiatul în brațe, protejându-l cu corpul ei.

–Te rog, nu-mi răni familia, o să-ți spun! o imploră Theon.

Alina își coborî pistolul.

–Vechea fabrică din cartierul industrial, spuse repede Theon cu ochii la soția și fiul său. Nu știu locul exact unde-l țin.

–Câți?

–Patru, poate cinci. Își ridică neajutorat mâinile când Alina continuă să-l privească. N-am avut de ales... îmi țineau familia ostatecă.

–Nume? insistă ea, disprețuindu-se că se folosea de frica lui pentru a afla informațiile de care avea nevoie, dar timpul era esențial și era hotărâtă să facă orice pentru a-l salva pe Marius.

–Jolene. Acum, te implor, ascunde arma aia, adăugă el pe un ton

rugător. Îmi sperii familia.

Alina își strecură pistolul la loc în buzunar.

–Dacă-mi permiți un sfat, Theon, du-i departe de toată nebunia asta. Stilul tău de viață n-are nimic în comun cu ideea de familie, îi spuse peste umăr în timp ce se îndrepta către ușă.

O oră mai târziu, Alina privea vechea fabrică printr-un binoclu de la etajul doi al unui depozit părăsit de peste stradă. Oftă exasperată, realizând că nu putea vedea în interior. Habar nu avea câți oameni erau înăuntru și nici măcar dacă Marius se afla acolo. Îndesă binoclul într-un rucsac și-și scoase arma, atașându-i amortizorul.

Se învârti în jurul fabricii, căutând un punct de acces. O fereastră de la parter nu era închisă. O deschise și se strecură înăuntru, tresărind la scârțâitul prelung ca un vaiet. Se ghemui sub pervaz, așteptând ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul, după care înaintă cu grijă pe coridorul din fața ei. În capătul lui privi pe furiș după colț și văzu un bărbat sprijinindu-se de o ușă metalică. Un alt bărbat apăru din partea opusă, făcând un semn cu capul spre ușă.

–Tot nimic?

Primul bărbat ridică din umeri.

–Încă-l mai lucrează. E încăpățânat ca un catâr.

–Și dacă nu cedează, atunci ce naiba facem, Pierre? O să stăm aici toată noaptea?

Ochii Alinei se măriră la auzul numelui. Pierre al Debrei era înalt, cu păr închis la culoare și, după părerea ei, insuficient de atrăgător încât să justifice trădarea Debrei.

Pierre zâmbi cu răceală.

–O să cedeze. Caleb are metodele lui speciale.

Ușa se deschise puțin și-și făcu apariția un bărbat chel.

–E rândul vostru, spuse cu un rânjet lugubru.

Pierre încuviință scurt din cap și cei doi bărbați intrară în încăpere. Stomacul Alinei se strânse când auzi sunetul înfundat al unui pumn lovind pe cineva a cărei respirație era îngreunată. Urmă o a doua lovitură și un gâfâit. Din trei pași rapizi ajunse la ușă, împingând-o cu o mână și strecurându-se înăuntru chiar în momentul în care companionul lui Pierre se întoarse cu fața spre ea. Glonțul ei îi străpunse pieptul chiar în momentul în care bărbatul se chinuia să-și scoată arma de sub haină.

–Ce naiba...

Pierre se întoarse, ochii fixându-i-se pentru o fracțiune de secundă

pe țeava pistolului ei. Glonțul i se înfipse în umăr, învârtindu-l și trimițându-l în genunchi. Se târî până la companionul lui, reușind să-i elibereze pistolul.

–Nu face asta! îl amenință Alina pe un ton categoric.

El o privi, strâmbându-se de durere, în timp ce degetul i se încordă pe trăgaci. Corpul îi tresări de la glonțul care îi străpunse inima și alunecă moale într-o parte. Alina îi luă pistolul și îl strecură în buzunar, după care se grăbi să ajungă la Marius, care rămăsese nemișcat pe scaun, cu capul căzut în față și bărbia în piept. Își ridică capul s-o privească în timp ce-i elibera mâinile și picioarele.

–Nu putem pleca încă, șopti el în timp ce-l ajuta să se ridice. Jolene e aici, împreună cu un individ numit Caleb... i-am auzit discutând despre ONU.

Alina clătină din cap.

–Marius, nu ești într-o formă prea bună. Trebuie să ieșim naibii de aici.

Marius se lăsă să alunece pe perete până ajunse pe podea.

–Nu plec nicăieri.

Alina oftă exasperată.

–Măcar lasă-mă să contactez Elite pentru ajutor.

El încuviință epuizat.

–Ia ăsta, îi puse ea în mână pistolul lui Pierre. Mă întorc imediat.

⌖

Marius o urmări cu privirea pe Alina în timp ce dispărea rapid în direcția ieșirii. Atenția îi fu atrasă de o voce familiară. Jolene. Și cu ea, încă cineva... Caleb.

Degetele i se încordară instinctiv pe pistol. Se forță să se ridice în picioare, sprijinindu-se de perete și reprimându-și un geamăt. Mișcarea îi reactivă durerea din coastele lovite, dar și le apăsă cu mâna, forțându-se să respire lent și regulat. Trase piedica pistolului și se îndepărtă de perete. Instinctul pusese stăpânire pe el, mintea lui înregistrând în mod automat pozițiile celor cinci din fața lui.

Jolene se afla în partea stângă, cu Caleb lângă ea. În spatele lor se afla o figură dominantă, bătăușul cel mai probabil, flancat de încă două siluete. Țintind arma cu ambele mâini, Marius plasă un glonț fix în centrul frunții bărbatului aflat în dreapta, după care pivotă spre al doilea, glonțul spintecând gâtul bărbatului. Caleb se ghemui în mod automat, lăsându-l pe bătăuș la vedere. Marius îl împușcă în piept, chiar în momentul în care încerca să-și extragă arma din tocul de la subraț.

Apoi mișcă ușor brațul, împușcându-l pe Caleb între ochi.

Un glonț îi zgârie brațul și se întoarse în direcția din care venise. Degetul i se încordă pe trăgaci, dar îngheță când văzu că în fața lui se afla Jolene. Amintirile i se suprapuseră și deodată o văzu pe Claire stând acolo, cu arma ațintită asupra lui... *Claire căzând pe spate în timp ce-l privea cu ochi mari și mirați, pieptul ridicându-i-se cu o ultimă răsuflare șuierată.*

–Marius! îl trezi vocea Alinei din paralizia de moment.

Stătea la numai câțiva pași distanță, cu arma îndreptată spre Jolene, în timp ce arma lui Jolene era ațintită spre el. Când degetul lui Jolene începu să apese pe trăgaci, Alina trase, nimerind-o în umăr și făcând-o să se învârtă pe loc. Strâmbându-se de durere, Jolene își ridică arma și mai trase o dată, aproape simultan cu Alina. Glonțul Alinei o lovi în plin piept, trimițând-o pe spate. Glonțul lui Jolene o lovi pe Alina în lateral, aproape în același loc în care-o lovise și glonțul Debrei. Căzu la pământ, gemând ușor de durere.

–Alina!

Marius se așeză în genunchi lângă ea, atingându-i obrazul cu mâna tremurândă. Ochii ei se concentrară un scurt moment asupra lui, după care se închiseră și trupul i se relaxă. Auzi un zgomot în spatele lui și se întoarse. Jolene încerca să se ridice, chinuindu-se să-și readucă pistolul în poziție de tragere. Marius mârâi, focul rece al furiei distrugându-i orice urmă de emoție. Se ridică în picioare și păși hotărât până ajunse în dreptul ei. Își ridică arma încet, așteptând până când ochii ei se fixară în ai lui. Numai atunci apăsă pe trăgaci, glonțul imprimând o gaură perfect rotundă exact în centrul frunții ei. Când dispărură și ultimele ecouri ale împușcăturii, își lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp, privind corpul nemișcat.

⌖

Întunericul îi oferea o pace ciudată, confortul uitării, al refugierii dintr-o lume căreia nu-i aparținea. Cu părere de rău, Alina se forță să devină conștientă, revenind la realitate cu un suspin adânc. Începu să se miște, dar gemu înfundat când rana protestă vehement. Inspiră adânc, așteptând răbdătoare ca durerea pulsândă să mai scadă în intensitate. Își întoarse capul pe pernă, zâmbind surprinsă când îl descoperi pe Marius adormit pe un scaun lângă pat. Somnul îi relaxase trăsăturile înăsprite de vânătăile întunecate.

–Marius.

El deschise ochii, fixând-o cu privirea lui pătrunzătoare. Îi luă mâna

în ale lui, depunându-i un sărut cast pe încheietură.

–De ce? întrebă încet, confuzia și durerea oglindindu-se în ochii lui întunecați. De ce-mi tot salvezi viața?

Alina îl strânse ușor de mână.

–Cineva trebuie să te protejeze de lume... și de tine.

Îl simți cum se tensionează, privindu-l cum se ridică în picioare, îndepărtându-se de ea fizic și mental.

–N-am nevoie să mă protejezi.

–Nici eu. Și cu toate astea, o faci mereu. Zâmbi slab. Formăm un cuplu de milioane, nu-i așa? Fiecare hotărât să-l salveze pe celălalt de el însuși, amândoi opunându-ne din răsputeri.

Marius se întoarse lângă patul ei, îndepărtându-i cu blândețe părul de pe frunte.

–Nu vreau să mori pentru mine, Alina.

Cu toate că n-o spuse cu voce tare, îi auzi ecoul gândurilor menționându-i pe cei care muriseră pentru el, cei pe care-i iubise într-o altă viață.

–În locul tău nu mi-aș face prea multe griji... n-o să-ți ofer ocazia să scapi atât de ușor de mine. Ochii ei străluciră provocator, reușind să-i smulgă un zâmbet firav. Și stai naibii jos, o să-mi provoci crampe la gât.

Zâmbetul lui se lărgi, dar își trase mai aproape scaunul și se așeză. Alina își lăsă ochii să se închidă și adormi la loc, fericită să-l știe lângă ea chiar și numai pentru acel moment trecător.

✦

RESPECT ȘI SUPUNERE

Marius mai adăugă câteva greutăți celor pe care le ridica Alina.

–*Briefing*-ul începe la ora trei.

–Mai scutește-mă, gemu ea, ridicând bara cu greutăți numai câțiva centimetri înainte să renunțe.

Marius se ghemui lângă ea.

–Nici măcar n-ai încercat cu adevărat.

Alina gemu din nou, după care trase adânc aer în piept și ridică greutățile. Brațele îi tremurară ușor la prima ridicare, dar de la a treia efortul începu să i se pară suportabil.

–Picioare, îi indică Marius, lovindu-i genunchiul cu degetul arătător.

Oftând exasperată, își schimbă poziția, potrivindu-și perna sub genunchi și proptindu-și picioarele sub bară. Ochii întunecați ai lui Marius o analizau atent, observându-i poziția, tremurul mușchilor încordați. Închise ochii și împinse. Greutățile scârțâiră, alunecând pe suporții lor. Rana n-o deranja deloc

–N-o mai cocoloși, spuse Jason din spatele ei.

Alina își dădu capul pe spate, oferindu-i un rânjet elocvent.

–Observ că suntem foarte veselă. Probabil doctorul O'Brien te-a mutat de pe lista invalizilor pe cea a agenților activi, nu-i așa?

–Pot să mă iau oricând la întrecere cu tine, răspunse ea, rotindu-și umerii. Marius, mai pune încă cinci kilograme.

Marius ridică o sprânceană.

–Nu te da mare. Își întoarse privirea spre Jason. O asiști tu?

Jason îi puse o mână pe umăr.

–Hai, fugi. Am eu grijă de răsfățata asta.

–Mulțumesc. Marius se aplecă și-o sărută pe Alina pe obraz. Ia-o mai încet, *amore*, îi șopti, după care se îndepărtă în direcția dușurilor.

Jason se așeză, urmărind-o în timp ce ridica greutățile.

–Vrei să-mi spui ceva? întrebă ea, oprindu-se să inspire adânc.

–Brett a menționat în treacăt că ești așteptată la Garderobă.

Alina se strâmbă, dar nu răspunse.

–Care-i problema?

–Nu-mi plac misiunile cu iz de déjà vu. Se rostogoli pe burtă pentru a-și introduce gleznele sub greutăți.

Jason o privi tăcut pentru un moment îndelungat.

–Probabil am luat-o eu razna, dar aveam senzația că nu te-ar deranja

să joci rolul soției lui Marius.

–Hai să nu deschidem subiectul ăsta.

–Vezi că-ți menajezi piciorul drept, îi făcu observație Jason, aplecându-se s-o asiste. E ceva ce nu-mi spui, scumpo?

–Din câte știu, nu ți-am spus absolut nimic.

–Așa mă gândeam și eu, răspunse el mult prea satisfăcut.

Alina gemu.

–Ajută-mă să fac ridicări la bancă.

Schimbară echipamentul. În timp ce regla greutățile, Alina purtă o discuție scurtă de curtoazie cu agentul operativ care elibera banca. Jason își ocupă locul, pregătit să preia greutățile în cazul în care se întâmpla ceva.

–Hai, Alina, știi că poți avea încredere în mine. Spune-mi ce te frământă. De ce ești nervoasă?

–Par nervoasă? șuieră ea.

–Ei, da, e și ăsta un răspuns.

–Nu mă pot obișnui cu ideea. Trase aer în piept și, când expiră, ridică încet bara cu greutăți.

–Cu ce idee?

–Eu în postura de soție. În fine, ce vreau să spun de fapt e că nu mă pot…reobișnui.

–N-ar trebui să fie chiar atât de dificil.

–Asta s-o crezi tu. Coborî bara la piept, inhală și o ridică din nou. Nici măcar nu știu cum naiba să mă îmbrac.

–Te antrenezi prea mult, prea devreme. Hai să facem o pauză și mă lași pe mine să mă joc de-a stilistul.

Alina strâmbă din nas.

–Nu face nazuri, o să-ți placă odată ce începem, îi promise Jason. Cât de des am eu ocazia să te îmbrac?

Alina își dădu ochii peste cap.

–Probabil Garderoba are deja totul pregătit.

–Nu se știe niciodată.

Garderoba principală și spațiul de stocare se aflau cu un etaj mai jos decât biroul lui Brett, o scară conectând cele două zone. Ușa se deschise cu scârțâitul obișnuit prevestitor de rele, luminile de deasupra prinzând viață. Totul era aranjat într-o ordine exemplară, fiecare cutie, raft și umeraș clasificate în funcție de hainele și obiectele dispuse, mărime și tip de material.

Jason se cățără pe o scară și selectă un taior.

–Ce zici de ăsta?

–E roșu, se strâmbă Alina. Și are numai jumătate de fustă. Unde-i restul?

–O alegere excelentă, se auzi o voce din spatele lor.

Alina întoarse capul. Brett îi privea amuzat, sprijinit de tocul ușii cu brațele încrucișate la piept.

Jason rânji.

–Vezi?

Brett se apropie și îi întinse un PDA.

–Profilul misiunii.

Cu coada ochiului, Alina îl supraveghea pe Jason în timp ce acesta selecta hainele, depunându-le pe o masă. Începu să studieze profilul misiunii, încercând să sorteze informațiile într-o oarecare ordine. *Doctorul Carlo Santini, analist senior CIA. Nu-i place să-și menționeze experiența militară decât dacă este absolut necesar.*

–Unde l-ai întâlnit pe doctorul Santini? întrebă Brett după un timp.

–La Paris, în cadrul unei conferințe.

Jason alese o valiză și începu să așeze hainele în ordine.

–Vei face o vizită la Ringstrassengalerien Mall, unde te așteaptă o clamă specială pentru păr, o instructă Brett. Numele magazinului este Jack Wolfskin. Jason îți va pregăti dispozitivul de comunicare pe care-l vei atașa pe spatele clamei. O să-ți ridici rochia de la Stephanstrabe. Ți-aș sugera să petreci ceva timp la librăria Amadeus, după care te oprești la Skybar pentru o cafea.

Alina încercă să-și reprime iritarea.

–Brett... toată chestia asta pare foarte publică.

–Îți stabilim rolul de soție a doctorului Santini pentru auditoriu. Vei întâlni și alte soții în timp ce te vei afla la cumpărături și asta te va ajuta să te simți mai în largul tău la recepție. De cât timp ești căsătorită cu Carlo?

–Am împlinit trei ani în mai.

–Vorbești foarte bine engleza.

–Am studiat engleza la universitate, răspunse prompt Alina, surprinsă cât de ușor i se părea să-și reia accentul parizian.

Brett încuviință.

–Dr. Santini lucrează din greu.

–Îmi este mereu dor de el.

–Cu programul lui încărcat, timpul pe care-l petreceți împreună trebuie să fie foarte redus. Săptămâna asta ar trebui să fie un fel de vacanță pentru voi doi. Exceptând întâlnirea lui de sâmbătă, desigur.

–Nu sunt prea încântată că și-a programat o întâlnire sâmbătă,

intră Alina în joc, dar s-ar plictisi îngrozitor dacă ar fi nevoit să mă însoțească la cumpărături. Îi întâlni privirea lui Brett. Se pare că în trecut am fost tentată să-mi înșel soțul. Să presupun că nu suntem în relații tocmai bune?

Întrebarea câștigă un zâmbet rece.

–Dimpotrivă! Mă aștept să fiți pe cât de intimi vă permite timpul sau ocazia.

–Brett, nu cred că înțeleg ce vrei să spui…

–De fapt, bănuiesc că înțelegi chiar foarte bine.

–Nu știam că din dosarul meu reiese faptul că sunt dispusă să întrețin relații sexuale în timpul unei misiuni.

Jason terminase de făcut bagajul și stătea sprijinit de perete, zâmbind enigmatic cu mâinile în buzunare.

–Nu e nevoie să-ți citesc dosarul. Îmi amintesc destul de bine vremurile când jucai rolul soției lui Alex, chiar dacă aparent tu le-ai uitat cu desăvârșire, precizează Brett pe un ton acid, după care-și întoarse privirea către Jason. Cred c-am terminat aici. Ne vedem la ședință în cinci minute.

Marius intră în sala de conferințe, deja plină ochi cu agenți operativi. Pe marea majoritate nu-i știa foarte bine. Pe unii nu-i știa deloc. Brett îi zâmbi, o expresie mult mai caldă decât rictusul obișnuit din colțul gurii. Roger fuma o țigară de foi, studiind informațiile de pe monitorul din fața lui. Oliver ronțăia dintr-o pungă de chipsuri pe care-o împărțea cu Roman. Cu un aer preocupat, Jason îi explica lui Vallis despre calitățile uneia dintre cele mai noi *jucării* ale sale, în timp ce Webb îi analiza tăcut pe toți dintr-un colț al camerei. Marius se așeză lângă Alina, întinzându-și brațul pe spătarul scaunului ei.

–Văd că toată lumea e aici, spuse Brett, păstrându-și zâmbetul. În noaptea planificată pentru atac, la ONU va avea loc o recepție diplomatică specială cu ocazia lansării sistemului de securizare Sentry. Special pentru acest eveniment, Marius și Alina vor deveni domnul și doamna Santini. Restul veți face parte din personalul de securitate.

–După cum știți, Jolene și Pierre sunt amândoi morți, interveni Roger, aruncând o privire scurtă în direcția lui Marius. Debra a fost contactată pe email de un alt bărbat numit Madras. Pentru moment, nu avem informații în legătură cu identitatea lui.

–Vallis, misiunea ta este să-l interceptezi pe Madras când stabilește contactul cu Debra. Brett împinse un minidisc pe masă către Vallis,

pe care acesta îl introduse în buzunarul de la piept. Profilul misiunii vă este deja cunoscut în linii mari, găsiți toate detaliile pe PDA-uri.

–Primul transport pleacă într-o oră, încheie Roger ședința, în timp ce agenții se ridicau în picioare, împrăștiindu-se în liniște.

✦

Porțelan și Apă

Viena, Austria

Trezeşte-te, *amore*. Aterizăm în curând.

Alina suspină, mișcându-și ușor capul pe umărul lui Marius. El îi ridică fața și-o sărută pe buze. Zâmbi sub buzele lui.

–Mmm... frumos mod de-a te trezi.

–Ți-aș putea arăta și altele, dar nu în public, răspunse el cu o urmă de amuzament în glas.

Alina se relaxă, râzând încetișor.

–O să țin minte chestia asta. Își ridică capul să privească în jurul lor și se întinse. Ce păcat că nu avem decât un weekend, spuse, intrându-și în rol.

Marius îi mângâie părul mătăsos.

–Îți promit că vor mai exista și alte ocazii.

Oftă și se rezemă de spătarul scaunului ei plușat.

–Așa spui mereu.

Marius se întinse și o luă de mână, trecându-și degetul mare peste verigheta ei.

–Nu vreau să ne certăm weekendul ăsta. Știu că în ultima perioadă am tot fost plecat și vreau să ne bucurăm de timpul pe care-l petrecem împreună.

–Și eu la fel. Alina îi întâlni privirea, oferindu-i un zâmbet care ar fi putut orbi un înger.

Marius privi pe fereastră exact în momentul în care avionul ateriza pe Aeroportul Internațional Viena, după care își întoarse privirea la ea.

–Ți-am spus vreodată cât de mult te iubesc?

–Cred că da, răspuse ea cu un accent mai pronunțat decât de obicei, dar nu mă satur niciodată s-o aud.

–Atunci va trebui să-mi amintesc să ți-o spun mai des.

Grand Hotel din Viena, faimos prin faptul că este centrul inimii sociale a Vienei încă de la începutul secolului, este localizat în mod ideal în Kärntner Ring, la câțiva pași de Opera de Stat, faimoasa stradă Kärntner și măreața Catedrală St. Stephen. Amestecul discret al ultimelor tehnologii cu luxul spiritului Belle-Époque reamintește de măiestria Imperiului Austro-Ungar combinat cu confortul modernismului.

Majordomul așează valizele lângă pat. Marius îi oferi un bacșiș generos, abținându-și un zâmbet la reacția extrem de mulțumită a tânărului. Alina își lăsă poșeta pe patul imens și se așeză, sprijinindu-se pe mâini. Marius îi admiră pentru un moment picioarele lungi puse în evidență de taiorul roșu, apoi scoase din buzunar dispozitivul de urmărire și-l porni, verificând împrejurimile. Nicio cameră video. Ceva pe canalul audio, dar destul de slab. Poate în altă cameră? Se plimbă de-a lungul apartamentului, observând ecranul pâlpâind tot mai puternic în timp ce se apropia de ferestre. Trase draperia și privi înspre Kärntner Ring.

Alina i se alătură, încercuindu-i talia cu un braț și întorcându-și capul să-l sărute pe bărbie. Marius observă privirea pe care o aruncă dispozitivului din mâna sa. Întoarse capul și-i zâmbi, mai mult pentru ochii oricui i-ar fi urmărit, după care-i atinse tâmplele cu buzele.

–Înregistrare de la distanță, îi șopti în păr.

Alina oftă și se întoarse complet cu spatele la fereastră. Un ciocănit în ușă îi întrerupse.

–Da? spuse Marius cu o voce în care i se simțea clar enervarea.

–Un plic de la administrator, domnule.

–Ah, trebuie să fie biletele noastre.

Se îndreptă către ușă, în timp ce Alina se așeză pe pat cu picioarele sub ea. Deschise ușa și luă plicul de la Scott, care juca rolul șoferului lor.

–Mulțumesc.

Deasupra plicului se afla un bilet: *Fără monitorizare în camera noastră.*

Marius scoase un stilou din buzunarul de la piept și scrijeli un răspuns. *Înregistrare audio pentru noi. Probabil din clădirea de vizavi. Cel mai puternic semnal e la fereastră.*

Scott încuviință.

–La ce oră doriți să plecați diseară, domnule?

–Spectacolul începe la opt... să spunem la șapte. Vreau să mai vizităm împrejurimile.

–Foarte bine, domnule.

Marius închise ușa.

–Bilete? întrebă Alina pe un ton dezamăgit.

Marius se îndreptă spre pat, așezându-se lângă ea. Cu un gest tandru, îi îndepărtă părul din ochi.

–Ce zici de Romeo și Julieta la Opera de Stat? N-am avut ocazia să vedem spectacolul la Londra.

–Credeam că petrecem seara împreună.

–Și exact așa vom face, îi șopti el, sărutând-o pentru a păstra aparențele.

Spre surprinderea lui, buzele ei se depărtară și simularea deveni reală, inundându-i simțurile. Se trase înapoi o secundă, examinându-i fața. Alina îi zâmbi. *Nu de dragul misiunii*, îi transmiseră ochii ei. Își trecu degetele prin părul lui și-l trase spre ea.

–Doamne, mormăi el, iubesc felul în care miroși.

O împinse pe spate în timp ce-i descheia sacoul. Alina chicoti, încercând să-i scoată cravata cu o mână.

–Lasă-mă să mă ridic.

Marius se rostogoli pe o parte, îngăduindu-i să se extragă din brațele lui. Alina își lăsă sacoul să-i alunece de pe umeri, prinzându-l înainte să cadă și așezându-l cu grijă pe spătarul unui scaun. Marius se încruntă când observă că nu purta nimic pe dedesubt. Ea chicoti din nou și își scoase fusta, aranjând-o deasupra sacoului în timp ce-l privea cu ochi scânteietori. Îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre poșeta ei.

–Vino încoace, murmură el nerăbdător.

–Draperia, șopti ea în timp ce scotea ceva din poșetă.

Păși către fereastră, expunându-și trupul nud privirilor lui înfometate, unduindu-și șoldurile într-un mod languros. Trase draperiile, nu înainte de-a așeza dispozitivul de bruiaj primit de la Jason pe pervaz, după care se întoarse la el.

–Acum suntem cu adevărat singuri, îi zâmbi viclean. Am întrerupt monitorizarea audio.

–Brett n-o să fie mulțumit.

Sprâncenele ei se arcuiră.

–Dar Brett nu este aici.

Marius își aruncă hainele de pe el, apoi îi întinse mâna.

–Vino încoace.

Alina se apropie cu pași lenți, aproape leneși, privindu-l amuzată pe sub sprâncene. Imediat ce se apropie suficient de mult, Marius o trase în brațele lui și o sărută pasional.

Mult, mult mai târziu, Marius se îndreptă spre baie. Umplu cada antică, după care o ridică în brațe pe Alina și o scufundă în apa fierbinte odată cu el.

Camera era umedă și încețoșată, soarele reflectându-se în aburul din aer. Alina închise ochii, sprijinindu-se de pieptul lui. Părul ei lung cotropise apa din jurul lor, unduindu-se ușor cu fiecare mișcare

minusculă a trupurilor lor. Inspiră adânc pentru a exorciza tensiunea întregii zile, simțind în mod intuitiv cum Marius făcea același lucru. Fiecare respirație promitea o nouă eliberare, un alt moment furat. Un alt sanctuar de creație proprie împotriva întregii lumi. Singura șansă pentru un moment de pace pe care îl absorbeau aproape cu violență, nedorind să-i mai dea drumul. Un paradox? Probabil. Singurul în același ton cu existențele lor fracturate.

Bun venit în viața de cuplu marca Elite, gândi cu amărăciune Alina. Indiferent cât de multe interludii ca acela puteau fura, nu aveau să fie niciodată cu adevărat în siguranță. Tot ce puteau face era să aștepte dezastrul iminent, pregătindu-se pentru o luptă crâncenă. Dar adevărurile triste se estompau cât timp se aveau unul pe celălalt în apa fierbinte. Lumea din afară se disipa, realitatea reducându-se la un spațiu definit de porțelan și apă.

Brațele lui Marius se ridicară picurând din apă pentru a o strânge la pieptul său, iar ea fu brusc invadată de o satisfacție puternică și o senzație de apartenență așa cum nu mai simțise vreodată. *I-am mai aparținut vreodată cuiva cu adevărat?* se întrebă. Se cuibări mai bine în brațele lui, desenându-i cu un deget cercuri leneșe pe rotula genunchiului. *Niciodată... n-am aparținut niciodată nimănui... n-am aparținut de niciunde.* Oftă, trupul tensionându-i-se aproape imperceptibil.

–La ce te gândești? o întrebă Marius încet.

–La nimic...

Se aplecă s-o sărute pe tâmplă.

–Spune-mi.

–Ai mai făcut asta vreodată? Poate cu Claire? îl întrebă aproape în șoaptă.

–Câteodată.

Alina dădu ușor din cap, nu pe deplin mulțumită de răspunsul primit.

–Am făcut-o și cu Jolene uneori, continuă el.

–Ah... Trase adânc aer în piept și încercă să se întoarcă cu fața la el. Marius...

El o opri, punându-i mâinile pe umeri.

–Nu-ți cere scuze. N-ai de ce.

Încercă să se întoarcă din nou, dar el o ținu delicat pe loc.

–Stai locului și încearcă să asculți ce am de spus, îi murmură cu buzele lipite de tâmplă. În felul meu, am iubit-o pe Claire. Câteodată încă mă mai copleșește dorul de ea. Și am ținut și la Jolene.

–Îți amintesc de vreuna dintre ele?

–Nu, răspunse el simplu cu voce calmă. Claire semăna mai mult cu mine. Jolene... Jolene era mai mult un copil.

Alina rămase tăcută. Ezita să dea glas temerilor care-i strângeau inima într-o menghină de oțel rece, știind prea bine că, la rândul lui, probabil și Marius se temea să nu reprezinte un simplu substitut pentru Alex.

–Alina, mi-aș fi dorit să le fi putut salva, dar n-aș schimba absolut nimic dacă asta ar însemna să te pierd pe tine.

Alina suspină întretăiat, lacrimile prelingându-i-se pe obraji.

El o întoarse cu fața la el.

–Îmi dau seama ce trebuie să fi simțit când ai aflat despre misiunea mea în ceea ce te privea... mai ales ținând cont de experiențele tale anterioare. Știu cât de nesigură trebuie să te simți în privința noastră. Clătină din cap, observând în ochii ei frica de trădare. Adevărul este că mi-ai furat inima încă din primul moment. Când te-am privit în ochi, am știut imediat că toate femeile dinaintea ta n-au fost decât iluzii. N-am mai simțit niciodată așa ceva... nici cu Claire, nici cu Jolene.

Privirea ei se ațintă asupra lui, ușor confuză.

–Ce n-ai mai simțit?

Marius îi luă mâna într-a lui.

–Pacea asta.

Alina zâmbi trist.

–N-o avem decât pentru o clipă.

–Probabil, dar o clipă cu tine înseamnă mai mult decât o eternitate cu oricine altcineva. Degetul lui îi mângîie palma și-și coborî privirea spre mâinile lor încătușate. Acum știu de ce. O privi din nou. Te-am căutat toată viața, Alina. Numai tu îmi poți acapara sufletul pentru totdeauna, numai lângă tine mă simt complet.

–Marius...

Clătină din cap, rugând-o să-l lase să termine.

–Viața mea a început cu adevărat în ziua în care tu ai pășit în ea și se va încheia în ziua în care o să mă părăsești.

Se aplecă spre ea, atingându-i buzele cu ale lui, apoi devorându-i complet gura.

Alina oftă, o scânteie de fericire erupându-i în stomac, Nu mai simțise niciodată ceva atât de complex, niciodată nu reușise să se înfrupte într-un mod atât de deschis din calm și fericire. Nu-l iubise niciodată cu adevărat pe Alex, acum o știa cu certitudine. Prea multă furie, poate chiar prea mult egoism, iar ei nu-și putuseră oferi unul altuia un cadou atât de compromis. Dar cu Marius... fiecare atingere, fiecare cuvânt curgea în mod natural, potrivindu-se într-un puzzle care-i topea stratul

de gheață din jurul inimii. Cum putea să-i explice asta? De fapt, își dădu brusc seama, nici nu trebuia s-o facă. Tot ce conta era momentul acela. Orice s-ar fi întâmplat după, era complet irelevant. Cât timp Marius făcea parte în viața ei, exista viață. Dincolo de acea realitate, absolut orice alt gând nu era decât o fantasmă fără substanță.

⌖

Vallis fluieră încetișor în timp ce monta un trepied vizavi de Ringstrassengalerien Mall. Așeză aparatul de fotografiat pe el și ajustă teleobiectivul, poziționându-l spre intrarea principală. Nu atrăgea prea mult atenția trecătorilor în rolul său de fotograf pasionat, doar șoferii care treceau în viteză pe lângă el îi mai aruncau din când în când câte o privire distrată.

–Transmisie pregătită, își informă auditoriul distant.

–Focalizarea e bună, sursură vocea lui Oliver în urechea lui.

Conversația fu întreruptă de o bubuitură de zgomot static. Vallis se abținu să nu tresară.

–Avem de acoperit o zonă foarte întinsă, adăugă Oliver cu o urmă de îmbufnare în glas.

Vallis se îndepărtă de aparat. Ultimul email pe care Madras i-l trimisese Debrei le oferise doar o zonă și nimic concret. *Te găsesc eu*, sunau instrucțiunile. Așa că totul se rezuma la cinci străzi care se intersectau, zone largi care nu puteau fi acoperite și un mall enorm. Până în acel moment, simulările lui Oliver nu oferiseră vreo soluție viabilă pentru a strânge lațul în jurul lui Madras.

Vallis privi din nou prin teleobiectiv, enumerând în gând probabilitățile. Ca acoperire, mall-ul oferea cele mai multe posibilități. Un flux continuu de vizitatori era extrem de greu de urmărit, fără a mai pune la socoteală toate situațiile neașteptate care puteau da peste cap supravegherea în curs, plus multiplele intrări și ieșiri, ideale pentru o evadare rapidă. Totuși, zona avea un dezavantaj: toate ieșirile dădeau într-un drum principal, iar Elite aranjase blocarea lui la momentul potrivit.

Dezasamblă echipamentul și așeză piesele într-o dubă gri. O încuie și se îndreptă cu pași lenți către o mică cafenea. Se așeză la o masă de pe terasă, sorbind în curând dintr-un expresso delicios în timp ce urmărea marea de trecători. Viena era ca un fluviu imens ale cărui valuri se revărsau pe trotuare, oamenii scurgându-se în continuu unii pe lângă ceilalți fără ca privirile să li se intersecteze nici măcar o dată.

Scott se strecură pe scaunul de lângă el.

–Muncești din greu?

Vallis rânji.

–*Job*-urile călduțe, cum ar fi condusul limuzinelor de lux, sunt numai pentru tipi ca tine. Eu nu sunt decât o albinuță muncitoare.

Scott primi aluzia ironică cu o înclinare a capului.

–Am auzit că Marius a raportat o monitorizare audio de la distanță, continuă Vallis, de data aceasta pe un ton serios.

–Ne așteptam la cel puțin un tip de supraveghere.

Apăru chelnerul și Scott comandă un expresso dublu. Rămaseră la discuții de complezență până când se întoarse chelnerul cu comanda. Scott stoarse o coajă de lămâie în ceașcă, apoi amestecă în lichidul întunecat. Luă o înghițitură, zâmbind mulțumit.

–Se pare că cineva e mai mult decât interesat de șeful meu, spuse după un timp.

Vallis ridică din sprâncene.

–Adică?

–Când mă îndreptam spre liftul pentru marfă, una dintre menajere s-a ținut după mine și-a încercat să mă tragă de limbă.

–Interesant. Care-i programul pentru diseară?

–Romeo și Julieta la Operă, cu mine în rolul șoferului. Webb și Roman vor fi înăuntru.

Rămaseră tăcuți când un cuplu trecu pe lângă ei pentru a se așeza la masa din colț. Vallis plăti nota, după care se ridicară și se integrară alene în fluviul de trecători.

–Cum merge treaba între ei? întrebă Vallis. Chicotitul lui Scott îl făcu să-și întoarcă privirea către el. Așa de rău?

–Pe naiba! Chicotitul se transformă într-un rânjet. Să spunem doar că dacă n-aș ști mai bine, chiar aș crede că sunt îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Ai vreo problemă cu asta?

Vallis își puse ochelarii de soare.

–Absolut niciuna.

–Uite care-i treaba, știu c-a fost ceva între tine și Alina după moartea lui Alex. Nu bat câmpii aiurea. Ești sigur că poți să-ți faci treaba ca lumea? Nu ne putem permite s-o dăm în bară.

Vallis privi drept înainte.

–Orice-ar fi fost între noi, a trecut mult timp de atunci. Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea.

–Mă bucur să aud asta. Ai nevoie de un taxi?

–Mda.

Scott îi opri unul. Vallis se strecură înăuntru, încercând să se

obișnuiască cu ideea că Alina și Marius erau îndrăgostiți nebunește. Nu reuși până ajunse la filiala Elite.

⌖

Marius o studie pe Alina, ochii luminându-i-se la amintirea momentelor petrecute în urmă cu numai câteva ore. Îmbrăcată într-o rochie lungă din mătase bleumarin presărată cu mii de pietricele care captau lumina, strălucea într-o aură ameţitoare. Strălucirile de smarald adăugau luciri neastâmpărate ochilor ei verzi.

Își strânse părul la spate, pregătindu-se să-l prindă într-un coc.

–Nu, șopti Marius, eliberându-i șuvițele mătăsoase. Degetele lui îi mângâiară ceafa. Îmi place când îl lași liber.

O strânse în braţe, lipind-o cu spatele de corpul lui. Ea îi mângâie braţele cu degetele.

–O să ţin minte.

Cineva ciocăni la ușă, readucându-i la realitate.

–Sunteți gata? se auzi vocea lui Scott.

–Tu ce spui? Sunt gata? întrebă ea provocator.

–Mai bine plecăm în momentul ăsta, altfel sar pe tine și poate să se ducă naibii toată misiunea.

Forţându-se să se concentreze, Marius descuie ușa și păși afară, ochii lui scanând coridorul mai mult din reflex.

Luminile orașului făceau ca luminile cerului să pălească, mai puţin cele ale celor mai strălucitoare stele. În timp ce se îndreptau spre limuzina care îi aștepta, șoferul deschise ușa din spate a pasagerilor și se întoarse spre ei. Scott își duse mâna la șapcă și înclină ușor din cap. Totul decurgea conform planului. Marius o ajută pe Alina să urce în limuzină, după care urcă și el. Scott închise portiera și se urcă la volan.

–Webb e deja la teatru, se întâlnește acolo cu Roman, spuse încet cu privirea aţintită înainte.

Limuzina rulă de-a lungul străzii Ringstrasse, ocolind centrul orașului. Agenţii Elite priviră statuile, admirând fântânile și arhitectura impunătoare luminată feeric, extravaganţe ale Imperiului Habsgurgic cu palatele sale elegante, bisericile somptuoase și drumurile vechi pietruite, toate învăluite în cultura dominată de muzică și romantism.

–Avem deja o coadă? sparse Marius liniștea.

–Ne urmăresc de trei minute, răspunse Scott, ducându-și degetele la ureche și ascultând. Oliver are numărul de înmatriculare, îl verifică acum.

Marius încuviinţă. Își scoase mobilul și formă un număr. Telefonul

sună o dată, de două ori, de trei ori.

–*Embros*, răspunse o voce iritată.

–Theon, sunt Marius. Trebuie să ne întâlnim.

Urmă o pauză. Theon inspiră adânc.

–Nu ești supărat pe mine?

–Nu, dar îmi ești dator.

–Îmi pare rău, amice, îmi ținea familia ostatecă, încercă Theon să explice.

–De înțeles, dar tot îmi ești dator.

–Când? întrebă Theon mai puțin iritat, dar deloc binevoitor.

–Mâine dimineață, dar trebuie să vii la Viena și eu n-o să fiu disponibil. Alina îmi va ține locul. O mai ții minte pe Alina, nu-i așa?

–*Opa, megale...* Trebuie să vin până la Viena? Unde? Întrebă Theon pe un ton mai tăios.

–Café Frauenhuber, în districtul istoric.

–O să fiu acolo la zece.

Marius închise telefonul.

–O să te întâlnești cu el mâine dimineață, răspunse întrebării nerostite din privirea Alinei. Eu trebuie să mă ocup de alte lucruri.

Alina încuviință în liniște.

–Cred că ajunge, i se adresă Marius lui Scott. Coborâm acum.

Câteva minute mai târziu, limuzina parcă în fața Operei. Scott coborî, înconjură mașina și deschise portiera din spate, apoi așteptă. Marius o strânse pe Alina de mână. Mașina care-i urmărea îi depășise. În spatele ei, o motocicletă Ducati 750 prinse viteză. Ochii lui Marius urmăriră motociclistul, recunoscând geaca din piele neagră. Vallis. Coborî și îi întinse mâna Alinei, pășind din fantezia limuzinei în fantezia Operei: statui, muze și înfloriturii figurative.

În timp ce luminile se diminuau ușor, Webb și Roman se așezară pe scaunele lor din partea dreaptă a mezaninului. Mai jos, într-o lojă din dreapta, Marius își întoarse capul, apropiindu-și buzele de urechea Alinei.

–Vallis urmărește mașina. Numărul de înmatriculare aparține unei mașini închiriate, îi șopti.

Alina se întoarse spre el cu un zâmbet luminos, de parcă tocmai i-ar fi declarat dragoste eternă. Marius își așeză brațul pe spătarul scaunului ei, după care scoase un binoclu din buzunarul de la piept. Alina scoase și ea unul în poșetă. Cele două obiecte nu erau simple binocluri pentru Operă, în ciuda faptului că așa păreau.

⌖

Din poziția lui, Webb putea vedea strălucirea verighetei de pe mâna lui Marius și expresia de fericire pură de pe fața Alinei. Degetele mâiniilor lor erau împletite. O poziție lejeră, amândoi părând relaxați și fericiți.

Convingători din toate punctele de vedere. Ori joacă un teatru de zile mari, ori nu joacă deloc teatru. Era o adevărată nebunie dacă, pentru cei doi, totul devenise cu mult mai mult decât o misiune... mai ales în Elite, dintre toate locurile din lume.

Webb își îndreptă privirea către scenă, cercetând cu atenție membrii orchestrei. Un pocnet static în ureche îl anunță că Oliver activase dispozitivele de comunicație.

–Avem o adresă. O verificăm acum, îi informă vocea lui.

⌖

Vallis așteptă până când cei doi bărbați părăsiră serviciul de închiriere și plecară pe jos, după care aprinse lumina verde a taxiului pe care-l conducea și rulă încet de-a lungul străzii. Bărbatul cu părul întunecat privi în ambele direcții. Văzu taxiul gol și ridică mâna. Vallis trase mașina la curbă și așteptă ca cei doi pasageri să se instaleze pe bancheta din spate.

–Du-ne la Innere Stadt, spuse bărbatul brunet.

Vallis încuviință tăcut.

Un braț al Canalului Dunării se despărțea de fluviul principal, unduindu-se către sud și formând una dintre granițele centrului istoric cunoscut sub numele de Innere Stadt.

Vallis opri la semaforul de pe Gürtelstrasse și așteptă, urmărind valul de autovehicule. Când culoarea deveni verde, acceleră și blocă portierele din spate. Apăsarea unui alt buton ridică geamul securizat rezistent la gloanțe dintre scaunele din față și cele din spate. Amândoi bărbații săriră ca arși, cel blond începând să împingă în portieră, în timp ce bărbatul brunet atacă geamul separator cu patul armei sale automate.

Vallis își mută privirea de la drumul din față la geamul din spatele lui, care vibra violent, și înapoi. Plexiglas-ul rezistă. Luă o curbă și rulă de-a lungul Canalului Dunării, între podurile Salztor și Augarten. Aprinse și stinse farurile mașinii de două ori. O dubă aflată în fața lui răspunse în același mod.

Bărbatul brunet abandonă bubuitul în plexiglas și începu să lovească în geamul din dreapta lui. Patul armei automate izbi o singură dată și sticla crăpă. Vallis puse o frână bruscă. Geamul separator vibră la impactul cu pasagerii din spate. De fiecare parte a mașinii apărură agenți operativi Elite, care extraseră prizonierii din capcana temporară.

Gleznele și încheieturile le fură imobilizate, gurile acoperite cu bandă izolatoare.

Unul dintre agenți își ridică privirea în timp ce colegii săi îi imobilizau pe necunoscuții buimaci.

–Îi percheziționăm?

Vallis încuviință.

Yuri, liderul echipei, îl rostogoli pe bărbatul brunet pe spate și-i puse un genunchi în piept. Colectă din buzunarele hainei lui o legitimație, o armă Smith & Wesson și un portofel, înmânându-i-le pe toate lui Vallis. Și celălalt bărbat avea o armă, iar legitimația lui se potrivea cu cea a partenerului.

Vallis le studie cu atenție, mintea lucrându-i cu înfrigurare. Își ridică privirea spre Yuri.

–Bagă-i imediat în detenție. Și asigură-te că nu intră în contact cu nimeni.

Yuri le tăie legăturile de la glezne, după care făcu un semn oamenilor săi, care-i ridicară și-i îmbrânciră spre furgonetă.

Vallis își scoase celularul și formă un număr.

–Sunt pe drum, raportă după o scurtă pauză.

Webb și Roman îi urmară pe Marius și pe Alina în marea de oameni care cobora scările Operei, mărind pașii pentru a se apropia mai mult de cuplu. Limuzina neagră îi aștepta chiar în fața scărilor, cu Scott sprijinindu-se de portiera pasagerilor. Imediat ce-i zări pe Marius și pe Alina, se grăbi să le deschidă portiera. O mașină albastru închis trase în spatele limuzinei.

–Asta-i a noastră, murmură Webb.

În timp ce urcară pe locurile din spate, șoferul își întoarse capul. Vallis.

–Cum merge treaba?

–Toată lumea e pregătită pentru mâine, răspunse Webb, privind pe fereastră.

–Ai itinerariul Alinei?

–Da.

–Fii pe fază.

–S-a întâmplat ceva? întrebă Webb, aplecându-se în față să privească în oglinda retrovizoare.

Vallis se încruntă, încercând parcă să se hotărască cât de mult să le dezvăluie.

–S-ar putea să ne confruntăm cu o răpire.

–Alina e ţinta?

–Ceva probleme la hotel? întrebă Vallis, ignorând întrebarea.

–Doar camerista. Am montat o cameră în apartamentul lui Marius. Poate mușcă momeala.

Vallis conduse mașina de-a lungul Ringstrasse, către Grand Hotel.

–Abordeaz-o pe cameristă înainte de întoarcerea Alinei la hotel.

–În regulă.

Conversaţia luă sfârșit. Zece minute mai târziu, mașina încetini, apoi opri lângă Grand Hotel.

Vallis întoarse capul pentru a-l privi fix pe Webb.

–Ai grijă de ea... și de tine.

Webb încuviinţă și-i făcu cu ochiul, după care coborî din mașină, urmat de Roman.

✦

MORTUL VIU

Soarele strălucea prin ceaţa alburie a dimineţii, încălzind uşor asfaltul. Alina reuşi să-şi prindă pălăria înainte să i-o zboare vântul. Geanta de umăr i se lovi de şold, greutatea pistolului fiind o prezenţă liniştitoare.

Întoarse capul și analiză traficul, dispozitivul de comunicare iritându-i pielea din spatele urechii. Era vremea pentru micul dejun și întâlnirea cu Theon. Marius nu-i dăduse prea multe detalii, doar că Theon avea să-i transmită nişte informaţii foarte importante. *O să aibă câinele cu el. Oferă-i câinelui un biscuite*, o instruise.

Café Frauenhuber, una dintre cele mai vechi cafenele din oraș și unul dintre locurile favorite ale lui Mozart și Schubert, era localizată foarte aproape de Stadtpark. Privi în jurul ei și recunoscu toate elementele unei cafenele clasice vieneze: candelabre din sticlă, marmură purpurie și crem, scaune incomode de lemn, un asortiment de ziare locale, chelneri afectaţi, îmbrăcaţi în fracuri. Alese o masă lângă un perete separator, comandă o cafea vieneză și fursecuri, după care își scoase o carte.

Un bărbat înalt îmbrăcat în blugi și un pulover gri intră câteva minute mai târziu și alese o masă care-i oferea o vedere directă către masa Alinei. Webb. Își desfăcu micul rucsac, scoase un ziar și începu să-l răsfoiască.

Clienții obișnuiți începură să-și facă apariția. Afară, pe trotuar, se perindau bărbaţi și femei îmbrăcaţi în ţinute de afaceri, făcându-și din când în când drum prin cafenea.

Ceva rece și umed împunse cotul Alinei. Tresări.

–Zeon, jos! Ești un băiat rău în dimineața asta! Theon îi zâmbi încurcat. Îmi pare rău, e înnebunit după fursecuri.

Alina îi răspunse la zâmbet.

–Atunci nu mă deranjează să le împart cu el.

–Zeon, ce părere ai? i se adresă el căţelului.

Ochii câinelui Newfoundland pendulară de la unul la celălalt, studiindu-i pe rând, limba roz atârnându-i într-o parte. Două secunde mai târziu, scose un schelălăit uşor, plin de speranţă.

–Bine, cedă Theon. Poate doar unul.

Alina luă un fursec și i-l întinse pe deasupra separatorului din pânză. Dinți ascuțiți îl apucară delicat, câinele așezându-se pe podea pentru a-și molfăi tratația.

–Ia loc, îl invită ea pe Theon, făcându-i semn spre scaunul gol din faţa ei.

–Mulţumesc. Theon lăsă lesa să-i alunece din mână.

Alina îi mai dădu câinelui un al doilea fursec, în timp ce stăpânul lui ocoli separatorul şi se aşeză. În următoarele câteva minute se îndeletnici cu studierea meniului şi comandarea cafelei, dându-i Alinei timp să-l studieze pe sub sprâncene. Părea mai degrabă un doctor, sau poate un profesor universitar. Cu siguranţă nu un agent secret... unul care de curând călcase strâmb.

–Nu ştiam că este atât de uşor să călătoreşti cu animale, observă ea ironic.

–Zeon nu e un simplu animal. E un agent antrenat, îi răspunse Theon în acelaşi fel.

Alina ridică din sprâncene.

–Serios? Şi unde se afla *agentul antrenat* când ţi-a atacat Jolene familia?

Theon îi aruncă o privire amuzată căţelului.

–La antrenament.

–Ah, răspunse Alina, un zâmbet jucându-i pe buze.

Theon îşi strecură o mână în buzunar, după care-şi aşeză ambele mâini pe masă. Ochii lui întunecaţi o analizară insistent. Mâinile îşi schimbară poziţia, cea stângă ridicându-se de pe un mic dispozitiv negru cu bare luminoase care pulsau de jos în sus.

Un aparat de bruiaj, realiză Alina.

Theon continuă să-i zâmbească.

–Probabil mă consideri uşor paranoic.

–Chiar dacă eşti paranoic, asta nu înseamnă că nu e cineva pe urmele tale.

–Marius n-a fost pe deplin sincer cu mine, nu mi-a spus că ai un simţ al umorului atât de bine dezvoltat.

–Nu-l judeca prea aspru, răspunse ea pe un ton ceva mai aspru. E încă în convalescenţă.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui Theon căpătară o expresie vinovată.

–Am nişte informaţii extrem de importante, îi şopti.

Webb îşi ridică privirea, ducându-şi mâna la ureche. Discul bej din spatele urechii Alinei nu mai transmitea nimic altceva în afară de zgomot static.

Mişcându-şi buzele imperceptibil, îi răspunse tot în şoaptă:

–Ei bine, ăsta-i un motiv foarte bun să devii paranoic.

Theon își trecu degetul arătător peste partea inferioară a dispozitivului de bruiere și zgomotul static din dispozitivul de comunicație dispăru.

–La sugestia lui Marius, am săpat puțin în direcția supraveghetorilor voștri nedoriți, schimbă el subiectul, rugând-o din priviri să aibă răbdare.

Alina ridică întrebător dintr-o sprânceană, așteptând.

–N-am aflat mare lucru, dar mi-a ajuns la urechi că și agenții noștri se învârt pe aici. A trebuit să fac câteva manevre mai ciudate ca investigațiile mele să rămână neobservate. Presupun că toată lumea își dorește să fie pe față la așa un eveniment important. Se încruntă și ridică din umeri, adoptând un aer indiferent.

–Cu alte cuvinte, în mod oficial, agenții voștri nu se află aici, intră Alina în jocul lui.

–Cam așa ceva.

Degetul lui Theon atinse din nou dispozitivul de bruiere și din nou Alina nu mai auzi în ureche decât zgomot static.

–Oricât de incredibil ar părea, tot ce-ți voi spune mai departe este purul adevăr, șopti el rapid. Mângâie din nou aparatul și zgomotul static dispăru. Ce-ai spune să facem o plimbare? Se ridică în picioare și lăsă niște bani pe masă, după care privi în jos spre ea. Mergem?

După ce se îndepărtară de cafenea, zgomotul static reapăru.

–Bărbatul înalt, spuse Theon, privind peste umăr.

–Se presupune c-ar trebui să înțeleg asta?

–Coada noastră... se asigură că joci după regulile Elite, așa-i? Chiar dacă ți-o dorești sau nu.

Un fior ca de gheață pe șira spinării o avertiză să devină precaută.

–Marius a omis să-ți spună și faptul că nu obișnuiesc să hrănesc păsări de pradă.

–Hei, nu-i nevoie de acidităţile astea. Nu trebuia să-mi spună Marius nimic... Alex mi-a spus deja cam tot ce era de spus.

Tocul Alinei se prinse într-o crăpătură din asfalt și aproape își suci glezna. Theon o sprijini cu un braț ca de oțel, pe fața lui necitindu-se nimic.

–Ești în regulă?

Alina încuviință tăcută. Era mai simplu decât să încerce să-și regăsească cuvintele.

–Alex? reuși să îngaime după câteva secunde.

Theon se agită inutil pentru un moment, insistând să-i controleze glezna, dar ea suspectă că nu era decât un joc pentru a-l putea verifica pe Webb.

–Audienţa noastră a devenit extrem de suspicioasă.

–Te-am întrebat ceva, insistă ea.

–Da... Alex Therein, mentorul și iubitul tău.

–Dar el e... Se opri, rămasă dintr-o dată fără aer.

–Mort? Nu. Sper că nu l-ai jelit prea mult, pentru că Alex e în viață și bine mersi. Elite i-a înscenat moartea și l-a trimis sub acoperire într-o misiune mai secretă decât fundul iadului. Plănuiesc să-l retragă după capturarea lui Bashir Al-Fadhee. *Ela,* nu-l judeca prea aspru pe bietul băiat, se grăbi Theon să adauge, observându-i privirea întunecată. Dacă am înțeles eu corect, niciunul dintre voi nu are cu adevărat drept de vot.

Alina scrâșni din dinți.

–De ce-mi spui toate asta?

Theon rămase tăcut pentru un moment.

–Marius mi-a cerut s-o fac și-i sunt dator vândut după tot ce s-a întâmplat, spuse într-un final, ridicând o sprânceană.

Marius știa...

–Vrea să te protejeze de un șoc major când va sosi momentul să lucrezi din nou cu Alex, continuă el. Ține foarte mult la tine.

Zeon alese acel moment pentru a investiga un copac. Theon se folosi de prilej pentru a o trage pe Alina mai aproape de el.

–Se apropie cu pași rapizi... momentul în care vei lucra din nou cu Alex, adică. Controlează-te. Prietenul care se află pe urmele noastre va deveni suspicios dacă te împiedici de două ori în mai puțin de cinci minute.

–Voi lucra cu el, repetă ea, ignorând fierbințeala pe care o simțea în stomac.

–Da, în Estul Mijlociu. O să fii trimisă acolo imediat ce se încheie misiunea asta.

–De ce-ar trebui să te cred?

Theon privi în jos. Câinele își terminase de marcat teritoriul și trăgea ușor de lesă.

–Nu trebuie să crezi nimic. Eu doar îi fac o favoare lui Marius.

Alina simți gust de fiere în gură.

–Și Marius de cât timp știe toate astea? întrebă pe un ton amar.

Theon se încruntă.

–Nu de foarte mult timp. A trecut mai puțin de-o lună de când mi-a cerut să investighez problema.

Alina simți că se sufocă. Zeon îi opri din nou, găsind colțul unei clădiri de cărămidă mult prea tentant pentru a nu-l investiga mai îndeaproape.

La mall, Vallis scană cu atenție împrejurimile. Grupuri de adolescenți se plimbau de colo-colo prin magazine, locurile favorite fiind zona unde se servea masa, centrul de jocuri video și magazinele de muzică. Vânzoleala și larma generală, precum și huruitul lifturilor mascau potențialele indicii care ar fi putut să-l atenționeze că lucrurile nu se desfășurau conform planului. Oftă frustrat, trebuind să se bazeze numai pe ochii și instinctele sale, auzul fiindu-i complet dependent de dispozitivul de comunicație din ureche.

Pupilele Debrei păruseră largi precum discurile de patefon când o preluase din cabinetul medical. Acum, din poziția în care se afla, nu-i putea vedea pupilele, dar îi putea observa expresia. Sau, mai exact, lipsa ei. Era mult prea drogată ca să-și mai exteriorizeze frica. Reușise să se deplaseze singură de la mașină până la mall, părând epuizată dar suficient de lucidă. În geanta de umăr avea un disc pe care se presupunea că încărcase planul electric și diagramele alarmelor pentru sediul ONU din Viena, dar pe care Oliver îl umpluse cu informații nefolositoare și un virus nou-nouț. Acum aștepta răbdătoare în holul central, sprijinită de marmura gri-rozalie de pe marginea unei cascade artificiale. Mai mult de zece agenți Elite și CIA se învârteau prin zonă, așteptând demararea tranzacției.

Milano, Italia

Oliver sorbi din cafeaua fierbinte, numărând în gând secundele până când cofeina avea să-i intre în sistem. Știa că, cel puțin din punct de vedere teoretic, era nevoie de douăzeci de minute ca zahărul și cofeina să ajungă în sânge și apoi la creier, dar acea primă gură făcea toată diferența din punct de vedere mental.

–Webb pe linia patru. Vrei să preiau eu? întrebă Marco Pirelli din dreapta lui, un bărbat mult mai în vârstă decât Oliver, a cărui constituție rotofeie era dovada vie că petrecea mult prea multe ore în fața tastaturii și a monitoarelor.

Desemnat drept asistent al lui Oliver încă de la sosirea acestuia la Elite, Pirelli nu fusese deloc încântat de aranjament. Oliver, pe de altă parte, se simțise flatat că Brett îl pusese la comanda oamenilor săi, obișnuindu-se rapid să dea ordine altora.

–Nu, preiau eu, răspunse pe un ton ce nu admitea nicio replică, schimbând canalele de comunicație. Webb?

–Verifică transmisiunea Alinei.

–S-a întâmplat ceva? întrebă Oliver în timp ce scana ferestrele, căutând-o pe cea cu lista unităților active, verificând apoi numărul

de identificare al Alinei. De aici pare a fi în regulă.

Un șuierat de vânt reverberă cu ecou prin cască. *E undeva în aer liber,* ghici Oliver, deschizând desfășurătorul misiunii.

–S-a întâmplat ceva cu transmisiunea Alinei? se auzi din spatele lui vocea lui Brett.

–Nu cred, se grăbi să răspundă Oliver. Webb, e vreo problemă?

–Am recepționat ceva zgomot static. Credeam că nu funcționează. Am greșit.

–Ai făcut foarte bine că ai verificat, spuse Brett, aplecându-se pentru a apăsa butonul care întrerupse conexiunea. Izolează unitatea Alinei, îi ordonă lui Oliver.

Oliver comută din nou la fereastra cu unitățile active.

–Mie mi se pare totul în regulă.

Bret își încrucișă brațele, o ușoară încruntare adâncindu-i ridurile dintre sprâncene. Dădu mulțumit din cap și se îndepărtă în direcția biroului său.

Când nu-i mai auzi pașii, Oliver răsuflă ușurat. *Ce naiba se întâmplă aici?* Privi gânditor ecranul în timp ce efectua un diagnostic pentru transmițătorul Alinei.

–Am pierdut legătura cu transmițătorul și dispozitivul de urmărire al Debrei, se auzi vocea lui Roman.

–Oliver, îndreaptă camerele de supraveghere către ea, ordonă imediat Vallis.

–Am înțeles.

Oliver se întoarse către monitorul din dreapta lui, dar Pirelli i-o luase deja înainte și acum urmărea atent fiecare mișcare a Debrei pe ecran. Oliver zâmbi, mulțumit de reacția lui promptă, reîntorcându-se la problema care-l frământa.

Webb avusese dreptate... transmițătorul Alinei era bruiat din exterior, aparent cu acordul ei. Se scărpină nedumerit în cap. Reflectă pentru câteva momente, hotărându-se să aibă încredere în deciziile ei. Ușor îngrijorat, se întrebă dacă Brett monitoriza transmisia.

Viena, Austria

O familie numeroasă trecu chiar prin fața lui Vallis, blocându-i vederea. Dezavantajele îl agasau, prin minte derulându-i-se în continuu cel mai dezastruos scenariu posibil. Spațiul care trebuia acoperit era imens, potențialele victime colaterale erau mult prea numeroase, echipele pe care le coordona mult prea împrăștiate, iar el era blocat pe loc datorită unei întâlniri care putea sau nu să aibă loc.

Vocea lui Oliver îi bâzâi în ureche.

–A luat-o din loc. Un bărbat e cu ea.

–Descrie-l.

–În jur de un metru optzeci, aproximativ treizeci de ani, tricou și pantaloni kaki, păr brunet lung prins la spate.

Vallis zări o siluetă îmbrăcată în kaki care se îndepărta cu pași rapizi.

–Îl văd.

Nepierzând din ochi silueta grăbită, depăși oamenii pe care-i întâlnea în cale, câteodată trebuind să execute adevărate eschivări pentru a nu se ciocni de cei neatenți. În fața lui, bărbatul brunet o trăgea după el pe Debra, înaintând nestingherit prin marea de potențiale victime colaterale. *Pierderi inacceptabile*, își spuse Vallis cu încăpățânare, lăsându-și Glock-ul în tocul de la subraț. Cei doi părăsiră zona centrală și o cotiră pe unul dintre coridoare. Unde naiba era restul echipei?

Pe neașteptate, cineva păși în fața lui. Încercă să treacă pe lângă, dar persoana respectivă păși în lateral, blocându-l din nou. Vallis își dezlipi privirea de pe siluetele care se îndepărtau tot mai mult și întoarse capul. O femeie. Orientală, înălțime medie, păr brunet scurt, ceva argintiu sclipind într-o mână. Un cuțit. Femeia îi zâmbi rece, apoi atacă. Vallis îi prinse mâna în care avea cuțitul înainte ca lama să-l poată atinge, răsucindu-se până ajunse în spatele ei. Cu o mișcare bruscă și rapidă, îi îndoi cotul și izbi mâna de propriul ei piept. Femeia icni, coborându-și privirea mirată spre cuțitul împlântat până la mânerul argintiu între sâni. Se clătină și căzu, dar nu atinse pământul, preluată de doi agenți operativi care se materializară ca din neant. Într-o fracțiune de secundă, dispărură spre ieșirea de urgență, cu femeia susținută ferm între ei.

Vallis se întoarse. La naiba! Acum pierduse subiecții.

–Oliver, dă-mi o locație!

–Coridorul lateral, în dreapta magazinului Gap. Ieșirea de urgență duce către un pasaj de trecere care face legătura cu zona restaurantelor. Roman și echipa lui sunt chiar acolo.

–Ne deplasăm să-i interceptăm, interveni vocea lui Roman.

Vallis își ajustă traiectoria, cotind-o la dreapta. La capătul coridorului zări cele două siluete. O femeie împingând un cărucior păși direct în drumul lui. O ocoli cu un pas la stânga și se trezi în fața unui parapet metalic care-i ajungea până la talie. De partea cealaltă se afla o bancă lungă, apoi mese așezate la intervale regulate. Patru adolescenți, hlizindu-se și împingându-se, se ridicară de la cea mai apropiată masă.

Vallis sări peste parapet și o luă la fugă. Siluetele oamenilor din jurul lui se estompară, devenind umbre întunecate, zumzetul vocilor

nimic mai mult decât un zgomot de fond. Ajuse la ieșirea de urgență și împinse ușa. Privi în stânga și apoi în dreapta, încremenind când dădu cu ochii de țeava unui pistol. Sângele îi îngheță în vene, adrenalina luând o pauză, suficient cât să poată face legătura între pistolul automat și bărbatul în kaki.

Debra era sprijinită de peretele din spatele lui, gâfâind din greu datorită drogurilor care-i circulau prin vene. Vallis auzi un al doilea clic din stânga lui. Încă o armă. Mintea lui testă frenetic toate opțiunile de folosire a forței, fiecare eșuând cu succes. În mod automat, estimă distanța la care se aflau armele, posibilitatea unei ghemuiri la pământ, și dacă putea sau nu să se retragă dincolo de ușă.

Cuvintele rostite de Debra îl opriră:

–Nu-l omorî, Madras. E valoros.

Fața lui Madras se materializă în fața ochilor lui Vallis.

–Avem fișierul vostru central... v-am penetrat sistemul fără niciun efort, declară pe un ton superior.

Vallis îl privi cu o expresie indiferentă care nu trăda nimic.

–Așa este, răspunse cu o voce la fel de înghețată ca și privirea lui. Cu toate că fișierul e un fals și v-a luat mai mult timp decât ne așteptam. Se pare că v-am supraestimat posibilitățile.

Madras îl împunse cu țeava pistolului în umăr.

–Rămâne de văzut dacă o s-o faci pe deșteptul până la sfârșit, îi spuse printre dinți, după care apăsă pe trăgaci.

Tranchilizantul i se înfipse în umăr. Înainte să apuce să-l smulgă, își pierdu cunoștința.

⌖

Zeon termină de inspectat un copac și își îndreptă atenția către altul.

–Madras e omul tău, spuse Theon, reluându-și pașii. Jolene își primea ordinele de la el.

Pentru prima dată în șapte minute și treizeci de secunde, Webb recepționă clar vocea bărbatului. Marius fusese mai mult decât evaziv în legătură cu acea întâlnire. Nu știa decât că Theon făcea parte din Serviciul de Informații Elen, dispunând de un nivel mediu de securitate, dar reprezenta o sursă bună și era mereu dispus să facă schimb de informații. Webb înjură printre dinți. Prietenul său omisese să menționeze că Theon urma să arunce câteva bombe. Judecând după lipsa totală de expresie de pe fața Alinei, a faptului că se împiedicase ca și cum abia se mai ținea pe picioare, precum și a felului în care Theon o ținea de braț, nu putea să deducă decât că era vorba despre ceva destul

de important.

Confirmarea lui Oliver că dispozitivul de comunicație al Alinei funcționa corect nu făcea decât să adauge la numărul problemelor. Așadar, transmițătorul era bruiat. Nu complet bruiat, ca să bată prea tare la ochi, ci ca și cum ar fi rămas când și când fără semnal. Întrebarea era cine făcea asta: Theon, ori altcineva?

Vocea Alinei îi bâzâi în ureche. Fără ecou, fără zgomot static.

–Mai ai și alte informații legate de acest Madras?

–Doar că era foarte apropiat atât de Claire cât și de Jolene, răspunse vocea apatică a lui Theon.

Zgomotul static bruie din nou conversația, lăsându-l pe Webb în ceață. În fața lui, Alina se împiedică pentru a doua oară. Theon își petrecu o mână în jurul umerilor ei, ajutând-o să-și recapete echilibrul. Mai discutară un minut, după care Theon făcu semn unui taxi. Transmisiunea își reveni ca prin farmec.

Theon deschise portiera din spate.

–Ai grijă, fură ultimele lui cuvinte.

Alina se strecură pe bancheta din spate, iar el închise portiera și păși înapoi.

Din spatele ochelarilor de soare, Webb îl urmări pe agentul grec. Expresia lui facială era la fel de controlată ca și a Alinei, dar i se păru că surprinde o umbră de satisfacție.

Milano, Italia

–Oliver.

Oliver mai luă o gură de cafea.

–Roman? Unde naiba e Vallis?

–A dispărut.

Oliver scană rapid ferestrele de supraveghere. Dispozitivul lui Vallis încă mai era pe ecran, la fel ca și al Debrei.

–Ce s-a întâmplat?

–Avem transmițătoarele, dar lipsesc oamenii.

–Și Vallis?

–I-am găsit transmițătorul, dar el a dispărut.

Oliver îl informă pe Roger, după care schimbă canalele și tastă codul personal al lui Brett.

–A avut loc un incident. Vallis a dispărut.

–Vin imediat. Anunță-l și pe Roger.

–Am făcut-o deja.

Vocea lui Roman interveni din nou, acoperită de un zgomot asurzitor

de motor.

–... elicopter... singurul cuvânt rostit se auzi slab și distant.

–Roman, repetă!

–Un elicopter aterizează în parcarea laterală. Suntem pe drum să-l interceptăm, se auzi de această dată mai clar vocea agentului.

Roger și Brett intrară grăbiți, pașii lor răsunând puternic pe podea. Nervii lui Oliver suferiră o metamorfoză ușoară, din întinși la maxim în ușor cofeinizați. Cu Roger și Brett supervizând misiunea în mod direct, nimic n-ar îndrăzni să meargă prost. Cel puțin așa spera.

Viena, Austria

Un sentiment familiar făcu puntea de legătură între abisul întunecat și recăpătarea cunoștinței pierdute... un fel de zgomot asurzitor pe care nu-l putea asemăna decât cu o lopată de lemn lovind cu putere un sac ud cu nisip. Zgomotul îi amplifică durerea de cap, prima pe lista cu neajunsuri pe care le experimenta: încheieturile mâinilor și gleznele îi erau imobilizate, sub obraz simțea metal rece, iar mirosul puternic de motorină îi accentua zvâcnetul din tâmple. Plus că percepea mișcare pe trei planuri... sus, jos, înainte.

Într-un final, realiză că era legat și zăcea pe podeaua unui elicopter, uruitul elicei identificându-se cu acel zgomot asurzitor pe care-l auzise ca prin vis. *Măcar sunt încă în viață.* Nu era un simplu ostatic, altfel ar fi fost deja mort. Nu spusese Debra că era valoros? Acele cuvinte opriseră glonțul mai eficient decât o vestă Kevlar. Dar de ce-l salvase? Din datorie față de CIA și, implicit, Elite, ori pentru informațiile pe care Al'Qaeda le putea stoarce de la el? Oare reușise să-i trimită un mesaj secret lui Madras? Și dacă da, prin cine?

Zgomotul elicelor acoperea restul sunetelor din interiorul cabinei. Întredeschise ochii, suficient cât să vadă printre gene. Elicopter de transport. După cum arăta, probabil aparținuse armatei la un moment dat.

Splendid! O bandă de hoți aterizează cu un elicopter în mijlocul unui mall și decolează nestingheriți. S-a dus naibii mândria unei armate de agenți operativi. Fără îndoială că aveau să apară o multitudine de întrebări, apoi, ca de obicei, cineva avea să le înăbușe din față. Câte favoruri mai puteau solicita cei din conducere, la câte alte *halucinări în masă* mai putea supraviețui Elite înainte de a fi compromisă iremediabil, devenind un secret incomod?

Vallis renunță aproape cu părere de rău la gândurile sale, încarcerându-le într-un colț al minții. Închise ochii, concentrându-se

pe celelalte simțuri. Se străduí să asculte dincolo de zgomotul elicei, discernând mai multe sunete slabe, verificând aromele și judecând posibilitățile. În apropiere se auzeau răsuflări întretăiate și mirosul medicinal al pansamentelor, mai înțepător decât cel al motorinei. Debra.

Curentul de aer care mătura cabina purta un alt miros... transpirație masculină. Madras, cel mai probabil. Bărbatul brunet îmbrăcat în kaki transpira ca un cal. În afară de el, probabil că în elicopter se mai aflau pilotul și cel puțin doi-trei inamici. Plus Debra, care era o enigmă... și care era rănită. *Și*, adăugă suprimându-și un zâmbet, *dependentă de droguri.*

Scană din nou zona din jurul lui printre gene. Spatele îi era lipit de unul dintre pereții metalici ai elicopterului. Debra se afla în fața lui, cu ochii închiși și părând cam verde la față. Aproape la mijlocul cabinei, în spatele scaunelor pilotului și copilotului, se afla o bancă metalică.

Riscând o mișcare minusculă, răsuci capul să verifice și cealaltă jumătate a cabinei. Nimeni, doar o altă bancă metalică. Privi din nou în fața lui. Madras era așezat pe locul copilotului. Pilotul avea părul închis la culoare și chelea din creștetul capului către ceafă. Nimeni altcineva. Șansele lui erau cu mult mai bune decât se așteptase.

În zona coastelor din partea dreaptă simțea tubul circular care ascundea o seringă. A doua doză de droguri a Debrei se afla în siguranță. În mod normal, Debra ar fi trebuit să intre în sevraj în câteva minute, moment în care avea să facă orice pentru a pune mâna pe doza suplimentară.

Se străduí să-și controleze respirația când atinse tivul mânecii stângi cu degetele mâinii drepte. Pipăi de-a lungul lui până descoperi o ușoară umflătură și descheie capsa compartimentului secret. Expiră când atinse vârful ascuțit al cuțitului, abia atunci dându-și seama că-și ținuse respirația. Bun. Totul era la locul lui. Încheieturile începeau să i se umfle în jurul plasticului cu care era imobilizat, senzația tot mai puternică de mâncărime avertizându-l în legătură cu proasta circulație a vaselor de sânge. Plasticul îi săpă mai adânc în carne când își roti încheieturile mâinilor. Simți înțepături dureroase în umeri, apoi în palme și degete.

Prinse lama cuțitului între degetul mare și cel arătător și începu să-l extragă. La jumătatea drumului, presiunea exercitată de plasticul din jurul încheieturilor deveni prea mare și îl scăpă. La naiba! Probabil acum se afla undeva în spatele lui.

Milano, Italia

Brett își sprijini bărbia în pumn, privind camerele de supraveghere. Înregistrarea nu era de bună calitate, colecția lui Oliver de algoritmi de îmbunătățire a calității imaginii nefolosind la nimic.

Exista o mare posibilitate ca trupul inert din elicopter să-i aparțină lui Vallis, dar era la fel de posibil să fie vorba numai despre un inamic rănit. Comută ecranele către o altă fază a operațiunii în plină desfășurare, verificând transmițătorul lui Webb. Activ. Își masă fruntea, întrebându-se de ce Alina, sau informatorul cu care se întâlnea, ar apela la bruiajul comunicațiilor.

Schimbă din nou ecranele și verifică registrul lui Jason. Baza lui de date conținea tot echipamentul, armele și dispozitivele de comunicație, orice ieșea și se întorcea la sediu. Nimic din profilul misiunii nu necesita un dispozitiv de bruiaj și, din registrul lui Jason, nu reieșea că un asemenea dispozitiv fusese eliberat. Pentru moment, Brett presupuse că persoana lui Marius de contact venise la întâlnire echipat cu așa ceva.

Cât de mult s-a întins corupția? îl bântuiră cuvintele lui Roger.

Casca îi vibră și apăsă un buton.

–Da?

–Echipa lui Roman a ajuns la sediu, raportă Oliver. După decolarea elicopterului, au pus mâna pe un suspect în parcare,.

–Spune-le să-l pregătească pentru interogatoriu. Vreau să văd înregistrarea video și raportul.

–Da, domnule.

Viena, Austria

Raidul pentru cumpărături prin Ringstrassengalerien Mall nu-i oferi nicio ocazie să vorbească cu Webb, care încă îi mai asigura spatele. Cărând o pungă de hârtie plină cu cărți de la Amadeus Bookstore, Alina părăsi magazinul de unde ridicase clema pentru păr, îndreptându-se spre Stephanstrabe pentru a intra în posesia rochiei. În buzunar simțea dispozitivul negru pe care Theon i-l strecurase în palmă înainte să se urce în taxi .

O coti la dreapta, scanând cu privirea numele magazinelor. Brett o avertizase că era foarte ușor să-l treacă cineva cu vederea, dar, până la urmă, observă semnul gri îngust cu scris negru. Stephanstrabe. Șovăi suficient de mult pentru a-i permite lui Webb s-o ajungă din urmă.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el imediat.

–La ce te referi?

–La faptul că n-am auzit nimic. Și asta nu numai o singură dată.

–Serios? Poate n-a funcţionat bine echipamentul. Eu n-am remarcat vreo problemă.

Răsuflarea lui Webb șuieră ca o înjurătură.

–Bine, fie ca tine. Mie spune-mi doar dacă vrei să te acopăr sau nu.

Îl privi drept în ochi.

–Nu trebuie să mă acoperi cu nimic. Echipamentul n- a funcţionat corespunzător.

–Alina, nu înţelegi. L-am rugat pe Oliver să verifice legătura ta.

–Oliver nu e genul care să facă totul ca la carte, nu-i așa?

–Nu cred că te-ar trăda, dacă la asta te referi. Webb ezită.

–Dar?

–Dar Brett era acolo.

Alina dădu din cap în semn că a înțeles.

–Tu rămâi la povestea cu echipamentul care n-a funcţionat în mod corespunzător. O să raportez și eu același lucru după ce terminăm aici.

Milano, Italia

Brett îi privi pe monitor pe cei doi agenți care flancau subiectul ridicat din parcarea laterală a mall-ului. La comanda lui tacită, cei doi făcură un pas în spate.

–N-am timp de pierdut, spuse, vizualizând în minte timpul care se scurgea precum nisipul dintr-o clepsidră. Am câteva întrebări extrem de importante și tu ai răspunsurile.

Ochii căprui ai bărbatului alunecară de la stânga la dreapta, încercând parcă să localizeze poziția celor doi agenți din spatele lui.

–Cine ești? Unde mă aflu?

Părea că expiră frica prin toți porii. Pe lângă legăturile metalice care-l imobilizau, agenții îi conectaseră niște electrozi pe corp. Reacțiile lui erau măsurate în milisecunde și milivolți.

Brett își încrucișă brațele la piept.

–Făceai parte dintr-o echipă condusă de un bărbat numit Madras. Obiectivul vostru era ridicarea unei femei. Pe parcurs, ați capturat și un agent de-al meu. Unde îi duc oamenii tăi?

–Nu știu despre ce vorbești, răspunse bărbatul, lingându-și buzele crăpate.

Brett își întoarse privirea către agenți.

–Faceți în așa fel încât să înțeleagă că singura lui opțiune este colaborarea, ordonă, apoi întrerupse conexiunea.

–Filiala din Viena pe linia unu, îl informă Oliver privind peste umăr.

Brett încuviință și ridică o cască de pe birou.

–Gunter, salută imediat ce imaginea șefului filialei din Viena apăru pe monitor. E vreo problemă?

–Vallis a adus ieri doi prizonieri, cu mențiunea că trebuie să-i rețin pentru zece ore. Au trecut cincisprezece și acum nici măcar nu mai sunt sigur că am autoritatea să-i rețin. Susțin că lucrează pentru Consiliu.

Fragmente de informații se învârtiră haotic prin mintea lui Brett, fiecare potrivindu-se în locurile rămase descoperite.

–Poți aranja să-i transporți aici?

–Da.

–Cât de repede?

–Pot ajunge la tine în mai puțin de două ore.

–Fă-o! Și, Gunter, dacă tot te ocupi de asta, trimite-l și pe celălalt prizonier împreună cu ei.

–Am înțeles, veni răspunsul și conexiunea se întrerupse.

–Sunt în biroul meu, i se adresă Brett lui Oliver. Anunță-mă când sosesc.

Vienna, Austria

Vallis operă încet, atent ca mișcările să nu-i fie observate. Degetele lui se loviră de peretele metalic al elicopterului, senzația de mâncărime transformându-se în durere pulsândă. Își abținu un geamăt și le flexă până când sângele circulă mai bine și durerea deveni aproape suportabilă. Își începu căutarea cât de departe putea ajunge, trecându-și degetele peste podeaua metalică. Într-un colț al minții lui, o voce îl atenționa că secundele se transformau în minute, iar minutele într-o captivitate fără posibilitate de scăpare.

Simți un curent slab de aer și auzi pași care făcură podeaua metalică de sub el să vibreze. Își relaxă corpul, încetând orice activitate. O umbră trecu prin fața lui și simți miros de transpirație. Un vârf de cizmă îl împunse în abdomen. Capul i se clătină inert și se lăsă rostogolit pe spate.

–Nu și-a revenit încă, spuse o voce.

Persoana se îndepărtă. Vallis întredeschise ochii și văzu o pereche de pantaloni kaki. Madras. Poziția nouă îi conferea mai multă libertate de mișcare și o acoperire mult mai bună. Își redublă eforturile pentru a localiza cuțitul care acum se afla undeva sub el.

–Cum te simți? o întrebă Madras pe Debra într-o engleză cu un ușor accent arab.

–Nu foarte grozav, se plânse ea pe un ton neajutorat care ar fi trezit instinctele protective ale oricărui bărbat.

Vallis zâmbi malițios în sinea lui, imaginându-și cu câtă plăcere

i-ar fi sucit gâtul. Ceva ascuțit îi împunse degetele și inima îi tresări.

–Ești rănită?

–Da... m-au forțat să le povestesc totul despre Pierre.

Madras se ghemui lângă ea.

–Lasă-mă să văd.

Se sprijini de banca pe care stătea Debra, verificându-i cu grijă bandajul de sub bluză.

–Mă doare...

–O să fiu foarte atent. Nu te mișca.

Valis își mișcă degetele, simțind o margine tăioasă. În fața lui se auzi foșnet de haine și apoi zgomotul specific al unui bandaj smuls de pe piele, totul acompaniat de tânguielile Debrei. Expiră încet, ascunzându-și dezamăgirea când realiză că marginea ascuțită nu era nimic altceva decât o denivelare a podelei metalice.

–Asta e o rană de glonț. Cum ai căpătat-o?

–Jolene m-a trimis să lichidez o agentă Elite. Căței aua m-a nimerit... așa m-au prins.

Vallis scrâșni din dinți, continuând să pipăie cu degetele sub el în căutarea cuțitului.

Madras lipi la loc bandajele.

–Nu avem nimic pentru durere, dar o să-ți fac rost de ceva imediat ce aterizăm.

–Bine... Debrea înghiți în sec. Mă descurc până atunci.

–Important e că te-am recuperat și ca bonus am capturat și un porc din Elite, continuă Madras pe un ton dur. Mi-am dorit mereu unul pe care să experimentez. De ce e ăsta atât de valoros?

–E lider de echipă, cu acces nelimitat la dosare și informații secrete.

–Știu ceva despre ONU?

–Doar că urmează să se întâmple ceva. Habar n-au ce, sau când.

Madras se ridică în picioare, clătinându-se la o mișcare bruscă a elicopterului. Se prinse de spătarul scaunului pilotului și se aplecă să-i vorbească mai aproape de ureche.

–Poți să-mi faci legătura cu Bashir?

–Nu avem voie să inițiem comunicarea prin radio și n-am de gând să-mi încalc ordinele, răspuse pilotul pe un ton grav.

–Atunci ar fi bine să ajungem cât mai repede, șuieră Madras vizibil iritat.

Degetele lui Vallis se loviră de un vârf metalic... unul care se mișca. Inima îi tresări din nou. Cuțitul.

Madras se strecură printre scaune pentru a ajunge la locul lui.

Cămașa i se ridică puțin, dând la iveală un Browning de 9mm prins de betelia pantalonilor.

Vallis inspiră adânc și se forță să se miște cu băgare de seamă, reușind să prindă lama cuțitului între degetul mare și cel arătător. Își răsuci mâinile, plasticul tare cu care-i erau imobilizate încheieturile mușcându-i dureros din carne. Ignoră durerea și începu să taie răbdător legăturile de plastic.

⌖

Webb se despărți de Alina când se apropiară de Grand Hotel. Așteptă cinci minute, după care intră în hol și se îndreptă către barul Le Ciel.

Scott era așezat la bar. Își strânseră mâinile, arătând ca niște prieteni vechi care nu se mai văzuseră de ceva timp. Webb îi făcu semn unui chelner și comandă ceva de băut.

–Camerista n-a venit azi la muncă, spuse Scott imediat ce rămaseră singuri.

–Ce s-a întâmplat?

Scott ridică din umeri și luă o înghițitură din ginul lui tonic.

–Oliver a făcut rost de datele ei personale. Actul de identitate indică că e din Puerto Rico. Marisa Fares, imigrant recent, a început să lucreze aici lunea trecută. Am rugat un agent vienez să joace rolul unui oficial de la biroul de imigrări și așa am aflat că a plecat aseară la încheierea programului și de atunci n-a mai văzut-o nimeni.

–La naiba... ce părere ai? Și-a dat seama că o filezi?

–N-am vorbit cu ea decât de vreo două ori. Scott se încruntă. Dar a mușcat momeala.

–Da?

–O, da. A verificat bine de tot apartamentul în timp ce schimba lenjeria și învelitoarea saltelei.

Webb îl privi.

–Lenjeria *și* învelitoarea saltelei?

Scott încuviință, reușind să nu zâmbească.

–Hmmm, spuse Webb gânditor. Cuplul nostru de... ăăă... îndrăgostiți își joacă rolurile la modul cel mai serios, nu-i așa?

Scott se înecă cu băutura, începând să tușească.

–Nu mai face asta când încerc să beau.

Webb chicoti.

–Deci le-a percheziționat apartamentul, reveni la subiectul discuției.

–A verificat încuietorile bagajelor, buzunarele și sertarele. Am reușit să luam amprente chiar și de pe cutia cu cosmetice. Soții Santini au

mereu pașapoartele la ei, așa că n-a găsit mare lucru. La prima căutare, amprentele ei n-au returnat nimic, nu există în nicio bază de date. Oliver verifică în continuare.

–Încă un drum închis, mormăi Webb. Nu-mi plac drumurile înfundate.

Alina strecură cardul în ușă și o deschise, întâmpinată de un val de fum de țigară.

–Marius?

–Aici, auzi vocea lui din interiorul camerei.

Era așezat pe un scaun la masa pe care se afla o scrumieră transparentă plină cu mucuri de țigară. Lângă scrumieră se aflau secțiuni frumos înpăturite dintr-un ziar.

–Am avut o dimineață atât de interesantă, spuse ea în timp ce așeza rochia de culoarea șampaniei în șifonier.

–Nu mă așteptam să te întorci atât de curând, spuse Marius din spatele ei.

Se întoarse să-l privească. El își duse un deget la buze. Alina înțelese. Erau monitorizați.

–Cumpărăturile nu mi-au luat atât de mult timp pe cât credeam, răspunse, intrând din nou în rolul doamnei Santini.

Marius se apropie de ea.

–Am încercat să te sun, dar nu mi-ai răspuns.

–Cred că e ceva în neregulă cu telefonul meu.

Își atinse dispozitivul de comunicare din spatele urechii cu mâna dreaptă. El își strecură mâna sub părul ei și-i dezlipi dispozitivul cu vârful degetului. Îl studie atent, de parcă ar fi putut să-i dezvăluie ce simțea după întâlnirea cu Theon și aflarea veștilor despre Alex. Strecură dispozitivul în buzunarul lui de la piept, apoi o trase către el și-o sărută. Alina se trase înapoi cu răsuflarea tăiată, aproape pierzându-și echilibrul. *M-ai mințit*, îi acuză din priviri.

–Nu știu...

–Bun, o întrerupse el, luând-o din nou în brațe și sărutând-o.

Când o eliberă, părea că are nevoie de aer la fel de mult pe cât avea și ea. Alina privi într-o parte, chinuindu-se să-și recapete controlul. El întinse mâna și-i răsuci o șuviță de păr pe deget.

–Nici eu nu mai știu de mine atunci când mă aflu în apropierea ta.

Alina îi puse o mână în piept și-l împinse într-un colț, amuzată de expresia lui ușor mirată.

–Uită de blestemata asta de misiune. Și uită de Alex, îi șopti la ureche. Te vreau pe tine, pe nimeni altcineva.

El râse ușor.

–La ordinele dumneavoastră, doamnă Santini!

✦

DETAȘARE TOTALĂ

Milano, Italia

Brett luă prima legitimație și o analiză, ținând-o într-un unghi care-i permitea să observe atât documentul cât și purtătorul acestuia. După citirea raportului inițial, ordonase ca cei doi bărbați să fie escortați în sala de interogatorii.

Stăteau unul lângă altul, cu mâinile legate la spate, doi agenți operativi înarmați flancându-i. Dacă întrebările preliminare dădeau greș, urma să-i izoleze și să aplice tehnici de interogare mai puțin ortodoxe. Știa deja că legitimațiile erau reale; Jason și Oliver o confirmaseră fără niciun dubiu. Verificările lui Oliver confirmaseră și identitățile celor doi bărbați, cu toate că nu mai figurau ca fiind angajații Consiliului. După toate aparențele, camerista de la Grand Hotel acționase tot la ordinele Consiliului, cu toate că nu era încă suficient de clar ce rol avusese ea în toată povestea.

Brett puse prima legitimație pe tava de metal din fața lui și-o luă pe a doua. Expresiile celor doi rămaseră impasibile, dar zvâcnetul din colțul gurii îl trădă pe bărbatul cu părul brunet că nu se simțea atât de stăpân pe situație cum își dorea să pară. Pe tâmplele celuilalt bărbat se scurgeau picături mari de transpirație. Brett învârti legitimația în mâini, analizând-o atent, după care o puse la loc pe tava de metal și-și încrucișă mâinile la piept.

–Se pare că avem o mică problemă.

Bărbatul cu părul închis la culoare, Clayton Edwards după cum atesta legitimația lui, își drese vocea.

–Îmi pare rău să aud asta, domnule. Consiliul nu a mai întâmpinat probleme până acum în colaborarea cu Elite.

–Iar asta e o problemă în sine, nu-i așa? zâmbi superficial Brett. Pentru că din verificările noastre, se pare că niciunul dintre voi nu mai lucrează pentru Consiliu.

Ambele perechi de ochi clipiră simultan.

–E adevărat că ați activat în cadrul organizației, însă se pare că acum două zile colaborarea a luat sfârșit. Mi se pare extrem de interesant că încă mai dispuneți de acte care să ateste orice fel de apartenență la Consiliu.

Brett luă din nou una dintre legitimații și-o învârti între degete, urmărindu-i pe cei doi bărbați în timp ce schimbau o privire rapidă. Clayton Edwards înghiți în sec și-și întoarse privirea spre el.

–Ordinele noastre erau să-i urmărim pe soții Santini în Viena, să

ţinem evidenţa persoanelor cu care se întâlnesc, pe unde umblă, să le raportăm fiecare mişcare. Cel puţin asta ni s-a comunicat la *briefing*-ul final. Nu avem nimic de ascuns, vă putem spune orice doriţi să aflaţi.

Celălalt bărbat încuviinţă vehement din cap. Zâmbetul reapăru pe buzele lui Brett.

–În acest caz, poate că nu mai avem nicio problemă.

–Cred că e mult mai bine aşa, domnule.

Brett le făcu un semn celor doi agenţi operativi care îi flancau pe ostatici. În câteva secunde, încheieturile mâinilor şi picioarelor le fură eliberate. Brett le oferi apă, marcând evoluţia lor de la statutul de prizonieri la cel de posibili colaboratori.

Clayton oftă a uşurare.

–De unde doriţi să începem?

–De ce să nu pornim cu începutul? Cine v-a repartizat cazul doctorului Santini?

Bărbatul blond, Thomas Glover după cum reieşea din legitimaţie, tresări vizibil. Maxilarul lui Clayton se tensionă.

–Facem parte din Brigada pentru Supraveghere Internaţională din cadrul departamentului de Cercetare şi Înregistrare. Ordinele le-am primit de la şeful Brigăzii. Am fost instruiţi să-i raportăm lui direct printr-o linie securizată programată în celularele noastre. Oamenii dumneavoastră ni le-au confiscat.

Brett încuviinţă.

–Şi nu vi s-a părut ciudat că trebuie să-i raportaţi direct şefului Brigăzii?

–Domnule, spuse Clayton pe un ton obosit, singurul lucru care ar părea dubios ar fi ca misiunile să nu mai fie ciudate. Lucrurile au depăşit de mult normalitatea în ultima perioadă.

–De exemplu?

–Şeful Brigăzii ne-a ordonat să-i raportăm direct lui, şi nu ofiţerului de caz, după cum o cere protocolul. Am primit ordin să urmărim un cuplu care se află în oraş pentru un eveniment ONU. Nu prea suntem obişnuiţi cu monitorizarea activităţilor din dormitoarele civililor, dar, de puţinele dăţi când a trebuit s-o facem, am primit şi ceva informaţii în legătură cu motivul pentru care genul acesta de supraveghere era absolut necesar. Nu cred că exagerez când spun că de data asta şeful Brigăzii părea mai paranoic decât oricând. Şi acum, noi suntem puşi la zid. Serios vorbind, n-aţi spune că totul pare cel puţin ciudat?

Brett îl privi gânditor.

–Da, extrem de ciudat.

Viena, Austria

Sala de conferințe părea mult prea mică, agenții operativi fiind nevoiți să stea îngrămădiți ca sardelele în jurul unui monitor, în timp ce Roger conducea *briefing*-ul final printr-o transmisiune satelit.

–Webb va distribui însărcinările fiecăruia. Dacă aveți vreo problemă, îi raportați lui și el va ține legătura cu mine. Acum știm cu certitudine că și Consiliul e implicat cumva în toată povestea asta. Camerista de la Grand Hotel lucrează pentru ei, la fel și cei doi agenți care-i urmăreau pe Alina și pe Marius. Planul trebuie executat fără nicio greșeală! Misiunea asta e deosebit de importantă pentru Brett și Elite!

Sato, un agent CIA care stătea turcește pe podea, pufni iritat.

–Toate sunt importante pentru Brett, comentă suficient de tare încât să fie auzit.

Webb își îndreptă privirea către el, expresia devenindu-i dură.

–Posibil, dar misiunea asta e-n capul listei. Îl au pe Vallis. Dă-o-n bară, Sato, și te împușc cu mâna mea ca să-i scutesc pe ei de deranj.

–Bine, bine... la naiba, nu poate omul să mai facă o glumă, bătu Sato în retragere.

Temperatura păru să scadă cu câteva grade în încăpere, în timp ce privirea glacială a lui Roger se opri pe fiecare agent în parte.

–Ați văzut cu toții fotografia, e cea mai bună imagine pe care-o avem cu Madras. Agenții care l-au văzut la mall o să fie amplasați în punctele cheie la recepția de la ONU. Respectați profilul misiunii și totul o să fie bine.

⌖

Degetele îi alunecau din cauza transpirației, încheieturile mâinilor îi zvâcneau dureros. La asta se mai adăugau și exasperarea că nu putea să-și șteargă transpirația care-i intra în ochi și frustrarea că încă era imobilizat. Își relaxă degetele pentru câteva secunde, așteptând răbdător să-i mai dispară crampele din mușchi.

Zgomotele îi asaltau auzul: uruiala constantă a elicei, șuierul vântului care se izbea de metal, respirația superficială și neregulată din apropierea lui. Debra. Îi putea auzi dinții clănțănindu-i în gură. Vallis întredeschise ochii pentru a o vedea ștergându-și nasul cu dosul palmei, apoi privindu-și mâna cu dezgust înainte de a o șterge de blugi. În ciuda faptului că transpira abundent, tremura de frig.

Intră în sevraj. La naiba, i-a luat ceva timp. Era mai puternică decât crezuse. Interesant. Reluă activitatea secretă de tăiere a legăturilor, dar Debra se mișcă și îngheță. Ochii ei înroșiți se opriră asupra lui.

El avea ce-i trebuia ei. Drogul. Își umezi buzele cu limba, apoi căscă cu poftă, continuând să tremure din toate încheieturile. Îi aruncă o privire fugară lui Madras și se trase mai aproape de Vallis, folosindu-se de brațul sănătos.

Impulsionat de iminența apropierii momentului decisiv, Vallis reuși să manevreze lama cuțitului într-o ultimă încercare disperată și legăturile de plastic de la încheieturile mâinilor lui cedară. Aproape gemu când simți șocul electric al reluării circulației sângelui. Privi în direcția lui Madras. Cu căștile de comunicație pe urechi, era atent la ce se afla în fața, nu în spatele lui. Debra își linse din nou buzele, brațul sănătos tremurându-i în timp ce-i suporta greutatea corpului. Ezită, mutându-și atenția de la el la cei doi bărbați din carlinga elicopterului.

Ai răbdare, își impuse Vallis.

Debra se trase mai aproape de el. Acum îi putea simți răsuflarea pe față. Se aplecă peste trupul lui inert, privind din nou peste umăr către Madras. Cu atenția concentrată spre cei doi bărbați, începu să pipăie buzunarele jachetei lui Vallis. El rămase nemișcat, simțind sub el tubul de aluminiu care proteja seringa. Iritată, Debra își concentră toată atenția asupra lui, folosindu-se și de brațul rănit pentru a căuta în buzunarul din interiorul jachetei. Respirația îi deveni tot mai sacadată, pe față așternându-i-se o expresie disperată.

Vallis se mișcă puțin și ea îngheță, după care-l rostogoli pe o parte. Degetele ei tremurânde simțiră forma tubului de metal din tivul jachetei și i se bloca respirația. Începu să tragă de material, sfâșiindu-l, întreg corpul tremurându-i acum în anticipare.

–Debra! bubui vocea lui Madras din spatele ei.

Tresări, tubul metalic alunecându-i printre degete.

–Ce naiba faci? întrebă el, apropiindu-se să vadă mai bine.

În curând avea să ajungă în raza de acțiune.

Ai răbdare.

Milano, Italia

Brett deschise ușa, făcând o mică grimasă la mirosul de sânge și transpirație ce se strecură pe coridor. Ochii lui reci îl fixară pe bărbatul care zăcea pe podea.

–Acum înțelegi?

–Da, șopti bărbatul printre buzele umflate și crăpate.

–Spune-mi cum te numești.

Buzele lui se mișcară fără niciun sunet.

–Mai tare, te rog!

–LeBlanc, spuse bărbatul cu o explozie de forţă. Luc LeBlanc.

Brett încuviinţă.

–Faci parte din Celula Verde.

LeBlanc trase aer în piept și se înecă.

–Da.

Brett se întinse şi-i ridică bărbia cu două degete.

–Oamenii tăi au doi dintre angajaţii mei.

Bărbatul încuviinţă.

–Şi încotro se îndreaptă?

LeBlanc clipi, trăgând o gură de aer și înghiţind.

–Domnule LeBlanc, trebuie să-ţi explicăm mai detaliat ce se aşteptă de la tine?

Prizonierul îşi închise ochii, clătinând din cap.

–Nicăieri... încearcă doar să vă distragă atenţia de la destinaţia reală. Se întorc înapoi în câteva ore.

–Există vreo destinaţie anume?

–Clădirea ONU.

Brett zâmbi.

–Perfect.

Se întoarse și luă un pahar metalic cu apă de pe tavă, dând din cap aprobator. Echipa preparatoare ştia să lase lucrurile curate şi sterilizate. Echipamentele strălucitoare impresionau musafirii mult mai puternic decât metalul murdar.

–Povesteşte-mi despre legăturile voastre cu Al'Qaeda.

–Contractori. Ne oferă protecţie în schimbul talentelor noastre.

Brett strecură capătul unui pai printre buzele lui LeBlanc și-i îngădui să ia trei înghiţituri de apă, după care aşeză paharul înapoi pe masă.

–Bun. Ai auzit de un membru Al'Qaeda pe nume Majid Elasud? continuă când privirea lui LeBlanc se fixă asupra sa.

–Majid Elasud, repetă el confuz, privirea scăpărându-i înainte şi înapoi în timp ce procesa întrebarea. Ştiu un Majid, dar nu-i cunosc numele de familie... e un mesager și are multe contacte. Un analist foarte abil... prietenul lui, Jamal, e un programator specializat în criptare.

–Au mai mulţi?

Le Blanc încercă să clatine din cap, dar se opri. Ochii îi deveniră opaci de durere.

–Eu numai de ăsta am auzit. Nu e genul de organizaţie în care se vehiculează prea multe informaţii.

–Dar Chandan Veedali?

–Chandan... O altă pauză și o licărire de speranţă în priviri. Veedali,

da. Ține legătura cu oamenii noștri de pe Coasta de Vest. A dispărut acum câteva săptămâni.

Brett își reprimă o izbucnire de entuziasm.

–Ai spus că Jamal e programator de criptare. Ce-a făcut pentru Al'Qaeda?

–A decriptat un registru. Pleoapele lui Luc tremurară.

Brett se îndreptă spre panoul de control de lângă ușă și resetă termostatul. Prin cameră începu să circule aer mai rece. Pe tava metalică erau așezate câteva seringi și diferite recipiente cu medicamente. Brett selectă un stimulant ușor și retrase doza minimă.

LeBlanc gemu când îi luă mâna, apoi tresări când acul îi străpunse pielea. Brett injectă lichidul, după care retrase acul și-i puse capacul înainte de-a reașeza seringa pe tavă. Îi mai oferi lui LeBlanc o gură de apă.

–Ce registru?

Fața captivului își mai recăpătă din culoare.

–Registrul central cu toate datele Elite.

Încă ceva de trecut în agendă. Mai degrabă mai devreme decât mai târziu, vor fi nevoiți să-l localizeze pe acest individ, Jamal, pentru o discuție îndelungată în privința abilităților și activităților sale.

– Hai să discutăm acum despre punctul tău de contact.

Viena, Austria

Webb trecu cu privirea peste sala de așteptare a Agenției Internaționale ONU Contra Terorismului. Frânghii vișinii marcau intrarea, alcătuind un coridor care ducea în Sala de Mese a Delegaților, unde urma să aibă loc prezentarea. Figurile familiare ale agenților CIA și Elite împrăștiați printre gărzile de corp și ofițerii de poliție vienezi îi sporiră încrederea că nu se omisese niciun detaliu.

În afara clădirii, dincolo de raza lui vizuală, poliția vieneză păzea străzi baricadate, dirijând circulația pe traseele ocolitoare care, conform informațiilor primite în timpul ședinței, se întindeau pe o rază de zece blocuri. Webb se întrebă dacă o acțiune de o asemenea anvergură trezise suspiciuni în zonă, sau dacă localnicii doar își parcau mașinile pe unde puteau, înjurând în surdină ONU pentru că iar le strica planurile de sâmbătă seara.

Paznicii deschiseră ușile din față și luminile din exterior îl orbiră pentru câteva secunde. Se auzi un murmur de voci, estompat din cauza pașilor tropăind pe marmura impecabilă. Soseau invitații, care nu erau deloc numeroși; baza de date computerizată în care era verificat și autorizat fiecare invitat conținea două sute douăzeci și nouă de

nume. Frânghiile de catifea îi menţineau pe invitaţii care se apropiau la o distanţă fixă, obligându-i să se oprească înaintea detectoarelor de metale și a scanerelor, câte un cuplu la fiecare astfel de set de controale.

Webb își așează mâna lângă scaner, așteptând momentul potrivit pentru a apăsa butonul de deconectare. Ochii lui analizară feţele din jurul lui, în marea lor majoritate bărbaţi în vârstă acompaniaţi de femei tinere, probabil soţiile sau amantele de-o viaţă. *Soții trofeu*, își spuse rânjind în sinea lui.

Nu recunoscu primul cuplu, dar croiala ţinutelor denota în mod cert un aer britanic. Următorul i se adresă în spaniolă însoţitoarei. Posibil cineva de la NATO. Cea de-a cincea pereche respecta într-un mod aproape ostentativ tiparul magnatului și al soţiei trofeu, abundenţa medaliilor rusești pe lunga haină de blană a acesteia din urmă sugerând că blonda extrem de atractivă putea fi o fostă gardă de corp KGB.

Privirea lui Webb se opri pe două figuri familiare care se îndreptau spre el. Luminile fluorescente făceau ca părul lui Marius să pară argintiu pe deasupra fracului negru, aceeași lumină strălucind de pe jacheta bătută cu perle pe care o purta Alina peste rochia de seară. Materialul diafan era cu numai o nuanţă mai deschis la culoare decât bronzul ei, strălucirea mărgelelor și a perlelor făcându-i pielea să pară de culoarea mierii.

Când perechea ajunse în dreptul scanerului, Webb îl comută pe setările de rezervă. Detectoarele de metale rămaseră silenţioase, razele X afișând imaginea standard predefinită a cataramei de la cureaua pantalonilor lui Marius, precum și a altor lucruri metalice uzuale inofensive. Nimic care să trădeze armele pe care Webb știa prea bine că le aveau amândoi asupra lor. Când cei doi părăsiră raza de acţiune a detectoarelor, comută înapoi pe funcţionare normală.

⌖

Debra scormoni în geaca lui Vallis cu mâna sănătoasă. Prin ochii întredeschiși, Vallis o văzu retrăgându-și mâna cu degetele albite de forţa cu care strângea tubul de metal.

– Ce naiba faci? strigă iar Madras și se întinse spre ea, prinzând-o de umărul sănătos pentru a o ajuta să se ridice în picioare.

– Am nevoie de chestia asta, se chinui ea să răspundă cu maxilarul încleștat, încercând să scape din strânsoarea lui. Nu mai suport!

Acum! Vallis se rostogoli, propulsându-și greutatea spre picioarele Debrei. Ea țipă și încercă să se ferească, duhoarea pansamentelor îmbibate cu transpiraţie și medicamente lovindu-l în plexul solar.

Elicopterul se legănă de pe o parte pe alta, țipetele probabil distrăgându-i atenția pilotului. Debra se dezechilibră și se lovi cu toată forța de Madras, care mormăi o înjurătură înainte de a plana către peretele metalic din spatele lui. Capul lui se izbi cu o lovitură surdă ca a unui dovleac crăpat. Vallis sări în picioare și o împinse pe Debra cu putere. Tubul argintiu îi scăpă printre degete, rostogolindu-se pe podea. Ca prin ceață, o văzu în timp ce se chinuia să ajungă la el.

Madras clipi, cu ochii înceţoşaţi şi privirea nesigură. Începu să se ridice în capul oaselor, dar Vallis îi aplică o lovitură puternică în bărbie cu podul palmei. Podeaua fu împroșcată cu sânge. Îi putea simți mirosul metalic în aerul stătut din cabină. Capul lui Madras se zmuci într-o parte și Vallis profită de moment pentru a-și strecura mâna sub el în căutarea Browning-ului. Un cot îl lovi în tâmplă. Alunecă pe o parte. Madras îl lovi cu mai puțină forță în coaste, în mod evident slăbit datorită cauza ameţelei, dar suficient de puternic pentru a-l trimite din nou la podea. Totuși, Browning-ul veni odată cu el.

Când Madras se ridică în genunchi, Vallis îl lovi în tâmplă cu patul armei automate. Se împiedică și căzu pe o parte. Încercă să-și strângă degetele în jurul pistolului, dar elicopterul se mai legănă o dată și Browning-ul îi alunecă din mână, oprindu-se în dreptul Debrei.

Reușise cumva să recapete seringa, înfigându-și acul în pulpă prin blugii cu care era îmbrăcată. Acum, cu drogul injectat și seringa goală, o smulse din picior și-o aruncă cât colo, după care apucă pistolul. Elicopterul se legănă violent pentru a treia oară, aruncându-i prin cabină ca pe niște mărgele într-un pahar de sticlă.

Privirea lui Marius scrută încăperea, dar nu observă nimic care să-i atragă atenția. O conduse pe Alina prin mulțime, luând două pahare de șampanie de pe o tavă și oferindu-i ei unul. Alina îl învârti între degete, ducându-l din când în când la buze pentru a lăsa impresia că soarbe din el.

În timp ce observa oaspeţii, Marius își lăsă mintea să analizeze evenimentele ultimelor săptămâni în căutarea oricărui detaliu pe care l-ar fi putut trece cu vederea. Alina își ridică privirea la el și zâmbi. Ochii ei se întoarseră spre încăpere, felul în care strângea din buze trădându-i îngrijorarea. Marius cunoștea senzația; informațiile de ultimă oră erau excelente, dar se mai întâmplaseră și altă dată lucruri neprevăzute.

Alina își coborî privirea la ceasul de la încheietura mâinii. O oră, patruzeci și opt de minute, secundele oricum nu mai aveau importanță.

Încă nimic. Cu coada ochiului, văzu că Marius zâmbește amuzat înainte de a se apleca pentru a o săruta pe lobul urechii.

– Încetează să-ți mai verifici ceasul, îi ordonă șoptit.

– De ce? Lumea va crede că ori m-am plictisit de moarte, ori abia aștept să ne întoarcem la hotel ca să pot rămâne singură cu soțul meu.

Marius se îndreptă pentru a o privi, înconjurându-i talia cu brațul.

– Vreo veste de la Webb?

– Nimic de când m-ai întrebat ultima dată.

Colțurile gurii lui se arcuiră.

– Și asta a fost...

– Ultima dată când m-am uitat la ceas, adică exact acum nouă minute.

De data aceasta, chiar îl făcu să zâmbească.

– *Touche!* Hai să ne mai plimbăm puțin. Am stat suficient aici, ar trebui să mergem și în spatele sălii.

Alina își atinse din reflex clama de păr, recepționând zgomot static din transmițător. *Noul* transmițător. Până acum nu se descoperise nimic în neregulă la vechiul transmițător, dar, mai devreme sau mai târziu, Brett avea să se implice personal în găsirea unui răspuns.

– Carlo! Mă bucur să te revăd!

Bărbatul care se oprise lângă ei și i se adresase lui Marius părea a fi german, dar folosise limba engleză ca un nativ britanic.

– Dietrich! Reacția plăcută a lui Marius părea reală și, din câte își putea da ea seama, chiar era. Bărbatul era probabil un agent CIA sub acoperire.

– Nu cred că am avut plăcerea să ți-o prezint pe soția mea. Alina, Dietrich Klaus. Dietrich, ea e soția mea, Alina.

Alina zâmbi, încercând să pară încântată. Cea de-a doua identitate a lui Marius fusese probabil construită într-un mod foarte complex pe parcursul a mai multor ani. Pierduse deja șirul persoanelor care îl salutaseră, cunoscându-l drept doctorul Santini, analist CIA.

–Încântată, spuse ea, jucându-și rolul.

–Plăcerea e de partea mea, răspunse Dietrich, sărutându-i galant mâna.

Marius o conduse către Sala de Mese a Delegaților, privirea lui verificând automat încăperea.

–Webb, murmură.

Webb își făcu imediat apariția în spatele lor, retrăgându-se în spatele draperiilor care acopereau ferestrele de pe peretele din spate.

– Nimic nou. Oliver ne anunță imediat ce se lansează sistemul. Are

încuietoarea electronică sub controlul său, așa că vom ști dacă cineva încearcă să pătrundă. Am fost înștiințați că va ateriza un elicopter cu puțin timp înainte de prezentare. Echipa tehnică planifică să plece cu el pentru o ieșire spectaculoasă.

Marius pufni iritat.

– Evident. Agenția spune că bărbatul care se ocupă de asta a fost promovat cu mai puțin de un an în urmă, așa că e momentul lui de glorie și vrea să-l prelungească cât mai mult.

– O să fiu afară cu echipa noastră când aterizează, adăugă Webb.

– Bine.

De afară începu să se audă un uruit care deveni din ce în ce mai puternic, până se putură distinge bătăile elicelor unui elicopter.

Webb oftă.

– Semnalul meu. Se îndepărtă, luându-i cu el pe membrii echipei.

O ușoară cută își făcu apariția între sprâncenele lui Marius, dar dispăru în mai puțin de o fracțiune de secundă.

⌖

Vallis observă degetele Debrei încleștându-se pe pistol. Totul în jurul lui deveni luminos, totul reliefat aproape dureros. Elicele îi bubuiau în urechi în timp ce se rostogolea pe podea. Un nou iz de sânge îi inundă nările, accentuându-i durerea pulsândă din tâmple și ceafă. Al lui, sau al Debrei? Madras corectă lista, căzând deasupra lui și lovindu-se de peretele elicopterului cu un bubuit înfundat.

Mâinile Debrei tremurară. Își adună puterile și apucă pistolul cu ambele mâini, țintind în timp ce se sprijinea de peretele metalic din spatele ei. Țeava tremură un moment în mâinile ei, după care se stabiliză. Vallis îl simți pe Madras mișcându-se lângă el și abia avu timp să se arunce într-o parte înainte de explozia armei. Glonțul se lovi de metal și ricoșă, trecând prin geamul pasagerului și lăsând în urmă o gaură perfect rotundă. Fum cu miros de praf de pușcă și metal încins umplură spațiul, șuieratul puternic al vântului care intra prin geamul spart împrăștiindu-l în toate direcțiile.

Vallis se grăbi să se ridice, dar Madras îl apucă de gleznă. Rezolvă problema printr-o lovitură cu celălalt picior, țintind cu precizie și simțind oase sfărâmându-se sub talpa lui. Madras urlă de durere și înjură. Dacă prin absurd coastele nu-i erau rupte, atunci erau cel puțin crăpate.

– La naiba! urlă Debra, pe jumătate isterică.

Vallis se întoarse și-o văzu luptându-se cu pistolul. *S-a blocat*, gândi aproape râzând, amintindu-și lamentările lui Jason cum că

Browning-urile se blochează mult prea des.

Debra își ridică privirea, îl văzu îndreptându-se spre ea și încercă să fugă. O lovi puternic peste față cu dosul palmei. Capul i se izbi de peretele de metal, nu înainte de a-i arunca o privire furioasă. Reuși să-i smulgă arma dintre degete, aplicându-i în același timp un croșeu în bărbie. Ochii ei albaștri se dădură peste cap și își pierdu cunoștința cu un oftat prelung.

Chiar în momentul acela, pilotul intră în picaj liber. Capul lui Vallis se lovi de peretele metalic din spatele lui. Scutură din cap, încercând să scape de amețeala aproape instantanee, degetele lui chinuindu-se în mod automat să repare mecanismul armei. Îi scoase încărcătorul.

Madras reuși să se ridice în genunchi, clipind des în timp ce se sprijinea de scaunul pasagerului. Vallis introduse la loc încărcătorul cu podul palmei, țintind arma și repezindu-se spre el. Apăsă pe trăgaci. De data asta pistolul funcționă, dar glonțul trecu cu mult peste capul lui Madras. Probabil avea vreo contuzie... ţintise mult prea prost. Cel de-al doilea glonț îl nimeri pe Madras în piept. Gura i se deschise larg, fără să scoată vreun sunet, în timp ce sângele îi țâșni din ea. Căzu la pământ ca secerat.

– Madras? capul pilotului se întoarse într-o parte, așteptând răspunsul.

Vallis înconjură scaunul pasagerului și-i vârî pistolul la intersecţia craniului cu coloana vertebrală.

– Nici nu te gândi la vreo prostie! Știu să pilotez, așa că n-am nevoie de tine, amenință, simțindu-și gâtul dureros de uscat. Dar dacă promiți să fii băiat cuminte, o să te las în viață.

– Încotro? întrebă pilotul pe un ton dur.

– Spre ce destinație te îndreptai?

– Către... către punctul de contact.

Vallis îl împunse mai tare cu pistolul.

– S-ar putea să vrei să-mi dai ceva mai multe detalii!

– Înapoi la ONU, veni răspunsul dur, dar categoric.

– Înapoi, atunci, răspunse Vallis zâmbind ușor, înțelegând deodată strategia simplă a lui Madras.

Ocoli bărbatul până reuși să se așeze pe scaunul copilotului. Continuând să-l țină la respect cu arma, căută trusa de prim ajutor. Trebuia să se aranjeze puțin, ori risca să-i sperie de moarte pe paznicii ONU și să fie împușcat pe loc. Cum ar fi asta?

În scurt timp se apropiară de zona îngustă de aterizare aflată lângă terasa exterioară a Sălii de Mese a Delegaţilor. Vallis nu-și dorea să

încerce o aterizare pe petecul acela alb, nu în situația de față, fiind încă puțin amețit de la lovitura primită la cap. Pilotul strânse din dinți și așeză elicopterul pe suprafața cimentată, dar o făcu bine, chiar dacă jumătate din atenție îi era concentrată asupra armei care îi țintea tâmpla. Elicopterul tremură ușor din toate încheieturile.

Pilotul își întoarse capul.

– Și acum?

Vallis îl lovi în tâmplă cu patul pistolului, lăsându-l inconștient.

– Și acum tragi un pui de somn.

Ușa pilotului scârțâi și se întredeschise.

– Ei, ia te uită ce ne-a adus barza, se ivi capul lui Webb prin deschizătură. Mereu mi-am dorit un băiețel, dar măcar pentru tine nu mai trebuie să cumpăr scutece.

–Taci naibii din gura aia mare și ajută-mă! mormăi Vallis.

Webb îi zâmbi larg și-și activă transmițătorul.

–Doamnelor și domnilor, Vallis a revenit printre noi!

⌖

Prezentatorul lovi ușor microfonul, invitații strâmbându-se la ecoul bubuiturilor urmate de un piuit și de zgomot static.

Alina își întoarse privirile către Marius.

–Cine e?

–Gustav Schiller, răspunse el fără s-o privească. Reprezentantul Națiunilor Unite și birocratul care împinge actele Agenției pe unde trebuie.

–*Doamnelor și domnilor, Vallis a revenit printre noi!* le bubui în ureche vocea lui Webb, ușor distorsionată din cauza zgomotului elicelor elicopterului.

–Unde e? întrebă Alina.

–*În elicopter. Aici, afară.*

Prezentatorul începu să vorbească. În capătul îndepărtat al camerei, unde se aflau podiumul și ecranele, doi bărbați îmbrăcați în uniforma celor de la securitate aduceau un computer. Un bărbat și o femeie își făcură apariția la extremitatea stângă a podiumului și așteptară.

–Avem deosebita plăcere să-i avem alături de noi pe șeful operațional și specialistul în sistemele de calculatoare care a proiectat Senterror, programul aflat la baza organizației noastre, adăugă prezentatorul.

Alina îi aruncă o privire lui Marius.

–Parcă n-a fost proiectat de o singură persoană.

–N-a fost!

Bărbatul și femeia își făcură apariția, zâmbind audienței, cuvintele pe care le-ar fi putut rosti pierzându-se în ropotele de aplauze ale publicului.

–Ce naiba se întâmplă? murmură Alina.

–Ei sunt, răspunse Marius printre dinți.

Alina simți cum i se răzvrătește stomacul, gustul de fiere arzându-i gâtul. Își încleștă mâinile pe poșetă.

–Ești sigur?

–Foarte sigur, veni răspunsul.

Își întoarse privirea spre el. Alte secrete?

Prezentatorul continuă să vorbească, explicând istoricul organizației și de ce proiectarea sistemului devenise absolut necesară, părând a fi abia la începutul discursului.

–O vor detona de acolo de sus, spuse cu răceală Marius.

–Nu înțeleg.

–Probabil au conectat lansarea sistemului cu bombele. Pornesc sistemul și bum! Suntem morți, explică el, păstrându-și tonul jos.

–Ca să dea un exemplu, trase Alina concluzia, simțindu-și inima bubuindu-i în piept. Unde sunt adevărații proiectanți?

–Probabil drogați prin vreo cameră pe undeva. Ai descrierea lui Oliver despre sistem?

–Am memorat-o.

–Ia-l cu tine pe Webb, el știe cel mai bine planurile clădirii. Pătrundeți în camera serverului principal și implementați paravanele de protecție înainte de pornirea sistemelor.

Alina încuviință tăcută. Cea mai apropiată ușă de sticlă se afla în spatele lor. Se strecură afară și-și aruncă din picioare pantofii cu toc, după care o luă la fugă. Când se apropie de elicopter, gardienii ridicară armele, apoi le lăsară jos.

–Webb!

Capul lui apăru din spatele ușii pilotului.

–Care-i treaba?

–Au de gând s-o facă chiar în fața noastră. Trebuie să ajungem la serverul principal.

–Sunt aici? întrebă neîncrezător Vallis.

Alina îi făcu semn cu capul înspre salonul pe care îl părăsise.

–Pe scenă, în locul echipei care a proiectat Senterror.

Nadine, o agentă din spatele ei, înjură înfundat.

–Dați-i drumul! îi zori Vallis. Nadine, tu caută-l pe Marius și acoperă-i spatele. Sato, caută-l pe Scott și adu-l aici.

Webb o depăși pe Alina și ea grăbi pasul ca să se țină după el.

–Ești în legătură cu Oliver? întrebă, știind că transmițătoarele lor erau complet nefolositoare în subsol.

–Da.

–Spune-i că trebuie să ajungem la server. deschide ușa.

Webb transmise mesajul în timp ce tasta codul. Trase de clanță. Nimic.

–Nu merge. Oliver spune că e codul corect, dar încuietorile nu mai răspund la comenzi.

–La naiba, au schimbat codul.

Webb își ridică Glock-ul, dar îl lăsă la loc pe lângă corp când Alina clătină din cap.

–E oțel, o să dureze prea mult. Trebuie să găsim o altă metodă să trecem de ușă.

–Ceva care să întrerupă semnalul?

Alina încuviință și își deschise poșeta pentru a scoate ceva. Un dispozitiv mic, neagru și rotund, cu un ecran cu LED-uri și un comutator. Lipi dispozitivul de panoul de control și îl porni, după care trecu cu degetul peste tastatura de sub micul ecran.

Un întrerupător electronic, realiză ușurat Webb, după care se încruntă la următorul gând care-i trecu prin minte. *Și de ce are Alina așa ceva la îndemână?* Elite avea contacte care le furnizau informații vitale, dar nici măcar ei nu puteau ghici în stele... asta dacă nu cumva Theon fusese cauza defectării bruște a transmițătorului ei și-i lăsase după aceea dispozitivul.

Un bâzâit, un clic, și el apucă clanța, deschizând ușa înainte să se încuie la loc. Serverul masiv se afla în mijlocul încăperii, ecranul lui strălucind în penumbră.

–Trebuie să facem ceva să implementăm paravanele de protecție, spuse Alina.

Webb își scoase PDA-ul și verifică profilul misiunii.

–Uite, spuse după câteva momente. Paravanele de protecție pornesc în mod automat după aplicația inițială a serverului. Pornesc sistemul și așteaptă ca programul să se inițializeze. După șaizeci de secunde, îl opresc și apoi îl resetează. Paravanele de protecție se lansează automat.

Porni computerul și se așeză pe scaunul din fața tastaturii, privind luminițele pâlpâind și ascultând cum hard-ul începea să ruleze.

–Ce se întâmplă când cineva încearcă să pătrundă în sistem?

–Primesc o imagine falsă care înregistrează tot ce se tastează și răspunde ca și cum ar recepționa la comenzi. Asta numai până când e localizat hacker-ul, sau până când se umple bufferul. După aceea sistemul

se închide și afișează un ecran negru, ca și cum ar fi cedat cu totul.

Webb își privi ceasul.

–Treizeci și cinci... patruzeci... la naiba, sper ca discursul ăla să țină suficient de mult. Ce se întâmplă dacă nu-l oprim înainte să-l inițializeze?

–Primesc o alarmă de pătrundere în sistem, încep artificiile și noi murim.

–Cincizeci și șapte, opt, nouă, șaizeci! Webb apăsă din nou comutatorul, privind cum luminițele se stingeau pe rând. Bâzâitul hard-ului se opri.

Alina privi în jurul ei.

–Fără artificii!

–Crezi c-a funcționat?

–Sper că da!

Își puse piciorul încălțat numai în ciorapi pe birou și scoase un Glock din hamul prins de pulpă.

–Toată seara mi-am dorit să fac asta, mormăi satisfăcută.

Își desfăcu și hamul din jurul pulpei și-l aruncă într-un coș de gunoi, după care verifică încărcătorul armei.

Hard-ul prinse din nou viață și Alina tresări când pe ecran apăru o înșiruire de comenzi. Tastatura începu să țăcăne cu fiecare comandă, ca și cum ar fi fost folosită de mâini invizibile.

–Ăsta e semnalul.

Webb oftă ușurat și se ridică.

–Trebuie să ne întoarcem. Pilotul i-a spus lui Vallis că avea ordin să scoată niște persoane de acolo înainte de declanșarea bombei.

Pentru prima dată în acea seară, un zâmbet adevărat își făcu apariția pe buzele Alinei.

–La fix, nu-i așa?

⌖

Marius se afla în spatele încăperii, oarecum distanțat de auditoriul parcă vrăjit. În spatele său se aflau Roman, Sato și Nadine, pe a cărei frunte se vedea o peliculă fină de transpirație.

–Ce se întâmplă? întrebă în șoaptă Alina, oprindu-se în dreptul lui Marius, cu Webb lângă ea.

–Discursurile sunt pe terminate, răspunse încet Roman din spatele lor.

Bărbatul grizonat de pe podium făcu o plecăciune.

–Mingea e-n terenul nostru, șopti Marius cu un zâmbet diabolic pe față. Sato, dă-mi geaca ta.

Își descheie fracul și i-l dădu lui Sato în schimbul jachetei lui cu emblema companiei care asigura protecţia.

–Webb, tu te sui primul cu ei în elicopter. Vallis a pregătit totul. Privirea i se îndreptă apoi către Alina. Tu rămâi aici și fii cu ochii pe mulțime. Nu lipsesc prea mult.

Îi privi pe ceilalţi membri ai echipei în timp ce formau un fel de gardă onorifică, chiar în momentul în care aplauzele explodară din nou.

Webb se strecură prin ușile de sticlă din spate, îndreptându-se spre elicopter. Privi înăuntru. Cadavrul lui Madras nu se afla la vedere. Perfect. Se așeză lângă ușă, privind luminile și diplomaţii din sala festivităților.

–Am reperat o anomalie. Verific chiar acum, se auzi vocea Alinei în transmiţătorul din urechea lui.

Garda de onoare escortă afară bărbatul și femeia. Webb analiză figurile celor care se apropiau. Bărbatul care juca rolul șefului operațional avea în jur de cincizeci de ani, părul grizonat și o figură ștearsă, cu excepţia ochilor verzi. Femeia era chiar atrăgătoare și părea destul de sigură pe ea. Ochii ei căprui cu străluciri aurii erau puși în valoare de rochia de culoarea vinului, iar părul îi era prins într-o împletitură lejeră.

Webb îi oferi bărbatului mâna pentru a-l ajuta să urce, dar acesta îl refuză. Urcă singur în elicopter, apoi se întoarse și îi întinse mâna femeii. Tocurile cui pe care le purta o avantajau, dar nu-i ofereau prea mult echilibru. Webb urcă cu uşurinţă după ea, îi aşteptă să se aşeze, apoi își scoase arma cu un aer calm. Vallis se întoarse de pe scaunul pilotului, ţintind arma cu ambele mâini. Bărbatul începu să se ridice, dar o voce îl întrerupse.

–Stai jos și puneţi-vă centurile. N-am vrea să aibă loc cine știe ce incident în drum spre Elite, nu-i așa?

Dintr-un salt, femeia ajunse la ușa din dreptul pasagerilor, dar Webb se afla acolo și-o lovi cu arma în tâmplă. Căzu înapoi pe bancă, clătinând ameţită din cap. Sângele începu să i se prelingă pe obraz.

Bărbatul rămase așezat, privind dincolo de Webb la posesorul vocii care li se adresase. Webb își încordă degetul pe trăgaci, fiind convins pe moment că avea să încerce să treacă dincolo de el. Apoi bărbatul se dezumflă precum un balon, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Își închise ochii, după care îi deschise din nou, expresia feţei rămânându-i la fel de imobilă ca mai înainte.

Părul lui Marius prinse strălucirea luminilor din jur, zâmbetul lui devenind politicos și glacial.

–Bună, Mortier. Te invit să te bucuri de călătorie. Îmi pare rău că

n-avem prea mult timp să stăm de vorbă, dar promit să mă revanșez mai încolo.

Surprins, Webb își mută grăbit privirea spre Marius. În spatele lui urcă Sato, ocupându-și locul pe scaunul de lângă ușă. Nadine și Roman urcară în secțiunea pentru cargo.

Marius, încă zâmbind, închise ușile cabinei cu un bubuit puternic de metal, la fel ca porțile unei închisori. Webb și Sato le imobilizară mâinile și picioarele celor doi prizonieri, în timp ce Vallis porni elicea. Elicopterul tremură ușor, apoi se ridică precum o lăcustă uriașă.

✦

UN ACT CARITABIL

Umbra alunecă pe lângă parapetul de fier din partea nordică a Dunării, părând plăpândă şi alungită în luminile palide ale străzii. Alina o urmări în beznă, ocolind stâlpii de iluminare. Umbra se opri, forţând-o să se ascundă în spatele unui local public încuiat, pavajul crăpat zgâriindu-i picioarele desculţe.

Poşeta de seară îi era burdușită cu tot felul de obiecte pentru situaţii de urgenţă, plus umflătura stranie a Glock-ului. Scoase o pereche de cipici negri şi îi încălţă. Privi pe după colţul clădirii, observând că umbra se afla acum destul de departe de poziţia ei. *Ce naiba...*

Se îndrepta spre sistemul de canalizare care unea zona nordică a Dunării cu periferia sudică. O urmări fără să scoată niciun sunet. În faţă, baricadele ocolitoare înconjurau clădirea Naţiunilor Unite. Agenţia, Elite, sau altcineva, fusese deosebit de îngrijorat în legătură cu acest eveniment, oprind chiar şi magistrala U1 a metrolui de la Kaisermühlen la Centrul Internaţional ONU.

Şi, aparent, tocmai aceasta era destinaţia umbrei pe care-o urmărea. Tunelul era pustiu, blocat de baricadele poliţiei în capătul Kaisermühlen. Pe ambele laterale se aflau treceri pietonale, uşile ducând la nivelul străzii. Umbra se strecură printr-o uşă. Alina alergă şi sări peste balustradele de oţel. Simţi cum îi zvâcneşte rana din dreptul coastelor, dar scrâşni din dinţi, conştientă fiind că straturile de beton, fier şi ciment de deasupra îi tăiau contactul cu restul agenţilor operativi.

Lungită pe scări, umbra se chinuia să tragă aer în piept. Alina se opri la baza scărilor şi-şi scoase Glock-ul din poşetă, dar îl ţinu pe lângă corp, ascuns sub faldurile rochiei din crep. Îşi strecură mâna în poşetă şi scoase o lanternă micuţă în formă de stilou. Cu Glock-ul în mâna dreaptă şi cu lanterna în stânga, trecu fasciculul de lumină peste zona din faţa ei. Umbra tresări, cătuşele strălucind în razele de lumină.

–Cel mai bine ar fi să cobori singură, spuse Alina pe un ton cât se poate de calm. Dacă nu te duc înapoi, o să te vâneze şi s-ar putea să se termine destul de prost.

Debra tremura puternic şi se lipi de cărămizi de parcă şi-ar fi dorit să poată trece prin perete. Faţa ei avea o tentă aproape cenuşie, lumina albă a lanternei accentuându-i paloarea.

–Chiar dacă ţi-aş oferi un avantaj de câteva minute, tot te-ar vâna şi te-ar prinde. Cât de departe crezi că poţi să ajungi?

–Măcar lasă-mă să încerc, spuse Debra cu vocea tremurândă.

Pe față i se prelingeau lacrimi care sclipeau ca diamantele. Își ridică mâinile încătușate ca să și le șteargă.

–Vreau să trăiesc. Singura mea greșeală a fost că m-am culcat cu tipul nepotrivit, și el... se opri, trăgând aer în piept.

–Știu. Mă crezi sau nu, dar înțeleg. Acum hai să-ți spun și eu ceva. Celula Verde a venit să te recupereze și din cauza asta au pierdut oameni valoroși, nemaivorbind de faptul că întreaga lor misiune a dat greș. Acum au impresia că i-ai tras pe sfoară. Dacă nu te întorci cu mine, Brett și Roger o să-și trimită buldogii după tine și o să se asigure că te aduc înapoi în viață. Dacă te întorci acum, totul o să fie bine. Ai făcut ce ți s-a cerut și o să se țină cont de asta.

–Da, și o să mă aleg cu un glonț în cap. Debra se aplecă în față. Te rog, Alina, dacă mă lași să fug, o să-mi asum riscul. Dacă mă întorc, nu am nicio șansă. I-am salvat viața lui Vallis, l-am convins pe Madras să nu-l execute. Asta ar trebui să conteze măcar puțin pentru tine.

–Așa este. Pe de altă parte, l-ai ucis pe Kosmas cu sânge rece.

Alina simți greutatea apăsătoare a Glock-ului rece din mâna ei. Se gândi un moment. Locul era pustiu și întunecat. Ar fi fost foarte simplu s-o lase să evadeze. Inutil, dar simplu. Ar putea spune că Debra s-a pierdut în întuneric. Transmițătorul n-ar trăda-o, nimeni n-ar ști.

–Tot ce mi-am dorit a fost o viață adevărată. N-am vrut să fac rău nimănui... pur și simplu n-am vrut să mor, se milogi Debra.

Alina oftă și privi într-o parte.

–Suntem deja morți cu toții, știi asta. Nimeni nu scapă dintr-o viață ca a noastră, știind ceea ce știm. Vrei să fugi și să privești mereu peste umăr în scurtul timp pe care-l ai la dispoziție până te vor găsi? Asta nu-i viață.

Debra încuviință și-și plecă capul.

–Măcar ești sinceră. Nici măcar n-ai încercat să mă minți că-mi vor cruța viața, pentru că știi că n-o vor face.

Își ascunse fața în mâinile încătușate, suspinând și tremurând. Alina se apropie de ea, treaptă cu treaptă. Când se așeză lângă ea, Debra se crispă, apoi se relaxă atunci când o cuprinse cu brațul pe după umeri.

–Totul e-n regulă, o alină ea. O să încerc să te ajut cât de mult voi putea.

Roțile dubei scrâșniră pe cimentul de deasupra lor, făcându-le pe ambele femei să tresară. Debra privi în jur, dându-și seama că nu mai avea nicio scăpare. Vânătorii veniseră pentru ea și nu avea unde să mai fugă. Își întoarse privirea către Alina, implorând-o tacit să pună capăt agoniei.

Alina înțelese și-o mângâie ușor pe păr. Își dădu jos jacheta cu mărgele și-o aruncă pe ultima treaptă a scării, cât mai departe de ele. Privind în gol, la un punct aflat pe peretele de cărămidă din fața lor, îi trase capul la pieptul ei, modificându-și ușor poziția pentru a îmbunătăți unghiul.

Apropierea dubei acoperi orice sunet din jurul lor. Își închise ochii cu un oftat. Știa că trebuie s-o facă... ea era singura care putea s-o salveze pe Debra de sesiunile interminabile de interogatoriu care ar fi distrus-o complet și irevocabil, cu o lentoare agonizantă. Era singurul lucru pe care-l putea face pentru a o ajuta. Ca și cum i-ar fi intuit gândurile, suspinele Debrei încetară.

–Fă-o, Alina... te implor, îi șopti. Tu măcar o s-o faci repede și n-am să simt nimic.

Dacă există un Dumnezeu și poți să mă auzi în momentul ăsta, te implor, ajută-mă să nu-mi tremure mâna. De dragul ei, fă ca totul să fie scurt și curat. Alina îi puse Debrei țeava Glock-ului la tâmplă.

–Așa am să fac, șopti, chinuindu-se din răsputeri să-și reprime lacrimile.

Apăsă pe trăgaci imediat ce termină de rostit cuvintele.

⌖

Marius le ieși în cale în timp ce Ford o conducea pe Alina prin piața din fața clădirii Națiunilor Unite.

–Unde-ai fost?

–Cu Debra, răspunse ea, simțind greutatea Glock-ului din poșetă. Jacheta cu mărgele ascundea stropii de sânge de pe rochia ei de culoarea șampaniei.

Ford îi aduse pantofii cu toc și i-i înmână. Când se aplecă să-și scoată cipicii, jacheta i se desfăcu și luminile străzii dezvăluiră petele de sânge care-i acopereau partea stângă a rochiei de seară. Maxilarul lui Marius se tensionă, privirea lui glacială îndreptându-se în direcția lui Ford.

–Alina a împușcat-o pe Debra în timp ce încerca să evadeze, spuse Ford, aplecându-se să ia cipicii negri. N-am văzut nimic altceva.

Alina își îndesă cipicii în poșetă.

–Ai făcut ce trebuia, îi șopti Ford la ureche. Era singurul lucru pe care i-l puteai oferi.

Ea încuviință, privind într-o parte.

–S-a terminat? întrebă, simțindu-se de parcă înota prin valuri de ceață.

–Misiunea s-a încheiat.

–Și acum?

Marius rămase tăcut atât de mult timp încât o forță să iasă singură

din valurile de ceață. Întoarse capul și-l privi cum scoase o țigară și o brichetă din buzunar. O aprinse, trăgând cu sete din ea, după care i-o întinse. Nu-l mai văzuse fumând niciodată. Pe de altă parte, nici ea nu mai executase vreodată pe nimeni cu sânge rece.

–Totul depinde de tine. Avem camera de hotel rezervată până luni, sau putem pleca mâine, spuse el expirând fumul.

Alina închise ochii, trase fumul adânc în piept și-și lăsă capul pe spate. *Mâine* era duminică. Cândva, duminica însemnase ceva special. A cui fusese ideea să-i lase să stea un timp împreună? A lui Brett? Și ce voia în schimb?

–Cu prizonierii cum rămâne? întrebă ea, deschizând ochii.

–Sunt în drum spre sediul central. Brett și Roger o să-i interogheze personal imediat ce ajung acolo.

Dacă ar fi fost în stare să simtă ceva, probabil i-ar fi fost milă de ei. Închise din nou ochii și mai trase un fum din țigară. Imaginea Debrei, extrem de clară, îi apăru pe după pleoapele închise.

–Trăiam cu impresia că ți-ai fi dorit să-i interoghezi personal, spuse, deschizând din nou ochii pentru a-l fixa cu privirea.

Marius îi susținu privirea, dar rămase tăcut.

–Cine era bărbatul ăla? Îl cunoșteai?

–Mortier Dion... soțul lui Claire.

Mintea Alinei realiză înțelesul cuvintelor lui, dar era mult prea obosită ca să mai poată pătrunde în alte secrete întunecate. În schimb, se hotărî să evadeze.

–Nu știu dacă-mi doresc cu adevărat să aud asta.

–Mortier nu m-a plăcut niciodată. A învățat să mă accepte pentru că asta-și dorea Claire, iar el o iubea suficient de mult încât să-i respecte mereu dorințele. După ce Claire a descoperit cine eram cu adevărat, probabil s-a întors la singurul bărbat care n-ar fi trădat-o niciodată.

–Asta-i întreaga poveste?

–Da.

–Niciun alt detaliu șocant al tinereții tale sub acoperire?

–Nu, răspunse Marius pe un ton mai cald. Ce vrei să facem? E alegerea ta.

–Până când crezi că mă poți împiedica să gândesc?

–Până luni, spuse el mai blând ca niciodată.

–Atunci cred c-aș vrea să rămânem, te rog.

✦

ÎNGERI ȘI UMBRE

Milano, Italia

Alina se opri pentru un moment din rătăcirea fără țintă pe străzile pustii, ignorând burnița rece care-i șfichiuia fața. Privirea îi fu atrasă de inscripția închisă la culoare a clădirii din fața ei care anunța cu litere de-o schioapă că se afla în fața Bisericii Ortodoxe cu hramul Sfântului Dionisios Arhimandritul. Inspiră adânc, admirând frumoasele mozaicuri exterioare. Intrarea era conturată de un firmament semicircular cu bustul lui Iisus în partea de sus, în timp ce în nișele laterale erau reprezentați Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril.

Traversă strada și urcă scările, câte o treaptă pe rând, ținându-se de balustrada metalică ca o femeie în vârstă. Ezită o clipă în foaier, simțind în aer un miros ușor familiar. Aroma lemnului și a lacului învechit, precum și mirosul ușor stătut al cărților vechi o învălui în familiaritatea copilăriei. Păși înăuntru, nesigură și luptându-se din răsputeri cu impulsul de-a fugi mâncând pământul.

Îngenunchie și se închină stângaci. Încleștându-și mâinile pe genunchi, inhală mirosul tămâiei arse. Imaginea Debrei, ghemuită pe scări și rugându-se pentru viața ei, îi reapăru în minte. Își sprijini fruntea de pumnii încleștați, mintea lucrându-i frenetic, copleșind-o cu amintire după amintire... o armată de fantome masacrând fantome.

Își ridică privirea către ușile închise ale altarului. *Nu există răspunsuri clare... singura îndurare la care putem spera e o moarte rapidă. El s-a sacrificat pentru cei vii, nu pentru cei ca noi. Dumnezeu n-are loc pentru noi... nu există loc pentru fantome.* Genunchii aproape îi cedară când se ridică în picioare.

–Te pot ajuta cu ceva, draga mea? spuse o voce din spatele ei, făcând-o să tresară.

Se întoarse cu o mișcare bruscă, mult prea pregătită să răspundă cu violență. Reacția ei nu produse nicio tresărire în el. Era un om bătrân, vocea lui dulce și clară precum clinchetul de cristal.

–Nu, Părinte, mulțumesc, încercă să-și mascheze stânjeneala. Mi-e teamă c-am uitat cum să mă rog.

–N-ai nevoie de rugăciuni ca să fii ascultată de către El. Un zâmbet larg lumină fața ridată, transformându-l în imaginea unui sfânt.

Alina simți cum obrajii îi iau foc, temându-se că-i putea citi întreaga viață cu o singură privire.

–Nu știu dacă m-a auzit vreodată, mormăi încurcată.

–El ne ascultă întotdeauna, copilă, numai că de cele mai multe ori răspunsul Lui nu e cel pe care-l așteptăm. Degetele încovoiate se strecurară pentru o clipă sub brâul sutanei, de unde scoaseră o carte veche de rugăciuni. Dacă ai nevoie să te rogi, ia cartea mea.

–Părinte, n-aș putea...

Dar bătrânul clătină ușor din cap și-i puse cartea în mâini cu blândețe.

–Răspunsurile sunt mereu acolo, numai că uneori nu punem întrebarea potrivită. Ia-o. Când termini, vino să stăm de vorbă.

Pașii lui greoi răsunară cu ecou între pereții din piatră. Rămase singură, numai ea și umbrele proiectate pe pereți de luminile tremurânde ale lumânărilor. Strecură cartea în poșetă, incapabilă să mai suporte atingerea coperților învechite, apoi se îndreptă orbește către ușă.

Afară, ziua se metamorfozase într-un amurg cu nuanțe triste de gri închis. Un Mercedes stropit de ploaie era staționat la baza scărilor. Portiera șoferului se deschise și Marius coborî din mașină. La vederea lui, Alina simți un nod în stomac. În timp ce cobora treptele către el, își scoase mâna din poșetă.

–Ai fost la spovedanie?

Inima îi tresări, gândurile reîntorcându-i-se la preotul nevinovat.

–În meseria noastră, spovedania nu face prea bine sufletului, răspunse cu o indiferență studiată.

Un cuvânt greșit, o inflexiune nepotrivită, și putea ucide pe cineva mai ușor decât era să respire.

–Intră, spuse Brett, ridicându-și privirea din monitor.

Ușa se deschise. Alina intră cu mâinile la spate, într-un stil aproape milităresc, oprindu-se în fața biroului său.

–Ai vrut să mă vezi?

–Da. Brett își împreună mâinile pe marginea biroului. Știi de ce?

–Am o vagă presupunere, dar știu că de obicei asta nu face doi bani.

Brett o studie pentru un moment, după care privirea îi coborî la mâinile lui împreunate. Postura ei trăda încăpățânare, iar el aproape că ezită să aducă în discuție subiectul pentru care o chemase.

–Dispozitivul de bruiaj pe care i l-ai dat lui Jason... ai scris în raport că l-ai primit de la Theon.

–Da.

Brett îi făcu semn înspre scaunul de lângă biroul lui. Alina se așeză,

menținându-și postura neutră așa cum trebuia să facă orice agent operativ bun în circumstanțele date.

–Ai vreo idee de ce l-a folosit?

–Ca să editeze conversația noastră.

–Înțeleg. Știi și de ce?

–Pentru că a vrut să-mi spună despre Alex, răspunse ea pe un ton foarte calm și clar.

–Ce-i cu el? întrebă Brett cu indiferență, ca și cum Alex s-ar fi aflat pe scaunul din fața lui.

–Păi, se pare că Alex nu e mort deloc. Ba mai mult, a fost infiltrat în organizația Al'Qaeda.

–Ești sigură că afirmațiile pe care le faci sunt corecte?

Atmosfera părea să fi înghețat brusc ca într-o cameră frigorifică, Alina aproape așteptându-se să vadă apariția gheții pe pereți.

–Sunt sigură de ceea ce mi-a spus Theon, nu și de faptul că are dreptate. Dar trebuie să recunoști, Brett, în lumina noilor informații, totul începe să capete un sens.

–Mda, acum lucrurile chiar au un sens, nu-i așa? Dar nu văd de ce te-ar mai interesa pe tine problema asta. În ultima perioadă, se pare că s-au petrecut schimbări majore în viața ta. Mă refer, bineînțeles, la relația ta cu Marius, comentă Brett pe un ton distant.

Alina clătină din cap, așezându-și coatele pe marginea biroului.

–Nu-mi fac griji. Pur și simplu detest faptul că Elite m-a mințit. Și ceea ce detest încă și mai tare este faptul că am avut încredere în ceea ce am văzut cu proprii mei ochi. Dar bănuiesc că asta a fost problema mea dintotdeauna, nu-i așa? În lumea noastră lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par a fi. Dacă aș fi adepta intrigilor de culise, probabil aș fi fost în stare să interpretez corect situația. Îmi pare rău, Brett, n-o să mai fac vreodată greșeala asta.

Brett nu-și putu reține un zâmbet.

–Nu ești primul agent operativ care se lasă păcălit de o situație dată. Și nu-mi mai oferi promisiuni pe care nu ești convinsă că le poți respecta.

✦

EPILOG

Trei bătăi scurte în uşă o treziră din reverie. Alina îşi scoase arma din dulapul de bucătărie şi se îndreptă precaută spre uşă. Tocmai îşi terminase duşul, părul ei proaspăt spălat înfăşurat într-un prosop roz strident. Pe faţă îşi aplicase un strat gros dintr-o mască facială de culoare verzuie care avea drept component principal nămol de la Marea Moartă. Privi pe vizor, îngheţând când văzu cine se afla dincolo de uşă.

–La naiba!

Se repezi în direcţia băii, dar apoi se răzgândi, înşirând toate înjurăturile care-i veneau în minte. Se gândi o clipă să fugă la chiuveta din bucătărie să-şi spele masca de pe faţă, dar Marius ciocăni din nou.

–Alina?! strigă cu o urmă de îngrijorare în glas.

Oftă, declarându-se învinsă.

–În fine, mormăi, deschizând brusc uşa.

Marius rămase pe loc, privind arătarea din faţa lui. Se mândrea cu faptul că reuşise să-şi menţină un aer neutru chiar şi în cele mai complicate situaţii, dar, din păcate, aceasta nu se număra printre ele. Oricât de mult se strădui să rămână serios, colţurile gurii i se ridicară de parcă ar fi căpătat o voinţă proprie.

–Dacă râzi de mine, te împuşc pe loc, mârâi Alina.

–În locul tău, nu m-aş împuşca în casă. E imposibil să scoţi petele de sânge de pe covor, replică el, privirea oprindu-i-se pe arma din mâna ei. Un rânjet larg îşi făcu apariţia pe buzele lui senzuale.

Alina îi aruncă o privire iritată. Marius îi luă pistolul din mână şi puse la loc piedica, după care-l aruncă într-un sertar. Îşi puse mâinile pe umerii ei, încă rânjind, contemplând pentru o clipă imaginea ei absurd de comică, apoi o strânse în braţe. Ea rămase nemişcată în braţele lui, nefiind sigură cum ar fi trebuit să reacţioneze. Apoi îl simţi tremurând şi realiză că râdea în hohote. Îl împinse cu putere.

–Marius! Pe faţa verzuie îi apăru o umbră de amuzament.

Marius îşi coborî privirea şi se chinui din greu să-şi reprime râsul. Trase adânc aer în piept, după care se concentră din răsputeri să-şi recapete controlul. Făcu un pas înainte şi întinse mâna pentru a-i pune un deget sub bărbie, ridicându-i capul astfel încât s-o poată privi în ochi. Inima i se strânse în piept, iar amuzamentul din privirea lui se transformă într-o adoraţie mută.

Îi luă mâinile în ale lui și le sărută delicat pe fiecare în parte. Cum să n-o adore, când îi adusese din nou în viaţă bucuria de a trăi? Își înclină capul, continuând s-o privească în timp ce îi atinse buzele cu ale lui, ignorând masca verzuie care-i acoperea pielea. O cuprinse în braţe și o trase înspre el, dorinţa pentru ea crescându-i în trup cu valuri pulsânde și fierbinți.

Rezistența de gheaţă a Alinei începu să se topească. Buzele ei se înmuiară ușor și se depărtară, permiţându-i accesul. Îl simți cum tresare, asaltat de multitudinea de senzaţii care-l învăluiau. Se agăţă de umerii lui, împingându-și șoldurile în el. Răspunsul sosi imediat, mâinile lui așezându-i-se posesiv pe șolduri, apoi ridicând-o de la pământ și bucurându-se de senzaţia picioarelor ei lungi încolăcite în jurul lui. Se simţea pierdut. Limbile lor se atinseră, scânteia de dorinţă inflamându-le trupurile cu fierbinţeala lavei fluide.

Răsuflări întretăiate, gemete și suspine, trupurile li se contopiră într-un amalgam de membre încolăcite, într-o zvârcolire duceagă. Șoldurile ei se legănară într-un carusel de plăcere crescândă, învăluindu-i toate simțurile.

Se înfruptară din pasiunea ce-i unea până când ea pluti în jurul lui, învăluindu-l, făcându-l să renunţe la tot și apoi oferindu-i totul înapoi înzecit. Deveni marea care-l împrejmuia, purtându-l pe crestele valurilor arzătoare. Un oftat, o atingere, și ritmul respiraţiei lor crescu neîncetat pe un val care creștea continuu, grăbindu-se către mal, aducând cu el potențialul distrugerii. Distrugere și renaștere. Mușchii gâtului lui se încordară și se arcui în ea. Degetele îi cuprinseră șoldurile în timp ce se împingea tot mai mult în ea, pe culmile extazului.

Se ţinură strâns unul pe celălalt, epuizaţi și deloc dornici să se despartă. Ochii lui se închiseră în faţa dragostei nemărginite care-i invada tot mai mult inima, precum un râu adânc și învolburat în drumul său către mare în faţa căruia nu se poate opune nimic. Nu știa cu exactitate când începuse totul... probabil când o urmărise căutând o carte în biblioteca unui vas de croazieră, dar știa că nu avea să existe un sfârșit.

Alina își trecu degetele prin părul lui des, așteptând ca inimile lor să-și recapete ritmul obișnuit și trupurile să se răcorească.

–La ce te gândești? îi șopti.

Cum putea oare să-i răspundă la întrebare? *La faptul că-mi ești cea mai bună prietenă, iubita și soția mea, mama copiilor mei nenăscuți, sufletul meu, bătaia inimii, orice gură de aer pe care-o trag în piept.* Cum ar fi putut transpune toate sentimentele lui în cuvinte? Dragoste? Nu. Era cu mult mai mult decât atât. Acum înţelegea că cea mai mare dragoste

nu era să iubești pe cineva pentru ceea ce era, ci tocmai în ciuda a ceea ce era. Și știa că ea avea să-l iubească mereu necondiționat, o dragoste dulce-amăruie care nu avea nevoie de explicații sau iertare.

Se priviră un lung moment, Marius tinându-și răsuflarea când îi văzu strălucirea din adâncurile ochilor. Nevoie. Durere. Dorință. Nu găsi ce să spună, cuvintele murindu-i pe buze în fața adevărurilor din privirea ei. Își plecă capul și-i atinse buzele cu ale lui într-un sărut care părea să-l ardă până în suflet. Alina întoarse capul într-o parte, nu înainte ca el să-i poată observa ochii plini de lacrimi.

–Mi-e frică, șopti ea.

–De ce?

–De mine. Mi-e frică să nu te dezamăgesc... mi-e frică de viață. Mi-e frică să nu fie decât un vis în care Brett poate intra pe ușă, ordonându-ne să nu ne mai vedem niciodată. Că o să te uiți la mine și-o să-mi spui "îmi pare rău, Alina", și toate astea nu vor fi decât o minciună. O misiune. Încă o trădare.

Marius o strânse cu mai multă putere în brațe și începu s-o legene ușor.

–Nu e o minciună. Trebuie să renunțăm la trecut și să privim înainte, să facem măcar un pas spre viitor.

Ea clătină din cap și râse amar.

–Nu-mi mai amintesc cum e să ai un viitor. Nu știu decât să trăiesc pentru prezent. Oftă cu amărăciune. N-o să ne permită niciodată să fim împreună. Brett o să solicite un fel de plată cât de curând și mi-e frică ce-ar putea cere în schimb.

Marius își afundă nasul în părul ei, savurându-i aroma.

–Dau oricând la schimb o viață goală fără tine pentru o viață riscantă lângă tine, șopti în părul ei. Luptăm fără oprire numai ca să putem supraviețui, hai să nu luptăm și împotriva a ceea ce există între noi. Dacă rămânem împreună, putem lupta cu orice ni s-ar pune în cale.

Alina își întoarse privirea la el, ochii ei luminoși datorită lacrimilor nevărsate. Privirile li se întâlniră și se scufundară una în alta. Alegerea se afla chiar în fața lor. Da sau nu. Supuși sau răzvrătiți. Vii sau niște fantome.

–Nu știu ce-o să facă Brett, așa cum nu pot lua o decizie în locul tău. Tot ce-ți pot spune e că sunt pregătit să-mi asum orice risc, îi șopti Marius într-un târziu.

Alina continuă să-l privească tăcută pentru un moment nesfârșit. Apoi îi zâmbi ușor și el își reaminti să respire.

–Și eu la fel. Dar trebuie să avem grijă... Brett se teme că dacă vom

fi împreună, împreună cu adevărat, va pierde balanţa puterii.

Marius o mângâie pe obraz, apoi o trase în braţele lui.

–Îi este frică de ceea ce simt pentru tine, spuse cu buzele lipite de ale ei.

Alina clipi, privindu-l aproape precaută, cu buzele uşor întredeschise. Neliniştită. Aşteptând. Cuvintele lui încă pulsând în aerul dintre ei.

–Şi ce simţi?

Nesiguranţa din vocea ei îl supăra şi-l rănea în acelaşi timp. *Dumnezeule, dacă nu ţi-ai dat seama până acum...* Dar recunoscu frica strălucindu-i în privire şi ştiu instinctiv că nu dorise să-l rănească cu nesiguranţa ei. Până la urmă, îi oferise suficiente motive să se îndoiască de el. *Ce simt pentru tine...*

Simţea nevoia s-o atingă. Să-i arate. S-o facă să simtă. O trase mai aproape, văzându-şi propria reflexie în pupilele ei, dorinţa lui reflectându-se în ochii ei. Buzele ei erau catifelate şi fierbinţi. Primitoare. Cu ceva efort reuşi să-şi menţină sărutul delicat, dorindu-şi ca ea să înţeleagă tot ce simţea pentru ea. Nu era vorba doar de dorinţă şi pasiune, ci despre iubire pură, o emoţie crudă şi fierbinte care-l făcea să se simtă mai vulnerabil ca niciodată.

Alina îl sărută la fel de delicat. O întrebare rostită, un răspuns primit. Pupilele ei se dilatară de parcă i-ar fi putut auzi gândurile.

–Cred că putem lăsa discuţia asta pe mai târziu, îi şopti pe un ton uşor nesigur.

Marius simţi cum i se opreşte răsuflarea în piept când văzu strălucirea din ochii ei. Îi strânse degetele cu mai multă putere, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea simpla potrivire a mâinilor lor.

–Nu.

Ea arcui o sprânceană, pe buzele ei ivindu-se o umbră de zâmbet.

–Nu?

– Trebuie să-ţi spun asta. Acum. Înainte să-mi pierd minţile, înainte să nu mai pot rosti vreun cuvânt.

Îi ridică părul de pe ceafă, sărutându-i pielea fină din spatele lobului urechii. O simţi tremurând uşor, sau poate că el era cel care tremura. Nu ştia. Nu mai putea face diferenţa între el şi ea. Tot ce ştia era că nu-şi mai putea ascunde sentimentele în faţa ei.

–Indiferent ce se va întâmpla în viitor, indiferent ce ne vor face, vreau să auzi ceea ce am de spus. Şi vreau s-o crezi.

O lipi mai ferm de trupul lui, simţind cum îi bubuia inima cu putere. Îşi apropie buzele de urechea ei, şoptindu-i adevărul pe care dorise să-l rostească de atât de mult timp.

–Te iubesc... te iubesc, Alina.

Ea se trase înapoi să-l privească, dorință și încă ceva, ceva mai puțin palpabil dar infinit mai puternic, strălucind întunecat în ochii ei.

–Ești sigur?

El îi zâmbi, un zâmbet răbdător și plin de înțelegere.

–Foarte.

Ochii ei se umplură de lacrimi ce i se revărsară pe obraji când el o sărută pătimaș, gustându-le de pe buzele ei. Marius se trase ușor înapoi, o mică cută brăzdându-i fruntea.

–Dar tu... tu ești sigură?

Alina îl privi în mod deschis, toate sentimentele reflectându-i-se în ochi. Speranță, frică, dor, dorință. Dragoste. Se întinse spre el, conturându-i buzele cu un deget.

–Mai mult decât am fost de orice până acum.

Buzele li se întâlniră din nou. Furie și dorință, un amestec mult prea puternic și periculos. Amestecul curse prin venele lui, arzând în drum orice urmă de control. Controlul. Era mantra lui, cuvântul de ordine după care-și trăise întreaga viață. Dar furia aceea clocotită se aflase mereu acolo, mereu ascunsă în adâncul lui, niciodată mai puțin puternică, gata să se dezlănțuie în orice moment.

Iar acum amenința să se reverse în valuri pulsânde și fierbinți. Numai furia ei mocnită putea să-l determine să-și țină în frâu propriul temperament. Urgia era controlată, canalizată și transformată de nevoia de-a o menține pe ea în control. Pentru că dacă ar izbucni, refuzând orice i s-ar cere de către Elite și nerespectându-și ordinele, ar fi pur și simplu eliminată din drum. Iar el nu era dispus să accepte așa ceva.

–De ce să cerem luna de pe cer când ne putem mulțumi doar cu stelele? îi șopti, privind-o în timp ce ochii ei își schimbau nuanța, furia din adâncuri transformându-se în tandrețe.

VA URMA

Urmează

BARIERE DE FUM

Seria Alina Marinescu - volumul 4

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. **Asasin la feminin**
2. **Identități secrete**
3. **Balanța puterii**
4. **Bariere de fum**
5. **Abis**
6. **Recviem pentru un asasin**